

A spirituális f

adritte

LOUIS LALLEMANT atya.

LONDON: NYOMTA: LEVEY, ROBSON, AND FRANKLYN, Great New Street and Fetter Lane.

Spiritual pactrinc

OF FATHER LOUIS LALLEMANT, o / OF THE COMPANY OF JESUS. MEGELŐZVE NÉMI BESZÁMOLÓVAL ÉLETÉRŐL. SZERKESZTETTE FKEDERICK WILLIAM FABEE, D.D. S. PHILIP NERI ORATÓRIUMÁNAK PAPJA. 118214 LONDON: BURNS & LAMBERT, 17 PORTMAN STREET, PORTMAN SQUARE. 1855.

Ez a fordítás a Lecoffre és társai által 1846-ban Párizsban kiadott kiadásból készült, amely tartalmazza a mű dedikációját, amelyet Peter Champion atya, a Jézus Társasága tagja, MB* de Beauveau-nak, Nantes püspökének írt.

TARTALOM.

HIRDETÉS LALLEMANT Lajos atya élete

ELSŐ ELVE. A VÉG MEGFONTOLÁSA. :HAP. I. Egyedül Isten tehet minket boldoggá 37 II. Boldogságunk attól függ, hogy tökéletesen alávetjük-e magunkat Istennek, akinek egyedül kell uralkodnia szívünkben . .41

MÁSODIK ALAPELV. A TÖKÉLETESSÉG ESZMÉJE. I. SZAKASZ A TÖKÉLETESSÉGRŐL ÁLTALÁBAN. I. A tökéletességre törekvő lélek első cselekedete43 Art. i. Hogyan kell mindenben Istent keresnünk, és csakis Őt egyedül keresnünk 43 ii. Teljesen át kell adnunk magunkat Istennek . . . 47 in. Hogyan tart minket távol Istentől a ravaszság és az álnokság 49 II. A tökéletesség legfőbb eszközei50 Art. i. A szentségek a tökéletesség elérésének legfőbb eszközei 50 ii. A bűnbánatok alkalmazása 51 III. A tökéletességhez legszükségesebb erények gyakorlása 52 i. Művészet. i. A hitről 52 62 VI. VI. TARTALOM. FEJEZET. III. ii. művészet. ii. Hogy bizalomhiányunk mennyire nem tetszik Istennek és mennyire árt nekünk... 54 in. Az alázatosságról 56 iv. A keresztek szeretetéről 59 II. A JÉZUS TÁRSASÁGÁNAK SAJÁTOS TÖKÉLETESSÉGÉRŐL. I. Miből áll az e Társulatra jellemző tökéletesség 6 1. cikk i. A Jézus Társulata intézményének célja és az oda való eljutás eszközei . 61 ii. A Társaság Jézus Krisztushoz mint Megváltóhoz tartozik 63 in. Szent Ignác a Társaság tökéletességének mintaképe 64 II. A vallásosok különböző hajlamáról a tökéletesség tekintetében 65 III. Az indítékok, amelyek arra készítetnek bennünket, hogy a tökéletességünkön fáradozzunk 67 Art. i. A saját üdvösségünk vágya67 ii. A jól szabályozott buzgóság rendje . . . 68 in. Munkánk gyümölcse 68 iv. Hány embernek van érdeke a mi teljesítésünkben 69 IV. A tökéletességnek a Társulatra jellemző eszközei . 70 Art . i. Milyen módon kell gyakorolni az imádkozást a Társaságban . . .70 ii. A Társulatunkra jellemző szabályok engedelmissége és pontos betartása, valamint ennek indítékai 72 V. A felebarátunk üdvösségéért és tökéletességéért való buzgóság . 74 Art. i. A buzgóság indítékai 74 ii. Hogyan kell felhasználnunk a tudást Szent Ignác példája szerint ... 74 in. Az eszközök, amelyekkel a Társaság hírnevét és befolyását fenn kell tartani . . . 75 VI. Különböző tanácsok 77 Art. i. Tanácsok a fiatal hittanosok tanítójának a noviciátusból való kilépéskor77 ii. Tanácsok a harmadéves atyáknak a noviciátus idejére82 in. Tanácsok a harmadéves atyáknak a kom- TARTALOM . VII. OLDAL noviciátusuk befejezéséhez, életük hátralévő részében tanúsítandó magatartásukhoz86 VI. IV. cikk. Tanácsok a prédikátoroknak 90 v. Tanácsok a társulat különböző állásaihoz 92

HARMADIK ALAPÍTVÁNY. A SZÍV TISZTASÁGA. I. Természet és tulajdonságai 96 i. Művészet. i. Miben áll a szív tisztasága . . .96 ii. Mennyire szükséges számunkra a szív tisztasága . . . 96 in. A szív

tisztaságában betartandó rend és a tisztaság különböző fokozatai98 II. Azok a dolgok, amelyekről meg kell tisztánunk szívünket . 100 Art. i. A bocsánatos bűnök 100 ii. A szenvedélyek 103 in. A bennünk lévő gőg forrása . . . - 105 iv. Nem szabad elhanyagolnunk legkisebb tökéletlenségeinket . 109 v. Hajlamaink megtagadásáról, hogy a szent közömbösség állapotába kerüljünk .110 vi. Hogyan kell viselkednünk az isteni kegyelmekkel szemben, és milyen önmehtagadással kell fogadnunk azokat113 III. A gondoskodás, amellyel meg kell őriznünk a szívünk tisztaságát a cselekedeteinkben 117 Art. i. Tetteinket tiszta szándékkal kell végeznünk 117 ii. Természetfeletti elvek alapján kell cselekednünk . 118 IV. A szív romlottságának lelki okai . .118 i. cikk: Tévedés és hamis maximák 118 ii. A tudatlanság 119 V. A szív romlottságának külső okai . . . 122 i. A bizonyos barátok által okozott kár, és a tökéletlen beszélgetések 122 ii. A hibák, amelyeket a beszélgetésekben kerülnünk kell . 123 in. A haszontalan látogatásokról és beszélgetésekről . . . 124 VIII TARTALOM .

NEGYEDIK ALAPELV. A SZENTLÉLEK VEZETÉSÉRŐL ÉS AZ AHHOZ VALÓ ENGEDELMESSÉGRŐL . FEJEZET . I. OLDAL I. A Szentlélek vezetése iránti engedelmesség természete 126 i. i. Miben áll ez az engedelmesség ... 126 ii. Az e engedelmesség elérésének eszközei127 in. Ellenvetések a Szentlélek vezetéséről szóló tanítással szemben 128 II. Az indítékok, amelyek e engedelmesség gyakorlására vezetnek bennünket 131. i. Művészet i. Hogy a tökéletesség, sőt az üdvösség is a kegyelem iránti engedelmességtől függ 131. ii. Kevés tökéletes lélek van, mert kevesen követik a Szentlélek vezetését 135 in. A kegyelem kiválósága és az ellene való ellenállás igazságtalansága 137 IT. A Szentlélek a hűséges lelkek számára a vigasztaló hivatalát gyakorolja 139 III. A Szentlélek ajándékairól általában 141 I. cikk A Szentlélek ajándékainak természetéről . 141 n. A Szentlélek ajándékainak hatásairól . 143 in. Honnan ered, hogy a Szentlélek ajándékai oly kevés hatást fejtenek ki a lelkekben . .147 IV. A Szentlélek ajándékairól részletesen . .150 Art. i. A bölcsesség ajándékáról 150 ii. A megértés ajándékáról 158 in. A tudomány ajándékáról 162 iv. A tanácsadás ajándékáról 171 v. A jámborság ajándékáról 178 vi. A bátorság ajándékáról 182 vii. Az istenfélelem ajándéka ... 188 V. A Szentlélek gyümölcseiről 193 i. A Szentlélek gyümölcseinek természetéről . 193 n. A szeretet, az öröm és a békeesség gyümölcseiről . .195 in. A türelem és a szelídség gyümölcseiről . .198 iv. A jóság és jóságosság gyümölcseiről . . . 199 v. A hosszútávúság gyümölcseiről 199 vi. A hit gyümölcseiről 199 vii. A szerénység, a mértékletesség és a szelídség gyümölcseiről .201 TARTALOM. IX. VI. Az akadályok, amelyeket az ördög gördít az utunkba a Szentlélek vezetése iránti engedelmesség gyakorlásában 202 Art. i. Hogyan akadályozza az ördög a lelki fejlődésünket 202 ii. Az ördög különböző mesterkedései, hogy megtévesszen minket . 203 in. Az Isten és az ördög műveleteinek megkülönböztetéséről 205 iv. Titkos illúziók 206 v. A megtévészett lélek jegyei 207 vi. Amit meg kell figyelni a jóra vezető mozdulatokban 208

ÖTÖDIK ALAPELV. EMLÉKEZÉS ÉS A BELSŐ ÉLET. I. A belső élet természetéről és okairól 209 Art. i. Miből áll a belső élet209 ii. Hogyan kell utánoznunk Isten belső életét 211 in. Miért van az, hogy a belső életben oly kevésbé haladunk 212 II. Azokról az indítékokról, amelyek a belső életre vezetnek bennünket . . . 213 i. Művészet i. Nem haladunk a tökéletesség útján, hacsak nem adjuk át magunkat a belső életnek . 213 ii. Imádság nélkül nem tudjuk hivatásunk kötelességeinek eleget tenni, és nem tudunk gyümölcsöt gyűjteni szolgálatainkból 215 in. A békét csak a belső életben találjuk meg, és elégedetlenségeink csak abból fakadnak, hogy nem vagyunk belső emberek 219 III. A belső élet foglalatosságai ... 220 i. Művészet A belsők fölötti éberségről ... 220 Art. 220 n. Mennyire fontos, hogy a belső életet összekapcsoljuk külső foglalkozásainkkal . 225 in. Nem szabad önszántunkból külső foglalkozásokba bocsátkoznunk 227 IV. Tanácsok a belső élethez 228 Art. i. Jobban kell művelni az akaratot, mint az értelmet 228 ii. A hit útja biztonságosabb út a tökéletességhez, mint az értelmes kegyelmeké 229 in. Az erények gyakorlásának legjobb módja . . 229 X TARTALOM.

HATODIK ALAPELV . EGYESÜLÉS AZ URUNKKAL. I. SZAKASZ. OP AZ URUNK MEGISMERÉSE .

FEJEZET. I. Az ember-isten titkáról231 Art. i. A megtestesülés kiválóságáról231 ii. Az Ige személyéről233 in. Miért az Isten Fiának kellett megtestesülnie, és nem az Atyának vagy a Szentléleknek 235 iv. Miért az Isten Fia nemzés útján testesült meg 236 II. Az Ember-Isten tulajdonságai 236 Art. i. Az Ember-Isten önmegsemmisítései . . . 239 ii. Jézus Krisztus szent emberségének szövetségei a Szentháromság három személyével 238 in. A három koronáról, amelyet Jézus Krisztus az Ő Szent Anyjától kapott megtestesülésében . 239 iv. Jézus Krisztus királyságáról 240 v. Jézus Krisztus cselekedeteinek három alapelvéről 243 III. Jézus Krisztus életének különböző állapotai . .245 Art. i. Jézus Krisztus gyermekkoráról246 n. Jézus Krisztus rejtett életéről247 in. Jézus Krisztus dicsőséges életéről 248 iv. Jézus Krisztus állapotáról az utolsó ítéletkor 251 IV. A Boldogságos Szűzről 255 Art. i. A Legszentebb Szűz méltósága . . . 255 ii. A Boldogságos Szűz egyedül áll a Szentháromság Három Személyével való minden egyes szövetségében 256 in. A Boldogságos Szűz dicsősége a bérálásban 257 II. SZAKASZ. A MI URUNK SZERETETE. I. Urunk szeretetének indítékai önmagában . . 259 TARTALOM . XI. FEJEZET II. Urunknak az Oltáriszentségben való szeretetének indítékai 263 I. cikk A szent Eucharisztia csodái, és különösen a szentségi fajok 263 ii. Urunk testének kiválósága . . . 264 in. Urunk eucharisztikus jelenléte hasznosabb az ua számára, mint az Ő érzéki jelenléte volt a zsidók számára 266 iv. Az Urunkkal való egyesülésünkről a Szent Szentségben 270 v. Néhány gondolat a szentáldozásról 272 III. SZAKASZ URUNK UTÁNZÁSÁRÓL. I. Urunk utánzásának indítékai 275 II. Urunk utánzásáról a minden teremtménytől való elkülönülésben 277 III. Urunk utánzása az Ő szegénységében 278 IV. Urunk utánzása az Ő tisztaságában280 V. Urunk utánzása az Ő engedelmségében 284 VI. Urunk utánzása az Ő alázatosságában 287 VII. Urunk utánzása az Ő belső életében289 VIII. A megtestesülés misztériuma milyen nagymértékben szolgál arra, hogy a tökéletesség útján előrehaladjunk 290 IX. A megtestesült Ige, a Boldogságos Szűz és Szent József hatékony tiszteletének módja . . . 292

HETEDIK ELV . A LELKI ÉLET RENDJE ÉS FOKOZATAI . I. Az imádságról általában 294 I. cikk. i. Az imádság emberének nagy előnye . 294 ii. Tanácsok a lelki imádságról általában 295 II. Az elmékedésről 297 III. Az affektív imádságról 298 IV. A szemlélődésről 298 Art. i. A szemlélődésnek két fajtája van . . 298 n. Isten jelenlétének ajándékáról . A szemlélődés első lépése 300 xii TARTALOM . FEJEZET. IV. Art. in. A szemlélődés előnyei . . 301 iv. A szemlélődés, távolról sem ellentétes vele, hanem szükséges az apostoli élethez 304 v. Mi a szemlélődés 306 vi. A szemlélődés tulajdonságairól és eifektusairól . 308 vii. A szemlélődés fokozatainak különböző felosztásai 312 vin. A szemlélődés fokozatainak másik felosztása 317 ix. Vélemény a fenti felosztásokról 321 KIEGÉSZÍTÉSEK. I. A tökéletességről általában 327 i. Művészet i. A tökéletességre ösztönző motívumok 327 ii. Miből áll a tökéletesség, és milyen hajlamokat kell hoznunk hozzá 327 in. A tökéletesség gyakorlásáról 329 II. A szív tisztaságáról 330 III. Amiben Isten hűséges szolgálata áll . . 332 IV. Fontos tanácsok a lelkek fejlődéséhez 332 V. Az alázatról 333 VI. A szent egyszerűségről 334 VII. Az áhitat szelleméről 335 VIII. A különböző vallásosokról és azokról a dolgokról, amelyek bizonyos szent közösségeknek leginkább ártanak . 337 IX. A Jézus Társaságának szelleméről ... 338 X. Isten országáról a lelkekben 344 Art. i. Miből áll Isten országa, és annak előnyei 344 ii. Isten országának magatartásáról . . . 345 in. Az Isten országában való boldogságról . . . 347 iv. Isten belső országának gyakorlatáról, vagy a bennünk való megalapozásának eszközeiről . 349

Bevezetés .

LALLEMANT Lajos atya a szentségnek olyan illatát hagyta maga után, amely még mindig köztünk él. Ennek megőrzése és az utókornak való átadása érdekében vállaltam, hogy a nyilvánosságnak átadom Lelki Tanítását, életének rövid ismertetésével együtt. Céloimat jobban teljesíthettem volna, ha hozzáférhettem volna azokhoz a dokumentumokhoz, amelyek Champagne tartomány egyik atyjának kezébe kerültek, aki arra vállalkozott, hogy megírja e szent ember teljes életrajzát. A következő elbeszélést mindazok nyilvános tanúvallomása támasztja alá, akik ismerték őt, különösen a saját tanítványaié. Belső kegyelmeit, amelyeket nem lehetett tőle magától megismerni, megfigyelték egyes gyóntatói és legbelsőbb barátai, mint F. Peter Me-flant, F. John Bagot, F. Antony Yaher, F. James Grand-ami; négy teológus, akik kiemelkedő erényeik és nagyszerű képességeik révén méltóak voltak arra, hogy bizalmába fogadják. Lelki tanítását gondosan összeállította F. John Iligoleu, aki 1595-ben született és 1658-ban halt meg; és aki, távolról sem vonva le a mű erejét és egységét, inkább hozzáadta azt. Az általa készített gyűjteményt egy másik szent ember őrizte meg, akit hálából kötelességünk megemlíteni, F. Vincent Huby, akinek a hatására én B 2 HIRDETÉS. vállaltam azokat a kis munkákat, amelyeknek azt a kis időtöltést szentelem, amelyet elfoglaltságom hagy rendelkezésemre. Nemrégiben felfedeztem F. John Joseph Seurin, aki 1600-ban született és 1665. április 21-én halt meg, iratai között egy kéziratot, amelybe saját kezűleg írta bele igazgatója, F. Louis Lallemand bizonyos jámbor intelmeit. Mivel már nem volt lehetséges, hogy F. Rigoleu gyűjteményében mindegyik a megfelelő helyre kerüljön, ezért ezeket részletesen közöljük, ahogyan F. Seurin feljegyezte őket. És most, hogy VIII. Urbán és más szuverén pápák rendeleteinek megfelelek, tiltakozom, hogy F. Lallemand életét illetően csak emberi hitet kérek az olvasótól; és hogy amikor erről az atyáról mint szentről beszélek, semmiképpen sem állítom, hogy olyan címmel ruházom fel, amelyet csak az Apostoli Szék adhat azoknak, akiket erre érdemesnek ítél. Louis LALLEMANT atya 1588-ban született Champagne-ban, Chalons-sur-Marne-ban. Egyetlen fia volt a comtt. de Vertus egyik laillyjének, amely korábban a francia hercegnők tartozéka volt. Apja már legzsengőbb korában Bourges-ba küldte, hogy tanulmányait a Jézus Társasága Atyáinak Kollégiumában kezdje meg. Isten minden olyan természeti és kegyelmi adottsággal megajándékozta, amely szükséges volt a vele kapcsolatos nagy terveinek megvalósításához; kiváló elmével, amely a tudás minden fajtájának elsajátítására alkalmas volt; egyszerre éles és szilárd ítélőképességgel; szelíd, nyitott és szolgálatkész természettel; a tanulás iránti nagy vonzódással, a bűntől, különösen a tisztátalanságtól való rendkívüli irtózáttal; Isten szolgálatának magasztos eszméjével és a belső élet iránti különös vonzódással. Pusztán gyermek volt, de anélkül, hogy tudott volna róla, gyakorolta a bensőséges rekollekciót. "Mindig magamban kell maradnom" - szokta mondani; "Soha nem szabad kimennem". Ez a vezérelv, amelyet a Szentlélektől tanult, anélkül, hogy ember tanította volna rá, olyan mélyen a szívébe vésődött, hogy már ilyen korán is állandóan vigyázott magára, és semmit sem került el annyira, mint egy óvatlan kiáradást. A Szent Szűz iránti rajongása arra készítette, hogy a bourges-i kollégiumban a neki szentelt kongregációhoz tartozzon, ahol, mondhatjuk, a már akkor is tervezett vallásos élet első noviciátusát töltötte. A tökéletesség képe, amelyet Isten feltárt előtte, szüntelenül a legcsodálatosabb vonzások között jelent meg elméje előtt, és az iránta érzett vágy gyakran még a társaságával való szórakozás közepette is olyan erős átéléseket okozott neki, hogy arca teljesen lángolt, szemei szikráztak, és kénytelen volt elhagyni a társaságot, hogy titokban átadja magát a kegyelem mozdulatainak. Miután befejezte a bölcsészeti tanulmányokat, és egy évet töltött retorikával Bourges-ban, apja elvette őt, hogy Verdunba küldje, hogy ott egy második évet tanuljon retorikából. Ezt nagy sikerrel tette;

Ezután pedig, miután engedélyt kért, hogy beléphessen a Jézus Társaságába, felvették, és 1605. december 10-én, tizennyolcadik évében, belépett a noviciátusba Nancyban. Isten megadta neki azt a kegyelmet, hogy már az első pillanattól fogva felfogja annak a tökéletességnek a valódi eszméjét, amelyet Szent Ignác ajánl gyermekeinek. E szent páter triarcha élete és magatartása volt a minta, amelyet utánozni akart; és az ő példája szerint különösen arra törekedett, hogy elméjének tevékenységét megmóresze, és hozzá hasonlóan szívének minden mozdulatát a kegyelemnek rendelje alá. És ebben nagyon hamar olyan nagy haladást ért el, hogy azok, akik korábban ismerték, megdöbbenve látták, hogy ilyen rövid idő alatt megszerezte azt a nyugalmat és kiegyensúlyozottságot, amely a tökéletes erényt jellemzi. A noviciátus után rögtön bölcseleti és teológiai tanulmányokba kezdett Pont-a-Moussonban; az állandó szenvedés, amelyet a fejében és a gyomrában egyaránt tapasztalt, nem tette lehetővé, hogy az urak az alsóbb osztályok és a humán tudományok felügyeletével foglalkozzanak, ahogyan az a Társaságnál szokásos volt. Miután 1616-ban Champagne, Burgundy és Lotaringia kollégiumait leválasztották Franciaország tartományáról, hogy a jövőben saját tartományt alkossanak, amely a Champagne nevet viseli, F. Louis Lallemant Franciaország tartományában maradt; és 1621. október 28-án Párizsban ünnepélyesen letette a négy fogadalmat. Több helyen tanította a spekulatív tudományokat; a filozófiát három évig, a matematikát négy évig, az erkölcs-teológiát három évig, a skolasztikát pedig két évig Párizsban. Ezt követően négy évig volt a noviciátus vezetője és a novíciusok mestere, három évig a második noviciátus igazgatója, a felsőbb tanulmányok prefektusa és néhány hónapig a bourges-i kollégium rektora. Ilyen volt életútja és munkásságának rendje, amelyben olyan csodálatosan teljesített, hogy a Társaság legelőkelőbb tagjai közé sorolhatjuk. De bár mindenhez értett, mégis igaz, hogy a kormányzás és az irányítás volt az a két tisztség, amelyhez az égiektől a legtehetségesebb tehetségeket kapta. A Szentlélek, akinek az volt az akarata, hogy tökéletes előljárót és vezetőt faragjon belőle, aki sokakat képes volt formálni, maga járt el mestereként, és már egészen fiatal korától kezdve tanította őt a lelki életre, amint azt már említettük. Magához kötötte őt azzal a különleges odaadással, amellyel saját imádandó Személye iránt lelkesítette. Felfedezte előtte a kegyelem legtitkosabb titkait - mélyen beavatta az Ő ajándékainak ismeretébe, és közölte vele azokat a bőséggel, amelyet csak olyan lelkek esetében alkalmaz, akiket a legkiemelkedőbb szentségre akar emelni. Az Úr félelme, amely minden más ajándék alapja és az egész lelki építmény alapja, mindig is benne volt, mint Isten igaz gyermekeiben, szilárd alázatra alapozva, és a többi erénnyel együtt, amelyeket bevezet és megtart a lelkekben, vagyis az ártatlansággal, tisztasággal, erkölcsösséggel és a földi dolgoktól való tartózkodással. Az a tudat, amellyel saját semmisségéről, a természet romlottságáról és nyomorúságáról, Isten nagyságáról és a teremtményeknek a Teremtőtől való függéséről rendelkezett, állandó alázatban tartotta őt az Ő szuverén és imádandó Felseje előtt. Az önmagáról alkotott rossz véleménye miatt szerette saját megalázkodását; és a megalázkodás szeretete arra készítette, hogy minden alkalmat megkeressen arra, hogy megalázza magát és megaláztassa magát, és örömmel fogadta azokat, amelyek adódtak. megsemmisülés szelleme, amelyet Isten Fia a megtestesülésében mutatott, volt az alázatosság mintaképe, amelyet önmagának állított; és a Megtestesült Ige Szent Szíve volt az az iskola, amelyben ennek az erénynek a gyakorlását tanulta. Ebben az iskolában és ettől az isteni Mestertől tanulta meg az alázatosságnak azt a magasatos tanulását, hogy elfelejtse önmagát és eltemetkezzen saját semmijében, olyan tökéletességgel, hogy elzárkózott a gondoljaitól, és nem beszélt róluk, és nem gondolt rájuk többet, mintha nem is létezett volna, hacsak a szükség nem kényszerítette erre, vagy a kegyelem nyilvánvaló mozdulata nem készítette erre. Külseje és egész viselkedése alázatosságot sugárzott. Mindent, amit tett, csendesén és buzgóság nélkül tette, mintha el akarta volna rejtetni maga elől; annyira alázatos volt, annyira idegenkedett a látszattól. Ugyanebből az okból kifolyólag szívesebben működött titokban közre mások jótetteiben, mint hogy maga vállalta volna azokat; és ha nem is jelent meg azok kivitelezésében, gyakran neki volt a legnagyobb része bennük, vagy azért, hogy tanácsával vagy

buzdításával ő volt a kezdeményezőjük, vagy azáltal, hogy saját hitelével és tekintélyével támogatta őket; vagy azzal, hogy vezetésével és gondoskodásával mindenki másnál nagyobb mértékben járult hozzá a sikerükhöz. Úgy vélte, hogy az előjáróknak így kell viselkedniük alárendeltjeikkel szemben, érdeklődve munkájuk iránt, segítve és támogatva őket szent vállalkozásaikban, foglalkoztatva őket minden olyan alkalommal, amely Isten dicsőségének és a lelkek javának előmozdítására szolgál, anélkül, hogy mindent a saját személyükben akarnának elvégezni, és külső elfoglaltságok sokaságával terhelnék magukat, amelyek általában megakadályozzák őket abban, hogy a házuk vezetésére fordítsák magukat, amennyire kellene. Azt mondta, hogy az előjáróknak ez a magatartásmódja rendkívül megnyerő az alsóbbrendűek számára, és arra ösztönzi őket, hogy jól végezzék kötelességüket, látva, hogy feladataikban azok segítik és támogatják őket, akik Isten helyett állnak mellettük. A gyermeki félelem szelleme, amelyet gyermekkorától fogva érzett, hűségese őrzője volt annak, hogy megőrizte számára szeplőtelenül az ártatlanság köntösét, amelyet a keresztségben kapott, és a szüzesség drága kincsét. Az atya, aki utolsó betegségében általános gyónását hallgatta meg - egy nagyon jó képességű és különleges diszkrécióval rendelkező ember - kijelentette, hogy nem félne eskü alatt állítani, ha szükség lenne rá, hogy soha nem követett el több bűnt; és hogy olyan tisztaságban élt, hogy úgy tűnt, nincs része a természet romlottságában. Soha nem szenvedett kísértést vagy a tisztasággal ellentétes mozdulatokat. Az volt a legfőbb elve, hogy a szívünk tisztaságában való előrehaladással egyenes arányban áll az erkölcsi fejlődésünk; hogy ez a legrövidebb és legbiztosabb út az isteni egyesüléshez, és a csalhatatlan eszköz arra, hogy felkészüljünk az Istentől érkező nagyszerű közlésekre. Ezt saját tapasztalataiból tudta; és semmi másra nem törekedett jobban, mint arra, hogy lelkét tisztán tartsa, nem akarta elviselni a legkisebb foltot sem, ami Isten szemében kellemetlen lehet. Éppen ezért állandóan figyelte saját bensőjét, ezért vizsgálta oly gondosan szívének minden mozzanatát, és minden nap a legnagyobb pontossággal gyónatott. A mindennapi gyónás volt az egyik olyan pont, amelyet a leghatározottabban ajánlott atyáink közül azoknak, akiket szerinte különös vágy érintett saját tökéletességük iránt. Azt tanácsolta nekik, hogy minden nap jelenjenek meg a bűnbánati törvényszék előtt, hogy megvadják magukat életük legkisebb hiányosságaiért, és számot adjanak mindenről, ami lelki irányításukat érinti. Ez volt a saját gyakorlata; és mivel a gyónáshoz mindig magával hozta az összes szükséges hajlamot, a Jézus Krisztusnak a papjai személyében való jelenlétébe vetett eleven hitet, a nekik adott hatalomba vetett tökéletes bizalmat, a hibáiért való alázatos és szeretetteljes bűnbánatot, a hibák kijavítására és az Istennek való teljes megfelelésre irányuló őszinte buzgóságot, érezhetően megtapasztalta a szentség hatásait, amelynek sajátos kegyelme a konstitúció tisztasága. Olyannyira hűségese volt a kegyelemhez, hogy soha nem követett el szándékos hibát. Amint a legkisebb bűn árnyékát is észlelte, minden erejével elzárkózott előle; és F. Rigoleu tanúsítja, hogy pihenés közben néha észrevették, hogy hirtelen elhallgatott, engedelmeskedve a fénynek, amely valami tökéletlenséget mutatott neki abban, amit mondani kezdett. Távol állt attól, hogy testének olyan élvezeteket engedjen meg, amelyek bemocskolhatják a lelkét, állandóan csak arra gondolt, hogy miként erkölcsösítse azt minden érzékszervében. Bizonyos, hogy testi megszorításai meghaladták erejét; és legbelsőbb barátai megítélése szerint szigorúságuk jelentősen megrövidítette életét. Ami a belső lemondást illeti, amely a lelki áldozat legnemesebb része, azt kitartóan, rendkívüli szigorral gyakorolta, leküzdve minden hajlamait, vagy alávetve azokat Isten Lelkének. Így a szenvedélyei fölött aratott teljes győzelemmel elérte a halálnak azt a boldog állapotát, amelyben a természet, miután tökéletesen alávetette magát a kegyelemnek, nem gördít többé akadályt az isteni élet elé, amelyet a Szentlélek a lélekkel közölni kíván. Ő annyira szerette a szegénységet, amennyire a világ általában elkerüli azt. Attól kezdve, hogy elkötelezte magát Jézus Krisztus követése mellett, csak olyan dolgokat használt, amelyek feltétlenül szükségesek voltak, a legalantasabbakat, a legkopottabbakat és a legkevésbé kényelmeseket a házban. Szobájának egész berendezése csak egy nyomorúságos kis ágyból állt, amin nem volt huzat, egy asztalból, két székből, egy prie- dieuból, egy breviáriumból, egy Bibliából és

három-négy másik könyvből, amelyek nélkül nem tudott megenni. Örömét lelta abban, hogy mindig hiányt szenvedett valamiben, hogy a szegénység állandó gyakorlásában tartsa magát;

Szükségeit és apró kellemetlenségeit nagyobb gonddal rejtegette, mint a nyomorultak a kincseiket, mert attól félt, hogy az előljárók vagy a hivatalnokok jótékonysága megfosztja őt attól a lehetőségtől, hogy elviselje azokat. De az evangéliumi szegénységről alkotott elképzelése nem korlátozódott arra, hogy megfosztotta magát a külső dolgoktól. Ő ezt a legmagasabb fokig vitte, amire csak képes, vagyis a minden teremtménytől való teljes elszakadásig, és a lélek azon tökéletes meztelenségéig, amely még Isten kegyelmei és ajándékai fölé emelkedve is csak Istent keresi, csak Istenre tekint, és csak hozzá ragaszkodik. Ez volt tanításának egyik magasztos pontja, amelynek gyakorlása által eljutott a tiszta szeretetre. Természeténél fogva nagy bátorsággal rendelkezett, és atya. 11 az elme azon szilárdságának, amelyet semmi sem akadályozhat meg terveinek végrehajtásában és követésében. De fejedelmi ereje a kegyelem ajándékából fakadt, amely Isten Lelkében öltözve mindenre vállalkozott, és mindent elszenvedett, ami Isten érdekét szolgálta. Úgy érezte, hogy erre a célra olyan erővel rendelkezik, hogy semmi sem állíthatta meg, sem a vállalkozás nehézségei, sem a vele járó munka, sem a világ ellenállása, sem az emberi óvatosság szempontjai, sem a rossz sikertől való félelem. Elég volt neki az a tudat, hogy ez az, amit Isten kíván tőle, hogy elkötelezze őt arra, hogy felvállalja, és hogy elhitesse vele, hogy el kell érnie. Bár egészsége nem volt a legerősebb, a legkevésbé sem kímélte magát, szüntelenül fáradozott munkájában és mindazokban a munkákban, amelyekre az engedelmesség és a szeretet hívta, Isten dicsőségére és felebarátja szolgálatára. A lélek buzgósága ellensúlyozta a test gyengeségét, és úgy támogatta őt, hogy fáradhatatlannak tűnt. A türelem és a szelídség a legnemesebb hatások közé tartozik, mivel ezek egyben az erő legmegbízhatóbb bizonyítékai is. Lallemand atya mind az egyikben, mind a másikban kitűnt. Olyan kedvesen szenvedett, hogy ha valaki látta volna szenvedni, nem gondolta volna, hogy szenved valamitől. Mivel tökéletesen ura volt önmagának, senki sem vett észre rajta soha semmilyen egyenlenséget sem az elméjében, sem a vérmérsékletében. Lelke tökéletes békében volt, és arca mindig derűs volt. Soha, egyetlen alkalommal sem emelte fel a hangját. Az a természetfölötti bátorság, amely őt áthatotta, arra készítette, hogy Szent Ignáchoz hasonlóan Istentől kérje, hogy az egész világ ellentmondjon neki és megghiúsítsa terveit, hogy ne csak szenvedhessen, hanem hogy vállalkozásainak sikere annál inkább Isten dicsőségére szolgáljon, minél nagyobbak voltak azok a nehézségek, amelyeket meg kellett volna küzdenie, hogy véghezvigye azokat. Három éven át könyörgött, hogy küldjék ki valamelyik külföldi misszióba, különösen Kanadába, bár ott kevesebb megtérés történt, mint máshol, mert ott gyümölcsözőbb volt a munka és a keresztek terén, mert kevésbé fényes karriert kínált, és minden másnál jobban hozzájárult a misszionáriusok megszentelődéséhez. Ez volt az, ami miatt előnyben részesítette azt a másikkal szemben; és mivel nem kapott engedélyt arra, hogy személyesen menjen oda, mindig arra törekedett, hogy buzgó munkásokat szerezzen a misszió számára, és Franciaországban minden tőle telhető szolgálatot megtegyen. A missziók iránti szeretete a jámborságnak abból a szelleméből fakadt, amely a lelkeket Isten képmásának tekintette, akik az Ő képmásának szép bélyegét viselik, és akiket az Ő Fia vére tekintett újra, és amely érzékeny fájdalommal töltötte el a lelkeket romlásuk miatt, és égő vágyakozással a megmentésük iránt. Mert a jámborság ajándéka az, amely a szentek szívébe olvasztja azt a leggyengédebb szeretetet és buzgóságot, amelyet Isten és felebarátjuk iránt éreznek. Ez az, ami a szeretetnek olyan vonzerőt és édességet kölcsönöz, amely egyébként hiányzik belőle. Ez egy olyan adomány, amely éppoly ritka, mint amilyen értékes, és amely szükséges az írástudók és az evangéliumi munkások számára, hogy a tanulás és a tevékeny munka forrataga ne okozza bennük a lélek kiszáradását. Lallemand atyát kenetével töltötte el. jámborsággal, amely minden cselekedetében megmutatkozott, különösen pedig azokban, amelyek közvetlenül Istenre vonatkoztak, mint amikor az isteni officiumot mondta, misét celebrált, és kiszolgáltatta a

szentségeket; és még a legapróbb dolgokban is, mint amikor a kereszttel tette vagy szentelt vizet vett. Ahogyan ezeket a cselekedeteket végezte, az áhítat mélységéről árulkodott, amely éppoly gyengéd volt, mint amilyen szilárd. Nem volt nagyobb öröme, mint az Istennel való bizalmas együttlét, az imádságot nevezte földi boldogságának, és több időt szentelt neki, mint bármely más elfoglaltságának. Néha az éjszaka több óráját is így töltötte, amelyeket alvás közben lopott el. Egy nap, amikor egyedül volt egy barátjával a tűz előtt, bevallotta neki, hogy nem okoz neki nehézséget, hogy gondolatait Istenre emelje; ez olyan könnyű volt számára, mintha a szemét a tűzhelyen a fát tartó kutyákra vetné. Semmi sem érdekelte, ami nem kapcsolódott Istenhez. Egész belső elfoglaltsága az volt, hogy felfedezze, mik Isten tervei minden egyes dologban; és amikor ezeket megállapította, átadta magát neki, hogy azokat a Jézus Krisztus lelke által átadott kegyelem fényei szerint hajtsa végre. Az imádságban mindig érezhetően megtapasztalta a Szentlélek vezetését, még mielőtt eljutott volna abba az állapotba, amelyet a misztikusok passzívnak vagy szupernaturálisnak neveznek, mert a lélek ebben az állapotban egyszerűen beleegyezik Isten működésébe olyan módon, amely nem természetes számára. Így alighogy az imádságra vetette magát, máris isteni fénytől megvilágítva találta magát, amely feltárta előtte az elmélkedés tárgyát és pontjait és sugallta neki annak minden cselekedetét, amint erről egyik írásában tanúskodik. O Nagy áhítata a megtestesült Ige felé irányult. Lelkének minden erejét lekötötte az Ő imádandó Személyének gondolata, különböző állapotai és mys teriái. A legszentebb Eucharisztia volt különleges hódolatának tárgya, és beszélgetéseinek leggyakoribb témája; amikor erről beszélt, magával ragadta önmagából. Minden jámborsági gyakorlata az Ember-Istenre irányult, vagy Rá vonatkozott; és Urunk szeretete képezte minden cselekedetének alapját. Semmi sem tette az erényeket kedvesebbé a szemében, mint az, hogy azokat Jézus Krisztusban istenítettnek tekintette. Ebben a fényben látva őket, azok, amelyek természetüknél fogva a legvisszataszítóbbak vagy a legnehezebbek, a legnagyobb vonzerővel bírtak számára. Minden, ami Isten Fiának jelét viselte, minden, ami hozzá kapcsolódott, vagy közvetlen kapcsolatban állt vele, végtelenül kedves volt számára; ezért felfoghatatlan gyengédséget táplált a Boldogságos Szűz és Szent József iránt, és az angyali kórusból azokkal tartott fenn a legközelebbi és legszeretőbb kapcsolatot, akik különösen a megtestesült Igének és az Ő legszentebb Anyjának szentelték magukat. Megfigyelték, hogy minden nap elmondta az Eozárium egy részét; de a Boldogságos Szűzet sokkal inkább a tisztelet, a szeretet és a bizalom magasztos érzéseivel tisztelte, amelyeket iránta táplált, mint külső gyakorlatokkal. Rendkívüli kegyelemmel volt megáldva ahhoz, hogy minden embert Szent József iránti áhítatra ösztönözzön; és tanácsokat adott azoknak, akik a útjára akartak lépni. A lelki tökéletesség útjára lépni, az volt, hogy a szentség példaképének Jézus Krisztust, a tisztaság példaképének a Boldogságos Szűzet, a belső élet példaképének pedig Szent Józsefet tekintsék. Ezen isteni minták szerint dolgozott saját tökéletességén; és könnyen észrevehető volt, hogy milyen boldogan valósította meg ezeket a saját személyében. Szent József tiszteletére minden nap négy rövid gyakorlatot végzett, amelyekből csodálatos hasznot húzott. Az első kettő reggelre, a másik kettő pedig vacsora utánra szólt. Az első az volt, hogy lélekben Szent József szívéhez emelje magát, és megvizsgálja, mennyire hűséges a kegyelem sugallataihoz, majd befelé fordítva tekintetét saját szívére, hogy felfedezze saját hűségének hiányát, megalázkodott, és kitartásra ösztönözte magát. A második az volt, hogy elgondolkodott azon, hogy Szent József milyen tökéletesen egyeztette össze a belső életet a külső elfoglaltságaival. Ezután, amikor önmagát és saját foglalkozásait figyelte, észrevette, hogy miben maradtak el példaképe tökéletességétől. E gyakorlat révén olyan haladást ért el, hogy élete vége felé megszakítás nélkül a belső elmélkedés állapotában maradt - és az a figyelem, amelyet a külső dolgokra fordított, ahelyett, hogy gyengítette volna az Istennel való egységét, inkább erősítette azt. A harmadik az volt, hogy lélekben elkísérte Szent Józsefet, mint a Boldogságos Szűz házas társát, és elmélkedett azon a csodálatos ismereten, amelyet az ő szüzességéről és anyaságáról élvezett, annak következtében, hogy alázatos alázattal fogadta az An gel bejelentését a megtestesülés misztériumáról. Ezzel a gyakorlattal arra gerjesztette magát,

hogy Szent Józsefet szeresse legszentebb hitvese iránti szeretetért. A negyedik az volt, hogy ábrázolja magának azt a szeretetből és hálából fakadó imádatot és hódolatot, amelyet Szent József a Szent Gyermekek Jézusnak tanúsított, és könyörgött, hogy részesülhessen ebben, hogy ezt az isteni Kisdedit a legmélyebb tisztelet és a leggyengédebb szeretet minden érzésével imádhassa és szerethesse, amelyre csak képes volt. Azt kívánta, hogy e nagy Szent iránti hódolatának néhány jelét vigye magával a sírba, és kérte, hogy szeretett védőszentjének egy képét tegyék mellé a koporsójába. Sokszor megfigyelték, hogy Szent József soha nem utasította vissza, amit kért;

és valahányszor arra akarta rávenni az embereket, hogy tiszteljék őt, mindig biztosította őket, hogy nincs egyetlen olyan kegyelem sem, amelyet ne az ő közbenjárására kapott volna meg. Így járt el F. Paul Ragueneau és F. James Nouet esetében, akik a Bourges-i kollégium alsó osztályainak régensei voltak. Rektori működése idején, amikor kiváló erényes hajlamokat figyelt meg bennük, különös gondot fordított lelki fejlődésükre. Szent József ünnepének közeledtével mindkettőjükért elküldött, és megígérte, hogy e nagy szent közbenjárására mindent megkapnak, amit kérnek, ha ösztöndíjsaikat arra buzdítják, hogy legyenek áhítatosak iránta, és az ünnepén a szokásosnál többet tegyenek. A két ifjú regens elhatározta, hogy megteszi, amit mondott, és aznap minden tanítványukat szentáldozásra vitték; azután elmentek, hogy közöljék a rektor atyával, mit kívánnak Szent Józseftől. F. Nouet kegyelmet kért, hogy Urunkhoz méltón beszélhessen és írhasson. De másnap reggel, amikor megkereste F. Lallemand, hogy elmondja neki, hogy kellő megfontolás után egy másik kegyelmet szeretne kérni, amelyet úgy gondolta, hogy az jobban elősegíti tökéletességét, az atya azt válaszolta, hogy túl késő egy másik kegyelmet kérni, az elsőt már megadta, és ő csak ezért az egyért tett ígéretet. Ez a kegyelem F. Nouet egész életében feltűnően megmutatkozott. Prédikációi és írásai bizonyítják ezt, és mindenekelőtt a mi Urunk Jézus Krisztusról szóló nagy műve, amely sok év munkájába került neki, és amelyet csak röviddel halála előtt fejezett be. Ami F. Ragueneau-t illeti, aki mindezt Madame Marinnak, egy Mont Martre-i bencés szerzetesnőnek elmesélte, nem akarta elmondani, hogy milyen szívességet kért Szent Józseftől F. Lallemand-tól. Úgy tűnik, ez valami belső kegyelem volt, amelyet alázatossága arra kényszerítette, hogy elhallgasson, mint annyi más kegyelmet és értékes ajándékot, amelyet az égből kapott. Hiszen tökéletes vallásos volt, nagy elmével, figyelemre méltó ítélőképességgel és szilárd ítélőképességgel, hősies kuri életkorral, a legnagyobb teljesítményekre képes, szent egyszerűséggel, csodálatos Istenbe vetett bizalommal és a legtökéletesebb tapasztalattal a lelki dolgokban; minden világi érdekektől teljesen elszakadt ember, aki csak Isten szeretetét és a lelkek iránti buzgóságot lélegezte. Ő volt Új-Franciaország egyik első misszionáriusa; és F. Joseph Poncet és F. Francis le Mercier, két szentéletű hívő, akik munkatársai voltak apostoli munkájában, arról tájékoztattak, hogy nincs senki, aki nagyobb szolgálatot tett volna a kanadai egyháznak, vagy jobban megérdemelte volna az apostoli címet. Miután később visszatért Franciaországba, hogy szeretett missziójának pro-kurátora legyen, megmutatta azt a ritka irányítási tehetséget, amellyel Isten felruházta. A Gondviselés rengeteg jámbor lelket vezetett hozzá, különösen olyanokat, akiket rendkívüli utakon vezettek; ő pedig határtalan szeretettel szentelte magát annak, hogy szavakban és levelekben egyaránt segítse őket. Mindenhonnan írtak neki, és válaszai a Szentlélek világosságát és kenetét vitték azok szívébe, akiknek címezték őket. Szent halállal halt meg Párizsban, 1680. szeptember 3-án, 75 éves korában. Nagyon kívánatos lenne, ha valaki összegyűjtené leveleit, hogy kiadhassa azokat. De térjünk vissza F. Louis Lallemand-hoz. Egyetértett azokkal, akik úgy vélik, hogy amikor Isten Fiának megtestesülését az angyaloknak közölték, azon hódolat mellett, amelyet minden hívő közülük az Ember-Isten iránt tanúsított, voltak néhányan, akik különösen neki és a Szűzanyának szentelték magukat, akitől születnie kellett; hogy halandó életük során szokás szerint mind az egyiket, mind a másikat figyelemmel kísérték; és hogy egyik feladatuk az, hogy a lelkeket az irántuk való odaadásra ösztönözzék, és minden módon segítsék azokat, akik ezt a legvallásosabban gyakorolják. Emiatt

különös tisztelettel adózott e szent angyaloknak, és lelki szövetségre lépett velük, hogy tiszteljék és szeressék Jézust és Máriát, hogy az egész világ megismerje és szeresse őket, és elősegítse dicsőségük növekedését. Soha nem misézett anélkül, hogy ne kérte volna a Megtestesült Ige angyalait, hogy kísérik őt az oltárhoz; és amikor elkezdte a szentmisét, meghívta a Boldogságos Szűz udvarát alkotó angyalokat, hogy vele együtt énekeljék Isten dicséretét. Attól kezdve, hogy elhatározta, hogy belép Jézus Társaságába, Szent Ignácot atyjának kezdte tekinteni, a fiúi érzésekkel viseltetett iránta, és minden szükségében bizalommal fordult hozzá. A jámborság ajándékát a maga teljességében birtokolta, és ez mindazokat a hatásokat váltotta ki belőle, amelyeket szokása szerint kiváltott: gyermeki engedelmisséget előljárói iránt, atyai jóságot alsóbbrendűjei iránt, és testvéri szeretetet az egész világ iránt. A jámborság az, ami tökéletessé teszi az engedelmisséget, és arra készíti az embert, hogy csak Istent lássa előljáróiban, és úgy érezzen irántuk, mint egy gyermek. F. Lallemand ilyen beállítottságú ember volt; és öröme lelte abban, hogy munkáját és egész magatartását az engedelmisséggel szabályozza, mint Isten akaratának igaz tolmácsolója. Hogy ezt minél tökéletesebben tehesse, semmit sem kért, semmit sem utasított vissza, még azt a szabadságot sem engedte meg magának, hogy kedvelje vagy ne kedvelje, mindig kész volt megtenni azt, ami a legfáradságosabb vagy a legkevésbé tetszett neki, amint észlelte, hogy előljárói mit kívánnak, nem várva meg, amíg kifejezett parancsot adnak neki. Az engedelmisséget különösen novíciusainak írta elő, és ezt az erényt öt-hat hónapig külön-külön vizsgáztatta velük. "Ne gondoljátok bosszantónak, testvéreim" - szokta mondani nekik -, "ha ilyen sokáig tartalak benneteket az engedelmisségre. Ha ebben tökéletessé tudjátok tenni magatokat, biztosak lehettek benne, hogy a szentséghez vezető egyenes és biztos úton jártok". A szabályok betartásának pontossága ugyanebből az elvből fakadt, mert azok részletesen megjelölték számára, hogy mit kíván tőle Isten; sajátos tisztelettel tekintett rájuk, és a szeretetnek azzal a szellemével tartotta be őket, amely a tökéletes vallásosok jellemzője. De az a pont, ahol a jámborság szelleme a legszembetűnőbb módon megmutatkozott, az egyenrangúakkal és alsóbbrendűekkel szembeni viselkedése volt. Ebben valóban azt lehet mondani, hogy aligha lehetett volna őt felülmúlni. A szeretet benne mindazokat a tulajdonságokat mutatta, amelyeket Szent Pál tulajdonít neki. Semmi sem lehetett volna türelmesebb, szelídebb, alázkodóbb, önzetlenebb, leereszkedőbb vagy előzékenyebb. Kiváló természete, kedves és megnyerő modora, különleges szerénysége, nyugodt viselkedése, a kedvesség és a szent komolyság keveréke, az a mennyei kifejezés, amely arcából és szavaiból áradt, minden szívbe könnyen bejutott. Elég volt egyszer meghallgatni őt, hogy az emberek mohón kívánják hallani őt és beszélgetni vele. Olyan jól tudta, hogyan kell alkalmazkodni azokhoz, akiket a Gondviselés hozzá irányított, hogyan kell elviselni a hibáikat, hogyan kell keresni az alkalmat, hogy szolgálhassa őket, és hogyan kell bejutni az elméjükbe, hogy végül e szent leereszkedéssel és türelemmel teljes befolyást szerzett rájuk. Bármilyen pillanatban fordultak hozzá, bármilyen elfoglalt is volt, mindenkit mosolygós arccal és nyitott szívvel fogadott, aki hozzá jött, és úgy tűnt, hogy soha nem volt más dolga, mint meghallgatni azokat, akik beszélni akartak vele, anélkül, hogy viselkedésében a fáradság bármiféle jelét is elárulta volna. F. Rigoleu egyik levelében megjegyzi, hogy néhány atya, akik második noviciátusuk alatt végezték. e szent igazgatóval egy időben, eleinte inkább ellenezte nézeteit, de kedvességével, jóságával és alázkodásával annyira megnyerte őket, hogy mielőtt három hónap eltelt volna, nem volt köztük egyetlen egy sem, aki ne engedte volna magát feltétel nélkül az ő vezetésének, és kivétel nélkül mindannyian kijelentették, hogy soha nem találkoztak még ilyen előljáróval. Isten azonban nem ritkán megengedte, hogy néhányan azok közül, akiknek mint előljáróinak kedvesebben kellett volna bánniuk vele, vagy akiknek mint alárendeltjeinek és tanítványainak nagyobb tiszteletet és engedelmisséget kellett volna tanúsítaniuk iránta, némileg megfélekeztek önmagukról a vele szemben tanúsított magatartásukban, és gondot okoztak neki. De távolról sem neheztelt emiatt, és nem is panaszkodott, hanem örült neki, és annál inkább igyekezett őket szolgálni. Bosszúja arra irányult, hogy lelkesebben kívánta lelki fejlődésüket; és egy napon bizalmasan kijelentette egy

barátjának, hogy ez a vágy olyan erős volt benne, hogy felemésztette, és alig tudta elviselni a vágyakozását. Valójában azok, akik a legjobban ismerték, meg voltak győződve arról, hogy a lángoló buzgalom, amely lángra lobbantotta, nem kevésbé rövidítette meg az életét, mint vezekléseinek szigora. Nem sokkal azután, hogy a bourges-i kollégium rektora lett, egy nap odament hozzá egy testvér, aki a pékmesterséget végezte, és meglehetősen durván panaszkodott, hogy túl sok a dolga, és kérte, hogy gondoskodjon a dolgról, és helyette valaki mást állítson be. Az atya nyugodtan meghallgatta, és megígérte, hogy leváltja. Ezután csendben bement maga is a sütőházba, és teljes erejéből elkezdte gyúrni a tésztát. A testvér, amikor izgalmának első hevülete elmúlt, nagyon meglepődött, amikor visszatért a sütőházba, és ott találta a rektor atyát, aki a munkáját végezte helyette. Azonnal a lábai elé vetette magát, és bocsánatáért könyörgött, tele zavarodottsággal a hibája miatt, és elragadta az ilyen könyörületes előljáró kedvessége és humorérzéke. Hasonló alkalmakkor is így cselekedett, olyan nagy körültekintéssel alkalmazta az engedékenységet, hogy minden szív készségesen engedett neki mindent, amit kívánt. Azt szokta mondani, hogy a tapasztalat napról napra egyre inkább megtanította őt arra, hogy a Társaságban az uralmat különös kíméletességgel kell gyakorolni;

hogy az előljáróknak meg kell tanulniuk, hogyan ériék el, hogy inkább szeretetből, mint félelemből engedelmeskedjenek; hogy a rendszeresség fenntartásának módja nem a szigor és a vezeklés, hanem az előljárók atyai jósága és szorgalmuk, ahogyan gondoskodnak az alsóbbrendűek szükségleteiről, és ahogyan megőrzik és növelik közöttük a belső szellemet és az imádságot. Nagyszerű képességei éppúgy kivívták a lelkek megbecsülését és bizalmát, mint gyengéd szeretete a szeretetüket. A kiváló értelem és az igaz és józan ítélőképesség természetes fényei mellett, valamint azokon túl, amelyeket a teológia mélyreható tanulmányozásából és személyes tapasztalataiból szerzett, csodálatosan megvilágosodott azokkal az átítatott fényekkel, amelyeket Isten ad az ő szolgálóinak, akár saját maguk, akár mások vezetésére. Tanult volt a szentek tudományában, ahogyan ő maga írta le a Szentlélekről szóló útmutatásaiban. Amit erről a témáról mond, elég világosan mutatja, hogy azok közé az emberek közé kell sorolni, akiket a legmélyebben jártasak voltak a lelki életben. Isteni módon szokott erről beszélni; és az atyák, akik az ő vezetése alatt végezték a harmadéves noviciátust, csodálni szokták benne az átítatott tudománynak azt a ritka tehetségét, a természetfeletti dolgok gazdag és sokrétű ismeretét, amely - nyilvánvaló volt - csakis az Istennel való egyesüléséből származhatott, aminek jegyeit viselte magán. Mivel nem volt szabadideje a tanulásra, és idejéből oly sokat töltött imádsággal és a novíciusokkal való beszélgetéssel, hogy alig maradt ideje a buzdítások és konferenciák előkészítésére, amelyeket minden nap tartott; mindazonáltal ezek olyan teljesek és szépek voltak, hogy bárki azt mondta volna, hogy egész idejét a megalkotásukkal töltötte. Az atyák legidősebbjei és legkiválóbbjai annyira el voltak ragadtatva a beszédeitől, hogy szívesebben mentek volna el egy pillanatnyi pihenés nélkül, minthogy megfosszák őket attól az előnytől, hogy hallhassák őt a lelki dolgokról beszélni. Egy igen tehetséges atya azt állította, hogy soha nem beszélgetett ezzel a szent emberrel anélkül, hogy a beszélgetésből ne merült volna fel valami új megvilágítás, akár a Szentírás értelmét illetően, amelyről alapos ismeretei voltak, akár a teológia vagy a szertartástudomány valamely pontjáról. F. Julian Hayneuve, aki írásaival és hősiességével egyaránt kiérdemelte az egyetemes tiszteletet és tiszteletet, amikor a roueni noviciátus rektora volt, abban az időben, amikor F. Julian Hayneuve és a roueni noviciátus rektora volt. Lallemand volt az atyák igazgatója, akik ugyanott a harmadik próbaévüket töltötték, abból a vágyból, hogy egy ilyen kiváló mester tanítványai közé tartozzon, úgy segédkezett, mintha novícius lett volna, az összes buzdításban és útmutatásban, amelyről azt állította, hogy tele volt olyan fényvel és kenettel, amilyennel sehol máshol nem találkozott. Lehetetlen elképzelni, hogy milyen hatást gyakoroltak az ő tanfolyamai, és milyen benyomást tettek a lelkekre. Az a mennyei ajándék, amelyet Szent Pál a beszéd kegyelmének nevez, feltűnő volt benne, akár intett, akár figyelmeztetett, akár bátorított, akár

vigasztalt. Gyakran megfigyelték, hogy egyetlen szó az ajkáról képes volt megnyugtatni egy nyugtalan lelket vagy meggyőzni egy makacs értelmet. Egyesek joggal vélték úgy, hogy F. Louis Lallemand ugyanazt a helyet foglalta el a franciaországi jezsuiták között, mint F. Alvarez a spanyolországiak között. Bizonyára kiemelkedő mértékben egyesítette a misztikus teológia ismeretét és gyakorlatát, akárcsak Szent Teréz híres rendfőnöke, és hozzá hasonlóan tanítványai közé sorolta a leglelkibb és legbelsőbb embereket, akik a Társaságnak valaha is közöttünk voltak. Azóta megjegyezték, hogy mindazok, akik első vagy második noviciátusukat nála végezték, általában a többiek közül kiemelkedtek vallásos magatartásukkal, amely megfelelt a tőle tanult kitűnő tanítványoknak, és különösen az elmélkedés és a belső élet szeretetével. Ő maga is elismerte, hogy Isten különös tehetséget adott neki a Társasághoz tartozók irányításához, és hogy megismertette vele a velük kapcsolatos terveit, az akadályokat, amelyeket újtjukba vetettek, és az utat, amelyen végig kell járniuk, hogy eljussanak a tökéletességre. Kijelentette, hogy az a szentség, amelyre a tagok hivatottak, minden képzeletet felülmúl ; és hogy bárki megnézhetné a kegyelmeket, amelyeket Isten mindegyikük számára készített, arra a következtetésre jutna, hogy csak egy Szent Ignatius vagy egy Xavéri Szent Ferenc rendeltetett számukra. Úgyszólván megszokásból rendelkezett a megkülönböztető képesség és a tanácsadás adományával, amelynek fényénél fogva minden dologban meg tudta különböztetni, hogy mi a legjobb, mi a legmegfelelőbb az időhöz és a helyhez a fennálló körülmények között, mi a legelőnyösebb a kitűzött célhoz, és mi a legkedvezőbb Istennek. Ennek a fénynek megfelelően tette hét vagy nyolc évvel a halála előtt azt a nagylelkű fogadalmat, amely oly messze felülmúlta az emberi gyengeséget, hogy mindenben azt teszi, amit a legtökéletesebbnek tart. Ebben azonban olyan nagy körültekintéssel járt el, hogy amikor azt választotta, amit a legjobbnak tartott, nem utasította el a kevésbé jót, feltéve, hogy az rendkívül jó volt. Azt szokta mondani, hogy a szentek magatartásában nem azt kell igyekeznünk utánózni, ami erényeik ritka példáiban a legpompásabbnak tűnik számunkra, hanem azt, hogy mindenben, még a legkisebb dolgokban is állandó hűséggel követték a kegyelmet; és ha mi is olyan bőségek és hűségesekek lennénk, mint ők, akkor érdemeikben egyenlőkké válnánk velük, bár nem tettük és nem szenvedtük el ugyanazt, amit ők tettek és szenvedtek. Az ő kormányzási módszere teljesen természetfeletti volt. A politika szellemének semmi köze nem volt hozzá. Siránkozott azokon a közösségeken, amelyekben az előljárókat ez a szellem vezette ; ami, mint mondta, az engedelmesség és a bizalom pusztulását jelenti, amelyet az alsóbbrendűeknek azok iránt kellene érezniük, akik Jézus Krisztus helyett állnak előttük, hogy Istenhez vezessék őket. c Soha semmit sem tett elhamarkodottan, és egyetlen elhatározást sem hozott anélkül, hogy a Szentlélekkel ne konzultált volna ; a buzgó buzgóságot, amely megelőzi a kegyelem mozdulatait, és a túl heves buzgóságot, amely nem fordít kellő figyelmet a belső világosságra, az egyik olyan hibának tartja, amely leginkább akadályozza Isten működését a lelki személyekben, és megfosztja az evangélikus munkást feladatai gyümölcseitől és szolgálata munkájától. Egész magatartása során soha nem volt megfigyelhető az óvatossággal szembeni hiba. A lelkek által élvezett legmagasabb fényt az értelem és a bölcsesség ajándékai adják. A Szentlélek a maguk teljességében közölte ezeket F. Louis Lalle- manttal, ahogyan a spirituális tanítás legnagyobb mestereivel is tette, és nehéz lenne találni valakit, aki mélyebben behatolt volna vallásunk misztériumainak megértésébe, és különösen a Szentlélek által a legjobban megértett misztériumokba. az ember-istené. Szent Pállal együtt mondhatná, hogy kegyelmet kapott, hogy megismertesse a világgal Krisztus kifürkészhetetlen gazdagságát. Nem állt meg, ahogyan általában szokás, a megtestesült Ige misztériumainak és a szentek cselekedeteinek külső, testnek nevezhető oldalánál. Az értelem ajándéka lehetővé tette számára, hogy behatoljon ezek szellemébe, és feltárta előtte Jézus Krisztus, a Boldogságos Szűz és az összes szentek bensőjének csodálatra méltó diszpozícióit. Elsősorban erre a feladatra fordította magát. A legszentebb Szűzről alkotott magasztos elképzelése azon az ismereten alapult, amelyet összehasonlíthatatlan tökéletességéről és azokról a csodákról szerzett, amelyek szeplőtelen fogantatásának pillanatától kezdve és alatt történtek benne.

egész élete során, de különösen akkor, amikor a Meghirdetés misztériumában az isteni anyaságba emelték. Úgy vélte, hogy nemcsak az eredendő bűntől, hanem annak összehúzóadásának adósságától is mentesült. Az összes szentek közül Szent József és Szent Ignác volt az a kettő, akiről a legnagyobb és legvilágosabb ismeretei voltak. Úgy tűnt, mintha az utóbbi adta volna neki a lelkét, és megszerezte volna számára Istentől a hatalmat, hogy azt gyermekeivel közölje. Azt szokta mondani, hogy mindaz, amit e nagy szent erényeiről és kegyelmeiről a világnak kinyilvánítottak, és amit életrajzírói megfigyeltek róluk, szinte semmi ahhoz a belső tökéletességhez képest, amely lelke mélyén rejtőzött. Különleges kegyelme volt a Szentírás magyarázatához és a különböző értelmeik megértéséhez. Folyton olvasta, és szinte egyedüli tanulmányává tette. De inkább imádsággal, mintsem komentátorokkal való konzultációval. Az imádság volt az erőforrása minden nehézségben, amellyel Isten Igéjének olvasása során találkozott; és néha egy egész éven át kérte Urunkat, hogy világosítsa meg őt egy-egy szakasz értelméről. A megértés ajándéka nem korlátozódik az isteni dolgokra, noha azok az első és fő célja. Kiterjed az emberi cselekedetekre és az e világ dolgaira is, azzal a céllal, hogy megállapítsa, mi Isten terve bennük, és hogy mennyiben szolgálják vagy ellenzik az Ő dicsőségét. De erre az isteni behatolásra csak a tiszta lelkek képesek, és csak azok, akik minden önérdektől elszakadva, önmagukban meggondolva és Istennel bensőségesen egyesülve képesek. Mivel csak Istenre tekintett, és mindenben egyedül Őt kereste, Isten jelenléte és saját szándékainak tisztasága fátylaként szolgált neki, hogy áthatoljon az emberi elme mesterkedésein és álruháin, hogy az emberek ügyei és cselekvései közül kibogozza Isten terveit és érdekeit, és hogy minden dologban megkülönböztesse, mi az, ami Istentől való, és mi az, ami a teremtményből való. Azt szokta mondani, hogy azok, akik szigorúan őrködnek önmaguk felett, és fáradoznak minden belső mozgásuk megfigyelésén és szabályozásán, különös képességet szereznek arra, hogy betekintést nyerjenek a szívek titkaiba; vagy azért, mert Istennek tetszik, hogy ezzel a kegyelemmel jutalmazza azt a szorgalmat, amellyel saját belsőjüket tanulmányozták, vagy azért, mert a saját magukban érzett tapasztalatok megtanítták őket arra, hogy pontos ítéletet alkossanak arról, ami másokban zajlik. Nem csoda tehát, hogy úgy hatolt be az emberek szívének mélységeibe, ahogyan tette, és felfedezte még a legtitkosabb gondolatokat is, amelyeket el akartak rejteni előle. Egyik tagunk vallotta, hogy egyszer, amikor gyóntatott neki, a szent ember elmondta neki egy titkos bűnét, amellyel nem vádolta magát; egy másik alkalommal pedig feltárta előtte a gondolatokat, amelyek az elméjében forogtak, és részletezte egy kísértés minden körülményét*, amely őt érte. Egy másik azzal a szándékkal kereste fel őt, hogy lelkének valamely titkos sebeit feltárja előtte; de amint belépett a szobájába, szégyentől elborulva, hirtelen meggondolta magát, és valami más témáról kezdett beszélni, amikor az Atya, tudva a rosszat, amit eltitkolt, éppoly világosan válaszolt a kérdésére, amitől félt beszélni, mintha egész szívét kitérte volna előtte. Egy napon, amikor látta, hogy egy fiatal hívő távolról közeledik hozzá, aki valamilyen emberi megfontolásból félt megjelenni előtte, és különböző ürügyeket keresett, hogy elkerülje a vele való találkozást, magához hívta, és elmondta neki mindazt, ami benne zajlott, mintha a saját szemével látta volna. A fiatal ember, aki nagyon meglepődött, hogy az atya behatolt a gondolataiba, őszintén elismerte gyengeségét, és azonnal visszanyerte korábbi bizalmát. Így F. Lallemand több lelki gyermekét megóvta a gonosztól, amelybe éppen bele akartak esni, és néhányat, akiknek a hivatása ingadozott, megerősített, másokat, akik kezdtek ellankadni, újbóli buzgalomra ösztönzött. A bölcsesség ajándéka tökéletessé teszi az értelem ajándékát, olyan kenetet és édességet ad neki, amely nélkül minden általa közvetített tudás száraz és ízetlen lenne. F. Lallemand a bölcsesség útján kapta meg az értelem fényeit. Megtapasztalta Urunk tanítványainak tett ígéretének beteljesedését. A Szentlélek kenete volt a tanítója; és a mennyei látomások, az édességek, az isteni sugallatok, amelyekkel gyakran megkegyelmezték neki az imádságban és az oltárnál, mintegy széles fénybe helyezték a hit leghomályosabb igazságait, felfedezték előtte a Szentírás értelmét, és kibontották előtte azt, ami vallásunk titkaiban a legrejtettebb. Egy éjjel Urunk felébresztette őt, és azt mondta neki, hogy az az óra van, amikor a megtestesülés misztériuma

beteljesedett - hogy azon van, hogy átadja neki a kegyelem egy kis részét, amelyet a Boldogságos Szűznek adományozott ebben a nagy misztériumban, és arra kérte, hogy ezért készüljön fel annak befogadására. Felkelt, és imádkozni kezdett; és imádságának hevében úgy érezte, hogy belsőleg, úgyszólván teljesen áthatotta magát az Ember-Isten, egy olyan inti mate egyesülés által, amely megmagyarázhatatlan módon megtisztította őt lélekben és testben egyaránt. Ugyanakkor megjelent neki a Boldogságos Szűz, és fiának nevezve őt, biztosította arról, hogy gyengéden szereti őt, és arra buzdította, hogy legyen különösen áhítatos Fiának szent embersége iránt, amelyről, mint mondta, az egész világ szinte megfélekedezett. Két kegyelmet merészelt kérni tőle: az első, hogy mindig gondoljon rá, mert fájdalmat okozott neki, ha néha észrevehető időt hagyott elmúlni anélkül, hogy rá gondolt volna, a második, hogy soha ne szakadjon el attól az imádott Emberieségtől, amelynek szívét szentelte. A Boldogságos Szűz mindkét kegyelmet megígérte neki; és valójában ezután mindig egyformán élvezte a Fiú és az Anya jelenlétét. Egy idő után, amikor úgy érezte, hogy a bizalmatlanság és az üdvösségével kapcsolatos kételyek kísértik, az Istenanya által adott biztosíték emlékezetével enyhítette azt, hogy soha nem válik el Fiának szent emberségétől. De később, amikor elgondolkodott azon, hogy mennyire bízott ebben a bizonyosságban, elfogta a félelem, hogy van benne valami elbizakodottság. Miközben ebben a bizonytalanságban volt, megjelent a Boldogságos Szűz hozzá, és felmentette félelmei alól, rámutatva, hogy bizalma nem volt elbizakodottság, amennyiben nem önmagában bízott, hanem a neki megígért kegyelemben; hogy ez a fajta ígélet mindig feltételes, és feltételezi, hogy akinek adják, nem lesz híján a hűségnek; hogy ha ebben esetleg kudarcot vallana, akkor bizonyosan elveszne, annak ellenére, hogy a Szűzanya kegyelmet szerzett neki Istentől. Noviciátusának harmadik évében Urunk egy második, magasabb rendű angyalt adott neki, hogy legyen tanítója és vezetője a lelki életben. A két angyal közül az egyik, vagy valamelyik szent, néha éjszaka felébresztette, és imádkozásra hívta; de gyakrabban maga az Úr vagy Szent Ignác volt az, aki ezt a kegyelmet megadta neki. Szent Ignác csodával határos módon meggyógyította őt egy rendellenességből, amely akkor érte, amikor még filozófia szakos hallgató volt; és második noviciátusa alatt Istentől teljes felszabadulást nyert számára a szokásos fejfájástól, amely kilenc éven át gyötörte őt tanulmányai során. Egy nap, amikor egy erős és erőszakos kísértés támadta meg, imádkozni kezdett, amikor megjelent neki Szent Teréz, és az ellenséget megfutamítva visszaadta lelkének a békét. Amikor később ugyanez a kísértés ismét visszatért, a szokásos módon az imához folyamodott, és meglátta Szent Ignácot és Szent Terézt, akik elűzve az ördögöt, örökre megszabadították őt az efféle támadásoktól. Egy nap, amikor a roueni noviciátus templomában Istenhez imádkozott, meglátogatta Szent József, és kegyelmeket kapott tőle, amelyekről nem tudunk többet, AZ ÉLET OP sem, mint arról a nagyszámú más égi látogatásról, amelyek által útmutatást kapott kételyeiben, megnyugvást gondjaiban, megerősítést munkájában, és bátorítást azokban a vállalkozásokban, amelyekkel Isten az Ő dicsőségére ösztönözte. Bizonyosan tudjuk, hogy többször is értesült a tisztítótűzben lévő lelkek állapotáról. Tanúja volt szenvedéseiknek, megismerte azok okát, és gyakran vigasztalta, hogy láthatta a mennybe való diadalmas bevonulásuk pompáját;

hogyan mutatta be valamelyik szent, például Szent Ignác, a Boldogságos Szűznek egyik gyermekének szenvedéseitől megszabadult lelkét; hogyan mutatta be a Boldogságos Szűz a mi Urunknak, milyen módon fogadta Jézus Krisztus a szentek üdvözlését, és hogyan kísérté angyali őre a dicsőség trónjára, amelyre a Megváltó helyezte. Imádságaiban, lelki olvasmányaiban és tanulmányaiban a kegyelem vigasztalásaival és édességeivel volt kegyelemmel megajándékozva; és a Szentlélek kenete áradt ajkaiból, és szavaiban is érezhetővé vált. Elképzelhető, hogy milyen tökéletességgel gyakorolta saját személyében azt, amit másoknak oly nagyon ajánlott: a Szentlélek vezetésének való teljes önátadást. Gyermekkorától kezdve átadta magát ennek, és egész életútja nem volt más, mint egyetlen folyamatos ráhagyatkozás ennek az isteni Léleknek az irányítására, aki, miután betöltötte őt az Ő ajándékaival, minden mozdulatának

megnyerő könnyedséggel megfeleltette. A Szentlélek volt a misztikus teológia mestere. Nem emberektől tanulta; és bár volt a tanítója. nagy erényekkel és képességekkel rendelkező hittudósok voltak a rendezői, soha nem merítette tőlük azokat az előnyöket, amelyeket F. Seurin és F. Rigoleu találtak benne, és amelyek azzá tették őket, amik voltak. Ugyanaz az isteni Tanító volt a vezetője a lelki életnek azokon a magasztos útjain, amelyeken oly csodálatos fejlődést ért el. Az a belső törvény, amelyet a Szentlélek a szívébe vésett, volt az ő legfőbb szabálya. Egész élete természetfeletti volt. Úgy tűnt, hogy érzelmei, szavai, cselekedetei egy teljesen Istennel teli mélységből fakadnak. Egyetlen hibát sem lehetett észrevenni, j nála a belső és a külső tökéletesen megfelelt egymásnak. Belső élete teljesen el volt rejtve Istenben, Krisztussal együtt, j és Jézus Lelke érezhetően, mint egy tükörben, úgy mutatkozott meg külső életében, hogy lehetetlen volt úgy ránézni, hogy ne érezzük, hogy meghatott az áhítat és az emlékezésre való hajlandóság. Ellentmondás nélkül korának egyik legtökéletesebb jezsuitája volt, akit Szent Ignác igazi szelleme éltetett, és aki nagyon hasonlított erre a szent pátriárkára. Az egyházi rendek előjárói, különösen a karmeliták és a vizitációs apácák, sőt a leglelkesebb személyek mindazokon a helyeken, ahol tartózkodott, szent kapcsolatot ápoltak vele, és a Szentlélek orákulumaként konzultáltak vele, akár személyes útmutatásért, akár azért, hogy segítse őket a rájuk bízott lelkek vezetésében. Minden tanítványa olyan nagyra tartotta az erényeit, hogy soha nem találkozott egyetlen olyan emberrel sem, aki ne beszélt volna róla csodálattal. Különösen F. John Joseph Seurin és F. John Rigoleu érezték iránta mindazt a tiszteletet és tiszteletet, amellyel a szentekre szokás tekinteni ; és írásaik arról tanúskodnak, hogy milyen tökéletesen saját elméjükben és szívéjükben mesterük tanítását és szentségét. Hírneve még idegen országokba is eljutott, és szentsége csodáival határos módon kinyilatkoztatásra került a szegény klarissza Louise anyának, aki akkoriban a spanyolországi Carionban lakott, és az egész világot betöltötte a kegyelem által benne végbemenő csodák hírével. A szent ember lélekben megmutatkozott neki, akárcsak a tökéletességnek az a foka, amelyre emelkedett. Szent barátságot kívánt vele kötni, és megragadva az alkalmat, hogy néhányan Rouenba mennek, kérte őket, hogy üdvözöljék az ő nevében F. Louis Lallemand, a Jézus Társaságából, és ajánlják őt imáinak. Kívánatosnak lehetett volna tartani, hogy Isten meghosszabbítsa egy olyan életet, amely oly nagyban elősegíti az Ő dicsőségét. De Isten terve kifürkészhetetlenek. Előjárói észrevették, hogy a roueni noviciátus vezetése során tanúsított túlzásba vitt fáradozásai ténylegesen tönkretették egészségét, ezért eltávolították onnan, és a bourgeois-i kollégiumban a magas tanulmányok prefektusává, majd rektorává nevezték ki. De egész idő alatt, amíg ott volt, nem tett mást, csak sóvárgott és sóhajtozott a halál után, úgy tekintve azt, mint az átmenetet a romlottságnak ebből az állapotából, amelyben a bűn törvénye uralkodik bennünk, a saját magunk ellenére, a szent szabadságnak abba az áldott állapotába, ahol Isten tiszta látása teszi azokat, akik ennek élvezetében vannak, képtelenné a bűnre az örökkévalóságig. Érezve a halál közeledtét, egyik kezébe egy feszületet, a másikba pedig a Szűzanya képét vette, előbb az egyikre, majd a másikra nézett, szeretettel beszélt hozzájuk, és felváltva tekintett rájuk a bizalom és a gyengédség olyan jeleivel, amelyek könnyekig megolvastották a jelenlévőket. E jámbor szentenciák közepette adta át édesen lelkét Teremtőjének április 5-én, azaz 1635. április 5-én, azaz vasárnap csütörtökön, mintegy negyvenhét éves korában, amelyből huszonkilenc évet a Társaságban töltött. Amikor halálának híre elterjedt a városban, a tisztelet és a hódolat érzései, amelyekkel rá tekintettek, felerősödtek; mindenki szentként emlegette, és az emberek tömegesen érkeztek a kollégiumba, hogy tiszteletüket tegyék a teste előtt. Egyesek rózsafüzérrel érintették meg, mások levágták egy-egy hajtincset vagy ruhájának egy darabját, mindenki vágyott arra, hogy valamilyen ereklye birtokába jusson, és mindenki a lábát vagy a kezét csókolta, a legtöbben olyan gyengéd áhítattal, hogy nem tudták visszafojtani a könnyeiket. Egy augusztinus atya, aki nagybőjtben prédikált a székesegyházban, nagypénteki, Urunk szenvedéséről szóló prédikációja után rövid dicsérőbeszédet mondott az elhunytáról, és arra buzdította hallgatóit, hogy legyenek jelen temetésén, amelyre aznap este került sor, nem annyira azért, hogy imáikkal segítsék őt, mint inkább azért, hogy kérjék, hogy a

saját imáival segítse őket, abban a reményben, hogy a mennyben élvezhetik pártfogását, és az egész város oltalmazót és hathatós közvetítőt talál benne Istennél. Sőt, nemcsak a nép, hanem a papság, az egyháziak és a legelőkelőbb származású és rangú személyek is részt vettek a temetésén, és tanúságot tettek arról a meggyőződésükről, hogy szentségéről és az Istennél való hatalmáról meg vannak győződve. Többször is megjelent a dicsőségben, és sokan hitték, hogy közbenjárására különleges kegyelmekben részesültek. Magas termetű és fenséges tartású volt; homloka széles és nyugodt, szakálla és haja sötétbarna; feje már a kopaszodáshoz közeledett; arca ovális és jó arányú; arcbőre sötét; arcát általában az a mennyei tűz árasztotta el, amely lánggra lobbantotta a szívét; szemei, amelyek tele voltak megnyerő kedvességgel, kifejezték ítélőképességének szilárdságát és tökéletes kiegyensúlyozottságát. Hallottam, hogy azok, akik ismerték, és akik a legjobban tudták megítélni, azt mondták, hogy nehéz lenne nemesebb megjelenésű és minden mozdulatában higgadtabb embert találni, vagy olyat, akinek a külseje nagyobb odaadásról és emlékezetéről árulkodik; már a puszta látványa is elég volt ahhoz, hogy mindenki tiszteletét és szeretetét magához vonzza. A leghűségesebb képet, amelyet lelkének belső beállítottságáról lehetett rajzolni, lelki tanításainak és maximáinak gyűjteményében találjuk, amelyet itt F. Bigoleu összeállításában adunk közre. Ezt az ajándékot azoknak a lelkeknek adom, akik belső elmélyülésre töreksenek, és különösen a Jézus Társasága rendtagjainak, akik ebben megtalálják az állapotuknak megfelelő tökéletességet. Mindaz, amit F. Rigoleu összegyűjtött rendfőnökének, F. Lallemantnak a lelki életre vonatkozó útmutatásaiból, hét alapelve redukálható : nevezetesen a cél megfontolása - a tökéletesség eszméje - a szív tisztasága - engedelmesség a Szentlélek vezetésének követésében - az emlékezés vagy belső élet - egyesülés Urunkkal - és a lelki élet rendje vagy lépései.

ELSŐ ALAPELV. A CÉL MEGFONTOLÁSA.

I. FEJEZET. EGYEDÜL ISTEN TEHET MINKET BOLDOGGÁ.

§i. Szívünkben van egy olyan úr, amelyet minden teremtmény egyesülve képtelen lenne betölteni. Egyedül Isten töltheti be; mert Ő a mi kezdetünk és a mi végünk. Isten birtoklása kitölti ezt az úrt, és boldoggá tesz bennünket. Isten nélkülözése ezt az úrt hagyja bennünk, és ez az oka nyomorúságunknak. Mielőtt Isten kitöltené ezt az úrt, a hit útjára állít bennünket j ezzel a feltétellel, hogy ha soha nem szűnünk meg Őt végső célunknak tekinteni, ha mértékkel használjuk a teremtményeket, és az Ő szolgálatára utaljuk a használatukat, ugyanakkor hűségesen hozzájárulunk ahhoz a dicsőséghez, amelyet az Ő akarata szerint minden teremtett lényből ki akar meríteni, akkor Ő odaadja magát nekünk, hogy kitöltse bennünk az úrt, és boldoggá tegyen bennünket. Ha azonban híján vagyunk a hűségnek, Ő meghagyja bennünk azt az úrt, amely kitöltetlenül hagyva a legnagyobb nyomorúságunkat fogja okozni. §"- A teremtmények a mi utolsó célunk helyét akarják elfoglalni, mi magunk pedig mindenkinél jobban vágyunk arra, hogy a saját utolsó célunk legyünk. Egy teremtmény azt mondja nekünk: "Gyere hozzám; én kielégítelek téged". Elhisszük, és becsap minket. Aztán egy másik és egy másik ugyanezt a nyelvet tartja nekünk, ugyanígy becsap minket, és egész életünkön át becsap minket. Lények hívogatnak minket mindenfelől, és ígérik, hogy kielégítenek minket. Minden ígéretük azonban hazugság; és mi mégis mindig készek vagyunk hagyni, hogy becsapjanak minket. Olyan ez, mintha a tenger medre üres lenne, és az ember egy marék vizet venne, hogy újra feltöltse. Így soha nem vagyunk elégedettek; mert amikor a teremtményekhez kötődünk, azok eltávolítanak minket Istentől, és a fájdalom, a baj és a nyomorúság óceánjába taszítanak - olyan elemek, amelyek ugyanúgy elválaszthatatlanok a teremtménytől, mint ahogy az öröm, a béke és a boldogság elválaszthatatlanok Istentől. - "Olyanok vagyunk, mint a fáradt ínyencek, akik megkóstolnak egy ételt, majd elhagyják, és azonnal egy másik után nyújtják a kezüket, hogy azt is elhagyják, de nem találnak semmi kedvükre valót. Mindenféle dolgot megragadunk, anélkül, hogy bármelyikkel is meg tudnánk elégedni. Egyedül Isten az a szuverén jó, aki boldoggá tehet bennünket;

és becsapjuk magunkat, amikor azt mondjuk: " Ha ilyen helyen lennék, ha ilyen helyzetben lennék, elégedett lennék. Az ilyen ember boldog; megvan neki, amire vágyik". Hiúság !

Ha te lennél Pápa, nem lennél elégedett. Keressük Istent ; csakis Istent keressük. Csak Ő tudja kielégíteni minden vágyunkat. III. Régen az ördög Istennek álcázta magát, a pogányoknak bálványokban mutatkozott be, mint a világ minden dolgának szerzője és célja. A teremtmények is nagyjából ugyanezt teszik. Istennek álcázzák magukat, és becsapnak bennünket abban a hitben, hogy kielégítenek bennünket azzal, hogy megadják a lelkünk betöltéséhez szükséges eszközöket. De minden, amit adnak nekünk, csak arra szolgál, hogy növelje ürességünket. Most nem érezzük; ez csak a következő életben valósul meg igazán, ahol a testétől elválasztott lélek szinte végtelen vágyat érez arra, hogy Istennel telve lássa magát, és ennek csalódása végtelen fájdalmat okoz neki. A halál órájában fogjuk megtudni, hogy milyen szánalmasan hagytuk magunkat becsapni és megtéveszteni a teremtmények által. Meg fogunk döbbsenni, hogy ilyen alacsony és hitvány dolgokért hajlandóak voltunk elveszíteni azt, ami oly nagy és értékes ; és büntetésünk ezért az ostoba magatartásért az lesz, hogy egy időre megfosztjuk magunkat Isten látványától, amely nélkül semmi sem elégítheti ki a lelket. Az a vágy, hogy lássa Őt és birtokolja Őt, éppúgy felfoghatatlan, mint az a büntetés, amelyet ez a vágy okoz, ha kielégíthetetlen marad. Ezért kell nagylelkűen elhatároznunk, hogy lemondunk minden saját magunk által kitalált tervről, minden emberi nézetről, minden vágyról és reményről, ami az önszeretetet kielégítheti ; egyszóval mindenről, ami akadályozhat bennünket Isten dicsőségének előmozdításában. Ez az, amit a Szentírás szavaival úgy nevezünk, hogy "az Úr előtt járni", "egyenes lélekkel rendelkezni", "igazságban járni", "Istent teljes szívvel keresni". E nélkül sohasem leszünk boldogok, VI. Miért ragaszkodunk úgy a teremtményekhez, ahogyan ragaszkodunk ? Olyan korlátozottak és olyannyira nélkülöznek minden szilárd jót, hogy minden öröm és kielégülés, amit ígérhetünk magunknak tőlük, csak hiú képzeletbeli boldogság, amely csak éhezik, ahelyett, hogy jóllakna, mert mivel étvágyunk végtelen, csak a szuverén jó birtoklásában elégíthető ki. Tegyük hozzá, hogy a teremtmények csak ideig-óráig tartanak ki, és hamarosan elhagynak minket, vagy mi magunk vagyunk kénytelenek elhagyni őket. Ami pedig különösen az embereket illeti, nem tudjuk-e, hogy csak önmagukat szeretik, és mindenben csak a saját érdeküket keresik ? Azt a kevés vagyont, hitelt, tekintélyt, amivel rendelkeznek, maguknak takarékoskodnak ; és ha mindenféle javakkal bőségesen rendelkeznének, akkor sem cselekednének másként. Mindent, amit nem tisztán Istenért tesznek, önszeretetről teszik, és mindenben, amit másokért tesznek, soha nem veszítik szem elől önmagukat. Csak annyiban jótévedőink és hűséges barátaink, amennyiben a saját számításukat találják benne. Milyen bizalommal tekinthetünk tehát az emberek kegyeire és barátságára

II. FEJEZET BOLDOGSÁGUNK ATTÓL FÜGG, HOGY TÖKÉLETESEN ALÁVETJÜK-E MAGUNKAT ISTENNEK, AKINEK EGYEDÜL KELL URALKODNIA SZÍVÜNKBEN.

Igazi nagyságunk az Istennek való alávettségünkben áll. Háromféleképpen függünk Istentől. Először is, nem tudunk másképp létezni, mint általa. Másodsor, nem rendelkezhetünk az Őhöz való eljutás eszközeivel, csak Tőle. Harmadsor, nem vehetjük birtokba a célunkat, és így nem uralkodhatunk jót, csak Ő általa. Ebben az ókori filozófusok megtévesztették magukat, önmagukban és az emberi dolgokban keresték a boldogságukat. in. Egyedül Istennek van szuverenitási joga a szívek felett. Sem a világi hatalmak, sem maga az Egyház nem terjeszti ki uralmát ilyen messzire. Ami ott történik, az nem rajtuk múlik. Ott egyedül Isten a király. Ez az Ő saját, neki való birodalom. Ott állítja fel kegyelmi trónját. Ez a belső királyság az, ami az Ő dicsőségét alkotja. Tökéletességünk és boldogságunk abban áll, hogy szívünket alávetjük Isten e birodalmának. Minél inkább aláveti magát szívünk Neki, annál tökéletesebbek és annál boldogabbak leszünk. § in- Az egy szív természetfeletti kormányzása, amelyben Ő uralkodik, Isten számára különlegesebb gondoskodás tárgya, mint az egész világmindenség természetes kormányzása és minden birodalom polgári kormányzása. Isten egyedül

a szívre helyezi az értéket ; ha csak azt látja hatalmának alávetve - ha csak azt birtokolja, elégedett. Tehát ismétlem, egyedül Isten az, aki megelégedésére szolgálhat a szívünknek. A szív egy üresség, amelyet csak Isten tölthet be, Isten öröme az, hogy a szívekkel beszélgethet; ez az Ő nyugalmának helye ; és így hasonlóképpen egyedül Isten a szívek központja, és csakis Istenben kell nyugalmat találniuk, és nem szabad mozdulniuk, csakis Isten felé. Ó, áldott belső élet, amely miatt egyedül Isten él a szívekben, és amely miatt a szívek csak egyedül Istennek élnek, és csak Őbenne lelik örömüket ! Áldott annak a szívnek az élete, amelyben Isten uralkodik, és amelyet Ő teljesen birtokol ! A világtól elválasztott és Istenben elrejtett élet ; a szeretet és a szent szabadság j élete, amely arra készíti a szívet, hogy Isten országában találja meg örömét, békéjét, igazi örömeit, dicsőségét, szilárd nagyságát, javait és gazdagságát, amelyet a világ sem adni, sem elvenni nem tud. I*. Azt képzeljük, hogy az embernek szomorú és me lankolikus létet kell élnie, ha átadja magát az elmélkedésnek és a belső életnek. Ennek éppen az ellenkezője a helyzet. A boldogság még ezen a földön is Isten birtoklásában áll ; és minél inkább lemondunk önmagunkról, hogy egyesítsük magunkat Istennel, annál inkább megszűnünk nyomorultak lenni, és annál boldogabbak leszünk. Az ördög azonban kihasználja tudatlanságunkat és gyengeségünket, hogy állandó tévedésekbe és gyalóságokba taszítson bennünket, amelyekből ki kell szabadulnunk, ha képesek akarunk lenni eme élet legfőbb boldogságára, amely abban áll, hogy meglátjuk Istent, és élvezzük szent jelenlétének ajándékát, amely nélkül a legmagasabb szeráf is nyomorult lenne. Áldott lenne az a lélek, amelyik Istent szüntelenül szemlélve mindig készen állna akaratának végrehajtására

. MÁSODIK ALAPELV. A TÖKÉLETESSÉG ESZMÉJE. A TÖKÉLETESSÉGET tekinthetjük akár általánosságban, akár egyedileg, vagyis úgy, ahogyan az Jézus Társaságára jellemző.

ELSŐ SZAKASZ. A TÖKÉLETESSÉGRŐL ÁLTALÁNOSÁGBAN.

I. FEJEZET. A TÖKÉLETESSÉGRE TÖREKVŐ LÉLEK ELSŐ CSELEKEDETE. I. CIKKELY. Hogyan kell mindenben Istent keresnünk, és csakis Őt keresnünk. Ahhoz, hogy Istent valóban keressük, úgy kell Őt magunk előtt ábrázolnunk, 1. mint a természet és a kegyelem első elvét ; 2. mint minden teremtmény Fenntartóját ; 3. mint a szuverén Urat, aki minden dolgot kormányoz és mindenről rendelkezik gondviselése által. Így minden eseményt, még a legkisebbet is, úgy kell tekintenünk, mint ami Isten akaratából és az Ő jóakaratóból fakad. Istent keresni annyit jelent, mint semmit sem kívánni és semmit sem kívánni, csak azt, amit Ő akar, és amit gondviselése által elrendel. Meg kellene fontolnunk, hogy Istenben mintegy két cselekedet van velünk kapcsolatban. Az egyik, amellyel akarja, hogy ilyen és olyan kegyelmeket adjon nekünk, hogy a dicsőség ilyen fokára vezessen minket, ha hűségesek vagyunk hozzá. A másik, amellyel nem akar további kegyelmeket adni nekünk, és nem akar minket a dicsőség magasabb fokára emelni. Kevesen rendelkeznek elegendő bátorsággal és hűséggel ahhoz, hogy Isten terveit megvalósítsák, és együttműködésükkel elérjék a kegyelem és a dicsőség azon pontját, amelyet Isten kíván számukra. Isten akaratára, ítéleteire és gondviselésének rendelkezéseire olyan nagy tisztelettel, szeretettel és engedelmisséggel kell tekintenünk, hogy ne kívánjunk több kegyelmet és dicsőséget, mint amennyit Ő szívesen ad nekünk, még ha hatalmunkban állna is, hogy annyit kapjunk, amennyit szeretnénk. Az isteni gondviselés rendelkezései iránt érzett határtalan tiszteletből kell magunkat e korlátok közé szorítanunk. §n. Az Isten keresésének másik kiváló módja az, hogy mindenben ne legyen más célunk, mint Isten dicsősége. Ez az alapelv az irodalmi tanulmányokra alkalmazva arra tanít bennünket, hogy csak azt igyekezzünk megismerni, ami Isten nagyobb szolgálatára irányul. Az ördögnek összehasonlíthatatlanul több tudása van, mint nekünk, de mi abban felülmúljuk őt, hogy tudásunkat Isten nagyobb dicsőségére tudjuk vonatkoztatni, amire az ördög nem képes. Ugyanez a vezérelv alkalmazható minden alkalmazásunkra és általában minden dologra. Annyira el kell szakadnunk önmagunktól, saját érdekeinktől, saját ízlésünktől, saját egyéni hajlamainktól és terveinktől, hogy

hajlandóak legyünk lemondani mindenről Isten szolgálatáért, és azért, ami segíthet abban, hogy Istent keressük és megtaláljuk; mert semmi sem kívánatos önmagában, csak Isten, és minden más csak Istenre vonatkoztatva kívánatos. Tehát azt keresni, ami nem vezet bennünket Istenhez, gondot fordítani rá, vagy örömünket lelteni benne, tévedés és tévedés, Ha elhagyjuk ezt a szabályt, és azt részesítjük előnyben, ami a legjobban tetszik nekünk, szemben azzal, ami leginkább hozzájárul Isten dicsőségéhez, az olyan, mintha egy király királyságát egy pohár vízért j - a legnagyobb bolondság a világon, hiszen minden dolog csak hiúság, minden dolog csak hazugság, aminek nem Isten a* célja. És ebből következik, hogy minden nap mérhetetlen veszteségeket szenvedünk ;

mert annyi dicsőséget veszítünk el magunknak, amennyit Istennek kellett volna szereznünk, amikor még volt rá hatalmunk. Mindenben Isten nagyobb dicsőségére cselekedni, ez az elképzelhető legnemesebb cél. Mindaz, amit Isten maga a legmagasabb szeráfnak is adhat e nélkül, kevesebb ennél ; és az sem lehetséges, hogy Isten egy teremtményt ennél magasabb céllal emeljen fel; még akkor sem, ha az a teremtmény ezerszer tökéletesebb lenne a legmagasabb szeráfnál. Keressük tehát Istent mindenben, és minden dolog szolgáljon az Ő nagyobb dicsőségének eszközéül j pro sperity és a csapások, vigasztalások és a lélek szárazsága, sőt még a mi bűneink és tökéletlenségeink is. Minden elérhető azok számára, akik tudják, hogyan keressék Istent, és megtalálják Istent mindenben, ami velük történik. § ni. Van még egy másik módja is az Istenkeresésnek, amelyet nehéz megérteni, hacsak nem alkalmazzuk a gyakorlatban. Ez nem csak azt jelenti, hogy keressük az Ő akaratát és dicsőségét, nem csak az Ő ajándékait és kegyelmeit, vigasztalásait és az odaadás édességét, hanem azt, hogy keressük Őt magát, hogy egyedül Őbenne nyugodjunk meg, és hogy csak Őbenne találjunk édességet. Ellenkező esetben, ha az Ő kegyelmeit és érzékelhető édességeit tesszük célunkká, akkor nagy veszélyeknek tesszük ki magunkat, és soha nem érjük el azt a célt, amit célul tűztünk ki. Míg ha magát Istent és csakis Őt keressük, akkor minden teremtett dolog fölél emelkedünk, és az egész világegyetem koronáit és dicsőségét - sőt, ezernyi világot és minden olyan dolgot, ami nem Isten - semmiségnek tekintjük. Legnagyobb gondunk és állandó tanulmányunk kell, hogy legyen, hogy Istent ezen az úton keressük ; és amíg nem találtuk meg Őt, addig nem szabad, hogy akár csak megmozduljunk, hogy felebarátunk szolgálatára törekedjünk, kivéve a kísérleti esszé útján. Olyanoknak kell lennünk, mint a fél pórázon tartott kopók. Amikor Isten birtokába jutunk, nagyobb szabadságot adhatunk buzgalmunknak, és akkor egy nap alatt többet fogunk tenni, mint eddig tíz év alatt. § iv. Amikor a léleknek nincs többé más vonzalma, mint Isten iránt, amikor csak Istent keresi, és Istennel egyesül, és csak benne érez örömet, amikor csak benne talál nyugalmat, csak egyedül benne, akkor semmi sem okozhat neki fájdalmat. Így a szentek, bár az emberek üldözték őket, és az ördögök támadták őket, mindezt kinevették. Csak kívülről érezték a csapásokat, a belső békében volt. Amíg nem érjük el ezt az állapotot, mindig nyomorultak leszünk. Legyen a test ezernyi ékszerrel feldíszítve, ha a lélek eltávozott, romlásnak indul, és csak egy fertőzéssel terhelt hulla lesz belőle. Hasonlóképpen, legyen a lélek birtokában minden kívánatos előnynek, ha nincs Istene, minden más, amije van, nem akadályozhatja meg, hogy nyomorult legyen. Amikor a teremtmények megmutatják vonzerejüket, hogy megkísértsenek bennünket, a legjobb módja annak, hogy biztosítsuk magunkat a meglepetéstől, ha azonnal Istenhez vonulunk vissza, Isten után sóhajtozunk, Isten édes ízét nyerjük valamilyen áhítatos és szent gondolat által, ahelyett, hogy megállnánk, hogy a kísértés csábításai ellen küzdjünk és vitatkozzunk, amiben több a zavar és a veszély. Ugyanezt az utat kellene követnünk a szenvedések, keresztek és csapások első nyomására. Tanulmányunknak Istent kell keresnünk, és célunknak Istennel betölteni magunkat. Csak akkor érhetjük el tökéletesen a ezt, miután alaposan megtisztítottuk magunkat bűneinktől. Azonban mindig erre kell törekednünk, és e cél érdekében minden teremtést eszközként kell felhasználnunk, anélkül, hogy szívünket átadnánk nekik. §7. Nagy szerencsétlenség számunkra, hogy a teremtményekben találjuk megelégedésünket, holott csak megvetést és ellenszenvet kellene

érezniük irántuk. Nagy értéket tulajdonítunk valamilyen előnyös vagy kívánatos kinevezésnek ; ,buzgón igyekszünk megszerezni azt; és amikor sikerrel járunk, elégedettek vagyunk. Nagyon kevés is elég ahhoz, hogy elégedettek legyünk, mintha Isten nem lenne a mi boldogságunk. Nem szabad szemünket és szívünket még Isten természetfeletti ajándékaira sem szegezni. Egyedül Őt kell keresni; egyedül Őbenne kell megpihenni. Nála kívül minden dolog semmit sem ér. "Isten az én részem örökké." " A mi Atyánk rendezője" - teszi hozzá F. Rigoleu - "semmit sem ajánl nekünk annyira, mint hogy egyszerűen Istent keressük mindenben, anélkül, hogy megállnánk bármiben, ami Istenen kívül van, még az Ő ajándékaiban sem". II. Teljesen át kell adni magunkat Istennek. §i. A tökéletességhez nagy segítség, ha bőkezű lélekkel, teljes és fenntartás nélküli szívvel szolgáljuk Istent. Ha összehasonlítjuk a langyos és a buzgó ember életét, ha összeszámoljuk boldog és boldogtalan napjait, azt fogjuk találni, hogy az első sokkal több szomorú órát töltött el, mint a második. §n. Gondoljunk két vallásosra : az egyik, aki kezdettől fogva átadja magát Istennek, és elhatározza, hogy semmit sem kímél. megszentelődésének biztosítására ; a másik, aki lassú tempóban jár, és nincs" bátorsága, hogy nehézségeinek több mint felénél felülemelkedjék. Hasonlítsd össze az egyik életét a másik életével - azt mondom, az egész életét, és nem csak egy részét, - és meglátod, hogy a langyos sokkal többet szenvedett, mint a buzgó. "Nyomorúság és boldogtalanság van az útjukban" - mondja a királyi próféta, azokról a gyáva lelkekről szólva, akik nem adják át magukat nagylelkűen Istennek ; "a béke útját nem ismerték". Ez az " utak" kifejezés annak a belső hajlamát jelöli, aki Istennek ellenállva, belsőjében csak a lelkiismeret kínját és kínzó korlátját érzi. Csak látszólag és a felszínen elégedett, nem pedig a lelke közepén, ahol a buzgónak békéje van, ami a héber szerint minden jónak a bőségét jelenti. Egyszer, aljas hitetlenség, ha megelégszünk önmagunknak a tökéletesség valamely kis fokával, amelyet esetleg elértünk, hiszen olyan állapotba vagyunk elhívva, amelyben mindent Istentől remélhetünk, ha hűségesen megfelelünk hivatásunk kegyelmének, § in- Egész éveket, sőt gyakran egy egész életet azzal töltünk, hogy alkudozunk, vajon teljesen átadjuk-e magunkat Istennek. Ilyen teljes feláldozásra nem tudjuk elhatározni magunkat. Sok vonzalmat, tervet, vágyat, reményt, igényt tartogatunk magunknak, amelyekből nem vagyunk hajlandók megfosztani magunkat, hogy a léleknek abba a tökéletes meztelenségébe kerüljünk, amely arra készítet, hogy teljesen Isten birtokába kerüljünk. Ez az a sok kötetlen, amellyel az ellenség megkötöz bennünket, hogy megakadályozza a tökéletességben való előrehaladásunkat. A csalást a halál óráján fogjuk érzékelni, amikor látni fogjuk, hogy hagytuk magunkat apróságokkal szórakoztatni, mint a gyermekek Egész éveken át harcolunk Isten ellen, és ellenállunk kegyelmének mozdulatainak, amelyek belsőleg arra ösztönöznek, hogy megszabaduljunk nyomorúságaink egy részétől azáltal, hogy elhagyjuk a hiábavaló szórakozásokat, amelyek megállítják utunkat, és fenntartás és késedelem nélkül átadjuk magunkat Neki. De önszeretettel megterhelve, tudatlanságunktól elvakítva, hiú aggodalmaktól elrettentve nem merjük megtenni a lépést ; és a nyomorúságtól való félelmünkben továbbra is nyomorúságunkban maradunk, ahelyett, hogy teljesen átadnánk magunkat Istennek, aki birtokolni akar minket, csak azért, hogy megszabadítson nyomorúságainktól. Egyszer s mindenkorra le kell mondanunk tehát minden saját érdekünkről és minden saját kielégülésünkről, minden saját de-jelünkről és minden saját választásunkról, hogy ezentúl csak Isten jóakaratótól függjünk, és teljesen az Ő kezébe adjuk magunkat. III. Hoy) a ravaszság és a színlelés távol tart bennünket Istentől. §i. " A Szentlélek, aki a bölcsesség tanítója, irtózik minden álcázástól" - mondja a bölcs. Sohasem fogunk előrehaladni, ha nem járunk őszintén Isten és az emberek előtt. Az emberiség tele van végtelen deceitekkel. Szokás szerint álcázuk magunkat önmagunk és mások előtt. Ez az egyik olyan hiba, amelyet a legkevésbé vagyunk hajlandók elismerni. Soha nem szabad mentegetőznünk vagy szépítenünk semmit. Az önszeretettel ezek a kétszínűségei és mesterkedései távol tartanak minket Istentől. §"- Egy ravasz lélek, amelyik politikát és ravaszsgot alkalmaz felebarátjával szemben, aligha alkot egyetlen olyan tervet, aligha fogalmaz meg egyetlen olyan gondolatot, amely ne lenne bűn, mivel szokása szerint

csak az a célja, hogy másokat megtévesszen hogy másokat megtévesszen. Az ilyen magatartás egyetlen folyamatos hazugság. Örökös ellentétben áll Istennel, és úgy tűnik, hogy tagadja az Ő gondviselését a szívek felett. HI. § Soha nem szabad cselekvést vagy politikát alkalmaznunk, amikor feljebbvalókkal tárgyalunk, sem a munkánk elrendezését illetően, sem más témában, vagy egyáltalán bármilyen alkalommal; mert mindez nem más, mint az a testi bölcsesség, amelyet Urunk elítélt. " A test bölcsessége a halál. A Lélek bölcsessége élet és békeség. A szentségek a tökéletesség megszerzésének legfőbb eszközei. §i. A tökéletesség legfőbb gyakorlatai a szentségek, ha a szükséges előkészületet hozzuk hozzá ; és mégis, furcsa módon, ez az, amit a legjobban elhanyagolni látszik. A szentségek olyan kegyelmeket adományoznak, amelyek arra irányulnak, hogy az egyes szentségek sajátos hatásait előidézzék bennünk:

a gyónás, a szív nagyfokú tisztasága; a közösség, az Istennel való szoros egyesülés, és a lélek buzgósága minden cselekedetünkben. §n. Erkölcileg bizonyítható, hogy semmi sem vezet jobban a lelkek fejlődéséhez, mint a gyónás és a mindennapi közösség, feltéve, hogy kezdetben három-négy jó gyónást végeztünk, hogy megalapozzuk a jó lelkiismeret alapját ; mert minél gyakrabban ezeket a szentségeket, annál több kegyelmet kaptok, hogy részt vegyetek a hatásukban. E két szentség hatása pedig, a szív tisztasága és a lélek buzgósága a legjobb előkészület, amellyel a szentségek vételéhez közeledhetünk. § ni. Az a lélek, amely a szentáldozás előtt gyengének, erőtlennek és sötétségben levőnek találja magát, a szentáldozás után pedig megvilágosodottnak, buzgónak és életerősnek, nem kételkedhet a szentáldozás gyümölcseiben ; a szentségek hatása az, hogy a lelkeknek sajátos kegyelmet adnak, amit szentségi kegyelemnek nevezünk. Így egy jó gyónás után a lélek nagymértékben megvilágosodik, hogy megismerje saját bensőjét, alázatos és szeretetteljes kontrícióval telik el, és a lelkiismeret békéjét és nyugalomát élvezi. Egy jó szentáldozás után megtapasztalja Isten édes illatát, és friss erőt merít, hogy az Ő szolgálatában tevékenykedjen. II. A bűnbánatok alkalmazása. Az az átlag, amit a vezeklésben be kell tartanunk, hogy egyrészt ne tegyünk annyit, hogy az egészséget károsítsuk, másrészt pedig olyan keveset, hogy a természet lázadását túlságosan erősen érezzük. Ha magas tökéletességre jutottunk, sok mindent megtehetünk jelentős könnyedséggel ; és Isten különleges kegyelméből még hősies vezekléseket is végezhetünk, mint amilyeneket a szentek tettek. A legártalmasabbak azok, amelyek megfosztanak bennünket az alvástól, bár Isten a legtökéletesebbeknek megadja azt a kegyelmet, hogy csak keveset aludjanak. A vezeklések mértéke tehát a különböző személyek, a különböző alkatok, korok, állapotok, idők és szükségletek szerint változik

III. A TÖKÉLETESÉGHEZ LEGSZÜKSÉGESEBB ERÉNYEK GYAKORLÁSA.

I. CIKKELY. A hitről. §!- Mivel a HIT, Isten tiszta látása mellett, a teremtetlen bölcsesség legkiválóbb részvétele, nem alapulhat sem természetes okokon, sem saját emberi találmányainkon. Mindazonáltal az ilyen okok szolgálhatnak arra, hogy legyőzzék elménk ellenszenvét és ellenállását, hogy megszabadítsanak tompaságunktól, és hogy hitre bírjanak bennünket, bár nem használhatók annak alátámasztására, amit hit által hiszünk, mert a hit Isten teljes autoritását feltételezi, és az Ő szuverén és végtelen bölcsességén alapul, ami lehetetlenné teszi, hogy Őt megtévesszük, és végtelen hűségén, ami lehetetlenné teszi, hogy megtévesszen bennünket. IB. Némelyek reszketnek a hit igazságainak láttán, és nem hajlandók elgondolkodni rajtuk; nem mintha kételkednének bennük, de kerülnek a rájuk való gondolat, mert nem szokták magukat hozzá. Ez nagy tévedés, és halálukkor az ördög a gyenge oldalukon támadhatja meg őket. § ni. Mivel a hit az, amely tökéletessé teszi azt a tudást, amely az akaratot cselekvésre készíti, és mivel Szent Tamás szerint részben az akaratban lakozik, megkönnyíti minden erény gyakorlását. Mert például a mértékletességet érintő hit ismerete könnyebben fogja per formálni a mértékletesség cselekedetét, mint az erény megfelelését, és ugyanakkor természetfelettivé teszi cselekedetemet. Törekednünk kell tehát arra, hogy egyre

szilárdabban megalapozzuk magunkat a hitben, mindig annak fényében járva, azt helyezve azon okfejtések helyébe, amelyekben az emberi elme mindig hajlamos mindenféle témában elmerülni, és azt minden cselekedetünk vezérlő fáklyájává és elvévé téve. A hitre alapozott akarati cselekedet többet ér, mint tíz olyan érzés, amelynek forrása a szellemi ízlésben rejlik. § iv. Amikor Isten tökéletesen urává akarja tenni magát egy léleknek, az értelem elnyerésével kezdi, a hit magas fokát közölve vele. Onnan leereszkedik az akaratba, majd az emlékezetbe, a képzeletbe és az egykedvű és ingerlékeny vonzalmakba, apránként birtokba véve magát mindezen képességek felett. Ezután átmegy az érzékekbe és a testi mozgásokba, és így sikerül teljesen elfoglalnia a belső és a külső világot ; és mindezt a hit segítségével, amely - ahogy a teológusok mondják - kiemelkedő mértékben magában foglalja az összes erényt, és működésük első forrása. Ezért kell a hit gyakorlását megismertetnünk magunkkal, és minden cselekedetünkben általa kell vezérelnünk magunkat. V. § Valóban szomorú látni, hogy a vallás terén egyesek, sőt gyakran a többség is, csak a hu emberi ész és a természetes óvatosság szerint irányítják magukat, alig használva a hitet, csak annyiban, hogy ne menjenek ellene. Az ész és a józan ész tökéletesítésére fordítják magukat, anélkül, hogy a hitben való gyarapodásra vennék a fáradságot. Pontosan olyan ez, mintha valaki nagy gondot fordítana a rabszolgája nevelésére, és elhanyagolná a fia nevelését. § VI. Semmi sem bizonyítja jobban, hogy az emberi értelem az erkölcsi tökéletesség kérdésében mennyire vak és gyenge önmagában és hit nélkül, mint az a csekély haladás, amelyet minden nemzetnél elért, mielőtt Jézus Krisztus a világra jött. Úgy tűnik, hogy a pogány népek közül az eomaiak voltak a legbölcsebbek és a legnagyobbak. A Szentírás bölcsességüknek és türelmüknek tulajdonítja a felemelkedést és a hatalmat, amelyre szert tettek ; Szent Ágoston pedig úgy véli, hogy Isten erényük jutalmául adta nekik a világ birodalmát. Mégis, mi volt a bölcsességük, és mire irányult 1 Mennyi hiúság és mennyi romlottság keveredett a legtisztább és legszilárdabb erényeikkel ! Mennyire 'bizalomhiányunk Istennek nem tetszik és magunknak kárt okoz. §i- Az egyik dolog, amiben. amiben leginkább meggyalázzuk Istent, az a belé vetett bizalom hiánya ; és ez a hiba abból fakad, hogy nem vesszük eléggé figyelembe, hogy mit ajándékozott nekünk a megtestesülésben, és mit tett az emberré lett Isten az emberekért. " Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda ; és mivelhogy még a saját Fiát sem kímélte, hanem mindnyájunkért halálra adta, mit nem ad nekünk, miután Őt adta nekünk ?". Az, hogy egy király fia hajlandó meghalni, hogy kiengesztelje egy alattvaló bűnét, akit szeretett, vagy hogy egy király hajlandó a fia életét adni egy kedvencéért - ez a csodálatra méltó irgalmasság és jóság példája lenne. De hogy ez a fiú hajlandó lenne meghalni, és ez az apa hajlandó lenne a fia életét adni a különleges halálos ellenségükért, az túlzás az irgalom és jóság elképzelhetetlen. Mégis ezt tette Isten, amikor Fiát adta az emberi természetnek, az ellenségének, nemcsak azért, hogy megmentse, hanem azért is, hogy az Istenség trónjára emelje. Ezt tette Isten Fia, aki, amikor egy szóval, egyetlen könnycseppel vagy egyetlen sóhajjal megmenthette volna az embereket, azt akarta, hogy annyi fáradsággal és szegénységgel teli élettel, és annyi gyötrellemmel és szegénnyel teli halállal érdemelje ki számukra az üdvösség kegyelmét. És ezek után ne bízunk ennyi kegyelemben ? Megtagadjuk-e a reményt, hogy egy olyan jósággal teli Megváltó, aki saját Vére árán váltott ki minket, megszabadít minket bűneinktől és tökéletlenségeinktől 1 A bizalmatlanság rendkívül kellemetlen Isten számára, mindenekelőtt azokban a lelkekben, amelyeket rendkívüli kegyelmekkel óvott meg. Egy kis bizalmatlanság büntetéséül Mózes nem lépett be az ígéret földjére. Meghalt annak a földnek a láttára, amelyet oly sokszor megígérték, és amelyre oly lelkesen vágyott ; de nem ment be, és Isten nem engedte, hogy bármilyen imával megfordítsa magát. §". Rosszat teszünk Istennek, amikor azt mondjuk: " Mikor érem el a közömbösséget ? mikor nyerek az imádság ajándékát ?". Mintha Isten szűkölködne vagy neheztelne az Ő ajándékaira, mintha nem Ő maga vállalta volna a mi áhítatunk munkáját. Csak kövessük az Ő akaratát, működünk együtt az Ő kegyelmeivel, tanulmányozzuk a szív tisztaságát, és legyünk biztosak abban, hogy Ő nem fog hiányt szenvedni tőlünk. § Hi- Sokan soha nem jutnak el a magas tökéletességre, mert nem reménykednek eléggé. Erős és szilárd reménységre

van szükségünk, amely Isten irgalmán és végtelen jóságán, valamint Jézus Krisztus végtelen érdemein alapszik. " Te egyedül, Uram, vagy reménységem fenntartója. §IV. Nagy dolgokat kell remélnünk és várunk Istentől, mert a mi Urunk érdemei hozzánk tartoznak ; és sokat remélni Istentől, azt jelenti, hogy nagyon tiszteljük Őt. Minél többet remélünk, annál jobban tiszteljük Őt.

III. Az alázatról. §i. Szent Lőrinc Jusztinián azt mondja, hogy nem tudjuk, mi az alázatosság, hacsak nincs a szívünkben. Csak azok képesek megérteni azt, akik szívükben alázatosak. Ezért mondta Urunk: " Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű". Hogy az alázatosságot elsajátítsuk, először is soha nem szabad kihagynunk semmilyen külső cselekedetet, amelyben állapotunknak megfelelően és a kínálkozó alkalmakkor gyakorolhatnánk azt j és Istentől kell kérnünk az alázatosság igazi érzéseit, hogy jól végezhessük ennek az erénynek azokat a külső cselekedeteit, amelyeket néha a hiúság szellemében teszünk. Másodsor, az alázatosság gyakori belső cselekedeteit kell végeznünk, el kell ismernünk saját semmisségünket és nyomorúságunkat, szeretnünk kell saját megalázottságunkat, folyamatosan szigorú ítéletet kell gyakorolnunk, és belsőleg ítéletet kell mondanunk önmagunk és minden cselekedetünk felett. Soha nem szabad senkit sem megdorgálnunk anélkül, hogy előzetesen meg ne győződnénk róla, és el ne ismernénk Isten előtt, hogy mi magunk sokkal rosszabbat teszünk, és sokkal bűnösebbek vagyunk, mint az, akit meg akarunk dorgálni. Amikor belekezdünk bármelyik tiszttségünkbe, mint például a régens, prédikátor vagy előljáró kötelességeibe, elő kell készítenünk magunkat erre az alázatosság, erkölcsösség vagy szeretet valamilyen gyakorlatával; mint például a foglyok vagy a szegények látogatása a kórházakban, a konyhán való szolgálat, Az alázatosság és a szeretetszolgálat a legjobbak, mert az alázatosság megőrzi bennünk a békét és Isten ajándékait, a szeretet pedig a szomszédságunkkal való foglalatosságot. Legyünk alázatosak, türelmesek, erkölcsösek, Istennel egyesülve, és Ő meg fogja áldani munkánkat:

sikerük feltétlenül Isten áldásától függ; mert e nélkül minden tehetségünk és minden erőfeszítésünk semmit sem ér. § ni. Isten mindig fenntartja magának az uralmat az ajándékok felett, amelyekkel megajándékoz bennünket. Ő kívánja, hogy egyedül övé legyen a dicsőség felettük. Nem a mi kiválóságunk fitogtatására adja őket nekünk; hanem azért, hogy az övéi legyenek. Nem rendelkezünk, és nem is kellene rendelkezünk többel, mint hogy egyszerűen csak Isten dicsőségére használjuk őket, és nem a saját érdekünkben. És ezt kell érteni mindenféle kegyelemre, adományra és előjogra, sőt még a természetes tehetségekre és adottságokra is. A jótettekben és a birtokunkban lévő javakban Isten meghagyja nekünk a hasznot és az előnyt, fenntartva magának a dicsőséget ; nem akarja, hogy ezt magunknak tulajdonítsuk. Mi nem elégszünk meg ezzel a felosztással ; mi magunknak vesszük Isten részesedését ; mi a dicsőséget és a javaink hasznát is magunknak akarjuk. Ez az igazságtalanság egyfajta istenkáromlás ; mert önmagában véve - és így kellene tekintenünk rá - a természetnek semmi más nem jár, csak aljasság és megaláztatás. Erre kellene szüntelenül törekednünk és törekednünk, csillapíthatatlan vágyakozással és szomjúsággal, mivel ebben áll igazi nagyságunk ; minden más csak elbizakodottság, hiúság, illúzió és bűn. Annyira, hogy azok, akikben ez a vágy a leghevesebb, azok a legnagyobbak, Isten előtt. Ők azok, akik mindenekelőtt az igazságban járnak, és annál inkább hasonlítanak Istenhez, mivel Vele együtt csak az Ő dicsőségét keresik. Ez az Ő saját tulajdona; a dicsőség egyedül Őt illeti. Ami minket illet, minden vagyonunk a semmi; és ha valamit magunknak tulajdonítunk, rablók vagyunk. Ha szeretjük a világ es nyüzsgését és tapsát, bolondok vagyunk ; széllel tápláljuk magunkat. Általában hamis képet alkotunk magunknak az alázatról, azt képzelve, hogy az valami megalázó számunkra. Ennek éppen az ellenkezője a hatása ; mert mivel igaz ismeretet ad önmagunkról, és maga is keveretlen igazság, közel visz minket Istenhez, és következképpen igazi nagyságot kölcsönöz nekünk, amit hiába keresünk Istentől. A megaláztatás csak az emberek megbecsülésében alacsonyít le minket, ami semmi ; Isten megbecsülésében emel minket, amiben az igazi dicsőség áll. Az ilyen, a természet számára oly

embert próbáló alkalmakkor el kell gondolkodnunk azon, hogy ha az emberek megvetve, gyalázva és kigúnyolva látnak bennünket, Isten úgy tekint ránk, mint akiket rendkívül megemelte azok a dolgok, amelyek az emberek szemében lealacsonyítanak bennünket. Jézus Krisztus örömmel látja, hogy az Ő ruháját viseljük, és az angyalok irigylük tőlünk ezt a megtiszteltetést. Valaki azt fogja mondani: "Nem tudom meggyőzni magam arról, hogy nagyobb bűnös vagyok, mint mások. Ha megszegek egy szabályt, látok másokat, akik sok szabályt megszegnek; ha bizonyos hibákban bűnös vagyok, látok másokat, akik nagyobbakban vétkeznek". Az a nehézség, amit abban érzünk, hogy ezt a magunkról alkotott alázatos véleményt felfogjuk, abból adódik, hogy még nagyon lelketlenek vagyunk. Ezt akkor fogjuk felfogni, amikor már fejlettebbek leszünk. Minden művészetben és tudományban vannak titkok amelyekről csak azok tudnak, akik az adott tudományok adeptusai. Így a szellemtudományban is, amely a legkiválóbb mind közül, mivel tisztán természetfeletti, vannak olyan maximák, amelyek ismerete csak a Szenteké, akik ennek az isteni tudománynak a doktora. Egy Assisi Szent Ferenc, egy Borgia Szent Ferenc az alázatosság legkitűnőbb mesterei voltak. Ők magukat nem a szóhasználat szerint, hanem őszintén és szívük mélyéből a világ legnagyobb bűnösének tartották. Belsőleg meg voltak győződve arról, amit ajkuk hirdetett.

IV. A keresztek szeretetéről. Mártír Szent Ignácnak a keresztek és az önmegsemmisítés szeretete olyan mélyen a szívébe vésődött, hogy amikor arra ítélték, hogy az amfiteátrumban vadállatok falják fel, azt kívánta, hogy az oroszlánok, miután testét darabokra tépték, csontjait is felfalják; hogy semmi se maradjon abból a holokausztból, amelyet Istennek szentelt, hogy bebizonyítsa, méltó tanítványa. Boldognak tartotta volna magát, ha kínjaiban olyan teljesen megsemmisül, hogy testének egyetlen részecskéje sem marad látható a világ szemei előtt. "A világ", mondta, "nem fogja többé látni a testemet." örömmel ujjongott a gondolatra. §- Ahogy Urunk a világ megváltását csak a keresztre, halála és véreinek kiontása, nem pedig csodái vagy prédikációi által valósította meg, úgy az evangéliumi munkások is csak keresztre és az általuk elszenvedett üldöztetések által alkalmazzák a megváltás kegyelmét. Olyannyira, hogy nem lehet nagy gyümölcsöket várni szolgálatuktól, ha azt nem kísérik ellentmondások, rágalmak, sérelmek és szenvedések. Egyesek azt hiszik, hogy azért tesznek csodákat, mert erőteljes beszédekkel prédikálnak, jól megkomponált, jól előkészített és kegyelemmel előadott beszédekkel; mert ezek a divatosak, és mindenütt szívesen fogadják őket. Becsapják magukat; az eszközök, amelyekre támaszkodnak, nem azok, amelyeket Isten nagy dolgok véghezvitelére használ. Keresztekre van szükség a világ megváltásához. Isten a kereszti úton vezet azokat, akiket a lelkek megmentésére alkalmaz, apostolokat és apostoli embereket, egy Xavéri Szent Ferencet, egy Szent Ignácot, egy Ferrer Szent Vincét, egy Szent Do minikot. § ni. Nem szabad keresztre és megpróbáltatásainkra úgy tekintenünk, mint olyan rosszra, amely miatt szenvednünk kell, vagy mint olyan megaláztatásra, amely a világ szemében lealacsonyít bennünket; hanem Urunk példájára, Isten örökkévaló tanácsaiban, gondviselésének de creesében és irántunk való szeretetének terveiben kell rájuk tekintenünk Jézus Krisztus Szívében, aki kiválasztotta őket számunkra, és úgy mutatja be őket nekünk, mint azoknak a koronáknak az anyagát, amelyeket Ő készít számunkra, és mint bátorságunk és hűségünk próbáját az Ő szolgálatában. A lelki élet kezdetén nem szabad szenvedéseket kérnünk Istentől; inkább arra kell gondolnunk, hogy megtisztítsuk lelkiismeretünket, hogy a szív tisztaságának megszerzésére, saját belsőnk megismerésére és a megbékélésre szenteljük magunkat. Innen emelkedünk a lélek békéjéhez, onnan az Istennel való közösséghez, majd az átitatott erényekhez és végül a Szentlélek ajándékaihoz. Ekkor Isten az Ő tervei és akarata szerint inspirál bennünket; egyeseket munkával vezet, mint Xavéri Szent Ferencet; másokat szenvedésekkel, mint Szent Ludvinus, másokat ellentmondásokkal és üldözésekkel, mint Szent Ignác: de magunkról nem szabad különösebb választást hoznunk, különben mindig bajban leszünk; mivel még nem rendelkezünk elegendő erénnyel a keresztek elviseléséhez, ez olyan lenne, mintha egy óriás terhének cipelésére vállalkoznánk, anélkül, hogy lenne hozzá erőnk.

Amikor azonban Isten hívására a fáradság, a szenvedés és a megaláztatás állapotaiba lépünk, akkor sem a fáradság nem fog bennünket túlterhelni, sem az üldöztetések nem fognak megzavarni, és gyakran még a nagy megszorítások sem fogják tönkretenni egészségünket.

MÁSODIK SZAKASZ.

A JÉZUS TÁRSASÁGÁNAK SAJÁTOS TÖKÉLETESSÉGE.

I. FEJEZET: MIBEN ÁLL AZ E TÁRSASÁGRA JELLEMZŐ TÖKÉLETESSÉG.

I. CIKKELY. A Jézus Társasága intézményének célja és az oda való eljutás eszközei. ISTEN, az Atya, Jézus Társaságát azért adta Fiának, hogy szeresse és tisztelje Őt ; és a mi intézményünk Jézus Krisztus életének minden részét utánozza és tiszteli. Mert ha egyesek e kötelességükben kudarcot vallanak, az az ő egyéni hibájuk, nem pedig az intézeté. Mivel a cél, amelyet Társaságunk szem előtt tart, a lehető legnagyobb és legmagasabb, mivel az ugyanaz, mint amit maga Isten Fia a földön, így a cél eléréséhez szükséges eszközök is a legkiválóbbak, mivel intézetünk magában foglalja mindazokat, amelyek természetfeletti jellegűek, mint az imádság, a szentségek, az igehirdetés; és mindazokat, amelyek természetesek, mint a tehetségek, az értelem, a tudományok, valamint a tanítás módját is : de ez utóbbiakat a természetfeletti óvatosságnak alárendelve kell használni, és erejüket és erényüket az imádság legmagasabb fokú gyakorlásából nyerik. Ez az, amiben kudarcot vallunk, ha nem vigyázunk ; a természetfeletti óvatosság hiányában túl nagyra értékeljük a természetes és emberi eszközöket, túl sokat foglalkozunk és tanulunk velük, és túl keveset az olyan eszközökkel, amelyek természetfeletti és isteni eszközök. Ezért van az, hogy oly kevés gyümölcsöt aratunk munkánkból, és ez az egyetlen hiba elég ahhoz, hogy minden mást elrontson, mivel semmi sem képes megmaradni kegyelem és belső szellem nélkül. Csodálatos látni, hogy a Társulat egy hívője sokáig a tökéletlenség állapotában marad, miközben annyi eszközzel rendelkezik, mint köztünk a tökéletesség elérésére ; egészen elképzelhetetlen, hogy mennyi kegyelmet elpazarolt, és milyen szomorúan visszaélt velük, különösen, ha sok évet élt a Társulatban. Attól a pillanattól kezdve, hogy a tökéletesség útján lazítunk, és az erények egy közösleges fokával akarunk megelégedni, elhibázzuk azt a célt, amelyre vallásosként törekednünk kellene, vagyis saját tökéletességünket; és azt, amelyre jezsuitaként kötelesek vagyunk törekedni, vagyis Isten nagyobb dicsőségét, amelyet kötelesek vagyunk a mi és felebarátunk legmagasabb tökéletességének tanulmányozásával előmozdítani. Egy kiváló ember megjegyezte egyik párizsi atyánknak, hogy nem lepődött meg Suffren atya buzgóságán, erélyességén és szentségén, de csodálkozott, hogy nem vagyunk mindannyian ennyi Sufren atya. Mi jót nem tehetne egy olyan régens, akiben megvan ennek a szent embernek a belső szelleme !

Szent Ignácnak ez a jelmondata: Ad majorem Dei gloriam, azt jelenti, hogy a tökéletesség és a szentség dolgában soha nem szabad korlátokat szabnunk terveinknek, és soha nem szabad azt mondanunk: " Elég, elég volt, elégedett vagyok, nem akarok többet ;" mivel hivatásunk kötelessége folytán az apostoli élet tökéletességére és az erényeknek egy teljesen evangéliumi magasságára kell törekednünk. II. A társaság Jézus Krisztushoz mint Megváltóhoz tartozik. Szent Ignác szenvedélyesen vágyott arra, hogy felvételt nyerjen Urunk családjába. Könyörgött a Boldogság Szűznek, hogy szerezze meg neki ezt a kegyelmet, majd kérte az Örökkévaló Atyától. Imái meghallgatásra találtak. Egy nap, amikor Rómába tartott, belépett egy kápolnába, és miközben imádkozott, megjelent neki az Örök Atya Jézus Krisztussal, aki a keresztyét hordozta, a Boldogság Szűzzel, valamint angyalok és szentek seregével együtt. Az Örökkévaló Atya bemutatta Ignácot és társait Fiának, és neki ajánlotta őket. Az Isten Fia kegyesen fogadta őket, és megígérte, hogy Rómában segíteni fogja őket annak a tervnek a megvalósításában, amelyet az apostoli szolgálatnak való szentelésükre szöttek. Jézus Krisztus tehát Üdvözítői minőségében fogadta be a társaságot a szolgálatába, hogy a lelkek üdvösségének előmozdításában alkalmazza őket ; és az Ő nevét adta

nekik, hogy jelezze, hogy társította őket ahhoz a hivatalhoz, amelyet ez a szent név jelent. Ami minket, akik Szent Ignác gyermekei vagyunk, úgy kell tekintenünk magunkat, mint akik a Megváltóhoz tartozunk, az Ő házanépeinek tagjai vagyunk, és az Ő szolgálatára, valamint az Ő szeretetéből a lelkek szolgálatára szenteljük magunkat. Ezt a célt szem előtt tartva, tegyünk három nagylelkű buzgósági cselekedetet : 1. Azt a vágyat, hogy létezésünk első pillanatától fogva képesek legyünk Urunkat úgy szolgálni és tisztelni, ahogyan az Őhöz méltó. 2. Sajnáljuk, hogy annyi időt veszítettünk el, amelyet arra fordíthattunk volna, hogy megismerjük Őt, szeressük Őt és szolgáljuk Őt. 3. Felajánlás és újbóli felajánlás az Ő szolgálatára, egyesülve azzal a szeretettel, amelyet az Örökkévaló Atya és a Szentlélek tanúsít iránta, és azzal a tisztelettel és imádattal, amelyet a Boldogságos Szűz, az angyalok és a szentek tanúsítottak, tanúsítanak és tanúsítanak folyamatosan, és tanúsítani fognak örökkön-örökké. Ajánljuk fel Neki testünket, hogy az Ő terveinek megvalósítására használjuk és fogyasszuk el; életünk minden pillanatát, még az utolsóig is, hogy az Ő szolgálatára fordítsuk; lelkünket, átadva azt az Ő gondviselésének, halálunkat, kívánva, hogy az Ő dicsőségére jöjjön munkánk többletéből; feltámadásunkat és boldogságos állapotunkat, hogy szeressük Őt és áldjuk Őt az örökkévalóságon át.

III. Szent Ignác a Társulat tökéletességének példaképe. Szent Ignác egyformán kitűnt a tevékeny életben és a szemlélődő életben ; és azt mondhatjuk, hogy sok szent volt, aki kiemelkedően kitűnt a tökéletességek közül csak az egyikben, amelyet szuverén módon egyesített. Melyik szigorúság lehetne nagyobb annál, mint amit buzgóságának első éveiben gyakorolt 1. Melyik tisztasági ajándék lehetett volna nagyobb annál, mint amivel a Boldogságos Szűz megtérése idejétől kezdve kegyelmezett neki? Milyen önkéntes szegénység lehetett kegyetlenebb, mint az, amelyet oly sokáig és oly sok utazás során tanúsított, és csak alamizsnából élt, mint koldus? Mi lehet nagyobb alázatosság, mint az ő leereszkedő, két alkalommal is, hogy a latin nyelv kezdeteit gyerekek között tanulja, amikor már előrehaladott korban volt? Milyen hősiesebb türelem, mint az, amelyet annyi üldöztetés közepette tanúsított 1 Milyen tökéletesebb természetfeletti óvatosság, mint az, amely egész magatartásában és konstitúcióiban oly szembetűnő ? Milyen lángolóbb és határtalanabb buzgalom az övéénél ? Lelki egyenessége milyen állandó és változatlan ? Mely imádság fenségesebb 1 Mely Istennel való kapcsolat bensőségesebb 1 A tökéletességnek e mintaképe láttán, melyet nekünk, e szent pátriárka gyermekeinek utánoznunk kellene, megdöbbenhetünk, ha figyelembe vesszük, hogy milyen kevés erényt szereztünk és milyen kevés jót tettünk ilyen apostoli állapotban. Ami pedig azokat illeti, akik a világiakhoz hasonlóan hagyják magukat e világ múló bájainak hamis ragyogásától rabul ejteni, nem ismerik szerencsétlenségüket. Micsoda zűrzavar lesz az övék egy másik életben, ha nem figyelnek oda !

II. FEJEZET. OP A VALLÁSOSOK KÜLÖNBÖZŐ HAJLAMAI A TÖKÉLETESÉGRE VALÓ TEKINTETTEL. A vallásosok között három különböző fajtát különböztetünk meg. Az elsők soha semmit sem tagadnak meg az érzékeiktől. Ha fáznak 1, akkor felmelegítik magukat. Ha éhesek, esznek. Ha eszükbe jut valami szórakozás ? gondolkodás nélkül megragadják, mindig arra törekednek, hogy önmaguknak örömet szerezzenek, és a gyakorlatban alig tudják, mi az önmegszépülés. Ami a feladataikat illeti, azokat, hogy tisztázzák kötelességüket, belső szellem nélkül, élvezet nélkül és gyümölcs nélkül végzik. Ezeket a halálos bűn veszélye fenyegeti : sőt néha, valóban bűnben vannak; bár ennek nem is tudnak róla, mert soha nem foglalkoznak komolyan önmagukkal, és csak nagyon felületesen vizsgálják lelkiismeretük állapotát. Ebben az önmagukról való teljes megfélemezésben nap mint nap tárgyak sokasága járja át gondolataikat, és mivel a szívük önmagából kiszakad, és a külső dolgok örvénye úgyszólván belekeveredik, az elmét távollétében folyamatosan megtévesztik a természet és az ördög illúziói, amelyek sugallatait vakon követi. Az ilyen vallásosok gyakran sokkal nagyobb veszélyben lehetnek, mint maguk a világiak. Az utóbbiak ugyanis tudják, hogy néha halálos bűnbe esnek ; bizalmatlanok önmagukkal szemben, és félelmeik óvatossá teszik őket. Az előbbieket azonban, bízva állapotukban, és felbátorodva azon a hamis feltételezésen, hogy a vallásban ritkán követ el valaki

halálos bűnt, olyan de ceitful biztonságban élnek tovább, amely miatt nagyon óvatlanul buknak el; és hogy elnyomják a lelkiismeret-furdalást, olyan hazugságokat találnak ki maguknak, amelyek hízelegnek nekik tévedésükben. Az ilyen állapot veszélyes, mert nem veszik észre saját bukásukat. A másodikkak kerülnek az első túlzásait, és megtagadnak maguktól minden olyan kielégülést, amelyet nem tartanak szükségesnek ; de hagyják magukat a jó látszatával megtéveszteni. Elképzelnék valamilyen tervet, amely megfelel a saját hajlamuknak, majd magasrendű indítékokat keresnek, hogy színezzék választásukat és igazolják magatartásukat. Funkcióikat tekintve gondosan végzik mindazt, ami a külsőhöz tartozik, de kevés belső alkalmazással és emlékezéssel, túl nagy szabadságot adva érzeiknek, és elhanyagolva, hogy szívük felett őrkdjenek. Ezek tele vannak tökéletlenségekkel és bocsánatos bűnökkel, gyakran a halálos vétek veszélye fenyegeti őket. Mivel ugyanis gyengék, és kevés erőt merítenek belülről, hagyják magukat legyőzni olyan alkalmakkor, amikor a győzelem könnyű lenne, ha a belsőjüket jól őriznék. A harmadikkak, mivel tökéletesek, lemondtak minden de sírról, minden dolog iránt közömbösek, minden dologgal megelégednek, és nincs más akaratuk, mint Isten jóakarata. Ők egyesítik a külső pontosságot és a belső igyekezetet ; őrkdnek saját szívük felett, megőrzik lelki békéjüket, és gyakorolják a rekollekciót, amennyire az engedelmisség engedi. Ez utóbbiak három jeles kegyelmet kapnak a Szentháromság három személyétől: az Atyától olyan erőt, mintha legyőzhetetlen lenne a cselekvésben, a szenvedésben és a kísértésekben; a Fiútól az igazság sugarait és ragyogását, amelyek szüntelenül beragyogják lelküket; a Szentlélektől buzgóságot, édességet és örömteli vigasztalást.

III. FEJEZET. AZOK AZ INDÍTÉKOK, AMELYEK ARRA KÉSZTETNEK BENNÜNKET, HOGY TÖREKEDJÜNK TÖKÉLETESSÉGÜNKRE.

I. CIKKELY. Az óvatos üdvösségünk vágya. A HITELES üdvössége elválaszthatatlanul összefügg a tökéletességével j úgy, hogy ha abbahagyja a lelki fejlődésével való törődést, egyre közelebb kerül a pusztulásához és a romlásához. Ha nem veszett el teljesen, az azért van, mert Isten, aki meg akarja őt menteni, kegyelmesen megakadályozza őt bukása előtt. A lelki élet minden mestere egyetért ebben az alapelvben, hogy nem haladni azt jelenti, hogy visszaesni. De mivel egyesek már megtettek egy bizonyos előrehaladást, gyakran jelentős idővel azelőtt, hogy" tudatosulna bennük, hogy teret veszítenek, mert ez észrevétlenül történik. A jól szabályozott buzgalom rendje. Első gondunk és egyben legfőbb tanulmányunk saját tökéletességünk kell, hogy legyen, amelyet mindenek előtt előnyben kell részesítenünk ; azután megfelelően elosztva azt, amit aktív erőfeszítésből és szellemi energiából megspórolhatunk, a körültekintéssel szabályozott, igaz buzgóság hatása alatt felebarátunk szolgálatára fogjuk magunkat fordítani. Aki másként cselekszik, az bízhat abban, hogy bár a Társaság szokását viseli, annak szelleméből nem rendelkezik, mivel szabályunk és hivatásunk arra kötelez bennünket, hogy minden más gyakorlatnál nagyobb értéket tulajdonítsunk a teljesítés azon eszközeinek, amelyek mint eszközök egyesítenek bennünket Istennel, az Első Okkal, akiből minden mozdulatnak kiindulnia kell. Így minden mást annak alárendelve kell szabályozni, ami az első, azaz a belső. A miénkhez hasonló apostoli hivatás megköveteli, hogy lemondjunk minden olyan barátságról, tanulmányról, tevékenységről, amely nem segít bennünket Istenhez vezető utunkon, és nem teszi lehetővé, hogy felebarátunkat hozzá vezessük. III. Munkánk gyümölcse. Isten nem alkalmazza a tökéletleneket nagy terveinek megvalósításában, mégpedig azért, hogy ne tegyék tönkre saját lelküket. Ha ugyanis így alkalmazná őket, akkor alkalmuk nyílna büszkeségükre, és hiúságuk a pusztulásukat okozná. Ti azonban dolgozzatok hatékonyan a tökéletességetekért ; ragaszkodjatok Istenhez ; csak arra törekedjétek, hogy a Hirn kedvében járjatok, és akkor, ha még a sivatagban is lennétek, ha Ő használni akarna benneteket, tudni fogja, hogyan találjon meg benneteket ; és csodákra fog rávenni benneteket, még akkor is, ha állapototok és hivatásotok nem lenne természetes II. alapelvaz apostoli élet feladataihoz vezet. Szent Bernát idejében hány püspök volt, hány prelátus és orvos, akik kitűntek tudásukkal és bölcsességükkel ; Isten mégsem vetett rájuk

szemet. Elment, és magányában magához vette Clairvaux apátját, hogy az Egyház legfőbb ügyeiben foglalkoztassa. És a megtestesülés áldott Máriája milyen sokféle jó cselekedetnek nem eszköze lett !

IV. Hány embernek van érdeke a mi tökéletességünkben, Erős indítékot ad a buzgóságra, ha belegondolunk, hány embernek van érdeke a mi tökéletességünkben. 1. Urunk, aki vérét és életét adta, hogy megvásárolja számunkra azt a tökéletességet, amelyre Isten rendelt minket, és aki nem akarta, hogy halálának gyümölcse elveszzen. 2. A Boldogságos Szűz, aki annyi kegyelmet szerez nekünk, hogy tökéletessé tegyen bennünket, és várja azt a napot, amikor mi leszünk az ő koronája és dicsősége. 3. Jó angyalaink, akik oly nagy buzgalommal fáradoznak azon, hogy a tökéletesség útján vezessenek minket, hogy társaik lehessünk az áldott örökkévalóságban. 4. Szent Ignác és szent pártfogónk, valamint a többi mennyei barátunk, akik oly lelkesen kívánják, hogy az ő nyomdokaikon járjunk, és közbenjárásukkal oly hathatósan segítenek bennünket. 5. A tisztítótűzben lévő lelkek, akik sokkal több segítséget kapnának tőlünk, ha tökéletesebbek lennénk. 6. A vallás, amelyet sokkal jobban szolgálhatnánk, ha szorosabban kapcsolódnánk Istenhez. 7. Az egyháznak, amelynek sokkal nagyobb szolgálatot tehetnénk, ha elérnénk a szentségnek azt a fokát, amelyre el vagyunk hivatva. Hány lelket fog Isten a későbbiekben megmutatni nekünk, akiket a mi eszközeinkkel megmentett volna, ha az Ő dicsőségének tökéletes eszközei lettünk volna ! Hányakat segítettünk volna megszentelődni, ha mi magunk is szentek lettünk volna ! Hányan vannak még, akik sokáig maradtak volna a purgatóriumban, és akik a mi segítségünkkel hamarabb elnyerték volna a szabadságukat, ha nagyobb érdemeket szereztünk volna Isten előtt ! Ki szabhatna határt annak a gyümölcsnek, amelyet szolgálatunk hozhatott volna, ha tökéletes szeretet élteti őket ! A lelkek, amelyeket megnyertünk volna Istennek, másokat is megnyertek volna, és ezek a többiek ismét másokat, hosszú éveken keresztül. Ha nem ez volt a hatásuk, az a mi hibánk ; számot kell adnunk róla Istennek ; de mi olyan vakok vagyunk, hogy ezt nem értjük.

IV. A TÖKÉLETESSÉGNEK A MI TÁRSASÁGUNKRA JELLEMZŐ ESZKÖZEI. I. CIKKELY. Milyen módon kell az ima gyakorlása a Társulatban gyakorlatiasan történnék. A MEDITÁCIÓ olyan belső beszéd, amely az akarat tökéletesítésére és szentté tételére irányul: tehát nem tisztán spekulatív, mint a filozófusoké; gyakorlati jellegű, mégpedig kétféleképpen: először is, mivel arra szolgál, hogy az akaratot jobban irányítsa, és a lélek egyéb erőit szabályozza; másodsor, mivel különböző belső cselekedeteket hoz létre, és rugóként működik a külső cselekedetek kialakításához, az utánzásra felállított minta szerint. A Társulatnak sajátos imádsággyakorlat e kétféleképpen gyakorlatias ; és aki azt állítaná, hogy nem elég, ha az első módon gyakorlatias, hanem a második módon is annak kell lennie, az tévedne; mert egy ilyen nézetből az következne, hogy a szemlélődés nem alkalmas a Társulat számára, ami hamis. Hiba az imádságban, ha arra kényszerítjük magunkat, hogy mindig gyakorlatias irányt adjunk neki. Izgatjuk és nyugtalanítjuk magunkat, amikor elhatározzuk, hogyan fogunk viselkedni ilyen vagy olyan alkalmakkor, milyen alázatos cselekedeteket fogunk gyakorolni, például. Az erényekről való elmélkedésnek ez a módja fárasztó az elme számára, és talán még undort is kiválthat. Nem mintha nem lenne jó ezt tenni, amikor imádkozunk , hogy előre lássuk az alkalmakat és felkészüljünk rájuk \ de ezt az elme szabadságával kell tennünk, anélkül, hogy megtagadnánk, hogy átadjuk magunkat az egyszerű elmélkedésnek, amikor úgy érezzük, hogy vonz bennünket. Mert akkor a mi Urunk egyetlen elmélkedés során egy lelket felruház egy bizonyos erénnyel, sőt sok virtuával, sokkal magasabb fokon, mint amit több év alatt e külső cselekedetekkel megszerezhetnénk. Szent Pál, a remete, rendelkezett a türelem és a felebaráti szeretet erényével, bár ezeket soha nem gyakorolta. Elég tehát csendesen megragadni azokat az alkalmakat, amelyek valamely erény, például az alázat gyakorlásához kínálóznak, és buzgóság nélkül törekedni arra is, hogy az erényt megtestesítő cselekedeteket végezzük, a többit pedig az imádságra bizzuk. Gyakorlati, és nem pusztán spekulatív jellegűnek kell tekintenünk az ima olyan gyakorlását, amely a lelket a szeretetre, a vallásosságra, az alázatra stb. készíti, bár a vonzalom a lélekben marad, és nem

fejeződik ki külső cselekedetekben. A Társaságunk sajátos szabályainak engedelmissége és pontos betartása, valamint ennek indítékai: "A Jézus Társasága - mondja Suarez - a legszigorúbb az összes vallásos rendek között, bár nem a legszigorúbb." Valójában lehetetlen, hogy a szerzetesi fegyelem ennél szigorúbb legyen; minden dolog, ami az alkalmazást, a tartózkodást és a viselkedésünk részleteit illeti, az előjáró kizárólagos akaratától függ; mindez nagy áldás számunkra, és erőteljesen hozzájárul tökéletességünkhöz. Isten útjai bennünk azok a kegyelmek, amelyeket Ő adományoz nekünk, amikor abban az állapotban vagyunk, amelyre rendelt minket, és azon a helyen, amelyet Ő jelölt ki számunkra. Ezekhez Isten úgy csatolja azokat a kegyelmeket, amelyek révén a mennybe akar bennünket vezetni, hogy amíg ott tartózkodunk, bőségesen megajándékoz bennünket velük; de ha elhagyjuk őket, általában visszavonja magát tőlünk, amíg kegyelméből vissza nem térünk hozzájuk. Az, hogy az előjárók nem lesznek jó hatással ránk, nem számít; Isten mindig úgy fogja elrendezni a mi alkalmazottainkat, hogy az, amit számunkra rendelt, végtelenül a mi sorsunkra jusson. Mert bár néha megengedi, hogy bűneink büntetéseként a feljebbvalók akár a szeretetben, akár az óvatosságban mulasztanak el velünk szemben; de ha megvalljuk a hibákat, amelyek miatt ez a büntetés ránk szakadt, és vezeklünk értük, Isten az Ő irgalmasságában kétszeresen kárpótol bennünket az esetlegesen elszenvedett hátrányért. Tehát nem szabad aggódnunk, hogy előjáróink barátságosak legyenek hozzánk, vagy hogy kegyben álljunk velük; nem szabad hozzájuk beszélünk, hogy megkapjuk a kívánt állásokat, vagy másokat alkalmazni, hogy a nevünkben beszéljenek. Egyszer s mindenkorra, fenntartás nélkül át kell adnunk magunkat Isten gondviselésének kezébe; és ha előjárók vagy mások rosszul bánnak velünk, mindenekelőtt érezzük magunkat biztosnak abban, hogy jól megérdemeltük, ha nem is ebben a helyzetben, de legalább más alkalmakkor; másodsor, hogy magunkba szálljunk, és ha hibáztunk, kérjünk bocsánatot Istentől; harmadszor, hogy az igazságtalanságot, amellyel úgy érezzük, hogy bántak velünk, egyszerűen Istentől származónak tekintsük, aki ezt a mi javunkra engedi meg, és úgy tervezte, hogy megengedi, mielőtt a felettesünk vagy a többi érintett személynek eszébe jutott volna így bánni velünk; negyedszer, hogy teljes alázattal és szívünk legmélyéről imádjuk Isten eme akaratát és gondviselésének rendelkezését, és tökéletes lemondással vessük alá magunkat ennek; tekintve, hogy ami az emberek részéről gyűlöletük vagy irigységük hatása, hogy megalázzanak minket, az Isten részéről eszköz, amelyet jósága arra használ, hogy minket a dicsőség magasabb fokára emeljen, ha csak hűségesek vagyunk hozzá. Ezt látjuk József példájában és magának Jézus Krisztusnak a példájában. Tanuljuk meg tehát, hogy önmagunk teljes odaadásával szolgáljuk Urunkat. Egy vallásos, aki betartja a szabályait és gyakorolja az engedelmisséget, mondhatja: "Azt teszem, amit egy angyal tenne, ha a helyemben lenne; amit a Boldogságos Szűz tenne, és maga Jézus Krisztus". Micsoda bizonyosság! Milyen vigasztaló ez a gondolat! Annyira szabadnak kell tartanunk magunkat áhítataink és minden cselekedetünk közepette, hogy mindig készen álljunk arra, hogy mindenről lemondjunk, ha az engedelmisség vagy a szeretet máshová szólít bennünket. Ha például abban az időben, amelyet a Szűzanya rózsafüzérének elmondására tűztünk ki, alkalom adódik arra, hogy gyónást hallgassunk meg, vagy más szolgálatot tegyünk felebarátunknak, akkor fel kell hagynunk az áhítat gyakorlásával, hogy a szeretetnek ezt az alkalmi munkáját végezhesük.

V. FEJEZET. BUZGÓSÁG FELEBARÁTUNK ÜDVÖSSÉGÉÉRT ÉS TÖKÉLETESSÉGÉÉRT.

1. CIKKELY. A buzgóság indítéka. " Akinek e világ java van, és látja, hogy testvére szűkölködik, és elzárja előle a gyomrát, hogyan marad meg benne Isten szeretete ?" ? 1 János iii. 17. Jézus Krisztus szeretett tanítványának e szavai a lelki javakra is értendőek, és remegéssel kell, hogy töltsenek el sok vallásos és egyházi személyt, akik, miután oly nagy részt kaptak az üdvösség tudományának gazdagságából és a kegyelem teljes ismeretéből, látják, hogy lelkek milliói pusztulnak el a hit igazságainak tudatlanságában, anélkül, hogy nyomorúságuk megérintené őket, és anélkül, hogy bőségükből átadnának nekik. Ez a megfontolás a legerőteljesebben hatott Xavéri Szent Ferenc

szívére, amint arról néhány levelében tanúskodik. II. Milyen hasznát kell vennünk a tudásnak Szent Ignác példája szerint. Szent Ignác, amikor már tele volt Isten Lelkével, a betűk tanulmányozására adta magát, azzal a céllal, hogy súlyt és tekintélyt adjon az apostoli élet azon feladatainak, amelyekre hivatottnak érezte magát. Már készen birtokában volt annak a mennyei tudománynak, amelyre csak szüksége volt ahhoz, hogy másokat is megtanítsa az üdvösség útjaira. De buzgósága és óvatossága meggyőzte arról, hogy ehhez a belé oltott tudományhoz szükségszerűen hozzá kell csatlakoznia annak, amit az iskolákban sajtátanak el, mert e nélkül nem lett volna megengedett volna magának, hogy a felebarátja tanításával foglalkozzon. Nem vannak-e közöttünk olyanok, akik éppen ezt a re verset teszik? Amíg még mindig híján vannak a belső szellemnek, nem teljesen emberi módon, a figyelem egyenessége és tisztasága nélkül, mértékletesség nélkül, talán hiúsági indítékokból, a tanulmányoknak szentelik magukat, máris olyan munkákat szemlélve, amelyekre büszkeségük vágyik, és a tudást eszköznek tekintve, amellyel elérhetik ambíciójuk célját, ami teljesen ellentétes Szent Szt. szellemével. Ignácnak, és annak a célnak, amelyre a Társaság tanulmányai irányulnak 1 És mi lesz a gyümölcse a hiúságból szerzett tudásnak, amely olyan távol áll Isten nagyobb dicsőségétől? Szent Ignác a megszerzett tudományt arra használta, hogy tekintélyt adjon annak a belé oltott tudománynak, amelyet a mennyből kapott. Sajnos, nem találunk-e olyanokat, akik a kegyelem ajándékaival ellátatlanul, természetes tehetségüket és tudásukat arra használják, hogy az emberek megbecsülését elnyerjék!

III. Az eszközök, amelyekkel a Társaság hírnevét és befolyását fenn kell tartani. A Társulat hírnevének és befolyásának fenntartására és növelésére szolgáló eszközök: a tisztesség, a keresztény erények gyakorlása, a lelkek iránti buzgóság; nem pedig a világ nagyjainak látogatásai és barátsága. Szent Ignác azt kívánta Laynez atyától és a többiektől, első társaitól, hogy naponta mondják el egymásnak a hibáikat, a kórházakban szolgálják ki a szegényeket, és tanítsák a katekizmust a gyerekeknek. F. Laynez, a Társaság eomei provinciálisa, valóban a katekizmus tanításával foglalkozott, amikor Szent Ignác másodszor is elküldte őt a Trienti Zsinatra, hogy a pápa egyik teológusaként részt vegyen a zsinaton. F. Antonius Araoz azzal, hogy Spanyolországban más irányt vett fel, majdnem tönkretette a Társaságot. A Társulat tekintélyének fenntartása az osztályokban és az egyéb hivatalokban, anélkül, hogy hajlandó lenne bármilyen megaláztatást elviselni, a Társulat pusztulását eredményezi. Hihetetlen, hogy milyen jótékony hatással lennének funkcióink, ha megöntöznénk őket azokkal az áldásokkal, amelyeket az ellenkezések és a megaláztatások vonzanak le az égből. Szent Ignác megszámlálhatatlanul sok megvetést és üldözést szenvedett el buzgósága gyakorlása közben. Szt. Xavéri Ferenc, amikor Indiába indult, nem fogadott el semmilyen ajánlatot, amit tettek neki; és amikor felvetették neki, hogy csökkentené apostoli legátusi méltóságát, ha azt látnák, hogy maga mossa az ágyneműt és maga készíti az ételt, azt válaszolta, hogy ő teljes mértékben reméli, hogy képes lesz kiszolgálni magát és kiszolgálni másokat anélkül, hogy meggyalázná jellemét, vagy csorbítaná a Szentszék által rábízott tekintélyt, hogy ez az emberi tisztelet és a propriátus e hamis elképzelései miatt került az Egyház abba az állapotba, amelyben akkor látták. A régens fogadjon el egy sértést valamelyik tudósától anélkül, hogy bármilyen ingerültséget mutatna; Isten megtisztelve lesz a türelemnek ezzel a cselekedetével, és nem mulasztja el, hogy a tudósok jelenlétében helyrehozza a jó vallásosnak okozott sérelmet. A Társaságot ugyanazokkal az eszközökkel kell fenntartani és tökéletesíteni, amelyekkel megalapították, vagyis olyanokkal, amelyek természetfeletti eszközökkel. Ennek megfelelően nem szabad azt kívánnunk, hogy atyáink bíborosok vagy királyok con fessorai legyenek. Urunkkal szemben sértés lenne, ha fejedelmek arcára tekintenénk, mint a művet, amelynek Ő maga oly láthatóan a szerzője; és annak megőrzését e világ hatalmainak kegyétől várni. Isten és saját erényei fogják megőrizni a Társulatot.

VI. KÜLÖNFÉLE TANÁCSOK. I. CIKKELY. Tanácsok a fiatal hittanosok tanítójának a noviciátusból való kilépésükkor. Isten dicsősége megköveteli, hogy amint testvéreink valaha is befejezték a

noviciátust, tanítsuk őket arra, hogy a Társaságunkra jellemző szentség útjain járjanak. Ez a célja a következő tanácsoknak.

1. Annak, akire a vezetésüket bízák, először is meg kell győződnie arról, hogy milyen előrehaladást értek el a belső életben, és hogy valóban elkezdtek-e már belépni abba, vagy fejlődésük még mindig csak a fiatal fiúk szokásos bűneinek elkerüléséből áll, valamint abból, hogy bizonyos pontossággal gondosan végzik az imádság, az olvasás és a lelkiismeretvizsgálat lelki gyakorlatát. Általánosságban elmondható, hogy az imádságban nem sokat haladtak előre. Továbbá meg kell vizsgálnia, hogy nem tudatlanok-e Isten útjait illetően, nem ismernek-e más tökéletességet, mint amit ők maguk gyakorolnak, vagy nem végzik-e még cselekedeteiket is a tökéletesség gondolata nélkül. Végül, amennyire csak lehetséges, meg kell ismernie lelkük hajlamát: mindezek az információk szükségesek ahhoz, hogy megítélhesse, milyen irányba kell őket terelni, és hogy segíthesse őket Isten terveinek teljesítésében. Bánjatok velük atyai kedvességgel, és próbáljátok meg megnyerni a szívüket azzal, hogy felajánljátok, hogy mindenben segítitek őket, még a külső dolgok tekintetében is, és ha lehetséges, szerezzétek meg nekik mindazt, amire szükségük van. Azután, ha már elnyerted a szeretetüket, éreztesd velük, hogy milyen lángoló vágyat érzel a tökéletességük iránt, mennyire vágyasz arra, hogy teljesen Istennek adják át magukat, és mennyire igyekszel minden erőddel hozzájárulni ehhez a célhoz.
3. Foglalkozz a lelkiismeretük kibogozásával, szabadítsd ki őket abból a zavarodottságból és sötétségből, amely a tökéletesség útjára még nem lépett lelkeket jellemzi. E célból hasznos lesz elolvasni a *De Reformatione Vitae* című értekezést, amely F. Gaudier *Lelki gyakorlatok* című könyvében található. Ha Isten némi fényt ragyogtat lelkükbe, bármilyen kevés is legyen az, az nagy nyereség lesz. Legyetek résen erre; és számoljatok azzal, ha komoly igyekezet után elméjük akár csak egy kicsit is megvilágosodik. Isten a kis kezdetekkel kezdi, amelyeknek mindig nagy értéket kell tulajdonítani, amikor a tökéletesség szelleme egyszer már kialakult egy lélekben.
4. Amint észreveszed, hogy kezdenek kilépni a sötétségből, vezesd őket a lelkiismeret nagyfokú tisztaságára, mint a legbiztosabb útra, amely a legjobban alkalmas arra, hogy egyesüljenek Istennel. Engedjétek meg nekik a gyakori gyónás használatát, mivel nektek megvan hozzá a hatalmatok. Adjátok meg nekik alapelveként, hogy ne titkolják el a legkisebb hibát sem, amit esetleg szándékosan elkövettek, sőt, hogy minden alkalommal, amikor ilyen hibába esnek, gyónjanak. Sok bátorítást adjatok nekik a váltakozások és változások során, amelyeknek ki lesznek téve. Szidjátok őket néha diszkréten is, ha hibáznak, különösen, ha a hiba bármilyen jelentőségű; és alkalmazzátok ezt a javítószert a gyónásban, hogy még hatékonyabb legyen. Soha ne bocsássátok el őket azonban bátorítás nélkül. Ezt az irányt kell általában követni a még kezdő lelkekkel szemben, vagyis a szemrehányás élességét mindig a buzdítás édességével kell mérsékelni; mert az ilyen lelkeket minden lehetséges segítséggel el kell látni.
5. Törekedjünk arra, hogy a bűnbánat szellemét éltsük bennük, és hozzuk őket arra az elhatározásra, hogy soha ne menjenek át semmi olyan dolog felett, ami alkalmas a nyilvános önvádra, komolyan ajánlva nekik ezt a gyakorlatot. Ami pedig a testi erkölcsmegtartóztatást illeti, törekedjétek arra, hogy nagybecsüléssel és erős vágyakozással töltsétek el őket, hogy sokat kérjenek tőletek, és ti gyakran meg is adjatok nekik, de egyszerre csak keveset, például hogy gyakran vegyék a fegyelmet, de csak egy páter vagy egy ávé erejéig. Értésítsd meg velük, hogy ezeknek a kis erkölcsöknek a gyakori gyakorlása nagy hasznára van annak, hogy a testet a léleknek, a lelket pedig Istennek tartsd alárendelve; de vigyázz arra, hogy szigorúan korlátok közé szorítsd őket. Ha ugyanis teljes engedélyt adnátok nekik, a legkisebb kísértés is undort válthatna ki belőlük; és akkor hamarosan irtózni kezdenének a szertartásos élettől. Továbbá, amikor megadod nekik ezeket az engedélyeket, bölcs dolog úgy viselkedni, hogy azt a benyomást keltsd bennük, hogy vonakodva adod meg, amit kérnek. Ezzel a módszerrel el fogsz háritani egy olyan gondolatot, amely sokak elméjében felmerülhet, és amely nagyban akadályozza őket abban, hogy Isten útján haladjanak.
6. Ösztönözd őket sok önmegtartóztatásra mindenben. Ez nem lesz nehéz, ha már az első pillanattól kezdve meg tudod őket szabadítani bizonyos kis ragaszkodásoktól, amelyek természetesen számunkra, mint például az egyik szoba előnyben részesítése a másikkal

szemben, bizonyos képek szeretetteljes megtartása, akár szépségük miatt, akár az adományozók iránti vonzalomból. Világosan mutasd meg nekik azokat a nagy előnyöket, amelyeket azok a lelkek élveznek, amelyek semmihez sem ragaszkodnak. Vedd rá őket, hogy a szabály szerint elégedjenek meg azzal, ami a házban a legalantasabb; szoktasd őket arra, hogy kérjenek, és örüljenek, hogy a legrosszabbat is megússzák. Adj nekik, amennyire az óvatosság megengedi, alkalmat arra, hogy gyakorolják ezt az önmegtagadást; és ha találkozol olyannal, akinek az elméje elég erős ahhoz, hogy ezt elviselje, tedd ki őt ennél sokkal élesebb természetű próbáknak. 7. Óvakodjatok attól, hogy egyeseket másokkal szemben előnyben részesítsetek. Bánjatok mindenkivel egyforma szeretettel és kedvességgel, gyengéd szeretettel nyújtsatok nekik minden olyan szolgálatot, amelyet a szabály és az engedelmség megenged. Legyetek biztosak abban, hogy többet tettetek a tökéletességükért, ha megnyertétek a szívüket, mintha e nélkül a lehető legjobb utasításokat adtátok volna nekik. Ilyen eszközökkel kötelezni fogod őket, hogy viszont olyan gyermeki szeretettel és bizalommal tekintsenek rád, amely arra készíti őket, hogy teljes szívüket megnyissák előtted, és szabadon átadjanak neked minden apró magánjellegű kívánságukat. Mindenekelőtt fontos, hogy soha ne hallgassátok meg kölcsönös panaszait, és a legkevésbé se fordítsatok figyelmet az általuk nektek tett jelentésekre. Semmi sem ártalmasabb a békére és a szeretet szövetségére, amelyet köteleltséged megőrizni köztük, mint az ilyen jellegű vádaskodások. 8. Foglalkoztassátok őket olyan mértékkel, hogy egyrészt ne ösztönözzétek őket nagy buzgalomra a tanulásban, másrészt ne hagyjátok nekik túl sok szabadidőt. Soha ne adjunk nekik olyan feladatot, amelyet korlátozott idő alatt, például egy nap vagy egy hét alatt kell elvégezniük. A bűn és a szenvedélyek mellett semmi sem károsítja annyira a lelket, mint a buzgóság a tanulásban;

és ez akkor keletkezik, amikor sietni kell, hogy valamilyen munkát egy adott idő alatt befejezzünk. Míg azt gondoljátok, hogy ezeket a szegény gyermekeket a tudásban előbbre akarjátok vinni, meggörcsölititek bennük Isten Lelkét, és arra kényszerítitek őket, hogy elhagyják az Ő útjait, hogy a természet útjaira vessék magukat, és egy olyan állapotba kerüljenek, amely egyszerre profán és hivatásukkal ellentétes. Isten azt kívánja, hogy akadály nélkül és tökéletes szabadságban birtokolhassa őket; és egész munkája arra irányul, hogy elszakítsa őket az időtől és az idő dolgaitól, hogy egyesítse őket önmagával, és abszolút az Ő szeretetének és szolgálatának kizárólagos érdekeihez kösse őket. 9. Vigyázzunk arra, hogy ne alakítsanak ki különösebb barátságot sem a saját házuk tagjaival, sem külsősökkel. Amíg ilyen elköteleződéseik vannak, addig soha nem fognak az erényben előrehaladni. Éppen ezért azonnal szakítsatok meg velük minden olyan kis intimitást, amely ilyen jellegű kötődések kialakulására hajlamosítja őket. Ha azonban megfigyeled, hogy egyeseknek, akiknek valódi vágyuk a tökéletességre, hasznára válik bizonyos személyek beszélgetése, nem szabad megakadályoznod őket a magánbeszélgetésekben, feltéve, hogy azok a személyek, akikkel ezt az intimitást kötik, valóban képesek hasznukra lenni a javulás útján. 10. Törekedjétek arra, hogy nagy tiszteletet és tiszteletet érezzenek egymás iránt; mintha fejedelmek lennének, akik kölcsönös gyengéd vonzalmat érezve egymás iránt, mégis csak egyszer beszélgetnek egymással életükben; vagy mintha maga a mi Urunk lenne az, akivel beszélgetnek. Ez a fajta, illedelmes és vallásos társalgás és a szent udvariasság szelleme rendkívül kedves Istennek, és számúzi a társaságból a sok gyermekiességet és hibát, amelyekbe az emberek általában beleesnek, amikor természetes hajlamaikat követik. Ez nagyjából azoknak az általános elveknek az összessége, amelyek arra készíthetik az embereket, hogy Isten Lelke vezesse őket. A következő helyen figyeljük meg figyelmesen, hogy a kegyelem vonzása milyen irányba vezetné őket. Akár a bűnbánat szellemére, akár valamelyik saját erkölcstől való irtózásra, akár valamilyen különleges erény szeretetére; és amint kiderítetted Isten terveit e tekintetben, másodszerold meg kegyelmének működését, és add meg nekik a szükséges utasításokat e bűn legyőzéséhez vagy az erény gyakorlásához. Azután, ha kellő útmutatást kaptak, kérd meg őket, hogy az úrvacsora után írják fel írásban, hogy milyen erényhez

tartozó cselekedetekhez érzik magukat leginkább vonzódni, vagy milyen erkölcstelen cselekedetek ellen kívánnak küzdeni. Mindig tulajdonítsatok jelentőséget mindannak, amit Isten által rájuk bízottként közölnek veletek, hacsak nem fedeztek fel benne valamilyen kísértést vagy az ellenség csalását. Néha úgy tűnik, hogy ezek a lelkek nem haladnak előre ; ilyenkor óvatosan kell megvizsgálni szokásaikat, és megnézni, milyen előkészületeket tesznek imáik, valamint a szentgyónás és a szentáldozás előtt: fel kell őket buzdítani valamilyen szent gyakorlatra, az Úr, a Boldogságos Szűz és a Szt. Józsefnek és angyal-guardiánjuknak ; időről időre emlékeztetni kell őket arra, amit így ajánlottál nekik; és amikor alkalom adódik rá, jó lenne, ha mindig mondanál nekik valamilyen szót, hogy egyre jobban és jobban bátorítsd őket a szent munkában, amire vállalkoztak. II. Tanácsok a harmadéves atyáknak noviciátusuk idejére. I. §: A noviciátus harmadik éve olyan fontos, hogy csak Isten és az atyák, akiknek ez az irányításuk alatt áll tudják, hogy mennyire szükséges, nemcsak tagjaink tökéletesedése, hanem üdvössége szempontjából is j és valóban jó oka van Generális Atyáknak arra, hogy senkit sem szabad eltekinteni attól, hogy átmenjen rajta. Ez egy éves elvonulás, amelyet csendben és elmélkedéssel kell eltölteni. Aki anélkül lép bele, hogy alaposan elhatározta volna, hogy szabad akaratából ott marad, és kerül minden alkalmat a beszédre, a konverzációs éneklésre és az elméje elvonására, az soha nem fog sokat fejlődni, mert minden alkalmatól távol kell tartani magát, amíg az erény még gyenge. A visszavonultság ezen éve után napjaink hátralevő részét a külső élet foglalatosságaival töltjük; ezért nem foglalkozhatunk ezalatt túlságosan sokat a belső élet gyakorlásaival. A legtöbb szent és vallásos, aki eljut a tökéletességre, általában két megtérésen megy keresztül ; az egyik során átadja magát Isten szolgálatának ; a másik során teljesen a tökéletességnek szenteli magát. Ez megfigyelhető az apostoloknál, amikor Urunk elhívta őket, és amikor leküldte rájuk a Szentlelket ; Szent Teréznel és gyóntatójánál, F. Al vareznél, és sok másnál. Ez a második megtérés nem minden hívőnél történik meg, és ez saját hanyagságuknak köszönhető. A mi esetünkben ennek a megtérésnek az ideje általában a noviciátus harmadik éve. Éltessük tehát magunkat ebben az időben új bátorsággal, és ne kíméljük magunkat Isten szolgálatának útján, mert az soha nem lesz nehezebb számunkra, mint most. Az idő előrehaladtával fokozatosan könnyebb lesz, és a nehézségek elsimulnak. Mert ahogy egyre inkább megtisztítjuk szívünket, úgy fogunk kegyelmeket is egyre nagyobb bőségben kapni. In- Három dolog van, amelynek elsajátítására a Társulatban különösen oda kell figyelni. Az első a mi Urunk szeretete, akit mint alapítónkat, gft. meg kell ak ismernünk. Ignác csak az Ő helyettese. A második önmagunk őszinte megvetése, amely arra kell, hogy késztesen bennünket, hogy mindenben és mindenütt az utolsó helyre igyekezzünk, és lemondjunk minden vágyunkról a tiszteletreméltó állások, a nagy sikerek és az emberek megbecsülése iránt. Ha nincs bennünk ambíció arra, hogy a közönséges erények állapotánál magasabbra emelkedjünk, és nincs bennünk igazi szeretet vagy vágy saját megalázottságunk iránt, akkor soha nem leszünk alkalmasak arra, hogy befogadjuk azokat a nagy kegyelmeket, amelyeket Isten adományozna nekünk, ha nem találná bennünk ezt az akadályt. Ahhoz, hogy rendelkezünk ezzel a szeretettel és a megvetéssel ezzel a vágyával, Jézus Krisztus Szívében kell keresnünk a forrásukat, gyakran belépve oda az emlékezés által, hogy magát az Igét és az Ő Legszentebb Emberiségét az önmegvetés állapotában szemléljük. És ha egyesek azt mondanák, hogy fennáll a veszélye annak, hogy az elmélkedés ilyen szokása nem zavarja meg a buzgóság aktív kötelességeit, amelyekre hivatásunk kötelez bennünket, azt válaszolom, hogy éppen az ellenkezője a helyzet, és hogy bizonyos, hogy az imádkozó ember egy év alatt többet tesz, mint más egész élete során. Ezt a három dolgot folyamatosan kérni kell Istentől és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól, valamint Szent Ignációtól, különösen az ő ünnepének oktávjában. § m' Három dologra kell egész életünkben összpontosítanunk. Az első az Isten szeretete. Sokan még azok közül is, akik kiváló vallásosnak számítanak, az Isten szolgálatával kapcsolatos foglalatosságokkal töltik idejüket anélkül, hogy figyelmüket alig, vagy legalábbis nagyon csekély mértékben magára Istenre emelnék. Jaj, mit ér minden, ami Istentől el tud bennünket foglalni, magához Istenhez képest ! Minden dolog, ami nem

Isten, semmi. Az Istenre való gondolat oly magasztos valami, hogy ha egy ember tett és szenvedett volna Isten dicsőségére, minden, amit az egész emberiség tett és szenvedett a világ kezdete óta, még mindig semmi sem lenne, amit egy ilyen fenséges Lénynek felajánlhatna. Ezt érezték a Szentek. A második: önmagunk, tetteink és minden, minket érintő dolog állandó megvetése, valamint szent gyűlölet minden olyan dologgal szemben, ami Istennel szemben áll bennünk k. v. hogy szemben áll. A harmadik a bűntől és minden olyan dologtól való rettegetés és utálat, ami a bűnre vezet bennünket, úgy tekintve magunkra szokás szerint, mint minden rossznak a süllyesztőjére és csatornájára. Két dolog van, amire egész életünkben állandó figyelmet kell fordítanunk. Az első, hogy egyre inkább megtisztuljunk a bocsánatos bűnök alól; a második, hogy keressük Istent, mind az imádság által, minden szabadidőnket erre fordítva, mind pedig buzgósággal és hűséggel az engedelmesség kötelességeinek teljesítésében, nem túrva meg szívünkben semmilyen szenvedélyt, semmilyen vonzalmat, semmilyen vágyat más helyek vagy más munkák után, mint amire az engedelmesség kötelez bennünket. Ahhoz, hogy ezt a pontot elérjük, feltétlenül szükséges, hogy rendelkezünk az imádság ajándékával. §IV. Három olyan dolog van, amely lelki életünk egész folyamán sajátosan ránk nehezedik. Az első az, hogy állandóan ápoljuk a szív tisztaságát azáltal, hogy éberem felfedezzük és megalázzuk szenvedélyeinket. A második, hogy egyre inkább szenteljük magunkat Urunk megismerésének és szeretetének, amely nélkül soha nem juthatunk szilárd vagy emelkedett szellemiségre. A harmadik, hogy ne töltsük az időnk azzal, hogy szemléljük azokat a fényeket és érzéseket, amelyeket Isten ad nekünk, és önelégülten elidőzzünk rajtuk, mert az ilyen jellegű kegyelmek abban a pillanatban fejtik ki hatásukat, amikor megkapjuk őket, és ezért felesleges megállni, hogy mérlegeljük őket;

ha ezt tesszük, az csak az önszeretet táplálására szolgál. Tartózkodnunk kell attól, hogy elmélkedjünk arról, amit Isten művel bennünk, csak azért, hogy megerősödjünk abban a jóban, amellyel Ő lelkesít bennünket ; és hogy megdöbbenve álljunk a kegyelmek előtt, amelyeket Ő ad nekünk, hogy gyakoroljuk azt az önmehtagadást, amelyet Ő kér tőlünk, nevezetesen, hogy szívünket csak Istenre, és ne az Ő ajándékaira fordítsuk. "Amit az Atya igazgatója állandóan ajánl nekünk" - mondja F. Eigoleu - "az a szív tisztasága, az elmélkedés és az imádság ; hogy kerüljük a bocsánatos bűnöket ; hogy kevés külső elfoglaltsággal terheljük magunkat, hacsak az engedelmesség nem kötelez többre ; hogy az alázatosság olyan gyakorlatainak szenteljük magunkat, amelyek a legalantasabbak és a legmegvetettebbek, és hogy mindig nagyfokú elvonatkoztatást ápoljunk". III. Tanácsok a harmadéves atyáknak a noviciátus befejezésekor, életük hátralevő részében tanúsítandó magatartásukra nézve. A harmadik évi noviciátusunkat közvetlenül követő év tele van veszélyekkel, különösen az első három-négy hónap. Ez az a kritikus időszak, amelytől egész további életünk függ. Az a buzgóság és rendszeresség, amelyet mi tanúsítunk, visszatetsző azoknak, akiknek nincs ilyen tiszta lelkiismeretük. Néha nincs elég bátorságunk ahhoz, hogy elszántan kiálljunk a tökéletesség ügye mellett ; félünk attól, hogy nem tetszünk az embereknek, belefáradunk az árral szemben haladásba, megenyhülünk, elbukunk, felemelkedünk és újra elbukunk, és végül egyre erősebb akadályokba ütközünk, amelyek apránként tönkretesznek minden jó tervet, amit kialakítottunk ; így egy bizonyos idő után azt vesszük észre, hogy visszazuhantunk korábbi állapotunkba, és akkor, mint korábban, a tökéletlen szokásos útját követjük. Harmadik évi noviciátusunk után fő gondunk kell, hogy legyen, hogy megőrizzük magunkat a szív nagyfokú tisztaságában, azáltal, hogy elkerüljük a legkisebb bocsánatos bűnöket is ; és a lélek nagyfokú mehtagadásában, azáltal, hogy megmorálozunk mindenféle irreális vonzalmat és ragaszkodást a teremtményekhez, még olyannyira is, hogy nem kívánunk több kegyelmet, mint amennyit Istennek tetszik, hogy nekünk adjon. Vizsgáljuk meg gyakran szívünk állapotát, és nézzük meg, hogy teljesen mentes-e minden buzgóságtól, minden nyugtalanságtól, minden rendetlen mozgástól. Ha úgy találjuk, hogy túl sok elfoglaltsággal terheljük magunkat, kérjük az előljárót, hogy legalább egy időre mentse fel bennünket egy rész alól.

Hagyjunk fel azokkal, amelyeket nem köteleztek ránk ; figyeljünk ilyenkor jobban magunkra, és erősítsük magunkat szorgalmasabban az imádsággal és más áhítat- és bűnbánati gyakorlatainkkal. " A következők - mondja F. Bigoleu - " azok a pontok, amelyeket a leggyakrabban és a legkomolyabban szokott szorgalmazni".

1. A szív tisztaságát, amelyet belsők szigorú örködésével és a mindennapi gyónással nyerünk el, amelynek nagy jelentőséget kell tulajdonítanunk. Mert minél gyakrabban gyónunk, annál inkább megtisztulunk, az e szentséghez tartozó kegyelem pedig a kon tudomány tisztasága. Így minden gyónás a megszokott kegyelem és a lelki ajándékok gyarapodásán kívül egy új szentségi kegyelmet is ad, vagyis egy új címet, hogy Istentől mind a tényleges kegyelmeket, mind a bűntől való egyre nagyobb mértékű megszabadulásunkhoz szükséges segédeszközöket megkapjuk.

2. Teljes és fenntartás nélküli hűség Isten iránt, mindig neki adva szívünk legjobb szeretetét, nem vezetve be a vele való érintkezésünkbe a finomkodást és a kétszínűséget, nem igyekezve mellékösvényeken járni az ő útjait, szolgálva őt, amennyire csak lehet, teljes szívvel, egyedül Istent téve minden tervünk és minden vállalkozásunk céljává. Saul nem vétkezett súlyosabban, mint Dávid ; és Isten mégis elutasította Sault, és adta Dávidnak, mert Dávidnak, bár bűnös volt, de őszinte szíve volt, Saul pedig nem üzletelt őszintén Istennel.

3. A tökéletességünk utáni vágy és éhség, a határozott akarat, hogy minden erőnkkel állandóan erre törekedjünk ; - legyen ez mindig a legfőbb célunk és a legnagyobb gondunk. Tartsuk szem előtt, hogy ez a gondoskodás sokkal inkább a vallás lényege, mint maguk a fogadalmak j mert ettől függ egész lelki fejlődésünk. Ebben áll a különbség az igazi vallásosok és azok között, akik csak a látszat és az emberek szemében azok. A tökéletességben való előrehaladásra való gondoskodás nélkül a vallásos állapot nem biztosítja üdvösségünket ; de semmi sem gyakoribb, mint hogy e ponton becsapjuk magunkat. Azt mondjuk, hogy a tökéletességre törekszünk, pedig a valóságban egyáltalán nem törekszünk rá.

4. Szorgalmas törekvés arra, hogy az imádságban előrehaladást érzünk el, és szilárd lelki magunkká váljunk j és ennek érdekében, amennyire csak erőnkből telik, megszabadítsuk magunkat az olyan külső dolgok zavarától, am elyek a saját választásunk tárgyát képezik j kerüljük a túl nagy bizalmaskodást akár saját tagjainkkal, akár idegenekkel, különösen a gyermekekkel, és még inkább a nőekkel ; sokat foglalkozunk az emlékezéssel, és készüljünk fel a szentmiseáldozatra; igyekezzünk belőle minden gyümölcsöt levonni, amit az alkalmas arra, hogy meghozzon; ne rövidítsük le a hálaadásra szánt időt, amely, ha jól végezzük, sok hibát javíthat ki a bűnbánatunkban. Ne lazítsunk a bűnbánat gyakorlásában. Fogadalmaink őszinte és tiszta betartása, anélkül, hogy lelkiismeretünket megterhelnénk bizonyos, a fogadalom szellemével ellentétes dolgokkal, amelyekből a halál óráján nagy lelkiismeret-furdalások származnak. Ellenkezőleg, nagy vigasztalás ebben a végsőkig tartó helyzetben, amikor Isten előtt fogunk megjelenni, hogy semmi szemrehányást ne tegyünk magunknak fogadalmainkkal kapcsolatban, és lássuk, hogy szigorúan betartottuk azokat; céljuk, ahogyan egyesek gondolják, hogy visszaszorítsanak mindent, ami akadályozhat bennünket abban, hogy magára a tökéletességre törekedjünk és elérjük azt.

6. Követni a Szentlélek vezetését, az Ő akaratát, az Ő sugallatait, aszerint, ahogyan azok ismertté válnak számunkra, semmi mással nem foglalkozva. Mert ha jól használjuk fel azt a világosságot és tudást, amelyet birtokolunk, Isten még jobban, még kiválóbb mértékben kegyelmez nekünk, j és így a kegyelemmel való hűséges együttműködésünk arányában megvilágosodunk.

7. Soha ne tulajdonítsuk vagy tulajdonítsuk magunknak azokat a kegyelmeket, amelyeket Isten ad nekünk, és ne dicsőítsük és magasztaljuk magunkat ezeken, csakis foglalkozásaink és munkáink sikeréért, mint egy beszéd, egy tragédia, egy deklamáció vagy egy prédikáció. Isten meghagyja

nekünk ezeknek a dolgoknak a hasznát, de a dicsőséget fenntartja magának ; ez neki jár, és elviselhetetlen hiúság lenne tőlünk, ha magunknak vennénk.

8. Amikor kilépünk a visszavonultsági évünkből, vigyázzunk, hogy ne tűnjön úgy, mintha másokat tanítani vagy megjavítani akarnánk. A magunk részéről tegyünk meg mindent, amit csak tudunk, és vágyjunk arra, hogy végtelenül többet tegyünk. A magasztos tökéletességről diszkréten beszéljünk azokkal, akik képesek rá. Ne igyekezzünk eleinte a legjobbat nyújtani, amit tudunk; mert ebben hiúság lenne, és senkinek sem lenne hasznára. A Társaságban rendkívül fontos, hogy szilárdan meg legyünk győződve arról, hogy fogadalmaink alól semmilyen felmentés nem érvényes Isten előtt jogos ok nélkül, és hacsak nem olyan, amely Isten ítéletén átmehet. Olyannyira, hogy minden jezsuita, aki jogos ok nélkül kap ilyen felmentést, valójában hitehagyott előtt. Isten előtt, bár az emberek szemében, és ahogy a kifejezés szól, in for o externo, igazolt. IV. Tanácsok a prédikátoroknak. §i. Ha egy prédikátor nem az imádság embere, soha nem fog sok gyümölcsöt teremni, mert beszédei, a tervezet, a gondolatok, a stílus, a cselekvés matériájában, és a tökéletlen nézetek és vegyes szándékok miatt, amelyekkel minden bizonnyal történt, tele lesznek bűnökkel, legalábbis olyanokkal, amelyek bocsánatosak. A hallgatóság előnye nagyon nagymértékben függ a prédikátor szentségétől és Istennel való egyesülésétől, aki egy negyedórás ima alatt több gondolatot és a szívek megérintésére jobban alkalmas gondolatot tud adni neki, mint amennyit egy évnyi olvasás és tanulmányozás során nyerhetne. Az emberek halálra fárasztják magukat a szép prédikációk összeállításán való fáradozással, és ennek ellenére alig terem gyümölcsöt. Hogy lehet ez? Mert a prédikáció éppúgy szuperna turális munka, mint a lelkek üdvössége, ami a kitűzött cél; és az eszközt ehhez a célhoz kell igazítani. Márpedig nem a tudás, nem az ékesszólás, nem az egyéb emberi tehetség, hanem az életszentség és az Istennel való egyesülés tesz minket alkalmassá arra, hogy a lelkek üdvösségét elérjük. A legtöbb prédikátornak elegendő tudása van, de nincs elegendő odaadásuk vagy szentségük. §n. A szentek tudományának elsajátításához és egy prédikáció, egy buzdítás vagy egy lelki értekezlet megtöltéséhez szükséges anyag birtoklásához az az igazi út, ha nem annyira a könyvekre, mint inkább a belső alázatra, a szív tisztaságára, az elmélkedésre és az imádságra összpontosítunk, Ez volt a szent atyák gyakorlata, akik a Szentírást tanulmányozták; a szent skolasztikus tanítóké, akik a legnagyobb sikerrel tanították a teológiát; a szent prédikátorok, akik a legnagyobb eredménnyel hirdették az evangéliumot. Amikor a lélek elérte a szív tökéletes tisztaságát, maga Isten jár el oktatójaként, egyszer a lelki vigasztalások és belső gyönyörök kenetével, máskor édes és megható megvilágosításokkal, amelyek megtanítják, hogyan szóljon a hallgatóság szívéhez jobban, mint ahogyan a tanulmány vagy más emberi eszközök képesek. Isten így bánt Társulatunk apostoli munkásaival. Edmund Auger atya például, bár el volt havazva az üzleti életben, és alig volt szabadideje a tanulásra, egész Franciaországot felvillanyozta prédikációival, amelyekkel csodálatos megtéréseket ért el. Ezt az utat, amely a legrövidebb és a legkönnyebb a lelkekben gyümölcsöt teremni, kell követnünk, elhagyva azt, ami hosszabb és nehezebb, vagyis a tanuláshoz való olyan nagy igyekezetet, amely kiszárítja az odaadás szellemét. De nem tudunk megszabadulni önállóságunktól, és nem bízhatjuk magunkat teljesen Istenre. HI. §. A prédikátornak jól kell beszélnie, és nem szabad elhanyagolnia az ékesszólást. Az Isten szavának kijáró tisztelet ezt követeli meg tőle. Kerülnie kell azonban a stílus túlságosan tanult eleganciáját, nehogy hallgatóságának füle megálljon a pusztá szavak és az ékesszólás előtt, ami akadályozná a prédikáció egész gyümölcsét. Így önmagát prédikálná, nem pedig Jézus Krisztust. Ha már elsajátította a jó stílust, egész figyelmének erre az egy célra kell irányulnia, nevezetesen, hogy a kegyelem megelevenítse azt, amit a művészet és a természet formált, és hogy Isten Lelke úgy uralkodjék egész beszédében, ahogy a lélek megeleveníti a testet. E^ célból kérnie kell a Szentlelket, hogy sugalljon olyan gondolatokat, amelyekről tudja, hogy alkalmasak arra, hogy hallgatói szívét megmozgassák. Nem szabad semmit sem szeretnie, sem értékelnie, sem dicsérnie, kivéve Jézus Krisztust és ami hozzá tartozik j nem szabad arra törekednie,

hogy őt magát szeresse, dicsérje vagy becsülje bárki, és nem szabad más célt szem előtt tartania, mint hogy a mi Urunkat megismertesse és megszerettesse, és az egész világot az Ő szolgálatára vonzza. § iv. Félelmetes látvány látni, hogy az apostoli életre hivatott emberek becsvágyat és hiúságot visznek a prédikálás szent szolgálatába. Milyen gyümölcsöt tudnak teremni 1. Megszerezték azt, amit hat-hét éven át tisztelegtek. Céljukat számtalan bűn és tökéletlenség árán érték el. Micsoda élet !

Micsoda egyesülés Istennel ! Hogyan lehetséges, hogy Isten ilyen eszközöket használjon fel 1 Így jönnek az elégedetlenség, a bosszúság, a nyugtalanság, a végzetes bukások. Az egyik ember így bukik el, a másik úgy. Az egyik ember lelkiismereti aggályokba és gyötrelmekbe esik, amelyek nem hagynak neki megnyugvást. Más a feljebbvalók elleni panaszkodásba és lázadó lelkűségbe, ami elviselhetetlenné teszi számára az engedelmisség igáját. Egy harmadik elhagyja a Társaságot. Boldogtalanságuk abból fakad, hogy nem az engedelmisség útján léptek szolgálatba. V. CIKKELY. Tanácsok a Társaság különböző munkakörökre. §i. Mivel a Társaság természetfeletti állam, ahhoz, hogy az általa alkalmazott eszközök és a cél, amelyre törekszik, kölcsönösen arányosak legyenek, kormányzatának is természetfelettinek kell lennie. Ezért azok az előjárók, akiket csak a természetes óvatosság vezérel, gyakran megtéveszthetők. Józsuét azért tévesztették meg a gabaoniták, mert megkérdezte nem az Úr tanácsát. Minden előjárónak természetfeletti elvek alapján kell cselekednie ; és a maga fokán a régensnek és az igazgatónak is így kell cselekednie. II A belső szellem, és nem a szabályok azok, amelyeket növelni kell a Társaságban. A szabályok sokasodása az emberi óvatosságból fakad, amely jobban támaszkodik saját találmányaira, mint az olyan eszközökre, amelyek természetfeletti és isteni eszközök. Ez nagyon káros az igazi szabályosságra nézve, amelynek belső elvekből kell kiindulnia, és a tökéletesség szeretetén és vágyán kell alapulnia. Mert ez a nagyszámú előírás, a szabályok mellett, undorítja az elmét, és ahhoz vezet, hogy annál könnyebben elhanyagolják őket, mivel nem mindig egységesek, némelyik gyakran nincs összhangban a másikkal. Szent Ignác is nagyobb hangsúlyt fektet a belső törvényre, amelyet a Szentlélek ír a szívbe, mint a konstitúciókra és a külső szabályokra. Amikor a lelkigyakorlatokat egy lelki személynek adjuk, mindenekelőtt figyelembe kell vennünk, hogy lelkének milyen sajátos kegyelmi állapotában van, hogy ahhoz alkalmazkodni tudjunk. Ugyanezt kell tennünk a saját esetünkben is a lelkigyakorlatok megkezdésekor ; és a géniális értelemben véve nagy jelentőséggel bír annak megállapítása, hogy a lelki életnek milyen állapotában vannak azok a lelkek, akiket irányítanunk kell, mivel Isten általában a lélek állapotához igazítja kegyelmeit; tehát ha az a bűnbánat állapotában van, akkor a bűnbánat kegyelmeit adja neki; ha az egyesülés állapotában van, akkor az egyesülés kegyelmeit adja neki. A lelkigyakorlatok előnye teljes mértékben attól függ, hogy a rendező mennyire figyel arra, hogy megállapítsa, mi zajlik a lélekben, amelynek a lelkigyakorlatokat adja; ezért, ha lehetséges, naponta többször is kommunikálnia kell vele, és látnia kell, hogy a kegyelem, a természet és az ördög milyen szükségleteknek megfelelően segíti azt. A lelki személyek irányításában két szélsőséget kell elkerülni. Az egyik az, hogy túl könnyen hitelt adjunk azoknak a lelkeknek, akik a kegyelemnek a szentekben való csodálatos működését olvasva, a legkisebb érzékelhető édességet is érezve, azt képzelik, hogy máris hasonló kegyelemben részesülnek. Veszélyes hiúság ! A másik, hogy az elméket túlságosan alacsonyan tartják, és soha nem engedik őket felemelkedni a tökéletességnek arra a magasságára, amelyre Isten hívja őket. Vannak olyan igazgatók, akik nem hallgatják meg, ha elmélkedésről, mennyei látogatásokról vagy rendkívüli kegyelmekről esik szó. A lelkek fejlődését leginkább károsító illúzió ! § m- A lelkiismereti ügyek eldöntésében jobban kell támaszkodni a Szentlélek fényeire, amelyek a szentek tudományát alkotják, mint az emberi értelemre. Azok, akik ebben a kérdésben a paritásos értelemre támaszkodnak, gyakran tévedésbe esnek. Megengedhető például, hogy megölj egy embert, aki megpróbál megfosztani a javaidtól ; akkor megengedhető, hogy megölj valakit, aki rágalmakkal próbál megfosztani a hírnevedtől. Az ilyen érvelés nem helyes : még

párhuzamosabb esetekben az egyik következtetés nem következik a másikból. Erkölcsi kérdésekben elegendő, ha két eset különbözik, hogy ne ítéljünk az egyikről úgy, mint a másikról, bármennyire is kevés különbség látszik közöttük. §iv. Ha osztályainkban úgy tűnik, hogy a gazdagok gyermekeivel különös figyelemmel bánunk vagyoni előnyeik miatt, akkor nagyon rosszul járunk el ; nagyon nagy kárt okozunk maguknak a gyermekeknek, mert a büszkeségnek azt a szellemét tápláljuk bennük, amely gazdagság inspirál, és megbotránkoztatjuk a többieket, akik észreveszik majd, hogy az emberiség többi részéhez hasonlóan hagyjuk magunkat elkápráztatni e világ nagyságának pompájával, amely iránt hivatásunkból fakadóan csak megvetést és ellenszenvet érzünk és mutatunk.

HARMADIK ALAPELV. A SZÍV TISZTASÁGA.

I. FEJEZET. TERMÉSZETE ÉS TULAJDONSÁGAI.

I. CIKKELY. Miből áll a szív tisztasága. A SZÍV TISZTESSÉGÉNEK lényege, hogy nincs benne semmi, ami bármilyen kis mértékben is, de szemben állna Istennel és az Ő kegyelmének működésével. A világ összes teremtménye, a természet és a kegyelem egész rendje, valamint a Gondviselés minden vezetése úgy van elrendelve, hogy eltávolítsa lelkünkől mindazt, ami Istennel ellentétes. Mert soha nem jutunk el Istenhez, amíg sem ebben az életben, sem a következőben nem javítottunk ki, nem vágtunk ki és nem pusztítottunk el mindent, ami Istennel ellentétes. II. Mennyire szükséges számunkra a szív tisztasága. §i- A tökéletesség elérésének első eszköze a szív tisztasága; egyedül ez által jutott el oda Szent Pál remete, Egyiptomi Szent Mária és annyi más szent magányos. A szív tisztasága után következnek a könyvekben fellelhető előírások és lelki tanítások ; azután a kegyelmekkel való irányítás és hűségesség együttműködés következik. Ez a tökéletesség magas útja. Szívünk megtisztításának kell szentelnünk minden gondunkat, mert ott rejlik minden bajunk gyökere. Ahhoz, hogy felfoghassuk, mennyire szükséges számunkra a szív tisztasága, szükséges lenne teljesen megérteni Az emberi szív természetes romlottságát. A rosszindulatnak olyan mélysége van bennünk, amelyet nem veszünk észre, mert soha nem vizsgáljuk meg komolyan saját belsőnket. Ha megtennénk, azt találnánk, hogy a vágyak és a világ dicsőségére, örömeire és örömeire való irreguláris étvágysokasága erjed szüntelenül a szívünkben. Annyira tele vagyunk hamis elképzelésekkel és téves ítéletekkel, rendezetlen érzelmekkel, szenvedélyekkel és rosszindulattal, hogy megdöbbenünk önmagunkon, ha látnánk magunkat olyannak, amilyenek vagyunk. Képzelnék el magunkat egy sáros kútnak, amelyből folyamatosan vizet merítünk: eleinte alig jön fel más, mint sár; de a merítéssel a kút fokozatosan megtisztul, és a víz egyre tisztább lesz, míg végül olyan tiszta lesz, mint a kristály. Hasonlóképpen, ha lelkünk megtisztításán szüntelenül fáradozunk, a lélek alapja fokozatosan megtisztul, és Isten jelenlétét erőteljes és csodálatos hatások által nyilvánítja ki, amelyeket a lélekben és azon keresztül mások javára művel. Amikor a szív alaposan megtisztul, Isten szent jelenlétével és szeretetével tölti be a lelket és annak minden erejét, az emlékezetet, az értelmet és az akaratot. A szív tisztasága így vezet az Istennel való egyesüléshez, és ezt más úton általában senki sem éri el. §". A tökéletesség elérésének legrövidebb és legbiztosabb útja az, ha az erények gyakorlása helyett a szív tisztaságát tanulmányozzuk, mert Isten kész mindenféle kegyelemmel megajándékozni bennünket, feltéve, hogy nem gördítünk eléjük akadályokat. Márpedig szívünk megtisztításával megtisztítunk mindent, ami akadályozza Isten munkáját. Amikor minden akadály elhárul, elképzelhetetlen, hogy Isten milyen csodálatos hatásokat vált ki a lélekben. Szent Ignác azt szokta mondani, hogy még a szentek is nagy akadályokat gördítenek Isten kegyelmeinek útjába. - A kegyelem bőséges ellátása nélkül soha nem fogunk kiváló erényt cselekedni, és ezt a bőséges ellátást soha nem fogjuk megszerezni, amíg szívünket alaposan meg nem tisztítottuk. De ha egyszer elértük a szívnek ezt a tökéletes tisztaságát, akkor gyakorolni fogjuk azokat az erényeket, amelyekre lehetőségünk nyílik ; más erényekkel kapcsolatban pedig, amelyekre esetleg nem nyílik lehetőség, birtokolni fogjuk a szellemüket, úgymond a lényegüket, amit Isten elsősorban megkövetel - mert

nagyon is lehetséges, hogy valamely részleges erényt úgy végezzük el, hogy nem rendelkezünk annak szellemével és lényegével. § iv. A lelki élet összes gyakorlatai közül nincs olyan, amely ellen az ördög nagyobb ellenállást intézne, mint a szív tisztaságának tanulmányozása ellen. Engedi, hogy az erény néhány külső erénytettét végezzünk, nyilvánosan vádoljuk magunkat hibáinkkal, szolgáljunk a konyhán, látogassuk a kórházakat és börtönöket, mert néha meglegszünk mindezzel, és ez arra szolgál, hogy hízelegjen nekünk és megakadályozza a lelkiismeret belső lelkifurdalásait ;

de azt nem tűri, hogy saját szívünkbe nézzünk, megvizsgáljuk annak rendellenességeit, és azok kijavítására fordítsuk magunkat. Maga a szív semmitől sem riad vissza annyira, mint ettől a vizsgálódástól és vizsgálódástól, amely meglátja és átérzi saját nyomorúságait. Lelkünk minden ereje mérhetetlenül rendetlen, és ezt nem akarjuk tudni, mert a megismerés megalázó lenne számunkra.

III. A szív tisztaságában betartandó rend és a tisztaság különböző fokozatai. §i. _ A szív tisztaságában betartandó sorrend: először is, minden bocsánatos bűnt meg kell jegyezni, és ki kell javítani azokat ; másodsor, megfigyelni a szív rendezetlen mozdulatait, és javítani azokat ; harmadszor, figyelni a gondolatokat, és szabályozni azokat j negyedszer, felismerni Isten sugallatát, terveit, akaratát, és bátorítani magunkat azok megvalósítására. Mindezt nyugodtan kell tenni, összekapcsolva ezzel Urunk iránti igaz odaadást, amely magában foglalja az Ő nagyságának magasztos felfogását, az Ő személye és minden hozzá tartozó dolog iránti mélységes tiszteletet, valamint az Ő szeretetét és utánzását. §n. A tisztaságnak négy fokozata van, és ezekhez a kegyelemmel való hűséges együttműködés által juthatunk el. Az első az, hogy megszabadulunk a tényleges bűnöktől és az azokért járó büntetéstől. A második, hogy megszabaduljunk rossz szokásainktól és rendetlen vonzalmainktól. A harmadik, hogy megszabaduljunk attól az eredeti romlottságtól, amelyet fomes peccatinak, a bűn táplálékának nevezünk, amely lelkünk minden erejében és testünk minden tagjában ott van, amint az a gyermekekben nyilvánul meg, akiknek megvan a hajlamuk a rosszra, mielőtt még képesek lennének azt ténylegesen elkövetni. A negyedik, hogy lerázzuk magunkról azt a gyengeséget, amely természetes velünk, mint a semmiből vett teremtményekkel, és amelyet hibásságnak nevezünk. Az első fokozatot főként vezekléssel érzük el. A második fokozatot erkölcsmegtartóztatással és a többi erény gyakorlásával. A harmadik fokozatot a szentségek által, amelyek a megújulás kegyelmét működtetik bennünk. A negyedik fokot az Istennel való egyesülésünk által, aki mint kezdetünk és létünk forrása, egyedül tud megerősíteni bennünket azokkal a gyengeségekkel szemben, amelyekbe a mi semmink önmagunkból fakadóan lehúzik bennünket. A lélek elérheti a tisztaságnak azt a fokát, amikor olyan teljes uralmat gyakorol képzelete és erői felett, hogy azok nem gyakorolhatók többé, kivéve az Isten szolgálatában. Ebben az állapotban semmit sem tud akarni, semmire sem emlékezni, semmire sem gondolni, semmit sem hallani, csak azt, aminek köze van Istenhez ; így ha beszélgetés közben hiábavaló és komolytalan beszédet folytatna, akkor is vissza kellene térnie, mivel nincsenek olyan eszmék vagy képek, amelyek segítségével megértené az elhangzottakat, vagy megőrizhetné az emlékezetét.

II. AZOK A DOLGOK, AMELYEKTŐL MEG KELL TISZTÍTANUNK SZÍVÜNKET.

I. CIKKELY. A bocsánatos bűnök. §i. A bocsánatos bűnt csak úgy fogjuk fel, mint egy könnyű szót, egy hiábavaló gondolatot, egy kevésbé következetes cselekedetet. Ez nagy illúzió ; hiszen a hitből fakad, hogy Isten a bocsánatos bűnt természetfeletti szenvedésekkel bünteti, amelyek hosszabbak és élesebbek, mint a legszörnyűbb kínok ebben az életben. Amiből az a következtetés következik, hogy a bocsánatos bűn gonoszsága Isten ítélete szerint nagyobb, összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint az emberek elképzelése szerint. A bocsánatos bűn olyan nagy gonoszság, hogy arra kötelezi a végtelen jószágú Istent - aki az emberek szeretetéért még évszázadokig hajlandó lett volna a kereszten maradni -, hogy az általa szeretett lelket a legkeményebb szenvedésre ítélje, amikor e bűn folytával a lelkén megjelenik az Ő ítélőszéke előtt; mert a legnagyobb kín, amit egy lélek el tudunk képzelni, amikor a

testétől elszakad, az, hogy örökre vagy egy időre megfosztják Isten tekintetétől. És ez az a bocsánatos bűn, amelyet nem vezekléssel vezekelték le ebben az életben. Ilyen fényben kell tekintenünk rá. Bűneinket most csak tartalmilag tekintjük aspektusukat, amely vonz bennünket, vagy erkölcsi aspektusuk alatt, amelyről alig alkotunk fogalmat. A hatásaikban kell szemlélnünk őket, és figyelembe kell vennünk, hogy megakadályozzák az Istennel való egyesülésünket, és örökre száműznek minket Tőle ebben az életben, ha továbbra is bennük maradunk. Úgy kell tekintenünk rájuk, mint amelyek szemben állnak azzal, ami Isten legfőbb tulajdona, vagyis az Ő dicsőségével, valamint saját szellemi fejlődésünkkel és gondviselésének velünk kapcsolatos terveivel, amelyeket megszakítanak és megghiúsítanak. §"- Ami a világiakkal történik a halálos bűn tekintetében, azt mi, vallásosak a bocsánatos bűn tekintetében tapasztaljuk. A világiakban a szenvedély kioltja a hit fényét, akár csak az értelemét. A mértéktelen vonzalom megrontja az ítélőképességet, és ekkor a legnagyobb rendellenességekbe esnek. A zsidóknak elegendő világosságuk volt ahhoz, hogy tudják, hogy Jézus Krisztus Isten; az irigység elvakította őket, és megölték a Messiást, akit vártak. Szókratész, Platón, Traianus a természet egyszerű fénye alapján tudhatta volna, hogy milyen förtelmes bűnökre vetemedtek. Kegyetlen szenvedélyük elvakította őket. Semmi sem egyértelműbb, mint az a kötelesség, hogy jóvátételt kell nyújtanunk, ha igazságtalanul megfosztottuk a szomszédunkat a javaitól; és mégis nap mint nap látjuk, hogy a fősვნყség hogyan oltja ki az összes olyan természetes és természetfeletti fényt, amely ezt a kötelességet bizonyítja. Az emberek nem tesznek jóvátételt, és soha nem is fognak. A világi javakhoz való ragaszkodás annyira megrontotta az ítélőképességüket, hogy már nincs világosságuk, hogy belássák annak szükségességét. Ugyanígy megkeményedünk a bocsánatos bűnök sokaságában. A hiúság, az érzékiség, a saját kis kényelmeinkhez való ragaszkodás elfojtja bennünk a kegyelem fényét, amely képessé tesz bennünket arra, hogy meglássuk a hibák e csoportjának gonoszságát. Azokat, akik a lelkiismeret gyengédségéből más utat követnek, lelkiismeret-furdalásos embereknek tekintjük. És hogy vakságunkban hízelegjünk magunknak, ezernyi álságos ürüggyel enyhítjük a szenvedélyt, amely elvakít bennünket. Kitalálunk magunknak valami jót, és ha ezt megtettük, gondtalanul elmegyünk a kegyelem minden mozdulata mellett. § Hi. A bocsánatos bűnök szaporodása a lelkek pusztulását jelenti, mert azoknak az isteni fényeknek és sugallatoknak, azoknak a belső kegyelmeknek és vigasztalásoknak, azoknak a buzgóságnak és bátorságnak a csökkenését okozza, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az ellenség támadásainak ellenálljunk. Ebből következik a vakság, a gyengeség, a gyakori elesések, a szív érzéketlenségének szerzett szokása; mert ha egyszer e hibákhoz való vonzalom kialakul, akkor anélkül vétkezünk, hogy éreznénk, hogy vétkezünk. Az az ember, aki nem igyekszik elkerülni a bocsánatos bűnöket, még ha a felebarátja érdekében végzett buzgó munkáját oly fényes siker koronázza is, veszélyben van, hogy elveszik; mert lehetetlen, hogy ha úgy él, ahogyan él, ne essen néha halálos bűnbe, még ha nem is tud róla. De nem kevésbé bűnös azokért a bűnökért, amelyeket ebben a tudatlanságban követ el, mert ez mintegy szándékos. e iv Azok, akik gondosan kerülnek a bocsánatos bűnöket, általában az áhítat állandó érzésével szolgálnak, és erkölcsi bizonyosságot éreznek magukban arról, hogy a kegyelem állapotában vannak. Ezzel szemben azok, akik skrupulus nélkül megengedik maguknak a bocsánatos bűnöket, nem érzik a szilárd jámborság kenetét, és a Szentlélek nem ad nekik bizonyosságot arról, hogy a kegyelem állapotában vannak. v. § A bukások esetén, amint valaha is érzékeljük azokat, fel kell ajánlanunk Istennek a belső imádat aktusát, szeretettel kell visszatérnünk hozzá, bizalommal kell könyörögnünk az Ő adományáért, és újra elkezdni azt, ami jót; anélkül, hogy egy pillanatra is engednénk a csüggedésnek vagy a nyugtalanságnak. II. Alexandriai Kelemen a szenvedélyeket az ördög jegyeinek nevezi; mintha az ördög bűneink és rossz szokásaink, rendezetlen vonzalmaink és szenvedélyeink révén ránk nyomná a jelét. Utal a katonák által viselt császári jelvényre, amelyet Szent Ágoston a "rosszindulat karakterének" nevez. Amíg a szenvedélyeknek vagyunk alávetve, addig a Sátán rabszolgái vagyunk, aki akaratunk szerint cselekszik velük, nagyjából úgy, ahogyan az előadóművész az orgona hangjait,

amelyen nyomja. E célból gerjeszti a test nedveit és a képzelet fantomjait. Felébreszti bizonyos tárgyak emlékét, és újra az elme elé tárja azok képét olyan módon, amelyről tudja, hogy alkalmas arra, hogy felkeltse a szenvedélyt, amelyet működésbe akar hozni; és hacsak nem vagyunk résen, általában sikerrel jár. Gyakran megengedi neki, hogy testünk nedveit oly módon ingerelje, hogy másoknak és magunknak is kellemetlenek leszünk. §". Akik tökéletesek, azok annyira uralkodnak szenvedélyeiken, hogy úgy uralkodnak rajtuk, ahogyan akarnak. Náluk bizonyos értelemben, mint Urunknál, a Boldogságos Szűznél és egyes szenteknél, inkább pro- passziók (a szenvedélyek helyén), mint valóban szenvedélyek ; vagyis az alsóbbrendű étvágnak a szenvedélyekhez hasonló, de az észnek alávetett, és csak annak parancsára és az értelmet irányító kegyelmi ösztönzés által gerjesztett mozdulatai. A tökéletlenek hol vidámak, hol szomorúak, aszerint, hogy szenvedélyeik nyugodtak vagy zaklatottak, mert a szomorúság és az aggodalom kizárólag az indulatokból ered, amelyek, ha nem erkölcsstelenek, a nyugalom és a nyugtalanság e váltakozását idézik elő. Akik a tökéletességre törekcsenek, elviselhetetlenek találják a szenvedélyek zsarnokságát, és igyekeznek megszabadulni tőle azáltal, hogy állandóan azon fáradoznak, hogy megalázzák őket. De a világi emberek, akik az állandó rabszolgaság állapotában élnek, még csak nem is sóhajtoznak a szabadság után. Szeretik láncaikat, és ahogy Jób mondja, " a bokrok és tövisek között találják meg a világosságukat, amelyek tépik őket". § Hi. Az önkívület és a szenvedélyek észrevétlenül kioltják az értelem beoltott és természetfeletti fényeit, úgyhogy végül sikerül teljesen elfojtaniuk azokat. Ezért van az, hogy a szellemi dolgokban mégis rendkívül vaknak látjuk a magas rendű elméket. Az embernek erős látása van, de ebből nem következik, hogy erős elméje is van ; a két képesség teljesen különbözik egymástól. Azokat, akiket a szenvedély arra készítet, hogy eretnekséget valljanak (ahogyan azt egy bizonyos német herceg tette, hogy V. Károlyt felbosszantsa), kezdetben csak a humor és a szenvedély tikkasztja, lelkükben megőrizve a hamis vallás tévedéseivel ellentétes meggyőződést, amelyet külsőleg vallanak. De idővel, ahogy a szenvedély erősödik és a bűnök szaporodnak, minden, ami a hit világosságából megmaradt, elvész, az értelem elsötétül, és teljesen eretnökké válnak. Így a tökéletességet érintő kérdésekben minden rendbontás valamilyen tárgy iránti szenvedélyből vagy szabálytalan vonzalomból indul ki. Ez apránként megrontja az értelmet, és ez végül megint csak hagyja magát annyira legyőzni, hogy nem tud többé ítéletet mondani, csak annak a szenvedélynek a javára, amely bennünket megszállt. Elmélkedünk valamilyen tárgyról, egy munkáról, ex amplex, amelyről úgy gondoljuk, hogy megfelelne nekünk, vagy amely kitüntetett helyzetet biztosítana számunkra. Szendvedélyt ébresztünk j szeretjük, vágyunk erre a munkára. Eleinte a kegyelem fényei által megvilágított értelem ellenáll a vágnak, és elítéli azt ; de a szenvedély egyre erősebbé válik, és a kegyelem fényei fokozatosan kialszanak, az értelem már nem ellenkezik. Enged az akarat rendetlen hajlamainak; jóváhagyja azokat, j okokat talál, hogy igazolja őket; és az akarat által megrontva, a maga részéről segít megrontani azt, hamis elveket javasolva neki, hogy szentesítse szabálytalanságait. III. A büszkeségnek bennünk levő alapja. i. § A büszkeség a saját felsőbbrendűségünk szeretete és vágya. Ez minden rosszaságunk közül a legrejtettebb, a legmélyebben gyökerező, és az, amelynek a leggyakoribb az alkalma. Ezek minden órában előfordulnak ; vagy azokkal a javakkal és előnyökkel kapcsolatban, amelyekkel rendelkezünk, és amelyekből önelégültségünkre, önmagunk mások fölé emelésére, és arra vágyunk, hogy megbecsüljenek és dicsérjenek, vagy a bennünk lévő rosszal és hibákkal kapcsolatban, amelyeket megpróbálunk elrejtteni, leplezni, kisebbiteni, mentetetni, és amelyeket még belsőleg sem vagyunk hajlandók elismerni. Egyetlen nap alatt több mint száz büszkeséget követünk el. Ez a bűn a vallásosaknál más jellegű, mint a világiaknál. Az utóbbiaknál a büszkeség tárgyát és anyagát a világi javakban és külső előnyökben találja meg, amelyekben felülmúlni akarnak ; de a vallásosaknál a büszkeség az, ami a lázadó angyaloknál volt, a büszkeség személyes felsőbbrendűségükhöz és szellemi javaikhoz kötődik. Ez egy "nagy gonoszság, és minden rossznak a forrása. in- Hogy Istenhez hasonlóvá váljunk, le kell mondanunk az ördöghöz való minden hasonlóságról, amely a

büszkeségben, hiúságban és elbizakodottságban áll ; mint ahogyan az állatokhoz való minden hasonlóságról is, amely a szenvedélyekben és az érzéki étvágy rendezetlen mozgásában áll. Minden erkölcstelenség négy rossz hatást vált ki a lélekben: 1. elhomályosítja és elvakítja; 2. megtagadja; 3. elcsendesíti és zaklatja; 4. elgyengíti. De az összes rosszaságok közül az, amelyik különösen elhomályosítja az elmét, az a gőg ; és az, amelyik különösen megtagadja a szívet, az a gyönyör. Természetes módon mindig hajlamosak vagyunk arra, hogy hagyjuk magunkat a kitüntetések pompája, az emberek tapsa és megbecsülése, valamint az élvezetek csábítása és érzékek kielégítése által rabul ejtsen, mert a kegyelemnek csak igen csekély uralmat engedünk elménk felett. Ugyanezen okból, ha valaki egy szót is szól hibáinkról, azt nem tudjuk elviselni. Ez a harag, a bosszúság, a keserűség és a türelmetlenség ötven mozdulatát gerjeszti szívünkben. Az emberi szív különös igazságtalansága ! Isten számtalan bocsánatos bűnt bocsátott meg nekünk ; és amikor megvallottuk azokat, még ilyen gyakori visszaesések után is, belső vigasztalásokat adott nekünk, megbékélésünk jeléül és zálogaként ; és mégis képtelenek vagyunk elfelejteni egy hozzánk intézett rossz szót, vagy egy apró sértést, amit felajánlottak nekünk ; továbbra is előszeretettel emlékezünk rá, és csak arra várunk, hogy alkalmat adjon, hogy kifejezzük nemtetszésünket. Ez abból az ostoba megbecsülésből és hamis szeretetből ered, amelyet önmagunk iránt táplálunk. Többet gondolunk a saját érdekeinkre, mint Isten érdekeire; a büszkeség elvakít bennünket. Büszke szívünk rosszindulata is megnyilvánul, hogy ha valakinek a legkisebb hibája is van, bár minden másban kitűnik, minden más hibája fölött átsiklunk, és az egyetlen hibájára tapadunk; arra gondolunk, arról beszélünk, arra használjuk az alkalmat, hogy az ilyen személyt alsóbbrendűnek tartjuk, és magunkat belsőleg föléje emeljük; így tulajdonképpen a saját megítélésünk szerint a világ minden embere fölé emelkedünk. III. § Rendkívül idegenkedünk attól, hogy elismerjük azokat a hibákat magunkban, amelyek ellentétben állnak azokkal az erényekkel, amelyekről azt hisszük, hogy elsajátítottuk őket ; noha valójában nagyon is nyilvánvalóan bűnösök vagyunk ezekben. De büszke lelkünk nem képes alázatosan lehajolni, hogy elismerje őket, mert ez a beismerés ellentétes a magunkról alkotott képzeletünkkel, és megrázza azt a hiú dicsőséget, amellyel hízelgünk magunknak. Annyira tele vagyunk csalárdsággal és hiúsággal, hogy bár nem tudunk nem észrevenni, hogy bizonyos erényekkel nem rendelkezünk, mégis, ha véletlenül néhány hozzájuk tartozó cselekedetet véghezviszünk, és dicséretet kapunk, azonnal hagyjuk magunkat meggyőzni arról, hogy valóban rendelkezünk ezekkel az erényekkel, és ezzel a hamis véleménnyel hízelgünk magunknak, mint azok az örültek, akik királyoknak képzelik magukat; mert olyannak hisszük magunkat, amik nem vagyunk. § iv. Hacsak nem vagyunk a legszigorúbban hűségesek a kegyelemhez, minden dolgot, még a legszentebb cselekedeteket is, a magunk egyéni kiválóságára való tekintettel teszünk ; így ha misézünk, ha imádkozásra szánjuk magunkat, ha szertartásos olvasmányainkat végezzük, vagy más gyakorlatot végzünk, minden, amit ebben látunk, a saját lelki felsőbbrendűségünk. Az ilyen indíték helytelen. Amire törekednünk kellene, az az, hogy Isten felé hajoljunk, és e szent gyakorlatok által egyesítsük magunkat vele. Ez utóbbi indíték csak Isten dicsőségére vonatkozik. Ez megfelel Isten akaratának. Tiszta és önzetlen. Istennek tetsző. §v. Néha túlságosan érzékenyen érezzük azokat az elégedetlenségi alkalmakat, amelyeket előljáróink vagy a közösség egésze ad nekünk. Melyik életállapot van a világon, amelyben időről időre nem szenvedünk el valamilyen bosszúságot 1. Ha megtagadnak tőlünk valamit, amit mások nem kötelesek megadni, például szabadságot, akkor zúgolódunk és hangosan panaszkodunk. Mi lehet ennél ésszerűtlenebb 1 Egy kis alázat, egy kis önmegtartóztatás sok fájdalomtól kímélne meg bennünket. §VI. Isten próbára teszi a szíveket, és néha megvonja kegyelmeit, mert észreveszi, hogy mennyi gőg van bennünk. Előre látja, hogy ha több vigasztalást és fényt adna nekünk, ha ilyen és olyan kegyelmeket adna nekünk, még büszkébbekké válnánk. Már a szakadék szélén állunk, és hogy megakadályozza, hogy lezuhanjunk, visszatartja tőlünk azokat a kegyelmeket, amelyek a zuhanásunk okai lennének ; így nem volt hajlandó megszabadítani Szent Pált a tisztátalanság kísértésétől, nehogy a szíve felduzzadjon a hiúságtól. Nem arról volt szó, hogy Szent Pál büszke lett volna, hanem Isten

akarta megakadályozni, hogy azzá váljon. § vii. Szívünk kicsinysége felfoghatatlan. Ha Isten a legkisebb vigasztalást, az áhítat egyetlen könnycseppjét is megadja nekünk, mi ezt okulva csodálatosan felmagasztaljuk magunkat a magunk szemében. Pedig mi az ? ez egy ezredrésze sem annak, amit Isten kész megadni nekünk. Képzeljünk el egy szegény embert, aki egy nagy nemes kezéből kapott egy fillért, és örömeiben ujjongva távozik, anélkül, hogy maradna, hogy részesüljön a nagy ember bőkezűségéből, aki hajlandó egy maréknyi aranyat zúdíttani rá. Pontosan ezt tesszük mi is. Nem szabad elhanyagolnunk legkisebb tökéletlenségeinket sem. §i. A lelki élet legcsekélyebb mozzanataira is a legszigorúbban kell figyelni magunkban, hiszen Isten több figyelmet fordít rájuk, mint természetes életünk minden eseményére és minden cselekedetére. Ha elfojtottuk szívünkben egy szenvedély vagy egyetlen szabálytalan hajlam kavargását, ha kigyomláztunk a lelkünkben egyetlen tökéletlenséget, az nagyobb nyereség, mintha százezer világot szereztünk volna birtokba egy egész örökkévalóságra. Ha semmi mást nem értünk el azzal, hogy egy egész napot dolgoztunk, mint egy közönséges hordár, minthogy megszabadítottuk magunkat egy tétlen gondolattól, úgy kell tekinteni magunkat, hogy jól megjutalmaztuk a fáradozásunkat. §"- Bizonyos dolgok, amelyek önmagukban jelentéktelenek, mégis nagy jelentőséggel bírnak a vallásosak esetében. Így az, hogy hanyagul járunk az utcán, hogy világiakkal együtt asztalnál megengedünk magunknak némi engedékenységet, hogy külsősök előtt hangosan nevetünk j ezek önmagukban csekély hibák, de következményeikben fontosak, mert a világiak azt a következtetést vonják le, hogy azok, akikben ilyen dolgokat látnak, nem rendelkeznek nagy áhítattal, és így tovább veszítik el a tiszteletet, amelyet a rend iránt éreztek. Vagy pedig, ha valaki, aki oda megy és ott fog lakni, egy ház vagy egy ház előljárójának a disad vantage-jára mond valamit, az jelentős hiba, mert megfosztja a rendtagot attól a közömbösségtől, amelyet a hely tekintetében tanúsítania kellene, és amely nagy jelentőséggel bír. Ez a hiba csak túlságosan gyakori. § ni. Gondosan el kell fojtanunk bizonyos akarati akaratokat, vagy incipiens akarati aktusokat, amelyeket folytonosan teszünk különböző tárgyakkal kapcsolatban, amelyek a tökéletlenség jellegével bíró érzéseket gerjesztenek bennünk, mint a büszkeség, irigység, keserűség, érzékiség ; mert ezekből a kezdődő aktusokból olyanok következnek, amelyek formálisak; és az egyszerű akaratból könnyen átmegyünk az akarat teljes és szándékos beleegyezésébe. Az odaadás kérdésében azonban az akaratnak ezek a befejezetlen aktusai jók, ahogy Suarez megjegyzi.

V. CIKKELY. A hajlamok megtagadásáról, hogy önmagunkat a szent közömbösség állapotába helyezzük. Általában rejtegetünk lelkünkben valamilyen dolgot, ami megrontja az egész belső életünket ; ez lehet egy rosszul szabályozott vonzalom, egy terv, egy helybeli preferencia, vagy egy bizonyos munka vagy hivatal iránti vágy. Tanulnunk kell, hogy teljes közömbösségre tegyünk szert, és tiltakozunk az ellen, hogy ebben az életben semmi másra nem törekszünk, csak arra, hogy Istent birtokoljuk, amennyire csak lehetséges számunkra, és hogy minden más közömbös számunkra. Rosszul tesszük, ha panaszkodunk, mint ahogyan azt néha tesszük, hogy nincs elég elfoglaltságunk ott, ahol vagyunk. Az ilyen panasz abból fakad, hogy nem vagyunk eléggé elszakadva saját hajlamainktól és saját akaratunktól. Nem vagyunk tökéletesen közömbösek minden elfoglaltsággal szemben; vannak saját céljaink. Bizonyos tisztségekben szeretnénk elhelyezkedni, amelyekre vágyainkat korlátozzuk ; mint például prédikálni, vagy egy gyülekezetet vezetni egy ilyen vagy olyan városban; és amikor ezek a bizonyos foglalkozásokat nem osztanak ránk, úgy tűnik, hogy meg van kötve a kezünk, úgy képzeljük, hogy munka nélkül maradunk. Ez mind illúzió. Akinek az akarata közömbös módon bármilyen jóra, bármiféle jóra is hajlandó, és nem alkot saját magántervet, annak csak túl sok dolga lesz. Mindenekelőtt ott van az imádság, amely önmagában is egy vallásos ember teljes elfoglaltságát képezhetné; de aki fiatalkorában nem fejlődött az imádságban, az öregkorában sem fogja magát ennek szentelni. Aztán a kórházak és börtönök látogatása; a katekézis, amely olyannyira a Társasághoz tartozó szolgálat, és amelyet Szent Ignác és első atyáink oly nagy buzgalommal végeztek; buzdítás az apácáknak, és egy-két napos missziók a vidéki plébániákon, stb.

Ti ilyen vagy olyan munkára vágytok ; például szeretnétek egy bizonyos osztályt egy bizonyos kollégiumban. Tegyük fel, hogy ezt érdekből, vagy rámenősséggel elnyered. Igaz, hogy a saját akaratod kielégülést talált ; de minden fáradozásod ezen osztály legalábbis eredménytelennek fog bizonyulni számodra j hiába ajánlod fel Istennek utólagos jószándékkal. Nem lesz neki tetsző, mert nem felel meg az Ő akaratának. Egyáltalán nem ez az, amit Ő kívánt tőletek. Minden kegyelem, amit ilyen körülmények között Istentől várhatsz, az Ő rendes bánásmódja szerint az, hogy nem engedi meg, hogy az említett munkában valami nagy bukás történjen veled ; hacsak el nem ismered a hibádat, és nem teszed magadat bűnös hajlandóságba, hogy más foglalkozást válassz, és az egész ügyről tájékoztatva előljáróidat, teljesen aláveted magad az ő akaratuknak. §n. Hiába tiltakozol az ellen, hogy minden dologban indiferent vagy ; ha bizonyos előkelő foglalkozásokat díjazol, nem vagy az. Amíg ezt az értéket tulajdonítod nekik, addig a színlelt közömbösséged nem más, mint képmutatás. Nem lehet közömbösségre szert tenni, hacsak elsősorban nem becsüljük meg kellőképpen a belső életet, és nem ismerjük meg eléggé ahhoz, hogy azt minden foglalkozás fölé helyezzük. Másodsorban, hacsak nem vetjük meg a külső funkciókkal kapcsolatos minden megkülönböztetést, minden bennük rejlő megbecsülést és minden előnyös tulajdonságot. E nélkül valóban elérhetünk egyfajta közömbösséget, de még ezt is csak nehezen és erőfeszítéssel. Soha nem lesz tartós, mert a szív végül is nem tud tartózkodni attól, hogy valamit szeressen. De ha a belső életet úgy szeretjük és értékeljük, ahogyan azt kell, akkor a külső élet minden elfoglaltsága iránt örökre közömbösek leszünk, mert az előbbi, ha már megvan, összehasonlíthatatlanul több vonzereje és több fénye van, mint az utóbbinak. Rendkívül fontos, hogy erről alaposan meg legyünk győződve, mert ahogy a világiakat csak úgy tudjuk rávenni a gazdagság megvetésére, ha megmutatjuk nekik, hogyan szerezhetnek más, szilárdabb és tartósabb javakat, ugyanígy mi sem fogjuk soha megvetni azt a kielégülést, amit a külső foglalkozásokból ígérhetünk magunknak, amíg nem vagyunk hasonlóképpen meggyőződve arról, hogy a belső élet önfeláldozásában szilárdabb javakat találunk. Az ima ajándéka nélkül soha nem jutunk el a tökéletes, általános és tartós közömbösséghez. Igaz, hogy bizonyos dolgok iránt bizonyos mértékig és korlátozott ideig közömbösek lehetünk, de közömbösségünk nem lesz sem teljes, sem békés, mindig nyugtalansággal fog járni, és sok ellenszenvvel fog járni a küzdelemmel szemben. § in. Olyannyira közömbösnek kell lennünk, hogy könnyebben hajlandók legyünk azok iránt a dolgok iránt, amelyek iránt a legnagyobb ellenszenvet érezzük, és azokat Istentől és előljáróinktól kérjük. Aki erre még nem tudja magát rávenni, az messze van az igazi közömbösségtől. Némelyek nem terveznek, de remélnek ilyen vagy olyan munkát, vagy ilyen vagy olyan előnyt ;

ettől is meg kell szabadulniuk, különben nem juthatnak el a tökéletes közömbösségig. Úgy kellene élnünk, hogy teljesen átadjuk magunkat Isten akaratának, gondviselésének rendelkezéseinek és az engedelmségre való felszólításnak, feláldozva Istennek minden törekvésünket és mindazokat az emberi reményeket, amelyeket szüntelenül táplálunk, különösen fiatalkorunkban. A fiatalok a jövő reményéből élnek, az öregek a múlt emlékéből. Gondoljuk meg, hogy semmi sem hiábavalóbb az ilyen jellegű reményeknél, és hogy ezek többnyire becsapnak bennünket; hogy ötvenből alig három jut valamire, Isten örömmel zavarba hozza őket, mert oly sokszor bitorolják az Ő jogait j, hogy a sikerért való fáradozás azt jelenti, hogy letérünk a bizonyosság útjáról, és elhagyjuk azt az utat, amelyet Isten örökkévalóságtól fogva kijelölt számunkra. VI. Hogyan kell viselkednünk a divine kegyelmekkel szemben, és milyen önmegtagadással kell fogadnunk őket. §i. Az önmegtagadás a kezdők esetében abban áll, hogy visszavonulnak a bűn alkalmaitól, megméltelyezik szenvedélyeiket, saját akaratukat és magánvéleményüket. Azoknál, akik a lelki életben már némi előrehaladást értek el, abban áll, hogy nem ragaszkodnak Isten ajándékaihoz. Mert bár elismerjük, hogy mindent Istentől kapunk, mégis úgy viselkedünk, mintha a kegyelmek, amelyek az Ő tiszta kegyelmének ajándékai, természetüknél fogva a mieink lennének; mintha ugyanúgy megtarthatnánk és birtokolhatnánk őket,

mint ahogyan az emberek bőkezűségéből kapott ajándékokat birtokoljuk; ami hamis. Isten, hogy megakadályozza az Ő kegyelmeinek ilyesfajta kisajátítását, néha megvonja őket, és elveszi tőlünk az erények gyakorlásában azt a könnyebbséget, amelyet adott nekünk ; így úgy fog tűnni, hogy ismét büszkének vagy érzékiek lettünk, és ugyanolyan nehézséget fogunk tapasztalni az alázat és az erkölcs megalázásában, mint amelyet kezdetben éreztünk. De Isten csak a mi javunkra cselekszik így ; nem szabad beleavatkoznunk; jelenleg a saját munkáját kell elvégeznie, és nekünk meg kell tanulnunk elviselni keze munkáját. Ut simus patientes divina. Megfoszt bennünket vigasztalásaitól és az értelmes odaadástól az imádságban és más gyakorlatainkban, hogy próbára tegye hűségünket, és hogy a léleknek abba a tökéletes meztelenségébe taszítson bennünket, amelyben azoknak a lelkeknek kellene lenniük, amelyeket a Szentlélek az Ő ajándékaival akar betölteni. A mi részünkről csak annyit kell tennünk, hogy szívünket a lehető legtisztábban tartjuk; gondosan kerüljük a legkisebb hibákat is, a többit pedig teljesen átadjuk magunkat Istennek, és alávetjük magunkat gondviselésének minden rendelkezésének. Ez a szabály nemcsak a novíciátus idejére, hanem egész életünkre vonatkozik ; bízunk tehát Istenben, és legyünk biztosak abban, hogy Ő nem fog hiányt szenvedni tőlünk. §". A jó érzelmeket, amelyeket Isten lehetővé tesz számunkra, hogy kialakítsunk, magunknak sajátítjuk ki, és egyfajta lelki érzékiséggel vagy titkos hiúsággal ragaszkodunk hozzájuk ; leírjuk őket, és soha nem szeretnénk nélkülük lenni. Nem mintha rossz szokás lenne, ha rövid memorandumot készítünk róluk, hogy később felidézzük és felhasználjuk őket ; de ha ezt a birtoklás szellemében tesszük, az veszélyes visszaélés. Utazók vagyunk ; mindig haladnunk kell célunk felé, és nem szabad megállnunk ilyen apróságok miatt. Isten sokkal nagyobb kegyelmeket tartogat számunkra ; Ő végtelenül gazdag és végtelenül bőkezű ; soha nem mulasztja el, hogy ajándékát nekünk adja, amennyiben hűségesen együttműködünk vele. Csak használjuk fel azokat, amelyeket Ő adományoz nekünk, amíg van, és aztán menjünk tovább, mint az utazó, aki vidáman sétál egy gyönyörű úton, és minden szépsége ellenére sem időzik többet az úton, mint máshol. Azok, akik soha nem szűnnek meg elmélkedni a kegyelem adta fényekről és szeretetről, olyanok, mint az utazó, aki néhány lépés megtétele után időről időre visszafordul, hogy megnézze a megtett utat, és hiú önelégültséggel bámulja azt. § ni. Vegyük figyelembe, hogy a kegyelmek, amelyeket Isten ad nekünk, Isten tulajdona, és nem a miénk. Szegénységet kell gyakorolnunk e lelki javak tekintetében is : minél inkább szívünk tisztaságával és önmegtagadással fogadjuk Isten kegyelmeit, annál nagyobbak és bőségesebbek lesznek azok. § iv. Ha Isten valamilyen világossággal kegyelmez nekünk, az azonnal, abban a pillanatban, amikor befogadjuk, azt a hatást váltja ki, amit Isten szándékozott, mert a lélekben azt a hajlamot váltotta ki, amit Ő akart, nevezetesen nagyobb képességet az isteni egyesülésre, ami a cél, amiért minden kegyelem adományozódik. Nem szabad tehát egyesek módjára a cselekvést és a gyakorlást tennünk minden kapott fény céljává, hogy azokat, amelyek nem vezetnek valamilyen tevékeny eredményre, eldobottnak tekintsük. Elég, ha fokozatosan diszpozícionálják, a lelket az Istennel való egyesülésre, ami minden cselekedetünk célja. Mert minden, amit az erény gyakorlása során teszünk, e cél felé visz bennünket. Amikor ezek a fények és érzések már elmúltak, nem szabad erőfeszítéseket tennünk arra, hogy visszahozzuk őket. Ha azonban Isten visszahozza őket az elménkbe, akkor jó, ha újra taglaljuk őket ; de a kezdőkön kívül aligha szabad megengedni magunknak, hogy leírjuk őket. §v. Alighogy ragaszkodunk valamilyen Istentől független tárgyhöz, máris fogást adunk az ördögnek, aki az ilyen ragaszkodás révén nem mulasztja el, hogy vagy megfosszon bennünket az elme szabadságától, és nyugtalansággal töltse el lelkünket, vagy pedig, amennyire csak tőle telik, megadja, vagy legalábbis megszerezze nekünk azt, amire ragaszkodásunkat irányítottuk, különösen, ha az valami édesség vagy érzéki vigasz, amiből a legbőségesebben fog élni, hogy elpusztítson bennünket, ha tud. Ha tehát a rendfőnök észreveszi, hogy az általa vezetett lelkek ilyen jellegű ragaszkodással rendelkeznek, egy időre meg kell tiltania tőlük ezek tárgyát : ha ezután közömbösnek látja őket, megengedheti nekik, hogy szokásukhoz híven éljenek vele. Akiket a Szentlélek valóban megvilágosított, azok ragaszkodásukat csak Istenre

irányítják, és még a legszentebb dolgokhoz sem ragaszkodnak. Ha Isten valamilyen jó érzéssel lelkesíti őket, hálaadással és fenntartással fogadják azt, jól vigyázva, hogy ne tévesszék meg őket más gondolatok befogadásával, amelyeket az ördög ravaszul igyekszik sugallni nekik. És amikor ez az isteni érzés elmúlt, nem vágyakoznak többé utána, és nem igyekeznek tovább megtartani, mint ahogy Isten akarja. Nem igyekeznek felidézni az okot vagy az alkalmat, amely ezt az érzést kiváltotta, mintha ugyanazt a gyakorlatot, ugyanazt az elmélkedést, ugyanazt a lelki olvasmányt ismételnék, azzal a céllal, hogy hasonló érzést tapasztaljanak; hanem továbbmennek, mindig a lélek tökéletes meztelenségében járva; és így megfosztják az ördögöt attól a hatalomtól, hogy a III. alapelv. és a lehetőségtől, hogy édességekkel, érzelmi vigasztalásokkal és más rendkívüli eszközökkel megtévessze őket, hogy azután a szakadékba vezesse őket.

III. AZ A GONDOSSÁG, AMELLYEL A SZÍV TISZTASÁGÁT A CSELEKVÉSBEN MEG KELL ÓRIZNÜNK

I. CIKKELY. Tetteinket tiszta szándékkal kell végeznünk. A legszigorúbban ügyelnünk kell arra, hogy minden cselekedetünket tiszta szándékkal végezzük. Egy cselekedet, amely önmagában jó, teljesen rosszá válik, ha olyan szándék előzi meg vagy kíséri, amely nem tiszta; és részben jó, részben rossz, ha bár tiszta szándék előzi meg, de később tisztátalan szándék kíséri; mint például a dicsekvés, amely észrevétlenül beépül. A fő ellenségek, amelyekkel a szándék tisztaságának meg kell küzdenie, a hiúság, az élvezet, az önérdek és az ellenszenv. Ezért kell cselekedeteink kezdetén, például az asztalhoz vagy a pihenéshez menet, legyőznünk ellenérzéseinket, és lemondanunk saját kielégülésünkről, hogy semmiképpen se cselekedjünk e tisztátalan indítékok bármelyikéből, mindig azzal a céllal, hogy Istennek tetsző módon tegyük, amit tenni készülünk, még akkor is, ha nem találjuk benne saját örömünket vagy hasznunkat. És cselekedeteink során nagy körültekintést kell tanúsítanunk, hogy azokat tisztán tartsuk minden olyan szennyeződéstől, amely beléjük keveredhet, legyen az külső, mint például a szerénység hiánya, vagy belső, mint például a magánéleti önzés. Természetfeletti elvek alapján kell cselekednünk. Szívünk szüntelenül a jó felé vonzódik; de ez mindig valami természetes jó, hacsak a Szentlélek nem ad neki magasabb célt. Figyelünk kell tehát szívünk minden mozdulatát, hogy csak azokat kövessük, amelyek a Szentlélektől származnak. A szent angyalok sohasem végeztek olyan cselekedeteket, amelyeket mi tisztán természetesen nevezünk, j örökre lemondtak önszeretetükről az Isten szeretetének tiszta indítékából; és amíg próbaidő alatt voltak, csak a hit, a remény, a szeretet és más természetfeletti erények cselekedeteit alkották. Így érdemelték ki Isten pos sessionját, és váltak örökké áldottá. Nekünk az angyalok e hűségét kellene utánoznunk, mindig természetfeletti elvek alapján cselekedve. Mi azonban teljesen elmerültünk a saját természetünkben, és a legtöbb cselekedetünk vagy pusztán természetes, vagy részben a kegyelemből, részben pedig a természetből fakad. Alig van olyan, amelyik teljesen kegyelemből és tökéletesen természetfeletti.

IV. FEJEZET. A SZÍV ROMLOTTSÁGÁNAK LELKI OKAI.

I. CIKKELY. Tévedés és hamis maximák. Soha nincsenek rosszaságaink vagy tökéletlenségeink anélkül, hogy egyúttal ne lennének téves ítéleteink és hamis eszméink, amelyek magatartásunkban e rendellenességek okozói; mert az értelem és az akarat a két forrása a rosszindulatnak, mint ahogy a jóságnak is, a szabad akarral felruházott teremtményekben. A tökéletlenek elméje tehát tele van gyakorlati ítéletek, amelyek a romlott természet hajlamaival összhangban felfogott hamis elképzeléseken alapulnak. Ez az, ami ilyen sajnálatos állapotban tart bennünket. Az a kevés jó, amit teszünk, annyira elvakít bennünket, hogy azt képzeljük, hogy az erénynek már elég magaslatára jutottunk, és az önmagunkról alkotott jó véleményünk a legnehezebbé teszi számunkra, hogy hibáinkat kijavítsuk. Az egyszerű emberek követték Urunkat. Azt mondta nekik: "Boldogok a lelki szegények", és ezek a jó lelkek alázatosan fogadták tanítását. A farizeusok, a törvény doktorai, a főpapok nem követték Őt, mert hiába képelték, hogy valami sokkal magasabb rendű dolog

birtokában vannak, mint az Ő tanítása. II. A tudatlanság. Akik nem követik a Szentlélek vezetését, egész életükben a tudatlanságnak abban a három fajtájában maradnak, amelyről Szent Jusztiniánusz beszél. Az első az, amit ő *nescientia veri et falsi*-nak nevez, azaz képtelenség megkülönböztetni az igazat és a hamisat. Ez a tudatlanság azokban található meg, akik nem törődnek azzal, hogy figyeljék saját belsőjük mozgását, és nem képesek megkülönböztetni önmagukban Istent, a természet és az ördög különböző működését, így amikor választaniuk kell, mint ahogy ez gyakran megtörténik, két ellentétes érzés között, a hamisat tartják igaznak, saját képzeletük egy ötletét vagy az ellenség sugallatát isteni sugallatnak, saját hajlamukat a kegyelem vonzásának. Szabadon megengednek maguknak minden olyan dolgot, ami nem tűnik számukra helytelennek, minden olyan dolgot, amit megítélésük szerint az ész és a józan ész szentesíti. Ez az egyetlen szabályuk; és a hit maximáit csak abban a mérsékelt és minősített formában követik, amelyet az értelmük igazol. Hogy megőrizték magukat ennek a szabadságnak az élvezetében, néhány olyan érvet hoznak fel, mint ezek :

hogy el akarják kerülni a lelkiismeretfurdalást; hogy nem akarják elméjüket fárasztani, elméleti síkra terelni, vagy a józan ész kellő figyelembevételével cselekedni. Veszélyes azok számára, akik a tökéletesség magas fokára hivatottak, hogy az értelem és a józan ész útmutatására szorítkozzanak, vagy hogy ezekre jobban hagyatkozzanak, mint a Szentlélek fényeire. Először is, nincs olyan értelmes elme, nincs olyan szilárd ítélőképesség, amelyet az ördög ne tudna megtéveszteni. Másodszor, az ilyen útmutatás hiányos, mert sok kérdésben az értelem túl rövidlátó, és nem is elegendő minden esetben az útmutatáshoz. Harmadszor, az ilyen vezetés pusztán természetes; alacsony rendű; önmagában korlátozott, és szűk keretek közé szorítja Istent terveit, amelyek magasak és hatalmasak. Negyedszer, elbitorolja a Szentlélek jogait, az emberi értelmet teszi az isteni sugallatok és hívások bírójává és uralkodójává, ahelyett, hogy maga alávetné magát nekik, és a Szentlélekre bízna a saját kegyelmeinek irányítását és kiosztását. A tudatlanság második fajtáját Szent Jusztiniánusz *Lawrence* *nescientia boni et mali*-nak, a jó és a rossz megkülönböztetésére való képtelenségnek nevezi. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy nem tudjuk, hogyan kell megőrizni azt az igazságos mértéket és középutat, amelyben az erény áll, az azzal szemben álló két szélsőséges rossz között; ezt a tudást csak a Szentlélek irányításával lehet megszerezni. Az erkölcsi erények erkölcstelenséggé fajulnak, ha egy bizonyos ponton túlra visszük őket, amely pont nem mindig ugyanaz, a legcsekélyebb körülmény az idő, a hely, a vagy személyek képesek megváltoztatni. Az ész néha eltalálhatja, de nem mindig j ez könnyen de ceived lehet ennek megítélésében. A Szentlélek az, aki megtanít bennünket arra, hogy csalhatatlanul felismerjük ezt az igaz középutat, és hogy kitartsunk benne, ha megtaláltuk. Ő az, aki megtanít arra, hogyan gyakoroljuk az erkölcsöket anélkül, hogy az egészségre káros túlzásokba esnénk, vagy a megfontoltság ürügyén kímélnénk magunkat; hol a szigor, hol a szigor oldalára hajoljunk; és hol többet adjunk magunkból az imának és a bűnbánatnak, hol többet. Ebből azt a következtetést vonjuk le, először is, hogy az igaz Egyházon kívül semmilyen erkölcsi erényt nem lehet a maga teljességében birtokolni : másodszor, hogy ami egyszer jó, az máskor nem az, és hogy így sok minden, amit korábban az Egyház fegyelmeiben gyakoroltak, ma már nem az ; hogy a régi zsinatok sok kánonja ma már nem érvényes, a korról korra bekövetkezett változások miatt: harmadszor, hogy emiatt nem vádolhatjuk az Egyházat lazasággal, mint az új vélemények kitalálói, akik csak az ősi Egyházat, annak szokásait és szokásait dicsőítik, amelyeket látszólag vissza akarnak állítani, nem gondolva arra, hogy ugyanaz a Lélek, aki a régi Egyházat kormányozta, kormányozza most is, és az ő útjait az időkhöz és a hívek különböző hajlamaihoz igazítja. A tudatlanság harmadik fajtáját *nescientia commodi et noxii*-nak nevezik, azaz képtelenségnek arra, hogy megkülönböztessék, mi hasznos és mi káros. Ez akkor mutatkozik meg, amikor az önmagukban valóban jó dolgok közül képtelenek vagyunk megkülönböztetni, hogy melyek azok, amelyek többé-kevésbé megfelelnek Istent terveinek. Így Szent Pál, amikor a testben támadt rá az az erőszakos kísértés, nem tudta, hogy *expedient* vagy nem, hogy megszabaduljon tőle ; ezért könyörgött, hogy távozzon tőle; és a Szentlélek

kinyilatkoztatta neki, hogy a kísértés gondviselészerűen Isten dicsőségére volt elrendelve. Ebből következik, hogy ez a tudatlanság néha még a legszentebb emberekben is előfordulhat, legalábbis néhány részletet illetően, bár általában véve cselekedeteikben és foglalatosságaikban érzékelik, hogy mit kellene tenniük és mi a jobb, és rendelkeznek a Szentlélek világosságával, amely képessé teszi őket Isten akaratának megismerésére, nagyjából úgy, ahogyan nekünk a nap fénye mutatja meg a szemünk előtt lévő tárgyakat. Másodszor, hogy még ha a most az emberek között szétszótott összes értelem és józan ész egyetlen emberben összpontosulna is, ő nem lenne képes megítélni ilyen vagy olyan eshetőségben, hogy mi a legjobb számunkra, és mi az, ami a mi szempontunkból a gondviselés rendjébe tartozik. Még az angyalok sem tudnák megmondani; hiszen ki tudhatná, hogy Isten mit akar tőlünk, merre vezet minket, és milyen úton akar vezetni? az igazak belső útjai éppoly különbözőek, mint a tanácsok. Harmadszor, hogy ennek a megkülönböztetésnek a hatalma, az előzőekhez hasonlóan, a Szentlélekhez tartozik, aki Isten szívének legmélyére hatol, és ismeri minden tervét és akaratát, és kinyilvánítja azokat a lelkeknek, akik teljesen átadják magukat az Ő vezetésének.

V. FEJEZET. A SZÍV ROMLOTTSÁGÁNAK KÜLSŐ OKAI. I. CIKKELY. Tlie kár, amely a bizonyos barátságokból és a tökéletlenek beszélgetéséből származik. A PARTIKUS barátságok és a gyakori és bizalmas beszélgetések általában elvonatkoztatásra, kicsinyes intrikákra és összeesküvésekre, panaszkodásra, egymás kigúnyolására, a szabályok megszegésére, időpocsékolásra és más hasonló hibákra hajlamosítanak. Egyetemes szeretetet kell ápolnunk, és a pihenés idején mindenkivel közömbösen kell társalognunk; nem szabad egyeseket sem kerülnünk, sem keresnünk, sem különösebb bensőséges viszonyt kialakítanunk senkivel, anélkül, hogy előbb ki ne próbáltuk volna őt annyira, hogy okunk legyen remélni, hogy jó példájából hasznot húzhatunk az erényességben való előrehaladásra. Célszerű azonban, ha van a házban valaki, akiben megbízhatunk, és akinek a tanácsát kikérhetjük, ha kétségünk támad; ő majd Istennek ajánlja a dolgot, és akkor őszintén elmondja nekünk a véleményét. II. Milyen hibákat kell elkerülnünk a beszélgetésben. §1. Vigyáznunk kell, hogy beszélgetésünk ne legyen gyerekes, és hogy kölcsönös érintkezésünkben ne legyen hiány a komolyságból, tiszteletből és udvariasságból; vigyáznunk kell, hogy ne szokjunk ellentmondani egymásnak, vagy mentegetőzni, ha hibáztatnak minket; óvakodjunk attól, hogy túl sokat beszéljünk, és elhanyagoljuk a lelki dolgokról való beszélgetést, és ne engedjük meg magunkat óvatlan ömlengéseknek, és beszélgetéseink és szórakozásaink során ne töltsük meg elménket sokféle témával, ami csak arra szolgál, hogy nyugtalanságot és a lélek szétszóródását okozza. Soha nem szabad lemondanunk az önvizsgálatról, és egy pillanatra sem szabad megfélekednünk Isten jelenlétéről; hanem állandóan szerény és alázatos magatartást kell tanúsítanunk, keveset kell beszélnünk, és csak olyan dolgokról, amelyek hasznosak; egyiket a másiknak kell hagynunk; és meg kell szabadulnunk az ellentmondás azon szellemétől, amely arra készíti, hogy kifogásoljuk mások véleményét. §n. Beszélgetésünknek udvariasnak és előzőekenek, szelídek és kellemesnek kell lennie, szerény vidámsággal mérsékelve és komolysággal, mások humorához alkalmazkodva, ellentmondás és gáncsoskodás, tréfálgatás és gúnyolódás, könnyelműség és hízélgés nélkül, mentesen a világ bókjaitól és emberábrázolásaitól, diszkrécióval és hasonlósággal kísérve, épüléssel telve, Isten Lelkétől éltetve, és azzal a szent kenettel fűszerezve, amelyet a kegyelem ad az olyan lelkeknek, akiket teljesen birtokba vesz. § m" Mind a beszélgetésekben, mind a látogatások alkalmával ügyelnünk kell arra, hogy szívünk és elménk ne álljon meg a külső dolgoknál, és ne korlátozza magát azokra. Bármilyen is táruljon fel érzékszerveink előtt, gyámoltalanul azt kell mondanunk: "El, el; nem ezt keresem; amit keresek, az az Istennel való egyesülés; csakis Istenre vágyom". III. A haszontalan látogatásokról és beszélgetésekről. §i. A látogatások nagy része csak arra szolgál, hogy zavarokat okozzon. Azok, akik ebben a kérdésben csak természetes elvek alapján cselekszenek, egy egész hónap alatt nem fognak annyit nyerni a szekulárisokon, mint azok, akiket

természetfeletti indítékok vezérelnek egy nap alatt. §"- . Amennyire csak lehet, meg kell mortifikálnunk a hírek hallgatása iránti kíváncsiságot és a kiskereskedelem iránti viszkető vágyat. Nincs dolog, ami jobban ellenkezne a belső lélekkel, vagy jobban szétzilálná a szívet. Amint a hal elpusztul, ha kivesszük a vízből, mert már nincs elemében, úgy az emlékezés szelleme is ugyanezen okból veszik el e világi beszélgetések közepette, - mert nincs elemében, §m. Milyen megdöbbentő látni (mint mindazonáltal néha megtörténik) egy szerzetest vagy apácát, akit Isten kivont a világi béklyóiból, és a vallásban mint egy földi paradicsomban helyezte el, ahol az angyalok kenyerével, az élet gyümölcsével, a rejtett mannával táplálkozhatnak ; ahol a szemlélődésben, az imádságban, a bűnbánat szigorában édességeket és vigasztalásokat ízlelhetnek, amelyek teljesen kielégítik a szívet, ahol forrásuknál a kegyelem tiszta vizét ihatják ; olyan lelkek, akiknek Isten a mennyei örömet kínálja, és akik Istenben találhatják meg boldogságukat, még ebben az életben is, - akik a világi emberekhez hasonlóan az érzékeknek hízog élvezetekkel szórakoznak, örömet lelik valamely profán könyv olvasásában, kielégülést keresnek a látogatásokban, a napi hírekben, az üres fecsegésben, a bizalmas beszélgetésekben, melyekre oly sok órát pazarolnak el, - drága időt, melyet ellopnak az áhítat gyakorlásától, foglalkozásuk kötelességeitől és az engedelmesség hívásától j - és hogyan tehetik ezt 1 mi az a varázslat, mellyel így hagyják magukat megtéveszteni 1 Fascinatio nugacitatis obscurat bona. Apróságoknak van hatalmuk arra, hogy lenyűgözzék a Jézus Krisztusnak oly szent kötelességekkel, oly sokszor megújított fogadalmakkal megszentelt lelket. Az apróságok megakadályozzák, hogy megismerje azokat a jó dolgokat, amelyeket Isten azoknak készített, akik nagylelkű önmegtartózkodással mindent elhagynak, hogy átadják magukat neki. A szent elragadtatásnak milyen áradását árasztotta Isten Xavéri Szent Ferenc lelkébe, amikor egy öt- vagy hatezer mérföldes út fáradalmi és veszélyei után azt mondta, hogy egyetlen egy isteni vigasztalásért, amelytől lelke eláradt, szívesen kitenne magát újra ugyanazoknak a szenvedéseknek; és hogy mindenki ugyanezt tenné, ha Isten megadná neki, hogy megízlelje ugyanazt az édességet !

NEGYEDIK ELV. A SZENTLÉLEK VEZETÉSÉRŐL ÉS AZ AHHOZ VALÓ ENGEDELMESSÉGRŐL.

I. FEJEZET. A SZENTLÉLEK VEZETÉSE IRÁNTI ENGEDELMESSÉG TERMÉSZETE.

I. CIKKELY Miben áll ez a engedelmesség. §i. AMIKOR a lélek átadja magát a Szentlélek vezetésének, Ő apránként felemeli és irányítja. Eleinte nem tudja, hová megy j de kegyesen megvilágítja a belső világosság, és képessé teszi arra, hogy szemlélje minden saját cselekedetét és Isten kormányzását benne, úgyhogy alig van más dolga, mint hagyni, hogy Isten azt munkálja benne és általa, amit akar ; így csodálatos haladást ér el. §"- A Szentlélek vezetésének egy alakját láthatjuk abban, amit Isten az izraelitákkal kapcsolatban elfogadott az Egyiptomból való kivonuláskor, a pusztában való vándorlásuk során a pro mise földje felé. Vezetésükre nappal felhőoszlopot, éjjel pedig tűzoszlopot adott nekik. Követték ennek az oszlopnak a mozgását, és megálltak, amikor az megállt; nem mentek előtte, csak követték, és soha nem tértek el tőle. Így kell cselekednünk a Szentlélekkel kapcsolatban is. Az e engedelmesség elérésének eszközei. A fő eszközök, amelyekkel a Szentléleknek ezt az irányítását elnyerjük, a következők :

1. A Szentléleknek ez az engedelmsége. Hűségesen engedelmeskedjünk Isten akaratának, amennyire ismerjük azt ; sok minden rejtve van előttünk, mert tele vagyunk ignoranciával] de Isten csak arról a tudásról fog számot kérni tőlünk, amit Ő adott nekünk ; használjuk ki jól, és Ő többet fog adni nekünk. Teljesítsük az Ő terveit, amennyire megismertette velünk, és Ő még teljesebbé fogja tenni azokat számunkra.
2. Gyakran újítsuk meg azt a jó elhatározást, hogy mindenben Isten akaratát követjük, és erősítsük meg magunkat ebben az elhatározásban, amennyire csak lehet.

3. Folyamatosan kérni a Szentlélektől ezt a világosságot és erőt, hogy Isten akaratát cselekedjük, hogy magunkat hozzá kössük, és az Ő foglyai maradjunk, mint Szent Pál, aki így szólt az efezusi papokhoz: "Lélekben megkötözve megyek Jeruzsálembe"; - mindenekelőtt a körülmények minden fontos változásakor imádkozzunk Istenhez, hogy adja nekünk a Szentlélek megvilágosítását, és őszintén tiltakozzunk, hogy semmi másra nem vágyunk, csak arra, hogy az Ő akaratát teljesítsük. Ezután, ha Ő nem ad nekünk új világosságot, akkor úgy cselekedhetünk, ahogyan eddig is szoktunk cselekedni, és ahogyan az pillanatnyilag a legjobbnak látszik. Ezért van az, hogy fontos ügyek kezdetén, mint a kamarák megnyitása, a papság és a tanácsok gyűlései, a Szentlélek segítségét az Ő tiszteletére mondott szentmisékkal kérjük.

4. Figyeljük gondosan lelkünk különböző mozdulatait. Ilyen figyelem által fokozatosan eljutunk oda, hogy szövetségeseinkkel észrevegyük, mi az, ami Istentől való, és mi az, ami nem. Az, ami Istentől származik egy olyan lélekben, amely alá van vetve a kegyelemnek, általában békés és nyugodt. Ami az ördögtől származik, az erőszakos, és gondot és aggodalmat hoz magával. III. Ellenvetések a Szentlélek vezetéséről szóló tanítással szemben. A Szentlélek e belső vezetése ellen különösen négy ellenvetést hoznak fel. Az első az, hogy úgy tűnik, hogy némi hasonlóságot mutat a kálvinisták belső szellemével. Erre a következő választ adjuk:

1. Az a hit, hogy a belső ihlet kegyelme nélkül, amelyben a Szentlélek vezetése áll, nem tudunk - minden jó munkát elvégezni ; az ellenkezőjét állítani félpelagianizmus lenne.

2. A kálvinisták minden dolgot a belső lélek által akarnak meghatározni, alávetve ennek magát az Egyházat és annak döntéseit, és n© más hitszabályt elismerve, kitalálták ezt a hamis tanítást, hogy kikerüljék a hagyomány, a zsinatok és a szent Atyák tekintélyét ; ehelyett a Szentlélektől az Ő ajándékai által kapott vezetés az Egyház hitét és tekintélyét feltételezi, azokat ismeri el szabályként, nem ismer el semmit, ami ezekkel ellentétes, és csak a hit és a többi erény gyakorlásának tökéletesítésére törekszik,

A második ellenvetés az, hogy úgy tűnik, mintha a Szentléleknek ez a belső vezetése elpusztítaná az előljáróknak járó engedelmisséget. Erre válaszolunk:

1. Mivel a kegyelem belső sugallata nem vonja el a hitcikkelyekhez való hozzájárulást, ahogyan azokat külsőleg javasolják nekünk, hanem ellenkezőleg, gyengéden készíti az értelmet a hitre ; hasonlóképpen a Szentlélek ajándékaitól kapott vezetés is távol áll attól, hogy a IV. alapelv. az engedelmisséggel szemben, hanem segíti és megkönnyíti annak gyakorlását.

2. Hogy mindez a belső vezetés, sőt még a szóltó kinyilatkoztatások is mindig az engedelmisségnek kell, hogy alárendelődjenek ; és amikor róluk beszélünk, ez a hallgatóságos feltétel mindig benne van, hogy az engedelmisség nem parancsolja, hogy ennek ellentmondjon.

Mert a hit állapotában, amelyben élünk, jobban figyelembe kell vennünk az előljárónk parancsolatát, mint azt, amit maga a mi Urunk adott volna nekünk közvetlen kinyilatkoztatással, mert biztosak vagyunk abban, hogy az Ő akarata az, hogy ebben a kérdésben a szentek mintájára cselekedjünk, akik az engedelmisségnek engedelmeskedve kiérdemelték, hogy magasabb jutalomra emelkedjenek, mint amilyenben részesültek volna, ha kizárólag a kapott kinyilatkoztatásokat vették volna figyelembe. Az egyetlen félelem az, hogy az előljárók néha túlságosan követik az emberi óvatosság sugallatait, és másfajta megkülönböztető képesség híján elítélik a Szentlélek fényeit és sugallatait, álomnak és illúzióknak tekintik őket, - és úgy írják elő azoknak, akikkel Isten ilyen kegyelmek által közli magát, mintha betegek lennének. Ilyen esetben még mindig engedelmeskednünk kell ; de Isten a maga idejében tudni fogja, hogyan kell kijavítani ezeket az elhamarkodott személyeknek a tévedését, és megtanítja őket a saját kárukon, hogy ne fogadják el kegyelmeit anélkül, hogy

megértenék azokat, és anélkül, hogy illetékesek lennének azokról nyilatkozni. Az teszi őket képtelenné a helyes ítéletalkotásra, hogy teljesen a külső dolgoknak és az üzleti élet sietségének élnek, és kevés lelkeséggel rendelkeznek, mivel soha nem emelkedtek a szellemi ima legalacsonyabb fokai fölé. És ami arra készíti őket, hogy ítéletet hozzanak, az az, hogy nem szeretnek tudatlannak tűnni olyan dolgokról, amelyekről mindazonáltal sem tapasztalatuk, sem tudásuk nincs. A harmadik ellenvetés az, hogy a Szentléleknek ez a belső irányítása látszólag haszontalanná tesz minden tanácskozást és tanácsadást. Hiszen miért kérnénk tanácsot emberektől, amikor a Szentlélek maga a mi irányítónk? Azt válaszoljuk, hogy a Szentlélek arra tanít bennünket, hogy kérdezzük meg a megvilágosodott személyeket, és kövessük mások véleményét. Így irányította Szent Pált Anániáshoz, hogy megtudja tőle, mit kell tennie. A Társulatban rendszerint zajló tanácskozásokon, ha az előjáró lelki és belső ember, az eléje kerülő különböző vélemények annál jobban megvilágítják, hogy megismerje Isten akaratát, és megkülönböztesse, mi a legcélszerűbb a jelen körülmények között. A negyedik ellenvetést egyesek hozzák fel, akik nyilvánvalóan azt állítják, hogy őket magukat nem így vezeti a Szentlélek, és hogy semmit sem tudnak erről. Nekik azt válaszoljuk:

1., hogy a Szentlélek fényei és sugallatai, amelyek szükségesek ahhoz, hogy jót cselekedjenek és elkerüljék a rosszat, soha nem hiányoznak nekik... különösen, ha a kegyelem állapotában vannak.

2., hogy mivel teljesen külsődlegesek, amilyenek, és aligha hatolnak be önmagukba, lelkiismeretüket csak nagyon felületesen vizsgálják, és csak a külső emberre és a világ szemében nyilvánvaló hibákra figyelnek, anélkül, hogy titkos gyökereiket felkutatnák, és megismernék saját uralkodó szenvedélyeiket és szokásaikat, anélkül, hogy lelkük állapotát és hajlamát, valamint szívük mozgásait vizsgálnák, nem csoda, hogy a Szentlélek vezetéséből, amely teljesen belső, semmit sem kapnak. Honnan is tudhatnának bármit is róla 1 még a belső bűneiket sem ismerik, amelyek a saját szabad akaratukból eredő személyes cselekedeteik. De tévedhetetlenül el fogják sajátítani a tudást, ha csak a szükséges hajlandóságot hozzák magukkal. Először is, hűségesen kövessék a nekik adott világosságot; az mindig növekedni fog. Másodszor, tisztítsák meg a bűnöket és tökéletlenségeket, amelyek, mint annyi felhő, eltakarják a fényt a szemük elől; napról napra tisztábban fognak látni. Harmadszor, ne engedjék, hogy külső érzékeik tetszésük szerint kalandozzanak, és ne szennyezzék be őket engedékenységgel, j Isten ekkor megnyitja előttük belső érzékeiket. Negyedszer, ha lehetséges, soha ne hagyják el a saját bensőjüket, vagy térjenek vissza, amint lehet j figyeljenek arra, ami ott történik, és meg fogják figyelni a különböző elmék működését, amelyek bennünket mozgatnak. Ötödször, tárják fel szívük egész talaját őszintén előjárójuknak vagy lelkiatyjuknak. Az a lélek, aki ilyen nyitottsággal és egyszerűséggel cselekszik, aligha maradhat ki a Szentlélek vezetésének kegyelméből.

II. AZ INDÍTÉKOK, AMELYEK ENNEK AZ ENGEDELMESSÉGNEK A GYAKORLÁSÁRA VEZETNEK BENNÜNKET.

I. CIKKELY. Hogy a tökéletesség, sőt az üdvösség is a kegyelem iránti engedelmességtől függ. §i. A lelki élet két eleme a szív megtisztulása és a Szentlélek vezetése. Ez minden lelkeség két pólusa. E két úton jutunk el a tökéletességhez, aszerint, hogy milyen tisztasági fokot értünk el, és annak arányában, hogy milyen hűséggel működünk együtt a Szentlélek mozdulataival és követtük az ő vezetését. Tökéletességünk teljes egészében ettől a hűségtől függ, és mondhatjuk, hogy a lelki élet summája abban áll, hogy figyeljük Isten Lelkének útjait és mozdulatait lelkünkben, és megerősítjük akaratunkat abban az elhatározásban, hogy követjük őket, e cél érdekében felhasználva az imádság, a lelki olvasás, a szentmisék, az erények és a jó cselekedetek gyakorlása minden gyakorlatát. §n. Némelyek sok dicséretes gyakorlatban gyakorolják magukat, és a virtue számos külső cselekedetét végzik;

Így figyelmük teljes egészében az anyagi cselekedetekre irányul. Ez kezdők számára elég jó, de sokkal magasabb tökéletességre vágyik az, aki a Szentlélek belső vonzását követi és az Ő irányítása által vezéreltetik. Igaz, hogy ez utóbbi cselekvési mód kevesebb érzékelhető kielégülést nyújt, de több benne a belső szellem és az erény. § ni. A cél, amelyre törekednünk kell, miután hosszú időn át szívünk tisztaságában gyakoroltuk magunkat, az, hogy a Szentlélek úgy megszálljon és irányítson bennünket, hogy egyedül Ő irányítsa minden erőnket és minden érzékünket, és szabályozza minden belső és külső mozdulatunkat, míg mi a magunk részéről teljes önátadást tanúsítunk, saját akaratunkról és saját kielégülésünkről való lelki lemondással. Így többé nem önmagunkban, hanem Jézus Krisztusban fogunk élni, azáltal, hogy hűségesen megfelelünk az Ő isteni Lelkének működésének, és minden lázadó hajlamunkat tökéletesen alávetjük az Ő kegyelmének. IV. § - Kevesen érik el azokat a kegyelmeket, amelyeket Isten számukra szánt, vagy ha elvesztették azokat, akkor utólag sikerül helyrehozniuk a veszteséget. A többségnek hiányzik a szükséges bátorság, hogy legyőzzék önmagukat, és a hűség, hogy előnyösen kereskedjenek Isten ajándékaival. Amikor az erény útjára lépünk, eleinte sötétségben járunk ; de ha hűségesen és kitartóan követjük a kegyelem vezetését, akkor tévedhetetlenül nagy világosságra jutunk mind a magunk, mind mások vezetésére. Egy nap alatt szeretnénk szentté válni ; nincs türelmünk kivárni a kegyelem rendes menetét. Ez büszkeségünkéből és gyávaságunkból fakad. Csak legyünk hűségesek, és működjünk együtt azokkal a kegyelmekkel, amelyeket Isten kínál nekünk, és Ő nem fogja elmulasztani, hogy elvezessen minket tervei beteljesedéséhez. v. § Biztos, hogy üdvösségünk a Társulatban, mint minden más vallásos rendben, teljes mértékben attól függ, hogy belsőleg megfelelünk-e Isten Lelkének vezetésének. Ha nem követjük Urunkat tökéletes hűséggel, nagy veszélyben vagyunk, hogy elveszünk, és lehetetlen megmondani, milyen kárt okozhatunk mind a Társulatnak, mind az Egyháznak. Gondoljuk meg, mennyi kis ragaszkodásunk van a bocsánatos bűnökhöz ! mennyi tökéletlenség ! mennyi terv és vágy, amelyek nincsenek alávetve a kegyelem mozdulatainak ! mennyi haszontalan gondolat fog nap mint nap elménkben, nem is beszélve a keserűség és a vexatio n gondolatairól ! Ez jobban akadályozza, mint mondhatnánk, Isten országának megalapozását bennünk, és végtelenül káros a felebarátunkra nézve ; mert Urunk az Ő állami szolgálivá tett minket, és ránk bízta Vérért, érdemeit, tanítását, kegyelmeinek kincseit ; egy olyan hivatal, amely az anyagi természet fölé emelve minket, a legtökéletesebb hűséget követeli tőlünk annak gyakorlása során, amire képesek vagyunk. És mégis megdöbbenő, hogy milyen hanyagsággal és hűtlenséggel teljesítjük ezt a feladatot. §VI. De ami a legrosszabb mind közül, az az ellenállás, amelyet Isten tervei ellen tanúsítunk, és az ellenállás, amelyet az Ő sugallatainak tanúsítunk; mert vagy nem akarjuk meghallani őket, vagy elutasítjuk őket, amikor már meghallottuk őket, vagy amikor már megkaptuk őket, gyengítjük és rontjuk őket a teremtményekhez való ragaszkodás, önelégültség és önelégültség ezernyi tökéletlenségével. És mégis, a lelki élet legfőbb pontja annyira teljes egészében abban áll, hogy az élet tisztasága által a kegyelemre rendezkedjünk be, hogy ha két ember egyszerre szentelné magát Isten szolgálatára, és az egyik teljes egészében a jó cselekedeteknek szentelné magát, a másik pedig teljes egészében szívének megtisztítására és mindannak kigyomlálására fordítaná magát, ami benne a kegyelemmel szemben áll, az utóbbi kétszer olyan hamar érne el a tökéletességet, mint az előbbi. Ezért a legnagyobb gondunk nem annyira a lelki könyvek olvasása, mint inkább az isteni sugallatokra való nagy odafigyelés kell, hogy legyen, amelyek egy kis olvasással együtt is elegendőek ; és hogy hűségesen pontosan megfeleljünk a nekünk felkínált kegyelmeknek. Gyakran kell könyörögnünk Istennek, hogy tegyen lehetővé számunkra, hogy még halálunk előtt helyrehozzuk minden korábbi kegyelmi veszteségünket, és elérjük az érdemeknek azt a magasságát, ahová első szándéka szerint vezetni akart bennünket, és amelyet eddig hűtlenségeinkkel megghiúsítottunk; végül, hogy adja meg nekünk azokat a bűnöket, amelyeknek mi voltunk az okozói másokban, és hogy helyrehozza bennük azokat a kegyelmi veszteségeket is, amelyeket a mi hibánkból szenvedtek el. VII. § Néha megtörténik, hogy miután Istentől valamilyen jó sugallatot kaptunk, azonnal azon kapjuk magunkat,

hogy ellenérzések, kétségek, zavarok és nehézségek támadnak, amelyek saját romlott belsónkből és az isteni sugallattal szemben álló szenvedélyeinkből erednek. Ha teljes szívbeli engedelmisséggel fogadnánk el, akkor az azzal a békességgel és megnyugvással töltene el bennünket, amelyet Isten Lelke hoz magával, és amelyet olyan lelkekkel közöl, amelyekben nem ütközik ellenállásba. § vm- A kegyelem fényei fokozatosan érkeznek hozzánk, belső hajlamunknak megfelelően, és ugyanígy távoznak is, sötétségben hagyva bennünket. Így a nappal és az éjszaka váltakozik bennünk, és bizonyos értelemben hasonlítunk a sarkvidékek lakosaihoz, akiknek több vagy kevesebb nappaluk van aszerint, ahogyan közelebb vagy távolabb vannak a pólustól. Nekünk pedig az örökös nappal élvezetére kellene törekednünk; nem is fog ez a nap nem ragyogni a lelkünkbe, ha alaposan megtisztítva azt, folyamatosan követjük a Szentlélek vezetését. II. Kevés tökéletes lélek van, mert kevesen követik a Szentlélek vezetését. §i. Az ok, amiért olyan lassan vagy egyáltalán nem jutunk el a tökéletességre, az az, hogy szinte mindenben a természet és az emberi nézetek vezetnek bennünket. Kevésé, vagy egyáltalán nem követjük a Szentlélek vezetését, akinek az a feladata, hogy megvilágosítson, irányítson és ösztönözzön. A vallásosok többsége, még a jók és erényesek közül is, saját magatartásuk irányításában és mások irányításában csak az értelmet és a józan ész követik; és ebben sokan közülük kiemelkednek. A szabály jó, de nem elegendő a keresztény tökéletesség eléréséhez, Az ilyen személyeket rendszerint azoknak az általános véleménye vezérli, akik között élnek : és mivel ez utóbbiak tökéletlenek, bár életük nem szabálytalan, mivel a tökéletesek száma igen csekély, soha nem jutnak el a Lélek magasztos útjaira ; úgy élnek, mint a köznép, és mások irányításának módszere is tökéletlen. A Szentlélek vár egy kis időt, hogy belépjenek saját belsőjükkbe, és ott megfigyelve a kegyelem és a természet működését, elszánják magukat az Ő vezetésének követésére. De ha visszaélnék az általa biztosított idővel és kegyelemmel, akkor végül magára hagyja őket, és otthagyja őket abban a sötétségben és tudatlanságban saját bensőjükkel kapcsolatban, amelyet szerettek, és amelyben ezentúl üdvösségükre nézve nagy veszélyek között élnek. §n. Igazsággal mondhatjuk, hogy csak nagyon kevesen vannak, akik állandóan kitartanak Isten útjain. Sokan állandóan elkóborolnak tőlük ; a Szentlélek visszahívja őket az Ő sugallatai által j de mivel magukba zárkóztak, önmagukkal elteleve, saját véleményükhöz ragaszkodva, saját bölcsességükkel felfuvalkodva, nem könnyen hagyják magukat vezetni. Csak ritkán lépnek be Isten terveinek útjára, és nem maradnak meg rajta, hanem visszatérnek saját találmányaikhoz és elképzeléseikhez, amelyek megtévesztik és becsapják őket. Így csak kevésé haladnak előre, és a halál meglepi őket, miután csak húsz lépést tettek meg ott, ahol tízezret is megtehettek volna, ha átadják magukat a Szentlélek vezetésének. Másfelől, az igazán belső emberek, akiket Isten Lelkének fénye vezet, amelyre a szív tisztasága által rendezkedtek be, és amelyet tökéletes engedelmisséggel követnek, óriási tempóban haladnak, és úgyszólván repülnek a kegyelem útjain. III. A kegyelem kiválósága, és a vele szemben felhozott ellenvetés igazágtalansága. I* Minden sugallatot úgy kell fogadnunk, mint Isten szavát, amely az Ő bölcsességéből, irgalmából, végtelen jóságából ered, és képes csodálatos hatásokat kifejteni bennünk, ha nem gördítünk akadályt az útjába. Nézzük meg, hogy Isten egyetlen szava mit ért el. Megteremtette az eget és a földet, és minden teremtményt a semmiből a természet állapotában Isten létezésében való részvételre vonzott, mert a semmiben nem ütközött ellenállásba. Valami mást is működtetne bennünk, ha nem tanúsítanánk ellenállást. Az erkölcsi semmiből az Isten szentségében való természetes részvételre vonzana bennünket a kegyelem állapotában, és Isten boldogságában való részvételre a dicsőség állapotában. És egy kis becsületpontért, egy hiúságunkat kielégítő hivatalért, egy pillanatnyi kis élvezetért, egy apróságért megakadályozzuk Isten szavának, sugallatainak és Lelkének nagyszerű hatásait. Ezek után nem ismered-e el, hogy a Bölcsességnek igaza volt, amikor azt mondta: " A bolondok száma végtelen V §"- Ha látnánk, hogy Isten sugallatai milyen módon jutnak el lelkünkbe, észrevehetnénk, hogy úgymond a felszínen maradnak, anélkül, hogy mélyebbre süllyednének ; az ellenállás, amibe bennünk ütköznek, megakadályozza őket abban, hogy kellő benyomást tegyenek ránk. Ez pedig abból ered, hogy nem adjuk át magunkat eléggé a

Léleknek, és nem szolgáljuk Istent tökéletes szívvel, teljességgel. Ezért ahhoz, hogy a kegyelmek kifejthessék hatásukat a bűnösök szívében, zajjal és erőszakkal kell behatolniuk, mert nagy ellenállásba ütköznek ; de az Istentől megszállt lelkekbe szelíden hatolnak be, és betöltik őket azzal a csodálatos békességgel, amely mindig Isten Lelkét kíséri. Másrészt az ellenség sugallatai nem hatnak a jó lelkekre, mert ellentétes elveket találnak bennük uralkodni. §m. Egyik legnagyobb bajunk az, hogy annyira érzékiek vagyunk, és annyira gyönyörködünk a külső dolgokban, hogy nem becsülünk, nem csodálunk, nem ízelelünk mást, mint ami vonzza a figyelmet és hízeleg az érzékeinknek. És mégis, a hitből fakad, hogy Isten legkisebb sugallata is értékesebb és kiválóbb dolog, mint az egész világ, tekintve, hogy természetfeletti rendben van, és egy Isten Vérébe és Életébe került. Micsoda durva ostobaság !

hogy érzéketlenek vagyunk Isten sugallataira, mert azok szellemi jellegűek, és végtelenül magasan az érzékek felett állnak. Nem számolunk velük, eléjük helyezük a természetes tehetségünket, a kitüntető foglalkozásokat, az emberek megbecsülését, a saját kis kényelmeinket és kielégüléseinket. Szörnyű illúzió ! amelyről azonban sokan csak a halál óráján döbbennek rá. IV. § - Kétféleképpen teszünk nagy rosszat Istennel szemben. Először is azzal, hogy igazul megvalljuk, hogy szükségünk van a Szentlélekre és az Ő segítségére, de mégis elveszük Tőle lelkünk irányítását, és kegyelmeit a magunk módján akarjuk kezelni, anélkül, hogy mind azok használatában, mind belső életünk vezetésében az Ő szent vezetésére támaszkodnánk. Ez a Szentlélek jogainak kisajátítása, és az Ő hivatalának magunknak való tulajdonítása j mert egyedül Őt illeti meg a lelkek vezetése. Másodszor, mivel belső lelkünk csak Istennek van szánva, az Ő kárára teremtményekkel töltjük meg; és ahelyett, hogy Isten jelenléte által a végtelenségig kitágítanánk és megnagyobbítanánk azt, rendkívül megszorítjuk azt azzal, hogy néhány nyomorult nemléttel foglaljuk el. Ez az, ami megakadályozza, hogy elérjük a tökéletességet. IV. A Szentlélek a hitben teljes lelkek vigasztalójának hivatalát gyakorolja. Szent Athanáz megjegyzi, hogy az Ószövetségben az egész Ószövetségben nem említik a Szentlelket Vigasztaló, Paraklitosz néven. Az okot Urunk e szavai jelentik ki : " Ha én nem megyek el, a Paraklitosz nem jön el hozzátok : de ha én elmegyek, elküldöm őt hozzátok". Szükséges volt, hogy a V égtelen Ige belépjen a dicsőségbe, mielőtt elküldte volna a Szentlelket, mint Vigasztalót. A belső vigasztalás, amelyet a Szentlélek ad, sokkal hasznosabb, mint amilyen az Isten Fiának testi jelenléte lett volna. Ezért mondta tanítványainak: " Nektek az a célszerű, hogy elmenjek". A Szentlélek különösen három dologban vigasztal bennünket : Először is, üdvösségünk bizonytalanságában, ami rettenetesen nagy, hiszen minden érzékünk, külső és belső, minden erőnk, minden szenvedélyünk, minden cselekedetünk az örök kárhozat elvei számunkra. Ez a hit egyik igazsága, mert kegyelem nélkül, a romlott természet állapotában, amelyben élünk, minden rossz bennünk, és legtöbb cselekedetünk rossz és gyakran kárhozatos. Emellett minden tárgy, amely kívülről küldte magát hozzánk, csábítás a bűnre - gazdagság, dicsőség, élvezetek, mind tele van csapdákkal. Tegyük hozzá, hogy nem érdemelhetjük ki a végső kitartást - ha Isten vezetése és oltalma hiányzik nekünk, mint Salamon és Tertullianus számára, akkor mi is úgy pusztulunk el, mint ők. Ez a bizonytalanság az, ami a szenteket megrémítette. De ebben a nyomorúságban a Szentlélek vigasztal bennünket, aki " az Isten fiainak örökbefogadásának Lelke" , és ahogy Szent Pál mondja, " a mennyei örökség záloga és biztosítéka" ; ritkán veszik el olyan lélek, aki egyszer megkapta ezt a zálogot, és élvezte Isten némi kísérleti megismerését. A Szentlélek belső tanúságot tesz a buzgó és hűséges lelkek számára arról, hogy mik ők Isten számára, és miként van Isten számukra ; és ez a tanúságtétel elűzi félelmüket, és vigasztalásukra szolgál. Másodszor, a Szentlélek megvigasztal bennünket az ördög kísértéseiben, valamint az élet ellentmondásaiban és zűrzavaraiban. Az a kenet, amelyet a lelkekbe áraszt, megeleveníti, megerősíti őket, segíti őket a győzelemben ; megédesíti a bajokat, és örömeiket lelik a keresztekben. Harmadszor, a Szentlélek megvigasztal bennünket, amíg itt lent, az egyházban élünk Istentől távol. Ez a szent lelkek felfoghatatlan gyötrelmének oka j, mert érezve magukban ezt a

mintegy végtelen úrt, amely mindannyiunkban megvan, és amelyet minden teremtmény képtelen betölteni, amelyet nem lehet betölteni, csak Isten gyümölcseivel, - ezek a szegény lelkek, amíg tőle el vannak választva, sínylődnek és hosszan tartó mártíriumot szenvednek, amely elviselhetetlen lenne számukra a vigasztalások nélkül, amelyeket a Szentlélek időről időre ad nekik. Minden olyan vigasztalás, amely a teremtményektől származik, csak arra szolgál, hogy növelje nyomorúságuk súlyát. " Bátran állítom - mondja Szent Viktor Richárd -, hogy ezen isteni vigasztalásoknak egyetlen cseppje is többet ér, mint a világ összes örömei együttvéve. Ez utóbbiak nem képesek kielégíteni a szívet ; és egyetlen csepp abból az interiális édesség, amelyet a Szentlélek a lélekbe áraszt; kiragadja azt önmagából, és szentül felhevülést okoz.

III. A SZENTLÉLEK AJÁNDÉKAIRÓL ÁLTALÁBAN.

1. CIKKELY A Szentlélek ajándékainak természetéről. §i. Az ÁLDÁSKEGYELEM sok más tulajdonságot is igényel, mind a megőrzéséhez, mind a cselekvéshez. Ezek a tulajdonságok a teológiai erények, a Szentlélek ajándékai, a természetfeletti vagy átítatott erkölcsi erények, a Szentlélek gyümölcsei, a boldogságok, a természetes vagy szerzett erkölcsi erények. A teológiai erények az első helyen állnak, mert közvetlenül Istenre vonatkoznak, és közvetve egyesítenek bennünket vele. A teológiai erények után a Szentlélek ajándékai következnek, mert ezek mintegy beteljesedésük, és arra szolgálnak, hogy még kiválóbb módon működjenek. A természetfeletti erkölcsi erények alacsonyabb rendűek, mint a Szentlélek ajándékai, mert ezek csak a közönséges jó cselekedetek végzésére készítetik a lelket ; míg az ajándékok rendkívüli cselekedetek végzésére készítetik. A Szentlélek gyümölcsei nem mások, mint átítatott erények, ha nemcsak fájdalom és ellenszenv nélkül, hanem örömmel és élvezettel jutunk el a gyakorlásukhoz. Amikor ugyanezek az erények teljesen kifejlődnek, és tökéletes cselekedetekké válnak, akkor boldogságoknak nevezzük őket. A természetes erkölcsi erények az utolsó helyet foglalják el, mert a lelket csak az ész szerint tökéletesítik, nem pedig a hit szerint, és mert elválaszthatók a megszentelő kegyelemtől. §"- A Szentlélek ajándékai olyan szokások vagy állandó tulajdonságok, amelyeket Isten a megszentelő kegyelemmel és a belénk oltott erényekkel együtt közöl a lélekkel, hogy megerősítse a természetes erőket, és érzékennyé tegye őket isteni Lelkének mozdulataira, és képessé tegye őket az erény azon legnehezebb és legnemesebb cselekedeteinek gyakorlására, amelyeket hősieznek nevezünk. A Szentléleknek hét ajándéka van ; a bölcsesség ajándéka, amely méltóságát tekintve az első, valamint az értelem, a tudomány, a tanács, a jámborság, a szilárdság és az istenfélelem ajándéka Az első négy megvilágosítja és tökéletesíti az értelmet ; az utolsó három pedig az akaratot és a belső étvágyat. Az értelem ajándéka azért adatott nekünk, hogy Ave mélyebben behatolhassunk a hit igazságaiba ; a bölcsesség ajándéka azért, hogy felismerjük azok okait és alkalmasságát ; a tudás ajándéka azért, hogy helyesen ítélhessük meg az emberi dolgokat ; a tanácsadás ajándéka, hogy az élénk hit cselekedeteit irányítsuk j a jámborság, a bátorság és a félelem ajándéka, hogy az étvágyat összhangba hozzuk az oly sok fénnel megvilágított értelemmel ; a jámborság, hogy enyhítse másokkal szembeni keménységünket ; a bátorság, hogy megerősítsen bennünket saját gyengeségeink és gyávaságunk ellen j a félelem, hogy elnyomja büszkeségünket és az önkívület irre gularitását. § ni. Ézsaiás a Szentlélek ajándékait kitűnő sorrendbe rendezi ; a bölcsességet és a megértést egyesíti, mert az egyik arra szolgál, hogy a másikra diszponáljon bennünket. Az értelem behatol az isteni dolgokba, a lelket a bölcsesség által arra késztesse, hogy élvezze azokat. Összekapcsolja a tanácsot és az erősséget, mert a tanács szükséges az erősség irányításához, amely nélküle meggondolatlanság lenne. Összekapcsolja a tudást és a jámborságot, mert a tudás jámborság nélkül száraz és száraz ; a félelemnek pedig az utolsó helyet tulajdonítja, mint az összes többi ajándék alapjának és alapjának. § iv. A hitet nem lehet kiválóságában az ajándékokkal összehasonlítani, mert azok tartalmazzák azt és annak tökéletessége. A hitet a tudás, az értelem és a bölcsesség ajándékai teszik tökéletessé, amelyek lehetővé teszik, hogy diszkréten és nagyobb kenettel és élvezettel lássuk azt, amit a hit által

csak homályosan és ellenszenvvel érzékelünk. Ily módon a látomásokban igazságok és rendkívüli ismeretek adódnak. §v. Az ajándékok nem maradnak fenn a lélekben szeretet nélkül, és aszerint, ahogy a kegyelem növekszik, úgy növekednek ezek is. Ezért van az, hogy olyan nagyon ritkák, és hogy sohasem érik el a kiválóság magas fokát fer vent és tökéletes szeretet nélkül ; a bocsánatos bűnök és a legcsekélyebb tökéletlenségek mintegy lekötik és megakadályozzák őket a cselekvésben. Így az imádságban való kitűnés útja az, hogy kitűnjünk ezekben az adományokban ; és valóban, a legmagasztosabb szemlélődés aligha különbözik ettől, mert a természetfeletti tudás mélyére hatolva a lélek ekstázisba esik és elájul. II. A Szentlélek ajándékainak hatásairól. §i. Négyféle fény van, amely cselekvéseinkben irányít bennünket. Először is, az értelem ;

amely nagyon gyenge, és önmagában nem elégséges ahhoz, hogy célunk felé vezessen minket. Egyesek a fatui gyertyákhoz hasonlították, amelyek az éjszakában kissé a föld felett világítanak, és egyenesen a folyók és szakadékok felé vezetik az utazót ; mert végül is az emberi ész a hit által megvilágosulatlanul csak egy alacsony dolog, és csak a vesztünkbe vezethet bennünket. Másodszor, a hit ; amely azért, hogy a legfőbb igazsághoz köt bennünket, biztonságos, tévedésektől mentes útmutatást nyújt számunkra. Harmadszor, a természetfeletti okosság ; amely a hithez hozzáadódva arra készíti bennünket, hogy azokat a természetfeletti eszközöket válasszuk, amelyek a leghasznosabbak egy természetfeletti cél eléréséhez. Negyedszer, a Szentlélek ajándékai ; amelyek magasztosabb elvek által, érvelés és rugalmasság nélkül, megmutatják nekünk, mi a legjobb, lehetővé téve számunkra, hogy Isten fényében több vagy kevesebb bizonyítékkal felismerjük azt, aszerint, hogy milyen mértékben birtokoljuk Őt. §n- Azokat, akiket a Szentlélek ajándékai vezetnek, egy olyan hajóhoz hasonlíthatjuk, amely teljes vitorlával halad a szél előtt; azokat pedig, akiket az erények, de még nem az ajándékok vezetnek, egy evezővel hajtott hajóhoz, amelyet több munkával és zajjal, de sokkal kisebb sebességgel hajtanak. § in- A királyok és fejedelmek nagy megtérései, amelyek csodálatot váltanak ki, a Szentlélek ajándékainak hatásai. Isten néha olyan erős hatásos impulzusokat közöl velük, amelyek arra készítik őket, hogy mindent elhagyjanak, és a keresztnek szenteljék magukat. Az ilyen kegyelmeknek nagyon erősnek kell lenniük ahhoz, hogy ennyi kötődést egy csapásra megtörjenek. Ez különösen akkor történik meg velük, amikor visszaesésekkel találkoznak, vagy más alkalmakkor, amikor a Gondviselés a javukra rendeli őket. A Szentlélek ajándékai által sikerül a szenteknek végre megszabadulniuk a teremtmények rabszolgaságától, mert a mennyei ajándékok bőséges kiáradása kitörli elméjükből a földi dolgok tiszteletét, emlékét és gondolatát, és kiűz a szívből minden irántuk való vonzalmat és vágyat, úgyhogy mintegy csak arra gondolnak, amit akarnak, és csak az hat rájuk, amit akarnak, és olyan mértékben, amilyen mértékben akarják. Nem érzik többé a kellemetlenkedések tolakodását, sem azt a nyugtalanságot és izgatottságot, amely korábban nyugtalanította őket, és mivel minden erejük tökéletesen szabályozott, szuverén békét és az Isten gyermekeinek szabadságát élvezik. IT. Nekünk, akik még nem részesülünk ilyen bőségesen a Szentlélek ajándékaiban, fáradoznunk kell az erények gyakorlásában. Olyanok vagyunk, mint azok, akik széllel és árral szemben evezve haladnak; ha Istennek tetszik, eljön majd a nap, amikor a Szentlélek ajándékait megkapva teljes vitorlával a szél előtt fogunk száguldani; mert a Szentlélek az, aki ajándékaival megtanítja a lelket arra, hogy könnyen engedje át magát isteni sugallatainak. A Szentlélek ajándékainak segítségével a szentek a tökéletesség olyan magaslatára jutnak el, hogy fáradtság nélkül teljesítik azokat a dolgokat, amelyekre még csak gondolni sem merünk; a Szentlélek elsimít minden nehézséget, és képessé teszi őket arra, hogy minden akadályt leküzdjenek. § VI. Nagy különbség van a gyermeki értelem és az értelem között; az értelem és a hit között; a közönséges hit és a Szentlélek ajándékaitól megvilágosodott hit vagy a magasztos szemlélődés között. Még nagyobb különbség van a tudásunk között, amellyel ebben az életben rendelkezünk, és a között, amellyel a testtől való elválás állapotában fogunk rendelkezni ; és ez még nagyobb, minden összehasonlítást felülmúló különbség van a mennyei áldott

lelkek és a pokolbeli elveszett lelkek tudása között. Gyermekkorunkban nem ismerjük sem Istent, sem lelkünk halhatatlanságát, sem a jutalmak és büntetések örökkévalóságát. Az értelem által megtudhatunk valamit ezekből az igazságokból; a hit által bizonyossággal ismerjük őket; a Szentlélek ajándékai által megérintjük és megízleljük őket, de még mindig homályosan. Az elválasztott lelkek állapotában úgyszólván leplezetlenül fogjuk látni őket. A mennyben vagy a pokolban világos bizonyítékot kapunk róluk, teljes tapasztalatot örökre. Jaj, mivel szórakoztatjuk magunkat, és milyen örömet tudunk szerezni a földi dolgokban ! § vii. Jól tesszük, ha hozzászoktatjuk magunkat, hogy az evangéliumban észrevegyük a Szentlélek ajándékait, és azokat a cselekedeteket, amelyeket Urunk ezen elvek szerint végzett. A példabeszédek hozzátartoznak a megértéshez. A beszéd, amelyet Jézus Krisztus a vacsora után tanítványaihoz intézett, a bölcsesség ajándékához tartozik. Bárki, akit bármilyen kis mértékben is megvilágít az isteni fény, könnyen észreveheti a Szentírás feljegyzéseiben, az evangéliumokban, az Apostolok cselekedeteiben, hogy az elbeszélő magatartásában szuverén bölcsesség van; mert a Szentlélek pontosan megemlíti, amit meg kell említeni, kihagyja, amit ki kell hagyni, hosszan részletezi, amit így kell részletezni, saját szándékának megfelelően. Ezzel szemben a profán történetekben könnyű felfedezni a szerző hibás ítélőképességét, vagy a szív megromlását és rosszindulatú szándékát. A valótlanságok keverednek az igazsággal. gyakran eluralkodik ; és olyan vizekhez hasonlíthatjuk őket, amelyek zavarosak és fertőzöttek annak a talajnak a pestisszerűségétől, amelyen áthaladtak. Egyedül a Szentírásban található az igazság mindig tisztán és forrásánál fogva keveredésektől mentesen. III. Honnan ered, hogy a Szentlélek ajándékai oly kevés hatást fejtenek ki a lelkekben. Megkérdezzük, hogy a vallásosok és a langyos életet élő áhítatos személyek többsége miért formál oly kevés cselekedetet a Szentlélek ajándékaiból, hiszen mivel a kegyelem állapotában vannak, rendelkeznek velük. A válasz az, hogy ez abból fakad, hogy ellenkező szokások és érzelmek által mintegy lekötve tartják őket, és hogy a számos bocsánatos bűn, amelyet nap mint nap elkövetnek, kizárja azokat a kegyelmeket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a Szentlélek ajándékainak cselekedetei létrejöhessenek. Isten megtagadja tőlük kegyelmeinek segítségét, mert előre látja, hogy ha jelenlegi állapotukban adományozná őket, azok nem lennének hasznukra, mert akarataikat ezernyi lánc tartja megkötözve, amelyek megakadályoznák, hogy belegegyezésüknek engedjenek. Ha hosszú ideig ilyen langyosságban élünk, ugyanakkor mégis sok jócselekedetet végeztünk, a menekülés útja a szív tisztaságának ápolása ; ez a legbiztosabb út. Az ördög nem állít csapdákat, mert lehetetlen, hogy a lelkeket megtisztulásra készítse. Foglalkozunk komolyan és feltétel nélkül ezzel a szent gyakorlattal, olyan elszánt akarattal, hogy semmit sem tagadunk meg Istentől, amit azért kér tőlünk, hogy magasabb tökéletességre vezessen bennünket ; így annál hamarabb szabadulunk meg azoktól a láncoktól, amelyek a Szentlélek bennünk lévő drága ajándékait haszontalanná teszik, és látjuk magunkat gazdagodni azok teljességével. §". Megdöbbenő látni oly sok hívőt, akik, miután negyven-ötven évig a kegyelem állapotában éltek, minden nap misét mondtak, és a vallásos élet minden szent gyakorlatát gyakorolták, és következőképpen a Szentlélek ajándékait igen magas fizikai fokon birtokolták, és a kegyelemben való tökéletesség azon fajtájának felelnek meg, amelyet a teológusok fokozatos vagy fizikai fejlődésnek neveznek, - megdöbbenő, mondom, látni, hogy ezek a hívők cselekedeteikben és magatartásukban semmit sem mutatnak a Szentlélek ajándékaiból; életük teljesen természetes; ha hibáztatják vagy méltatlanul bánnak velük, akkor kimutatják, hogy neheztelnek emiatt; oly nagy buzgalmat tanúsítanak a világ dicsérete, megbecsülése és tapsa iránt; oly nagy örömet lelik ezekben, és oly nagyon szeretik saját kényelmüket, és oly gondosan keresik azt, valamint minden olyan dolgot, ami az önszeretetnek hízeleg. Mindezekben nincs okunk csodálkozni : a bocsánatos bűnök, amelyeket állandóan elkövetnek, mintegy megkötik a Szentlélek ajándékait ; így nem csoda, hogy a hatások nem láthatók rajtuk. Igaz, hogy ezek az ajándékok, akár csak a szeretet, habituálisan és fizikai mivoltukban növekednek, de nem ténylegesen, és nem abban a tökéletességben, amely a szeretet buzgóságának felel meg, és hozzáad az érdemünkhöz ; mert a bocsánatos bűnök, mivel ellentétesek a szeretet

buzgóságával, következképpen megakadályozzák a Szentlélek ajándékainak működését. Ha ezek a vallásosok a szív tisztaságát ápolnák, a szeretet hevülete egyre jobban növekedne bennük, és a Szentlélek ajándékai egész magatartásukban felragyognának. De amíg így élnek, anélkül, hogy emlékezés vagy figyelem saját bensőjükre, hagyják magukat saját hajlamaik hajlamait követni, csak a legsúlyosabb bűnököt kerülik, és elhanyagolják az apró dolgokat, ezek az ajándékok soha nem fognak nagyon megnyilvánulni bennük. Minden fogalmat meghalad, mondja Jusztinián Szent Lőrinc, hogyan telik meg szívünk bűnökkel, ha nem gondoskodunk arról, hogy állandóan tisztogassuk. Ez egy mocskos árok, amelyet mindig ki kell üríteni. A lelelkesebbek és legtökéletesebbek sem mentesek ettől a hibától, hanem mindig érzik a romlott természet gyengéit és sebeit, amelyek soha nem gyógyulnak meg teljesen. Az ok, amiért olyan kevésbé világítanak meg bennünket a Szentlélek fényei, és olyan kevésbé vezetnek bennünket az Ő ajándékainak mozdulatai, az az, hogy lelkünk mértéktelenül érzéki, és tele van földi gondolatok, vágyak és vonzalmak sokaságával, amelyek kioltják bennünk Isten Lelkét. Kevesen adják át magukat teljesen Istennek, és hagyják magukat a Szentlélek vezetésének, hogy egyedül Ő éljen bennük, és legyen minden cselekedetük alapelve. § iv. Mivel mindazok, akik a kegyelem állapotában vannak, rendelkeznek a Szentlélek ajándékaival, néha cselekedeteket is tesznek belőlük ; de ez csak úgyszólván futólag történik, és olyan gyorsan, hogy alig vesznek észre őket. Így mindig ugyanabban az állapotban maradnak, anélkül, hogy osztoznának a Szentlélek adományaiban, mivel az ellenállásba ütközik bennük.

IV. A SZENTLÉLEK AJÁNDÉKAIRÓL RÉSZLETESEN.

I. CIKKELY. A bölcsesség ajándékáról. A Bölcsesség meghatározása szerint az első elvek alapján szerzett tudás; mert " a sapientia, bölcsesség, név a sapor, ízből származik; és ahogyan az ízlésnek az a tulajdonsága, hogy megkülönböztesse az ételek ízét, úgy - mondja Szent Izidor - a bölcsesség, vagyis az a tudás, amellyel a teremtményekről az első elv, a második okokról pedig az első ok alapján rendelkezünk, biztos szabálya annak, hogy minden dologról helyesen ítéljünk". A bölcsesség ajándéka az Istenről, az Ő tulajdonságairól és titkairól való olyan ismeret, amely tele van ízléssel. Az értelem csak felfog és behatol. A bölcsesség ítél és összehasonlít ; lehetővé teszi, hogy meglássuk az okokat, a reasons, az alkalmasságokat :

Istent, az Ő nagyságát, szépségét, tökéletességeit, titkait, mint végtelenül imádnivalót és szeretetre méltót mutatja be nekünk j és ebből a tudásból ízletes íze származik, amely néha még a testre is kiterjed, és nagyobb vagy kisebb aszerint, hogy a lélek milyen tökéletes és tiszta állapotba jutott. Szent Ferencet annyira eltöltötte a bölcsességnek ez az íze, hogy amikor kimondta Isten vagy Jézus nevét, olyan ízt tapasztalt a szájában és az ajkán, amely ezerszer édesebb volt messze a méznél és a cukornál. Így a bölcsesség ajándékához tartoznak a lelki édességek, vigasztalások és érzéki kegyelmek. Ezek ennek az ajándéknak a hatásai - de ha csak a lélek alsóbbrendű részében keletkeznek, akkor az ördögtől származhatnak, különösen azokban, akik nem tökéletesen megtisztultak. A bölcsesség és a tudomány között az a különbség, hogy az utóbbi rendszerint nem hozza létre azt a szellemi ízt, amelyet az előbbi közvetít a léleknek. Ennek az az oka, hogy a tudomány csak a teremtményeket tekinti, bár Istenre vonatkoztatva ; a bölcsesség azonban magára Istenre tekint, akinek megismerése tele van vonzerővel és édességgel. Ez is a szeretetből fakad, amelynek tökéletessége vagy buzgósága a lélek egészségét jelenti ; mert ha a lélek egyszer alaposan meggyógyult gyengéiből és gyengeségeiből, és tökéletes egészségben van, akkor úgy ízeleli Istent és az isteni dolgokat, mintha azok a saját javai lennének, anélkül, hogy ellenszenvet, undort és nehézségeket érezne, amelyeket eddig gyengesége miatt tapasztalt. A bölcsességnek ez az íze olykor olyan tökéletes, hogy aki birtokában van ennek, az két javaslat hallatán, az egyiket az értelem, a másikat Isten ihlette, azonnal különbséget tesz a kettő között, felismerve azt, ami Istentől származik, mintegy természetes kapcsolat révén, amely önmaga és tárgya között áll fenn, "per

quandam objecti connaturalitatem", ahogyan Szt. Tamás mondja ; nagyjából úgy, ahogyan az, aki cukrot evett, utólag könnyen megkülönbözteti a cukor ízét más édes dolgok ízétől, vagy ahogyan a beteg ember tapasztalata és érzései alapján éppúgy ismeri betegségének tüneteit, mint az orvos a tudása alapján. Az isteni dolgok eleinte ízetlenek, és csak nehezen tudjuk megízlelni őket, de idővel édesek lesznek, és annyira tele vannak finom ízzel, hogy élvezettel ízleljük őket, sőt, már nem érzünk mást, csak undort minden más dologtól. Másrészt a földi dolgok, amelyek hízelegnek az érzékeknek, eleinte kellemesek és ízletesek, de végül csak keserűséget találunk bennük. Az a lélek, amely az erkölccsonkítás által alaposan meggyógyul szenvedélyeitől, és a szív tisztasága által a tökéletes egészség állapotába kerül, csodálatos ismeretekhez jut Istenről, és olyan nagyszerű dolgokat fedez fel, hogy elveszti az érzékek által való cselekvés erejét. Innen erednek az elragadtatások és ekstázisok, amelyek azonban a benyomás által, amelyet azokban keltenek, akikben ezek bekövetkeznek, jelzik, hogy nem teljesen megtisztultak vagy ac rendkívüli kegyelmekhez szoktak; mert a lélek megtisztulásának arányában az elme erősebbé és alkalmasabbá válik arra, hogy az isteni műveleteket az érzékek megrázkódtatása vagy felfüggesztése nélkül elviselje, mint Urunk és a Boldogságos Szűz, az apostolok és egyes más szentek esetében, akiknek elméjét állandóan a legmagasztosabb szemlélődések foglalkoztatták, csodálatos belső elragadtatással egyesülve, de anélkül, hogy az elragadtatás és ekstázisok külsőleg bármit is mutattak volna. Ahogyan vannak olyan gonosz emberek, akiknek látszólag nincs más ízlésük, mint a gonoszság, és pusztán a gonoszságban való örömük miatt követik el azt, ami Szent Bernát szerint a gonoszság csúcса és az ostobaság igazi jele; úgy vannak olyan lelkek, akik annyira jók, hogy nincs más ízlésük, mint a jó, és mindenben csakis a jóra való törekvésből cselekszenek. A jóság maga a vonzalom, amely őket a jó cselekedetére készíteti ; és ez a bölcsesség sajátos hatása, amely a lelket annyira megtöltötte a jóság ízlésével és az erény szeretetével, hogy többé nem érez mást, csak undort más tárgyak iránt. A jó ízlése mintegy természetesen jön hozzá. Szent Bernát csodálatosan fejt ki ezt a tant az Énekek énekéről szóló egyik prédikációjában. "A bölcsesség - mondja - az erény szeretete; nem más, mint a jó iránti élvezet: amikor a lélekbe hatol, felülkerekedik a rosszindulatot, amelyet ott talál, és kiúzi a rossz ízt, amelyet a rosszindulat hozott bele, és megtölti a lelket a jó ízével, amelyet mindig magával hoz. Alighogy befogadta, máris elhatalmítja a testi érzéseket, megtisztítja az értelmet, helyrehozza a szív romlott ízét, és visszaadja a lélek tökéletes egészségét, ami képessé teszi a jóság és a bölcsesség ízének élvezetére, amely minden jó dolog közül a legédesebb és legkiválóbb. A bölcsességgel ellentétes erkölcstelenség az ostobaság, amely a maga nemében ugyanúgy alakul ki a lélekben, mint a bölcsesség, de ellentétes elvek alapján; mert a bölcsesség minden dolgot a végső célra utal, amelyet az erkölcsökben altissima causának, a legfőbb és elsődleges oknak neveznek. Ezt keresi, ezt követi és ezt élvez mindenben. Minden dolgot e legfőbb célra való hivatkozással ítél meg. Hasonlóképpen, az ostobaság is vagy a becsületet, vagy az élvezetet, vagy valami más világi jót tekint céljának, első elvének, altissima causájának, semmi másra nem vágyik, és minden dolgot erre vonatkoztat, csak ezt keresi és értékeli, és minden mást megvet. " A bolond és a bölcs szemben áll egymással" - mondja Szent Izidor - " amennyiben az utóbbi rendelkezik az ízléssel és a belátás érzékével, amelyből az előbbi hiányzik". És ez az oka annak, ahogyan Szent Tamás megjegyzi: "(t az egyik helyesen ítél a magatartást érintő dolgokról, mert az első elvre és a végső célra való hivatkozással ítéli meg azokat; a másik pedig rosszul ítél, mert nem ezt a szuverén okot tekinti érzelmei és cselekedetei szabályának". A világ tele van ilyenfajta ostobasággal, és a bölcs kijelenti, hogy "a bolondok száma végtelen". Valójában az emberiség nagy részének romlott az ízlése, és joggal nevezhetjük őket bolondnak, mert bolondként viselkednek, és utolsó céljukat, legalábbis gyakorlatilag, a teremtményben és nem Istenben látják. Mindegyiküknek van valamilyen tárgya, amelyhez ragaszkodik, és amelyre minden dolgot vonatkoztat, nem táplál sem vonzódást, sem szenvedélyt, hacsak nem ezzel kapcsolatban ; és ez valóban bolondnak lenni. Ha tudni akarjuk, hogy a bölcsök vagy a bolondok közé tartozunk-e, vizsgáljuk meg ízlésünket és ízléstelenségünket, akár

Isten és az isteni dolgok, akár a teremtmények és a földi dolgok tekintetében. Honnan ered kielégülésünk és elégedetlenségünk? Miben találja meg szívünk a nyugalomát és az elégedettségét 1 Ez a fajta vizsgálat kiváló eszköz a szív tisztaságának megszerzésére. Meg kell ismerkednünk ezzel a gyakorlattal, a nap folyamán gyakran megvizsgálva tetszéseinket és nemtetszéseinket, és megpróbálva apránként Istenhez irányítani azokat. Háromféle bölcsességet ítélt el a Szentírás, amelyek oly sok valóságos bolondság. Terrena, földi bölcsesség, amikor az embernek nincs más ízlése, mint a gazdagság; animalis, érzéki bölcsesség, amikor az embernek nincs más ízlése, mint a testi öröme; diabolica, ördögi bölcsesség, amikor az embernek nincs más ízlése, mint a saját felsőbbrendűsége. Van olyan bolondság, amely Isten előtt igazi bölcsesség. Szeretni a szegénységet, a megvetést, a keresztek, az üldöztetéseket ez a világ megítélése szerint bolondnak lenni. Pedig a bölcsesség, amely a Szentlélek ajándéka, nem más, mint ugyanez a bolondság, amely csak azt ízleli, amiben Urunk és a szentek gyönyörködtek. Jézus Krisztus pedig mindenben, amit halandó élete során megérintett, mint a szegénység, a megaláztatás, a kereszt, édes illatot, finom ízt hagyott maga után, de kevés léleknek vannak eléggé megtisztult érzékei ahhoz, hogy ezt az illatot érzékelje és ezt az ízt megízlelje, ami teljesen természetfeletti. A szentek "futottak e szentségek illata után", mint egy Szent Ignác, aki örömeit lelte abban, hogy gúnyt űznek belőle; Szent Ferenc, aki annyira szerette a megaláztatást, hogy azért cselekedett, hogy nevetségessé tegye magát; Szent Dominikánus, aki jobban örült Carcassonne-ban, ahol általában sértegették, mint Toulouse-ban, ahol az egész világ imádkozta. Milyen ízlése volt Urunknak, a Boldogságos Szűznek és az apostoloknak a világ dicsőségéhez és az élet örömeihez? "Az én étel" - mondta Jézus Krisztus - "az, hogy annak akaratát teljesítsem, aki elküldött engem". Az apostolok "örvendezve távoztak a tanács jelenlétéből, hogy méltónak találtattak arra, hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedjenek". "Gyöngeségeimben, gyalázatban gyönyörködöm" - mondja Szent Pál. Azt mondani, hogy Urunk, amikor szenvedés nélkül is megválthatott volna minket, amikor minden, amit kiérdemelt értünk anélkül, hogy olyan gyalázatos halált halt volna, mint a kereszthalál, mégis a kereszthalált választotta üdvösségünkért, az emberi ész szerint bolondság. De ami Istenben bolondságnak tűnik, az bölcsőbb az egész emberiség bölcsességénél. **Mennyire különbözik Isten ítélete az emberek ítéleteitől!**

Az isteni bölcsesség bolondság az emberek ítélete szerint, és az emberi bölcsesség bolondság Isten ítélete szerint. Nekünk kell eldöntenünk, hogy e két ítélet közül melyikhez igazítjuk a sajátunkat. Vagy az egyiket, vagy a másikat kell cselekedeteink szabályává tennünk. Ha van kedvünk a dicsőretek és a kitüntetéshez, akkor eddig bolondok vagyunk, és minél jobban élvezzük a megbecsülést és a kitüntetést, annál bolondabbak vagyunk. Mint ahogy ellenkezőleg, minél nagyobb szeretettel viseltetünk a megaláztatás és a kereszt iránt, annál bölcsőbbek vagyunk. Szörnyű, hogy még a vallásban is találunk olyan embereket, akiknek semmi máshoz nincs kedvük, csak ahhoz, ami a világ szemében fontossá teszi őket. akik vallásos életük húsz vagy harminc éve alatt minden cselekedetüket csak azért teszik, hogy elérjenek valamilyen célt, amit szem előtt tartanak; akik alig érznek örömet vagy szomorúságot, hacsak nem erre való hivatkozással, vagy legalábbis ez jobban érinti őket, mint bármi más. Ami Istennel és a tökéletességgel kapcsolatos, az számukra ízléstelen; nem érznek semmi kedvet hozzá. Ez egy félelmetes állapot, és méltó arra, hogy véres könnyekkel sajnálkozzanak rajta. Mert milyen tökéletességre képesek az ilyen vallásosak? És milyen gyümölcsöt tudnak gyűjteni a mások között végzett munkájukból 1 De, ó, micsoda összeomlás lesz az övék a halál óráján, amikor kiderül számukra, hogy egész életük során nem kerestek és nem élveztek mást, mint a látszatot és a hiúságot, mint a világi emberek. Legyenek az ilyen emberek akármilyen mélabúsak, csak mondjatok egy szót, amely valamilyen előrelépés reményét kelti bennük, bármilyen hamis is legyen az, és azonnal látni fogjátok, hogy arcukon változás áll be, és szívük kitarul az örömtől, mint valami nagy siker hírére. A többiek, mivel nincs ízlésük az áhítathoz, annak gyakorlatait bolondságnak, a gyenge elmék szórakozásának tekintik, és nemcsak magatartásukat irányítják a földi

és ördögi bölcsesség e téves elvei szerint, hanem érzéseiket másokkal is közlik, és olyan elveket tanítanak nekik, amelyek teljesen ellentétesek Urunk és az evangélium elveivel, amelyek szigorát igyekeznek enyhíteni a romlott természet hajlamaival összhangban lévő, erőltetett értelmezésekkel; a Szentírás más, rosszul értelmezett passzusaival támasztják alá magukat, amelyekre saját romlásukat építik ; mint például: "curam hale de bono nomine, vigyázz a jó hírnevedre"; "cor- poralis exercitatio ad modicum valet, a testmozgás kevésbé hasznos"; "rationabile obsequium vestrum, Isten iránti szolgálatod legyen ésszerű szolgálat" stb. Isten pedig az Ő pro videnciájának csodálatra méltó rendelkezése által rendelte el, hogy a Szt. Ignácnak rendelkeznie kell azzal a bölcsességgel, amelyről az egész világon híres, és hogy még az olyanok is, mint amilyeneket leírtunk, hangosan hirdessék azt, hogy mivel a szegénységnek, a gyötrelemnek és a keresztnak is oly odaadó és jeles szerelmese volt, és e dolgok szeretetét oly erősen ajánlotta gyermekeinek, egy napon joga legyen elítélni és megítélni a bűnösöket, megmutatva nekik, hogy mennyire letértek az igaz bölcsesség útjáról. A bölcsesség ajándékának megfelelő boldogmondás a hetedik: "Boldogok a békességszerzők"; akár azért, mert a bölcsesség minden dolgot Isten szerint rendez, és a béke ebben a jó rendben áll; akár azért, mert a bölcsesség hatására többé nem hatnak ránk olyan dolgok, amelyek természetes módon zavarnák az elmét. Használjon sértő lan guage-t az, aki rendelkezik ezzel az adottsággal, nem törődik vele, még csak nem is gondol rá : mivel azok, akik természetes ostobaságuk miatt bolondok, érzéketlenek a sértésekre, és az olyan dolgokra, amelyek a legjobban érintik a többi embert, mert megfosztottak az értelemről és az ítélőképességtől ; hasonlóképpen azok, akik természetfeletti bölcsességgel bölcsek, érzéketlenek a velük szemben tapasztalt rossz bánásmódra, és nem zavarja őket semmi emberi dolog, nem ostobaságból, hanem az értelem magasabb rendűségéből, amely annak a szokásnak köszönhetően, hogy semmi mást nem élveznek, csak a szuverén jót, azt okozza, hogy többé nincs ízlésük a világi javak iránt, és nincs érzékük a világi rossz iránt. A Szentléleknek az a gyümölcse, amely a bölcsesség ajándékának felel meg, a hit gyümölcse; mert az isteni dolgokat élvezve a lélek szilárdabban ragaszkodik az azokban való hithez, és az a fajta tapasztalati tudás, amelyet így szerez, egyfajta bizonyítékként szolgál számára azok valóságáról. Az értelem ajándékáról. A megértés egy tárgy bensőséges ismerete : intelligere est intus legere. Az értelem ajándéka olyan világosság, amelyet a Szentlélek adományoz, hogy bensőségesen behatoljon azokba a homályos igazságokba, amelyeket a hit sugall ; és ennek a behatolásnak, mondja Szent Tamás, arra kell készítenie az elmét, hogy igaz elképzelést és helyes ítéletet alkosson a végső célról és mindenről, ami erre vonatkozik, különben nem lenne a Szentlélek ajándéka. A hit háromféle tárgyat szemlél. 1. Istent és az Ő titkait ; 2. a teremtményeket az Istenhez való viszonyukban j 3. a saját cselekedeteinket, hogy azokat Isten szolgálatára irányítsa. Mindezek tekintetében természetünkönél fogva nagyon tompák vagyunk, és semmit sem tudunk róluk helyesen, kivéve, ha a Szentlélek megvilágosít bennünket a hit által és a többi fény által, amelyet Ő közöl velünk. Amit a hit egyszerűen elhít velünk, abba az értelem ajándéka lehetővé teszi, hogy világosabban behatoljunk, mégpedig oly módon, hogy bár a hit homálya még mindig megmarad, mégis nyilvánvalóvá látszik tenni azt, amit a hit tanít ; így aki birtokában van, csodálkozik azon, hogy egyesek nem hajlandók hinni a hitünk cikkelyeiben, vagy hogy kételkedni tudnak bennük. Azoknak, akiknek az a feladatuk, hogy másokat oktassanak, prédikátoroknak és igazgatóknak, ezzel az ajándékkal kell rendelkezniük. Az atyákban és orvosokban feltűnő volt, és különösen szükséges a Szentírás értelmének, allegorikus ábráinak és az isteni istentisztelet cere moniáinak helyes megértéséhez. A Szentírás nehezen érthető, mert Isten benne a saját gondolatait mondja ki, amelyek finoman eltérnek a miénktől; de Ő úgy formálja őket, hogy a szív tisztasága által képesek vagyunk megérteni őket. Szent János például azt mondja az első levelében: "Az utolsó óra van" ; ez ellenkezik a mi gondolatainkkal, és nem értjük, hogyan mondhatta a szent apostol a saját koráról szólva, hogy az utolsó órában van. Isten gondolatai szerint azonban igaz. Minden más szellemi könyv részben a kegyelem, részben a természet nyelvén beszél. A Szentírás gyakori olvasása eszköz arra, hogy a Szentlelket befogadjuk, és az Ő irányítása által

vezérelve legyünk. Nagy hiba, hogy a lelki könyveket olyan sokat, a Szentírást pedig olyan keveset olvassuk. Szent Gergely Nazianzenosz, aki az egyetlen az atyák közül, akinek művei mentesek az Egyház által elítélt tévedésektől, és Szent Bazil, akinek tanítása figyelemre méltóan világos, tizenegy vagy tizenkét éven át csak Szentírást olvastak. Még az atyáknál is inkább olvasnunk kell, és annál is inkább, mert a szív tisztasága által fokozatosan belépünk a különböző jelentésekbe, amelyeket tartalmaz ; és bár lehet, hogy százszor is végigolvastuk, mégis, ha a szív tisztaságában haladunk előre, és kitartóan tanulmányozzuk, folyamatosan egyre jobban és jobban behatolunk titkaiba. A Szentírás, azon a négy értelem kivételével, amelyet a Szentlélek közvetlenül szándékozott, nevezetesen: "A Szentírás". a szó szerinti értelmet, amely a szavaknak a saját jelentésükben vett értelmét jelenti ; a tropológiai vagy erkölcsi értelmet, amely az erkölcsre vonatkozik ; az allegorikus értelmet, amely Jézus Krisztusra és a harcos egyházra vonatkozik ; az anagogikus értelmet, amely a győzedelmes egyházra és a boldogok állapotára vonatkozik, - a Szentírás, azt mondom, e négy értelem mellett egy ötödiket is hordoz, amelyet alkalmazkodó értelemnek nevezünk, amelyben a Szentírás néhány mondatát vagy szavát. Szentírás egy olyan értelem kifejezésére, amelyet a Szentléleknek nyilvánvalóan nem volt célja, hogy a szent szöveg szavaival kifejezzen. Szent Bernát gyakran veszi ilyen értelemben a Szentírást ; és azok, akik sok édességet találnak Isten Igéjében, rendkívül szeretik az ilyen jellegű kifejezéseket. Szent Jeromos különösen a szó szerinti értelemben rendelkezett a megértés ajándékával ; Szent Gergely az erkölcsi értelemben ; Szent Ambrus és Szent Ágoston az allegóriában. Ez az adomány politikai ügyekben is hasznos, hogy felfedje Isten terveit, például, hogy felismerje, hogy Franciaország koronája Szent Lajos házában maradt, jutalmul azért a buzgóságáért, amellyel elhagyta országát, hogy kiterjessze Jézus Krisztus országát Keleten. Megmondták Szent Lajosnak, hogy nem az ő érdeke, hogy békét teremtsen a szomszédos fejedelmek között, ahogyan ő tette ; de ő, azzal a behatolással felvértezve, amelyet az értelem ajándéka ad, világosan tudta, hogy Isten, aki gondviselésével mindent irányít, békét fog adni a saját birodalmának, ha sikerül azt más fejedelmek birodalmában is biztosítani. És valóban, Franciaország a szent király egyiptomi fogsága és Tunisz előtti halála idején mintha csodával határos módon békében élt volna. Amikor XIII. Lajos az eretnekek elleni gerendaháborúra vállalkozott, a politikusok kijelentették, hogy ez veszélyes vállalkozás az idegenek ügyében. A megértés ajándékával megvilágosodott személyek azonban a király terveiben Isten tanácsát ismerték fel, aki le fogja győzni az eretnokség gőgjét, és a lázadókat törvényes engedelmségre fogja kényszeríteni. Az emberek általában sok meggondolatlansággal beszélnek az államügyekről. Jó lenne természetfeletti világosság nélkül sem mellette, sem ellene nem beszélni. Ebben két hibát követhetünk el:

az egyik, hogy helyeseljük és bizonyos dolgokat szenvedélyből javítunk ; a másik, hogy meggondolatlanul elítéljük és hibáztatjuk őket. Mint például, amikor katolikus fejedelmek eretnekekkel szövetkeznek, vagy túlságosan előnyben részesítjük ezen eretnek szövetségesek oldalát, és túlságosan előnyösen beszélünk sikereikről, ami sok skrupulusra és bűnre ad alkalmat, vagy helytelenítünk kormányzónkban bizonyos cselekedeteket, amelyeket ugyanezen szövetségesek érdekében tesznek; ez a hamis buzgalom eredménye, ahelyett, hogy figyelembe vennénk, hogy Isten ebből nagy és jó eredményeket vonhat le, amelyek előttünk rejtve vannak. Jobb, ha semmiképpen sem bíráljuk el a fejedelmek és miniszterek ilyen magatartását ; hanem inkább Istenre bízunk a cselekvést, és türelemmel és csendben várjuk a dolgok kimenetelét, amelyet az Ő gondviselése tudni fogja, hogyan fordítson a saját dicsőségére. A megértés ajándékával szemben álló vétek a lelki dolgok iránti tompaság. Ez a vétek természetes ; és még inkább növeljük azt bűneink, szenvedélyeink és szabálytalan vonzalmaink által. Ez nyilvánvalóan érzékelhető azoknál a személyeknél, akik halálos bűnben élnek. Dávid szíve kiválóan alkalmas volt Isten szeretetére. Csodálatos ismereteket és magasztos eszméket szívott magába Istenről. Ennek ellenére házasságtörése után, miután Uriás halálát okozta, kilenc hónapig nem tért észhez, és talán soha nem nyílt volna fel a szeme, ha Isten

nem küldi el hozzá Nátán prófétát, hogy bemutassa neki rossz állapotát. A boldogság, amely erre az ajándékra felel, a hatodik: "Boldogok a tiszta szívűek". Ez a tisztaság, mondja Szent Tamás, kiterjed a lélek minden erejére, száműzve onnan mindent, ami a szenvedélyeket és az étvágy rendetlen mozgását, az akarat rosszindulatú vonzalmait, az értelem tévedéseit és hamis gondolkodásmódját gerjesztheti. Még a képzeletet is szabályozza, oly módon, hogy egyetlen gondolat se jusson az elmébe, csak a megfelelő időben és helyen, és csak addig tartson, ameddig a cselekvés végrehajtásához szükséges. Így Szent Bernát, amikor imádkozni készült, elvetett minden gondolatot más elfoglaltságokról, és csak az ima befejezése után vette fel őket újra, amikor imája befejeződött. Ez a helyzet az igazán tiszta lelkekkel. Ők tisztaságuk révén megszerezték ezt a tökéletes uralmat önmaguk felett. A Szentlélek gyümölcse, amely megfelel ennek az ajándéknak, valamint a többi, az elmét megvilágosító ajándéknak, a hit gyümölcse. A hit megelőzi az ajándékokat, és az alapjuk; az ajándékok viszont a hitet tökéletesítik. Először hinnünk kell, mondja Szent Ágoston, és szilárdan meg kell alapoznunk magunkat abban a jámbor szeretetben, amely a hithez oly szükséges. Ezután jönnek a Szentlélek ajándékai, és a hitet áthatóbbá, élénkebbé és tökéletesebbé teszik. III. A tudomány ajándékáról. A tudományt úgy határozzák meg, mint az értelem által megkövetelt biztos tudást; de Istenben ez értelem nélkül, a tárgyak egyszerű szemlélése által történik. A tudomány ajándéka, amely Isten ismeretében való részesedés, a Szentlélek fénye, amely megvilágítja a lelket, hogy megértse az emberi dolgokat, és igaz ítéletet alkosson róluk Istenre vonatkoztatva, és amennyiben azok a hit tárgyai. A tudomány ajándéka segíti az értelem ajándékát a homályos igazságok felfedezésében és megértésében, a bölcsesség ajándékát pedig azok birtoklásában. A bölcsességnek és a tudománynak van valami közös j mindkettő Isten és a teremtmények megismerését adja. Amikor azonban Istent a teremtmények révén ismerjük meg, és a másodlagos okok ismeretétől az Első Univerzális Okig emelkedünk, az a tudomány cselekedete; amikor a emberi dolgokat az Istenről szerzett tapasztalatunk révén, és a teremtett lényekről a Legfelsőbb Lényről szerzett tudásunk alapján ítélkezünk, az a bölcsesség cselekedete. A szellemek megkülönböztetése mind az egyikhez, mind a másikhoz tartozik; de a bölcsesség az ízlés és a tapasztalat útján rendelkezik vele, ami az információnak egy magasabb módja; a tudomány pedig pusztán az egyszerű ismeret révén rendelkezik vele. A tudomány ajándéka lehetővé teszi számunkra, hogy könnyen és világosan lássunk minden olyan dolgot, ami a saját és mások viselkedését érinti. Először is, hogy mit kell hinnünk vagy nem hinnünk; mit kell tennünk vagy nem tennünk; milyen középutat kell követnünk a két véglet között, amelybe az erények gyakorlása során eshetünk; milyen sorrendet kell követnünk tanulmányozásuk során; mennyi időt kell szentelnünk az egyes erényekre: de mindez csak általánosságban, mert a részleteket illetően a tanácsadás adományához tartozik, hogy előírja, mit kell tennünk azokban a körülményekben, amelyekben találjuk magunkat, és azokban az esetekben, amikor el kell döntenünk, hogyan cselekedjünk. Másodszor, lelkünk állapotát, belső cselekedeteinket, szívünk titkos mozdulatait, azok tulajdonságait, jóságát, rosszindulatát, elveit, indítékait, céljait és szándékait, hatásait és következményeit, érdemeit és hibáit. Harmadszor, a teremtményekről alkotandó ítéletünk, és a belső és természetfeletti életben való felhasználásuk; milyen gyarlóak és hiábavalók, milyen rövid életűek, milyen kevésbé képesek boldoggá tenni bennünket, milyen károsak és veszélyesek az üdvösségre nézve. Negyedszer, a felebarátunkkal való társalgás és bánásmód, ami a teremtésünk természetfeletti célját illeti. Az igehirdető ezen adottsága révén tudja, hogy mit kell mondania hallgatóinak, és mire kell ösztönöznie őket. A lelkivezető ismeri az általa vezetett lelkek állapotát, lelki szükségleteiket, hibáik orvoslását, a tökéletességük útjában álló akadályokat, a legrövidebb és legbiztosabb utat, amelyen biztonságosan vezetheti őket, hogyan kell megvigasztalni vagy megalázni őket, mit munkál bennük Isten, és mit kell tenniük a maguk részéről, hogy együttműködjenek Istennel és beteljesítsék terveit. A felettes tudja, hogy milyen módon kell irányítani az alárendeltjeit. Azok, akiknek a legnagyobb részük van a tudomány ajándékából, a legfelvilágosultabbak minden ilyen jellegű ismeretben. Csodálatos dolgok tárulnak fel

előttük az erények gyakorlása tekintetében. Felfedezik benne a tökéletesség mások számára ismeretlen fokozatait. Egy pillantásra rájönnek, hogy a cselekedetek Istentől ihletettek-e, és megfelelnek-e az Ő terveinek ; ha csak egy kicsit is eltérnek Isten útjaitól, azonnal észreveszik azt. Észreveszik a tökéletlenségeket ott, ahol mások nem látják őket ; nem hajlamosak véleményükben megtéveszteni, és nem hagyják magukat olyan illúzióknak, amelyekkel az egész világ tele van. Ha egy lelkiismeretes lélek fordul hozzájuk, tudják, mit kell mondaniuk, hogy eloszlássák a lelkiismeret furdalásait. Ha buzdítást kell intézniük, akár szerzetesekhez, akár apácákhoz, olyan gondolatok jutnak eszükbe, amelyek megfelelnek mind maguknak a vallásosoknak a lelki szükségleteinek, mind pedig rendjük szellemének. Ha lelkiismereti nehézségeket vetnek fel nekik, csodálatra méltó megoldást fognak adni. Ha megkérdezed tőlük válaszuk okát, nem tudják megmondani neked, mert érvelés nélkül, minden értelemnél magasabb rendű fényből tudják azt. Ezzel az ajándékkal prédikált Ferrer Szent Vince azzal a csodálatos sikerrel, amelyről életében olvashatunk. A Szentléleknek adta át magát a prédikációi előkészítésében és elmondásában egyaránt, és mindenki mélyen megérintve távozott. Könnyű volt látni, hogy a Szentlélek éltette őt, és a szája által szólt. Egy napon, amikor egy fejedelem előtt kellett prédikálnia, úgy gondolta, hogy több tanulmányt és több emberi szorgalmat kell alkalmaznia prédikációja előkészítésében. Rendkívüli fáradsággal vetette bele magát, de sem a fejedelem, sem a hallgatóság általában nem volt annyira megelégedve ezzel a tanulmányozott beszéddel, mint a másnapi beszéddel, amelyet a maga szokásos módján, Isten Lelkének mozdulata szerint állított össze. Felhívták a figyelmét a két prédikáció közötti különbségre. " Tegnap - mondta - Vincent testvér volt az, aki prédikált ; ma a Szentlélek volt az". Minden prédikátornak teljes mértékben Isten Lelkétől kell függenie. A szószékre való legfőbb felkészülés az imádság és a szív tisztasága. Néha Isten egy ideig várakozásban tart, hogy próbára tegyen ; de ne fáradj bele a várakozásba. Használjatok minden kellő szorgalmat a részletekről, a többit pedig bízzatok Istentben ; Ő végül el fog jönni, és nem fogja elmulasztani, hogy fényt árásson rátok. Észre fogod venni a hatását, és néha látni fogod, hogy egyetlen sugallattal rávesz téged, hogy olyan dolgokat mondj, amelyek csodálatosan kiszámítottak, hogy hallgatód javára váljanak. Egy vallásos embert aggályok vagy kísértések gyötörnek a hivatása ellen. Nyugtalanságának oka valamilyen titkos bűn, amelynek kijavítását elmulasztja, és bár Isten sürgetően fordul hozzá, és felkínálja neki kegyelmét, ő mégis folytatja rossz szokását, és kísértése, valamint nyugtalansága soha nem szűnik meg. A tudomány ajándéka által ennek az oka felfedezhető. Ennek az ajándéknak a fényénél tudjuk meg, hogy a teremtmények önmagukban milyenek, és mit kapnak Istentől. E fény által volt az, hogy Szent Pál " minden földi dolgot csak trágyának tekintett". Az emberek általában nem így ítélnék róluk, mert csak azt tartják bennük. ami az érzékeknek hízeleg. Így van az, hogy szinte az egész világ hagyja magát becsapni csalóka külsőségükkel, és mindenki mohón élvezi az általuk ígért elégtételt. Mindenki szeretné megízlelni őket, és kevesen vannak, akik észreveszik tévedésüket, mielőtt meghalnék. A legtöbb szentet még a szentek közül is megtévesztették valamikor. Annyira tele vagyunk illúziókkal, és olyan kevésbé vagyunk résen a teremtmények bűvöletével szemben, hogy folyamatosan becsapjuk magunkat. Az ördög is nagyon gyakran becsap minket. A tökéletesebbeket úgy igyekszik becsapni, hogy a tökéletesség eszközeinek megválasztásában tévedésbe ejti őket; a kevésbé tökéleteseket és a langyosokat pedig azzal csapja be, hogy a nehézségeket eltúlzott formában tárja az elméjük elé, és a szemük elé tárja az élvezetek vonzerejét és a hiú kitüntetések hamis ragyogását. A Szentlélek tudománya megtanít bennünket arra, hogyan őrizzük meg magunkat ezektől a csábításoktól. Boldogok azok, akiket Isten ezzel a ritka ajándékkal ajándékoz meg, mint Jákobot, akiről a bölcs azt mondja :

" Isten a Szentek tudományát osztotta rá". Mindenekelőtt nekünk van rá szükségünk, akik hivatásunk kötelessége miatt kénytelenek vagyunk a világban vegyülni. A tudománynak erre az ajándékára sokkal nagyobb szükségünk van, mint a magányosoknak és más vallásosoknak, akiknek az

élete visszavonultabb és tisztán szemlélődőbb. Hogy az emberekkel való érintkezés ne legyen káros számunkra azokban a funkciókban, amelyeket az emberek tekintetében gyakorolunk, hogy megnyerjük őket Istennek, meg kell figyelniük, hogy életünknek a cselekvés és a szemlélődés keverékének kell lennie, oly módon, hogy az előbbi az utóbbi éltesse, irányítsa és rendezze ; hogy a tevékeny élet külső munkái között mindig élvezzük a szemlélődés belső nyugalmaát j és hogy a IV. alapelv. foglalkozás ne akadályozza az Istennel való egyesülésünket, hanem inkább arra szolgáljon, hogy szorosabban és szeretetteljesebben kössön bennünket hozzá ; hogy a szemlélődés által Őbenne, a cselekvés által pedig felebarátunkban ölelkezzünk. Ezt az előnyt akkor fogjuk élvezni, ha a Szentlélek ajándékait olyan mértékben birtokoljuk, hogy - egy ismert kifejezéssel élve - több mint félig eltélünk velük. De addig is a legjobb dolog, amit tehetünk, miután eleget tettünk az engedelmség és a közösség követelményeinek, hogy az elmélkedésnek és az imádságnak, valamint az olvasásnak és a szemlélődő élet gyakorlatainak adjuk át magunkat. Vegyük példaképpül Jézus Krisztust, aki harminc évet szentelt a szemlélődő életnek, és csak három vagy négy évet annak, amit vegyesnek neveznek ; és magát Istent, akinek élete, mielőtt az idők kezdete elkezdődött, tisztán szemlélődő volt, egyetlen elfoglaltsága önmagának megismerése és szeretete volt. Az időben valóban cselekszik külsőleg, de olyan módon, hogy a cselekvés alig áll arányban a szemlélődéssel ; és az örökkévalóságban, amikor az idő véget ér, még kevésbé fogja magát a cselekvésnek szentelni, mivel akkor már nem fog új teremtményeket teremteni. Ahhoz, hogy a tökéletességben sokat fejlődjünk, két dolog szükséges, az egyik a mester, a másik a tanítvány részéről. A mesterben, hogy nagyon megvilágosodott legyen a tudomány ajándékával, mint Szent Ignác ; a tanítványban, hogy akarata tökéletesen alávesse magát a kegyelemnek, és nagy bátorsággal rendelkezzen, mint Xavéri Szent Ferenc. Nagy szerencsétlenség egy olyan lélek számára, akivel szemben Isten nagy tervei vannak, ha olyan rendező kezébe kerül, akit csak az emberi óvatosság vezérel, és akinek több a politikája, mint az intelme. A tudomány ajándékának megszerzéséhez kiváló eszköz a szív tisztaságának nagyfokú tanulmányozása ; saját belsők gondos megfigyelése, hogy minden szabálytalanságát és legfőbb hibáit észrevegjük. Az ilyen szigorúság le fogja vonzani Isten áldását, aki nem fogja elmulasztani, hogy idővel fényeit a lélekbe öntse, és apránként megadja neki önmaga megismerését, ami a leghasznosabb, amit saját isteni fenségének megismerése mellett átadhat nekünk. Ez az első tanulmány a tökéletesség iskolájában. Amikor egy ideig folyamatosan foglalkozunk vele, elkezdünk tisztán látni a belsőkbe ; és ezt nehézség nélkül megtehetjük a hirtelen fények segítségével, amelyeket Isten a lélek állapotának és jelenlegi hajlamainak megfelelően közöl a lélekkel. Ezen a ponton már nem áll messze a szemlélődéstől, és úgyszólván bizonyos zálogaival rendelkezik azoknak a nagyszerű ajándékoknak, amelyeket Isten hamarosan átad neki, feltéve, hogy hűségesen megfelel terveinek. Isten ugyanis szilárd alapot rak, mielőtt felépíti az épületet; és ez az alap önmagunk és saját nyomorúságunk ismerete, nehogy később Isten ajándékaival büszkélkedjünk. Kevés, ha hisszük és tudjuk, hogy magunktól semmik vagyunk és semmit sem tehetünk. A legelvetemültebbek is elég jól hiszik és tudják ezt. Isten azt akarja, hogy önmagunkról experimentális és érzékeny tudást szerezzünk; és e célból élesen érezteti velünk nyomorúságunkat. Néha látni fogsz olyan embereket, akik azt mondják, hogy egyszerű tekintettel imádkoznak,* vagy az isteni tökéletességeket veszik elmélkedéseik tárgyául, és mégis * Nehéz a misztikus teológia kifejezéseit angolra fordítani, és úgymond na turalizálni. Ez magyarázza, hogy ebben és a sorozat későbbi köteteiben is előfordulhatnak olyan kifejezések, amelyek nem angolos hangzásúak : de mivel a kérdéses kifejezések átadására vonatkozóan nem áll rendelkezésre semmilyen tekintély, arra törekedtünk, hogy olyan terminológiát használjunk, amely a legmegfelelőbbnek tűnik, és a legjobban közvetíti a tele a legdurvább tévedésekkel és tökéletlenségekkel, mert túl magasra törnek, mielőtt megtisztították volna a szívüket. De ha elmondod nekik, hogy mit gondolsz erről, felbosszantod őket, mert azt hiszik, hogy ők már magasán lelki emberek, és téged csak kevéssé tartanak a misztikus teológiában megvilágosodottnak; így végül is vissza kell őket küldeni a lelki élet első elemeihez, vagyis

ahhoz, hogy szívükre vigyázzanak, mint a legelején, ha előre akarnak haladni. Hiába gyakorolunk annyi lelki olvasmányt, és hiába olvasunk annyi könyvet, hogy elsajátítsuk a belső élet tudományát : a felülről jövő kenetet és a tanító fényt. Egy tiszta lélek egy hónap alatt többet tanul a kegyelem beáradásával, mint mások több év alatt a tanulás fáradságos munkájával. Az erények gyakorlása által minden összehasonlításon felül többet tanul, mint a világ összes lelki könyvéből és minden elmélkedéséből. Azért, hogy erről az igazságról meggyőzzön bennünket, Urunk példákat adott az emberiségnek az erényekre, mielőtt leckéket adott volna róluk és előírásokat adott volna ; " Ccepit Jesus facere et docere ." és Dávid azt mondta Istennek: " Értelemmel rendelkeztem az ősök felett, értelemmel az eredetihez képest". Az oraison de simple vue alábbi leírása, amelyet itt " az egyszerű tekintet imádságának" fordítunk, Guillore atya, S. J. C. lelki konferenciáiból származik : - "1. Valamely egyetlen igazságra vagy szent tárgyra tekint, az elme előtt álló dolog egyszerű szemlélése által, mindenféle érvelés láncolata nélkül. 2. Az elme következképpen, mivel így van elfoglalva, nem végez semmilyen különálló cselekedetet, amely megsokszorozná, vagy műveleteinek sokféleségét jelezné. 3. Mindazonáltal nem tagadható, hogy az elme bizonyos homályos és észrevehetetlen aktusokat alkot, amelyeket finom természetük miatt nem könnyű észrevenni. 4. Általánosságban elmondható, hogy az elme, amíg ezzel az egyszerű tekintettel van elfoglalva, nem ismeri fel saját cselekedeteit a rájuk való tudatos reflexió által ; mert ez azt jelentené, hogy kilépne az egyszerűség s.tátusából, és ezzel az önreflexióval megsemmisítené azt, amit úgy jellemeztünk, mint ami lényegében alkotja." mert a Te parancsolataidat kerestem". Ebben a könyvben tanult Szent Antal, hogy megismerje a szentek tudományát, és a filozófusok büszke tanítása fölé emelkedjék. Ebben a könyvben van az, hogy oly sok egyszerű lélek, a betűk tanulmányozása nélkül, olyan tudást szerzett, amely e világ tanultjai előtt rejtve van. Egész életünkön át nagy nyíltsággal és egyszerűséggel kellene feltárnunk előljárónk és lelkiatyánk előtt a mi con tudományunkat, nem titkolva előlük szívünk egyetlen mozdulatát sem ; úgy, hogy hajlandók legyünk, ha lehetséges, egész bensőnk a kezükbe adni, hogy megvizsgálhassák. Ennek az alázatosságnak az érdeme, hogy Istentől elnyerjük a lelkek megkülönböztetésének ajándékát, saját magatartásunk irányítására és mások irányítására. A tudomány ajándékával szemben álló bűn a tudatlanság, vagyis annak a tudásnak a hiánya, amellyel rendelkezhetnénk és kellene rendelkezünk saját és mások vezetése érdekében. Életünk általában a tudatlanság három fajtájában telik, amelynek - ahogyan Szent Lőrinc Jusztiánusz megjegyzi - a lelki életet valló személyek ki vannak téve. Ezeket fentebb, a IV. fejezetben " A szív tisztaságáról" már leírtuk. A boldogság, amely ennek az ajándéknak felel meg, a harmadik : " Boldogok, akik szomorkodnak ;" mert a Szentlélektől kapott tudás megtanít bennünket arra, hogy megismerjük hibáinkat és a földi dolgok hiábavalóságát, és megmutatja, hogy a teremtményektől csak nyomorúságot és szomorúságot kell várunk. A Szentlélek gyümölcse, amely ennek megfelel, a hit gyümölcse, amennyiben ez az ajándék tökéletessé teszi az emberi cselekedetéről és a teremtményekről a hit fényéből szerzett ismereteinket. A tanácsadás ajándékáról. A tanácsadás a körültekintés olyan cselekedete, amely előírja, hogy milyen eszközöket kell választani egy cél eléréséhez. A tanácsadás adománya tehát az egyes cselekedetek irányítására vonatkozik. Ez egy olyan világosság, amely által a Szentlélek megmutatja, hogy mit kellene tennünk abban az időben, helyen és körülmények között, amelyben találjuk magunkat. Amit a hit, a bölcsesség és a tudomány általánosságban tanít, azt a tanácsadás ajándéka konkrét esetekre alkalmazza. És könnyű felismerni szükségességét, mivel nem elég tudni, hogy egy dolog önmagában jó; azt is meg kell ítélnünk, hogy a tényleges körülmények között jó-e, jobb-e, mint valami más, és alkalmasabb-e arra a célra, amit megcélzunk:

és ezt a tudást a tanácsadás adománya révén szerezzük meg. Néha megtörténik, hogy amikor azt fontolgatjuk, mit kellene tennünk, egy dolog természetfeletti fényben is a legjobbnak és legtökéletesebbnek tűnik számunkra, és talán valóban az is lehet önmagában. És mégis, ha ezt

tesszük, nagy kellemetlenségek következnek belőle ; vagy veszélyek vagy hibák, amelyek nem következtek volna be, ha valami mást választunk, ami, bár önmagában kevésbé tökéletes, mégis jobb lett volna a mi konkrét esetünkben, mert nem járt volna azokkal a rossz következményekkel, amelyek a másik, a legjobbnak tűnő dologgal együtt jártak. A legbiztosabb útmutatás tehát az, amit a Szentlélek ad nekünk a tanácsadás ajándéka által, és nem szabad mást követnünk. Először is, mert ha azt követjük, biztosak lehetünk abban, hogy Isten és az Ő isteni gondviselésének útján járunk; másodsor, mert ez az eszköz arra, hogy soha ne tévedjünk el, mivel a Szentlélek tévedhetetlen szabálya mind cselekedeteinknek, mind ismereteinknek; harmadszor, mert ez a vezetéstől való függés 172 LELKI DOKTRINÁK. a Szentlélek vezetésétől nagy békességben, nyugtalanságtól és gondoktól mentesen élünk, mint a fejedelem gyermekei, akiknek nincs aggodalmuk az asztaluk, a kíséretük vagy bármi más, a fenntartásukat érintő dolog miatt, mert mindezt a fejedelem, az apjuk gondviselésére bízzák. A Szentlélek ezt az ajándékot többé-kevésbé aszerint közvetíti, hogy mennyire vagyunk hűségesek a vele való megfelelésben. Akinek csak kevés van belőle, az, ha jól használja azt a keveset, amije van, biztos lehet abban, hogy többet kap, amíg a képességeihez mérten fel nem töltődik vele ; vagyis amíg nem rendelkezik annyival, amennyire szüksége van ahhoz, hogy betöltse Isten terveit, és méltóképpen teljesítse hivatala és hivatása kötelességeit. Mert helyesen tartják, hogy egy ember akkor teljesedik be Isten Lelkével, ha az úgy lakozik benne, hogy képessé teszi őt arra, hogy államának minden feladatát teljesítse. Mi magunk, akik apostoli rendre vagyunk hivatottak, ahol a cselekvést és a kon templációt együttesen kell egyesítenünk, merészség nélkül törekedhetünk a kiválóság legmagasabb fokára mind a szemlélődő, mind a cselekvő életben. Mert nem merészség az állapotunk tökéletességére és Isten terveinek teljes mértékben való megvalósítására törekedni hivatásunk teljes terjedelmében. E célból kiváló mértékben szükségünk van a tanácsadás ajándékára, mert oly sokat vagyunk a cselekvésben : és ha a Szentléleknek ez az ajándéka hiányzik belőlünk, semmit sem fogunk tenni anélkül, hogy sok hibát ne követnénk el, és egész magatartásunk tisztán emberi lesz. Csak a természetes okosság vagy a szerzett óvatosság elve alapján fogunk cselekedni. Csak a saját elménk eszközeit fogjuk követni, amelyek többnyire nagymértékben ellentétesek Isten Lelkével. Reggelente a Szentlélek segítségét kell kérnünk a nap minden cselekedetéhez, alázatosan elismerve tudatlanságunkat és gyengeségünket, és pro- IV. alapelv. próbára téve, hogy teljes és teljes elménk és szívünk alázattal követjük az Ő vezetését. Ezután minden cselekedet kezdetén ismét kérnünk kell a Szentlélek világosságát, hogy jól végezzük azt, és amikor befejeztük, bocsánatot kell kérnünk a hibákért, amelyeket esetleg elkövettünk, miközben részt vettünk benne. Ezzel az eszközzel egész nap az Istentől való függésben tartjuk magunkat, aki egyedül ismeri azokat a különleges körülményeket, amelyekbe kerülünk, és ezért az Ő tanácsa által minden alkalommal biztosabban tud minket vezetni, mint minden más fény, akár a hit, akár a többi ajándék által, amelyek nem alkalmazhatók annyira az egyedi esetekre. A szív tisztasága kiváló eszköz a tanácsadás ajándékának megszerzéséhez, csakúgy, mint a már tárgyalt többi ajándék. A józan ítélőképességű ember, aki állandóan a szív tisztaságát tanulmányozná, természetfeletti okosságra és isteni ügyességre tenne szert mindenféle ügyek vezetésében, bőségesen részesülne a lelkek vezetésére szolgáló átitatott fényben és ismeretekben, és ezer szent mesterkedést fedezne fel az Isten dicsőségét érintő vállalkozások végrehajtására. Ezekben a dolgokban az emberi óvatosság, minden előrelátása és megfontoltsága ellenére, sok hibát követ el, és gyakran teljesen sikertelen. Szent Ignác és Xavéri Szent Ferenc a szív tisztaságával és a Szentlélek vezetésére való hűséges hagyatkozással szerezték meg az okosságnak azt a ritka ajándékát, amelyért csodálták őket. A lelkipásztoroknak és az előljáróknak különösen az imában kell keresniük azt a világosságot, amely hivataluk kötelességeinek ellátásában vezeti őket. Tévedés azt feltételezni, hogy a legtudósabbak a legalkalmasabbak a hivatalok betöltésére és a lelkek vezetésére, és hogy ők a legsikeresebbek ebben. A természetes tehetség, az emberi tudomány és az okosság csak kevés hasznot hoz a lelki vezetés ügyében, szemben a Szentlélek által közvetített természetfeletti világossággal, amelynek ajándékai az

ész felett állnak. Mások vezetésére és az Isten dolgaira vonatkozó tanácsadásra azok a személyek a legalkalmasabbak, akik tiszta lelkiismerettel és szenvedélyektől mentes, minden érdekektől elszakadt lélekkel rendelkeznek, és akik tudományokkal és természetes tehetségekkel kellőképpen el vannak látva, bár nem rendelkeznek ezekkel kiemelkedő mértékben, az imádság által szorososan kapcsolódnak Istenhez, és alázatosan alávetik magukat a Szentlélek mozdulatainak. Ez volt Szent Ignác véleménye; és ezért nevezte ki a római kollégium rektorává Sebastian Romano atyát, aki, bár nem tartozott a Társaságban emberi tehetségekkel leginkább kitűnő emberek közé, mégis Isten Lelkével teljes ember volt. Az alárendelt helyzetben lévő előjáróknak nagy szükségük van a tanácsadás ajándékára bizonyos alkalmakkor, amikor az engedelmisség gyakorlásáról van szó mert egy olyan alárendeltnek, akinek nincsenek alattvalói, akiket irányítani kellene, nem ugyanazok a nehézségek az engedelmisség gyakorlásában, mint egy olyan alárendeltnek, aki mások felett is előjáró, mint például egy rektor, egy provinciális vagy egy asszisztens. Az utóbbi például néha zavarban van, és fennáll annak a veszélye, hogy túlságosan engedelmes lesz, sőt, akár hivatalának kötelességeit is megszegi, hacsak a Szentlélek vezetése meg nem világosítja; mert különböző szélsőségekbe eshet, például hagyhatja, hogy a tartományok mindent a maguk módján csináljanak, vagy engedhet egyesek kívánságának, akik előítéleteket fogalmaztak meg a generális atyával szemben, és megnyerték őt a saját nézeteiknek. Így, mivel egyfelől engedelmeskednie kell, másfelől pedig teljesítenie kell hivatali kötelességeit, a hivatalának, vagy pedig a másik végletbe esik, amikor nem eléggé engedelmes. Ilyen körülmények között azok, akik a Szentlélek ajándékai által kormányozzák magukat, nem tévedhetnek el; de a mi szerencsétlenségünk az, hogy azért van olyan kevés gyakorlati ismeretünk azokról a kiváló ajándékokról, amelyek a szentek vezérlő elvei, mert nem foglalkozunk komolyan a tökéletesség tanulmányozásával. Akik tanultak, azoknak különösen óvakodniuk kell az önelégültség bizonyos szellemétől és a saját világosságukba vetett bizalomtól, valamint a saját nézeteikhez való ragaszkodásuktól. Akik akár egy államot, akár bármilyen más testületet, legyen az egyházi, vallási vagy polgári, a Szentlélek világossága által akarnak kormányozni, nem mindig sikerül azoknak az elméjét, akiket csak az emberi óvatosság vezérel. Az utóbbiak gyakran elítélik őket, mert az ő szemléletük nem terjed túl az ész és a józan ész határain, amelyek az egyedüli elvek, amelyek által vezérelve vannak; ők egyáltalán nem vesznek észre semmit a Szentlélek irányából, amely végtelenül magasabbrendű minden emberi észjárás és minden pusztai politikai szemlélet felett. Mivel az előjárók kormányzása, vagy inkább Isten előjárók általi kormányzása természetfeletti, nem lehetséges más, mint hogy az ebben elkövetett hibáknak nagyra kell lenniük, és súlyos következményekkel kell járniuk. Az előjáróknak nem csak buzgósággal kell rendelkezniük, hogy megbüntessék azokat a hibákat, amelyekben az alsóbbrendűek vétkesek, hanem szeretettel is kell rendelkezniük, hogy üdvözítő figyelmeztetésekkel megelőzzék azokat a hibákat, amelyeket elkövethetnek; sőt néha helyénvaló, hogy megelégedjenek egy titkos és atyai megrovással, minden más büntetés nélkül, hogy jóindulattal kötelezzék azt, aki valamilyen hibába esett, hogy javítsa magát, és így megelőzzék azokat a további hibákat, amelyek elkövetésére a büntetés szigorja készítheti. A jó előjáró úgy vélik, hogy hatalom és tekintély birtokában csak azért vannak, hogy jót tegyenek az alattvalóikkal és könnyítsenek a terheiken, nem pedig azért, hogy sérelmet okozzanak nekik, és ne rójanak rájuk büntetéseket. A jó kormányzás szempontjából nagyon fontos és a legutóbbi általános kongregációkban erősen ajánlott alapelv, hogy kerüljük a sokféle használatot nélkülöző előírásokat, amelyek csak az alsóbbrendűek megterhelésére szolgálnak, és a vallás igáját nehezebbé teszik, holott arra kellene törekednünk, hogy könnyebbé tegyük azt. Legyen elegendő a már meglévő szabályok és rendeletek szigorú betartásának kikényszerítése. A szentek hibái abban állnak, hogy elmulasztják a Szentlélek bizonyos fényeinek követését, vagy a tökéletesség bizonyos pontjainak elhagyását;

mint például, ha egyazon kérdésben több természetfeletti fényt is kapnak, és az elme fáradtságából vagy megfontoltság hiányában a legkevésbé magasztosat követik. Ha látjuk, hogy nincs semmi rossz abban, hogy ezt vagy azt tesszük vagy mondjuk; ha nem vezet bennünket erre semmilyen természetes hajlam vagy vonzalom, semmilyen komfortérzet, mások példája, vagy bármilyen szokás vagy szokás; és ha ráadásul hajlandók vagyunk bármilyen más irányt követni, amit a Szentlélek sugallhat, ha ugyanolyan készek vagyunk dönteni mellette vagy ellene, ahogyan a Szentlélek mozgat bennünket, - ahol e három körülmény egybeesik, ott általában biztonsággal cselekedhetünk, és nem áll fenn veszély, ha előrehaladunk. A Szentírás számos helyén észrevehetjük a tanácsadás ajándékának csodálatra méltó példáit; például Urunk hallgatásában Heródes előtt, és azokban a válaszokban, amelyeket adott, hogy megmentse a házasságtörésben elfogott asszonyt, és hogy megzavarja azokat, akik azt követelték tőle, hogy szabad-e adót fizetni Császárnak; Salamon ítéletében; Judit vállalkozásában, hogy megszabadítsa Isten népét a IV. alapelv. Holofernéz seregétől ; Dániel magatartásában, amellyel Susannát akarta igazolni a két vén rágalmozása ellen ; Szent Pál magatartásában, amikor a farizeusokat a szadduceusok ellen fordította, és amikor Festus törvényszékétől Császár törvényszékéhez fellebbezett. A tanácsadás ajándékával szemben álló vétek a kapkodás, amikor túlságosan sietve cselekszünk, anélkül, hogy minden dolgot jól átgondoltunk volna előzetesen ; amikor természetes tevékenységünk készítését követjük, és nem hagyunk magunknak időt arra, hogy a Szentlélekkel konzultáljunk. Ez a hiba, valamint a többi, az ajándékokkal ellentétes hiba, amelyekről már beszéltünk, vagyis az ostobaság, a tompaság, a tudatlanság, bűnök, ha abból erednek, hogy elmulasztjuk magunkat felkészíteni a Szentlélek fényeinek befogadására; ha nem szánunk elegendő időt arra, hogy cselekvés előtt tanácsot kérjünk tőle, és cselekvés közben úgy sietünk előre, hogy képtelenek vagyunk az Ő segítségének befogadására, vagy ha hagyjuk, hogy valamilyen szenvedély hevéssége magával ragadjon és elvakítson bennünket. A buzgóság nagymértékben ellentétes a tanácsadás ajándékával. A szentéletű genfi püspök írásaiban gyakran küzd e hiba ellen. A leggondosabban el kell kerülnünk, mert sötétséggel tölti meg az elmét, gondot, bosszúságot és türelmetlenséget hoz a szívbe, táplálja az önszeretetet, és arra készítet, hogy önmagunkra támaszkodjunk; ehelyett a tanácsadás ajándéka azáltal, hogy megvilágosítja az elmét, olyan üdvösséget és békességet áraszt a szívbe, amely teljesen ellentétes a buzgósággal és annak hatásaival. A könnyelműség pedig nagyon is ellentétes ezzel az ajándékkal. Ez az értelem és a kegyelem fényeire és tanácsaira való figyelem hiánya, mert túlságosan bízunk önmagunkban. Nagyon ki vagyunk téve ennek a hibának, különösen, ha hiányos a megfontoltság és a lélek érettsége, ha gyermeki magatartáshoz szoktatjuk magunkat, és túl jó véleménnyel vagyunk magunkról. A lassúság olyan hiba, amely szintén ellentétes a tanácsadás ajándékával. Érett megfontoltságot kellene alkalmaznunk ; de ha ot elhatározásunkat a Szentlélek világossága szerint meghozzuk, ugyanannak a Léleknek a mozdulata által azonnal hozzá kell látnunk a végrehajtáshoz, mert ha késlekedünk, a körülmények megváltoznak, és a lehetőségek elvesznek. A tanácsadás ajándékának megfelelő boldogság az ötödik: "Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek". És Szent Ágoston ezt azzal indokolja, hogy Isten nem mulasztja el világosságával megsegíteni azokat, akik jótékonyan segítenek másokon szükségükben. " Est autem justum consilium, ut qui se a potentiori adjuvari vult, adjuvet infirmiore in quo est potentior. Itaque beati misericordes, quia ipsorum miserabitur Deus. Jó tanács annak, aki azt kívánja, hogy egy nálánál erősebb másik segítsen neki, hogy segítse gyengébb testvérét abban, amiben az erősebb nála. Ezért áldottak az irgalmasok, mert Isten irgalmazni fog nekik". A Szentlélek egyetlen olyan gyümölcsét sem tudjuk megnevezni, amely közvetlenül a tanácsadás ajándékának felel meg, mert ez egy gyakorlati tudás, amelynek tulajdonképpen nincs más gyümölcse, mint az a művelet, amelyet irányít, és amelyben végződik. Mivel azonban ez az ajándék kifejezetten az irgalmasság cselekedeteit irányítja, azt mondhatjuk, hogy a jóság és a jóindulat gyümölcsei válaszolnak az erre néző emberben. V. CIKKELY. A jámborság gyakori adománya. A jámborság a szívnek az a gyengéd és szeretetteljes

beállítottsága, amely arra készíti, hogy tiszteljük és szolgáljuk rokonainkat és barátainkat. A jámborság ajándéka olyan megszokott hajlam, amely a Szentlélek közvetíti a léleknek, hogy az Isten iránti gyermeki szeretetre ösztönözze. Az vallás és a jámborság egyaránt Isten imadására és szolgálatára vezet bennünket; de a vallás Teremtőnek, a jámborság pedig Atyának tekinti Őt: és ebben az utóbbi kiválóbb, mint az előbbi. A jámborság a keresztény igazságosság gyakorlásában tág hatókörrel bír \ nemcsak Istenhez, hanem minden hozzá kapcsolódó dologhoz is: mint a Szentírás, amely az Ő szavát őrzi a boldogok, akik birtokolják Őt a dicsőségben; a szenvedő lelkek a tisztító tűzben és a még a földön élők. A jámborság ajándéka, mondja Szent Ágoston, a Szentírás iránti szeretetteljes tiszteletet közvetíti azok felé, akik rendelkeznek vele, függetlenül attól, hogy képesek-e belépni annak értelmébe vagy sem. Gyermeki lelkületet ad feljebbvalóink iránt, atyai lelkületet alsóbbrendűek iránt, testvéri lelkületet egyenrangú társaink iránt, együttérző lelkületet azok iránt, akik szükségben és bajban vannak, és gyengéd hajlandóságot a megsegítésükre. Ez az adomány megtalálható a lélek felsőbb és alsóbb rendű részében is: a felsőbb rendűben, amely a bölcsesség és az értelem adományaiból eredő kenetet és lelki szelídséget közvetíti; az alsóbb rendűben, amely az érzékeny kedvesség és az odaadás érzelmeit kelti benne. Ebből a forrásból fakadnak a szentek és az áhítatos személyek könnyei. Ez az elve annak az édes vonzalomnak, amely Istenhez vonzza őket, és annak a készségnek, amely az Ő szolgálatának útjára indítja őket. Ez az, ami arra készíti őket, hogy együtt szenvedjenek a szenvedőkkel, együtt sírjanak azokkal, akik sírnak, együtt örüljenek azokkal, akik örülnek a szívükkel, ingerültség nélkül viseljék el a gyengék gyengeségeit és a tökéletlenek hibáit, és mindenkinek mindenévé tegyék magukat. Jól meg kell érteni, hogy az, hogy mindenképp tesszük magunkat mindenkinek, ahogyan az apostol tette, nem jelenti ex ample, hogy megtörjük a csendet azokkal, akik megszegik azt, mert mindig ragaszkodnunk kell az erények gyakorlásához és a szabályok betartásához. Hanem azt, hogy legyünk komolyak és higgadtak azokkal, akik azok; gyorsak és buzgók azokkal, akiknek gyors és buzgó a lelkük; élénkek azokkal, akiknek élénk a humoruk, anélkül azonban, hogy túllépnénk az illendőség határait: például, ha készségesen cselekszünk, tegyük ezt azokhoz a tökéletes emberekhez hasonlóan, akik természetüknél fogva gyorsak és buzgók, és gyakoroljuk az erényt megfontoltan és mérsékelten, azoknak a humorához és ízléséhez igazodva, akikkel dolgunk van, amennyire maga az erény engedi. Egyesek helytelenítenek bizonyos áhítatokat, amelyek olyan teológiai nézeteken alapulnak, amelyeket ők maguk nem vallanak, bár mások igen. Tévednek; mert az áhítat kérdésében minden valószínű vélemény elegendő ahhoz, hogy elv és alap legyen: következésképpen az ilyen kritika igazságtalan. A Szentlélek minden ajándéka közül a jámborságé a franciáké látszik lenni. Minden más nemzetnél markánsabban rendelkeznek vele. Bellarmine bíboros, amikor Franciaországba érkezett, el volt ragadtatva attól az áhítattól, amelyet mindenütt megfigyelt, és később azt mondta, hogy az olaszok alig tűntek neki katolikusnak, amikor a franciákhoz hasonlította őket jámborságban. A jámborság ajándékával szemben álló bűn a szív keménysége, amely önmagunk rosszul szabályozott szeretetéből fakad; mert ez a szeretet természetesen csak a saját érdekeinket tartja szem előtt, így semmi sem érint bennünket, csak önmagunkra vonatkoztatva. Könnyek nélkül nézzük az Isten ellen elkövetett vétkeket, és a nyomorúságokat szenvedéseit szájalom nélkül; nem vagyunk hajlandók megerőltetni magunkat, hogy másoknak kedveskedjünk; nem tudjuk elviselni hibáikat; a legcsekélyebb okból is felháborodunk ellenük, és szívünkben keserűség és neheztelés, gyűlölet és ellenszenv érzéseit tápláljuk velük szemben. Másrészt, minél több szeretet vagy istenszeretet van egy lélekben, annál érzékenyebb Isten és felebarátja érdekei iránt. Ez a keménység a világ nagyjainál, a gazdag tévelygőknél és az élvhajhászoknál a legrosszabb, és azoknál, akik a jámborsági gyakorlatok és a lelki dolgokkal való ismerkedés által sohasem lágyítják meg szívüket. Gyakran megtalálható a tanult emberek között is, akik nem kapcsolják össze az áhítatot a tudással, és akik, hogy ezt a hibát leplezzék maguk előtt, ezt az elme erejének nevezik; de az igazán tanult emberek voltak a legjámborabbak, mint egy Szent Ágoston, egy Szent Bonaventura, egy Szent Bernard; és a

Társaságból egy Laynez, egy Suarez, egy Bel- larmine és egy Lessius. Az a lélek, amelyik nem képes bűneiért sírni, legalábbis a szív könnyeivel, vagy istentelenséggel vagy im tisztasággal van tele, vagy az egyik, vagy a másik, mint általában azoknál, akiknek a szíve megkeményedett. Nagy szerencsétlenség, ha a vallásban a természetes és szerzett tehetségeket jobban megbecsülik, mint a jámborságot. Néha látni fogsz vallásosokat, és talán előljárókat is, akik hangosan kijelentik, hogy sokkal nagyobb értéket tulajdonítanak a gyakorlatias, tevékeny elmének, mint mindazoknak a szép áhítatoknak, amelyek, mondják, mind nagyon jók a nőknek, de nem illenek egy erős elméhez, az elme ereje alatt azt a szív keménységet értve, amely annyira ellenkezik a jámborság szellemével. Szem előtt kellene tartaniuk, hogy az áhítat a vallás cselekedete, vagy a vallás és a szeretet gyümölcse, és következésképpen, hogy minden erkölcsi erénynél. előnyben részesítendő, a vallás pedig méltósági sorrendben közvetlenül a teológiai erények után következik. Amikor egy komoly atya, aki mind korához, mind a vallásban betöltött tisztáihoz képest tiszteletre méltó, a fiatalabb testvérek jelenlétében kijelenti, hogy nagyra értékeli a nagy tehetségeket és a kitüntetett helyzeteket, vagy előnyben részesíti azokat, akik képességekben és tudásban kiemelkednek azokkal szemben, akik ebben gyengébbek, noha nagyobb erénnyel és jámborsággal rendelkeznek, súlyos sérelem éri ezeket a szegény fiatalokat. Olyan mérget csepegtetnek a szívükbe, amelynek hatásaitól talán soha nem gyógyulnak meg. Egyetlen ilyen szó, amelyet bizalmasan mondanak egy másíknak, elég ahhoz, hogy elpusztítsa őt. A kár, amelyet azok okoztak a vallásos rendeknek, akik elsőként vezették be a tehetségek és a megkülönböztetett munkakörök nagybecsülését, felbecsülhetetlen. Olyan ez, mint a mérgezett tej, amelyet a kisgyermeknek adnak; az ilyen beszéd a noviciátusból éppen csak kilépő fiataloknak, olyan szintet hagyva a lelkükön, amelyet semmi sem tud eltüntetni. A boldogság, amely a jámborság ajándékának felel meg, a második:

" Boldogok a szelídek f és ennek oka az, hogy a szelídség, elhárítva minden akadályt a jámborság cselekedetei elől, segíti azt annak gyakorlásában. A Szentlélek eme ajándékának megfelelő gyümölcsei a jóság és a jóságosság. VT. A bátorság ajándékáról. A szilárdság olyan erény, amely megerősít bennünket a nehézségektől, veszélyektől és fáradtságoktól való félelemmel és rettegéssel szemben, amelyek a vállalt feladataink végrehajtása során jelentkeznek. Ezt az erősség adománya csodálatosan megvalósítja ; mert ez a Szentlélek által a léleknek és a testnek adott szokásszerű hajlandóság arra, hogy rendkívüli dolgokat tegyen és szenvedjen; hogy a legmerészebb tetteket is vállalja - hogy a legveszélyesebb veszélyeknek tegye ki magát; hogy a legfáradtságosabb munkáknak is alávesse magát; hogy a legsúlyosabb fájdalmakat is elviselje, mégpedig kitartással és hősiességgel. Ez a képesség rendkívül szükséges bizonyos alkalmakkor, amikor úgy érezzük, hogy nyomasztó kísértések támadnak ránk, amelyeknek ellenállva el kell határoznunk, hogy elveszítjük vagyunkat, becsületünket vagy életünket. Ilyenkor a Szentlélek erőteljesen segíti tanácsával és erejével a hűséges lelket, amely bizalmatlanul, saját gyengeségéről és semmisségéről meggyőződve, az Ő segítségét kéri, és minden bizalmát belé helyezi. Ilyen alkalmakkor a közönséges kegyelmek nem elegendőek, - rendkívüli világosságra és segítségre van szükség ; és ezért van az, hogy a próféta egyesíti a tanácsadás és az erősség ajándékát j az egyiket, hogy megvilágosítsa az elmét, a másikat, hogy megerősítse a szívet. A Társaságban nagy szükségünk van erre az ajándékra, bizonyos feladatok nehézségei miatt, amelyekre az engedelmesség kötelezhet bennünket; például amikor külföldi missziókba küldtek bennünket; amikor nagyon sokáig maradunk az osztályok fáradtságos feladatai között, vagy amikor olyan helyen tartanak bennünket fogva, amelyről úgy érezzük, hogy nem felel meg egészségünknek j és amikor rágalom vagy üldöztetés éri bennünket, amikor buzgósági és szeretetszolgálati feladatainkat látjuk el. A nemes halál lehetőségét olyan egyszerű, hogy egyetlen bölcs embernek sem szabadna elszalasztania, amikor kínálkozik. Meg kell győződnünk arról, hogy a keresztény nagylelkűség eme egyetlen cselekedetével annyi érdemet szerezhünk Isten előtt, mint amennyit életünk hátralévő részében szereznénk, ha az tovább tartana; mint ahogyan az

is, ha valaki a vallásba való belépéskor minden vagyonát egyszerre a szegényeknek adományozza, érdeme olyan nagy, mintha a világban maradva, különböző időpontokban bőséges alamizsnákat osztogatna. És honnan tudjuk, milyen lesz azután az életünk, és milyen állapotban halunk meg máskor? Mi lenne most Origenész és Tertullianus, ha bukásuk előtt alkalmuk lett volna meghalni Jézus Krisztusért, és azt hűségesen megragadták volna? A nemes halálnak pedig három módja van: Először is, meghalni azoknak a szolgálatában, akiket súlyos betegség sújt; másodsor, meghalni egy külföldi misszióban, akár hitetlenek keze által, akár túlfeszített munka vagy a buzgóság gyakorlása közben bekövetkezett baleset miatt; harmadszor, életünket adni nyájunkért, ahogyan azt a prépostok, lelkészek és előljárók tehetik. Lehetetlen megmondani, hogy azoknak az erénye, akik így teszik ki az életüket, milyen kegyelmeket vonz a Társulat többi tagjára. A testi erősség adománya azokat, akiket Isten ezzel ajándékoz meg, képessé teszi olyan csodatévő erőt igénylő tettek véghezvitelére, mint Dávid, Sámson és az Ószövetség egyes szereplői. A szentek életében azt találjuk, hogy egyesek, mint Szent Domonkos Lori-catus, Sienai Szent Katalin, Gonzalez Silveira atya, rendelkeztek ezzel az adottsággal, amely lehetővé tette számukra, hogy természetes erejüket meghaladó, csodálatos erő kifejtéseket végezzenek. A bátorság ajándéka azonban elsősorban az elme megerősítésére adatott, amelyből minden emberi félelmet elűz, az akaratnak és az étvágyak isteni szilárdságot kölcsönöz, amely a lelket bátorrá teszi. A mi Urunk az erősségnek e szelleme által győzte le a kerti agóniában a szenvedéstől és a haláltól való rettegést, és az imádságból felkelve, teljesen lángolva a buzgalomtól, így szólt tanítványaihoz: "Keljete fel, menjünk el: íme, közel van, aki el akar árulni engem". Ez a szellem az, ami a Szenteket arra készítette, hogy ne féljenek semmilyen veszélytől amikor Isten terveinek végrehajtásáról és dicsőségének előmozdításáról volt szó. A Szent János Krizosztomusz nem félt semmitől, csak a bűntől. Eudoxia császárnő személyeket küldött, hogy megszondáztassák, hogy megtudják, mi az, amitől a legjobban rettegett, azzal a szándékkal, hogy később ezt a felfedezést kihasználva megfélemlítéssel rávegye őt arra, amire vágyott. De kiderült, hogy a szent püspök nem fél sem a láncoktól, sem a száműzetéstől, sem a haláltól; csak attól félt, hogy megbántja Istent. Xavéri Szent Ferenc, akit ez a szellem éltetett, hitetlen ellenségek egész seregeivel, viharokkal, hajótörésekkel, halállal dacolt, amint ezt csodálatosan megmutatta Japánba tett útja, amelyet egy kalóz, bálványimádó és ördögimádó nyomorult kis hajóján tett meg, aki többször megjelent neki, hogy megrémítse, és megfenyegette, hogy meg fogja érezni bosszújának hatásait; de a szent kinevették fenyegetéseit, mert minden bizalma Istenben volt. Egyik levelében azt írja, hogy "a legbiztosabb orvosság ilyen körülmények között az, ha semmitől sem félünk, ha Istenbe vetjük bizalmunkat"; és hogy "a legnagyobb baj, ami érhet bennünket, az, ha félünk Isten ellenségeitől, amikor az Ő ügyét támogatjuk". Bátornak és félelmetlennek kell lennünk tehát Isten szolgálatában, hogy fejlődhessünk a tökéletességben, és nagy dolgokra váljunk képessé. A bátorság ajándéka nélkül nem lehet számottevő fejlődést elérni a lelki életben. A megméltetés és az imádság, amelyek annak fő gyakorlatai, nagylelkű elszántságot követelnek, hogy legyőzzünk minden nehézséget, amellyel a Lélek útján találkozunk, amely annyira ellentétes a természetes hajlamainkkal. Szent Teréz azt mondta, hogy "az a lélek, aki azzal a szilárd elhatározással kezdett bele az ima gyakorlásába, hogy soha nem hagyja el azt, már megtette az út felét". A mártírok a kereszténység hősei között az első helyet foglalják el, mert a bátorság sokkal inkább a szenvedésben, mint a cselekvésben mutatkozik meg. A cselekvésben a természet megkönnyebbülést talál, és úgyszólván uralomra jut; de a szenvedés teljesen ellentétes a természettel, és ezért nehezebb és hősiesebb. A szent mártíroknak köszönheti az egyház az egész világon való elterjedését, és a római birodalom hitének alávetését. Az ő kezükbe helyezzük a pálmaágat, hogy jelezzük bátorságukat és győzelmüket. Egyesek ennek az ajándéknak tulajdonítják azt az erőt, amellyel Isten néha a szentek szavait ruhazza fel, hogy meggyőzzék az elméket és megérintsék a szíveket; de tévednek: ez egy másik különleges ajándék, amelyet gratia sermonisnak, a "beszéd kegyelmének" neveznek; olyan ingyenes ajándék, amelyet nem azoknak, akik kapják, hanem mások javára kell elraktározni. Azok az evangélikus

munkások, akik rendelkeznek ezzel a kegyelemmel, bár időnként nagyon egyszerű és durva beszédek tartanak, nem mulasztják el, hogy csodálatos benyomást tegyenek a lelkekre, mint ahogyan az apostolok, Ferrer Szent Vince, Szent Ignác és Xavéri Szent Ferenc esetében is történt. A bátorság ajándékával szemben álló bűn a félnkség vagy az emberi félelem, és egy bizonyos természetes gyávaság, amely saját felsőbbrendűségünk szeretetéből és saját kényelmünk iránti vonzalmunkból ered, ami hátráltat bennünket vállalkozásainkban, és arra késztet, hogy a megaláztatás és a szenvedés látványától elmeneküljünk. Semmi sem károsabb a lelki életben, mint azok a félelmek, amelyeket az ördög ezernyi emberi tekintettel gerjeszt, és amelyeknek nagylelkűen ellen kell állni. Ez az, ami sok nagyszerű ember bukását okozta, és ami - ha szabad így kifejeznünk magunkat - még az Egyház oszlopait is ledöntötte, mint a híres Osius, Cordova püspöke, aki, miután pápai legátusként elnökkölt a nizzai zsinaton, miután oly sokáig és oly nagy buzgalommal védte a hitet az ariánusok ellen, miután oly sok dicsőséges győzelmet aratott ezen eretnekek, Isten Fiának esküdt ellenségei felett, végül a félelemtől legyőzve beleegyezett, hogy aláírja Szent Athanasius elítélését. Szavakkal nem lehet elmondani, milyen kárt okoz nekünk az emberi szemlélet. Egy hívő elhatározza, hogy lelki dolgokról beszél, hogy betartja a hallgatás szabályát vagy más szabályt, hogy valamilyen erkölcsös cselekedetet gyakorol ; és mégis, ha ilyen vagy olyan személyekkel kerül össze, nincs bátorsága jó elhatározását teljesíteni, bár jól tudja, hogy utólag nagyon megbánja, hogy nem sikerült. Az egyik oldalon a mi szabályunk és Isten ügye áll, a másikon pedig ennek vagy annak a per fiának a kielégítése és a félelem attól, hogy nem tetszik neki. Mérlegeljük ezt a két szempontot, és az utóbbi győzedelmeskedik. Micsoda hűség ! micsoda gyávaság ! És ezt tesszük nap mint nap. Semmi sem jelzi biztosabban erénytelenségünket, és azt az uralmat, amelyet az emberi tisztelet gyakorol felettünk. Ez az oka annak, hogy Isten magunkra hagy bennünket és megvonja kegyelmeit, mi pedig ilyenkor észrevétlenül nyomorúságos hibákba esünk. Ahogy a tanácsadás ajándéka kíséri a bátorságét, és irányítja azt, nagy dolgok véghezvitelére késztetve bennünket, úgy az emberi óvatosság és a félnkség is társaságban tartja egymást, kölcsönösen támogatják egymást, és az öngigazolásra adnak okot. Akiket csak az emberi óvatosság vezérel, azok mértéktelenül félnenek. Ez a hiba nagyon gyakori a feletteseknél, és a hibák elkövetésétől való félelem miatt arra készíti őket, hogy feleannyi jót se tegyenek, mint amennyit tehetnének. Ezernyi félelem akadályoz bennünket minden pillanatban, és megakadályozza, hogy Isten útján haladjunk előre, és rengeteg jót tegyünk, amit megtehetnénk, ha a tanácsadás ajándékának fényét élveznénk, és rendelkeznénk a bátorsággal, amely a szilárdság ajándékából fakad:

de túl sok bennünk az emberi nézet, és minden dolog megijeszt bennünket. Félnünk attól, hogy egy olyan munka, amelyet az engedelmisség ránk kényszerítene, nem sikerül, és ez a félelem arra készíti, hogy visszautasítsuk azt. Attól félnünk, hogy tönkretesszük egészségünket, és ez a félelem arra készíti, hogy néhány könnyű hivatalra szorítkozzunk, anélkül, hogy a buzgalom vagy az engedelmisség arra ösztönözne bennünket, hogy ennél többet vállaljunk. Félnünk attól, hogy megterheljük magunkat, és ez arra készíti, hogy visszariadjunk a testi fenyegetésektől, vagy arra, hogy túlságosan kíméljük magunkat azok gyakorlásában. Lehetetlen megmondani, hogy a félelem mennyi mulasztást okoz nekünk. Csak nagyon kevesen vannak, akik mindent megtesznek Istenért és felebarátjukért, amit megtehetnének. Utánoznunk kellene a szenteket abban, hogy semmitől sem félnünk, csak a siriától, mint Krizosztomusz Szent János ; hogy bátran vállaljuk a kockázatokat, mint Xavéri Szent Ferenc ; hogy a sértések és üldöztetések ellenére is vágyakozunk, mint Szent Ignác. Az erősség ajándékának megfelelő boldogság a negyedik: "Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságosságra", mert akit a Szentlélek ereje éltet, annak csillapíthatatlan vágya van arra, hogy nagy dolgokat tegyen és szenvedjen. Az ennek az ajándéknak megfelelő gyümölcsök a hosszútávúság és a türelem: az első lehetővé teszi, hogy ne fáradjunk el és ne fáradjunk bele a jó vállalásába és cselekedeteibe; a második, hogy ne fáradjunk el és ne fáradjunk bele a rossz elszenvedésébe. VII.

Az istenfélelem ajándékáról. Az istenfélelem ajándéka olyan szokásbeli hajlam, amelyet a Szentlélek közvetít a léleknek, hogy az Isten fensége előtti tisztelet, valamint az Ő akaratától való függés és az annak való engedelmisség állapotában tartsa, és arra készítse, hogy elmeneküljön minden olyan dologtól, ami nem tetszhet neki. Ez az ajándék az alapja és alapja az összes többi ajándéknak, mert az Istenhez vezető úton az első lépés a rossz elkerülése, ami ehhez az ajándékhoz tartozik. A félelem által jutunk el a bölcsesség magasztos ajándékához. Akkor kezdjük megízlelni Istent, amikor elkezdjük félni Őt, és a bölcsesség a maga részéről tökéletessé teszi a félelmet. Isten ízlése az, ami az istenfélelmet szeretetteljessé, tisztává és minden önérdektől függetlenné teszi. Ennek az ajándéknak a hatása az, hogy a léleknek először is állandó tartózkodással, szent remegéssel, mélységes önmegtagadással ajándékozza meg Istent ; másodsor, rendkívüli rettegéssel az Őt ért legkisebb sérelmekről is, és állandó elhatározással, hogy elkerülünk minden alkalmat, amely Őt kellemetlenné tenné - harmadszor, alázatos beismeréssel, ha bármilyen hibába estünk ; negyedszer, éber gondoskodás az étvágy szabálytalan hajlamainak lekötésére, és gyakori önmegfigyelés, hogy megvizsgáljuk belső állapotunkat, és lássuk, mi az, ami belülről ellentétes az Isten szolgálatában való tökéletes hűséggel. Nagy tévedés azt gondolni, mint egyesek teszik, hogy az általános gyónás után nem szükséges a jövőben is ugyanolyan lelkiismeretesen kerülni a legkisebb bűnöket, a legkisebb tökéletlenségeket, a szív legkisebb szabálytalanságait, a kezdődő mozgásokat. Azok, akik a saját esetükben így cselekszenek, a magasabb tökéletesség elérésének titkos kétségbeesése miatt, általában másokat is hasonló érzésekre ösztönöznek, és ugyanilyen szabadságot alkalmaznak a vezetésük alatt álló lelkek tekintetében ; ami nagy tévedés. A lelkiismeretnek olyan finomságát kellene ápolnunk, és olyan szigorúnak kellene lennünk önmagunkkal szemben, hogy a legkisebb hiba fölött se hunyjunk szemet, hanem a szív legkisebb rendellenességei ellen is harcoljunk és elnyomjuk Isten méltó arra, hogy ilyen tökéletes hűséggel szolgáljuk ; ehhez felkínálja nekünk kegyelmét, és nekünk együtt kell működnünk vele. Soha nem érjük el a tökéletes belső tisztaságot, amíg annyira nem vigyázunk szívünk minden mozdulatára és minden gondolatunkra, hogy alig marad ki belőlünk valami, amiről ne tudnánk Istennek számot adni, és mely nem az Ő dicsőségére irányul, így például nyolc nap alatt nagyon kevés olyan külső cselekedetet vagy belső cselekedetet kellene végeznünk, amelynek nem a kegyelem az elve ; és ha mégis előfordulnak kivételek, azok csupán a meglepetésnek köszönhetőek, és csak néhány pillanatra tartanak, mivel akaratunk olyan szorosban egyesül Istennel, hogy azonnal elfojtja őket, amint észleli őket. Ritkán érünk el teljes győzelmet rendezetlen mozdulataink felett ; aligha győzünk le egyetlen mozdulatot is olyan tökéletesen, mintha valami elkerülne, vagy valami megmaradna, vagy a figyelem hiánya, vagy a kellően erőteljes ellenállás hiánya miatt. Így az egyik legnagyobb kegyelem, amelyet Isten ad nekünk ebben az életben, és amelyet leginkább kérünk kellene tőle, az, hogy annyira vigyázzunk a szívünkre, hogy a legkisebb rendellenes mozdulat se keletkezzék benne titokban anélkül, hogy észrevennénk és azonnal korrigálnánk ; mert minden nap rengeteg olyan mozdulatba keveredünk, amelyek elkerülnek bennünket. Amint észrevesszük, hogy bűnt követtünk el, azonnal meg kell bánnunk azt, és bűnbánatot kell tanúsítanunk, mert attól félünk, hogy az ilyen bűn akadályozza a későbbi kegyelmeket; és ez bizonyosan így lesz, ha elmulasztjuk, hogy vezekeljünk érte. Némelyeknek nincs szükségük különösebb vizsgálatra, mert alig követik el a legkisebb hibát is, máris szemrehányást kapnak érte, és tudomásul veszik róla ; mert ők mindig a Szentlélek világosságában járnak, aki az ő vezetőjük. Az ilyen személyek ritkák, és úgyszólván minden dologból különös vizsgálatot végeznek. A félelem szellemét túlzásba lehet vinni, és akkor ártalmas a léleknek, és akadályozza azokat a közösségeket és hatásokat, amelyeket az isteni szeretet fejtene ki benne, ha nem lenne így elzárva, és nem hűtené le a félelem. A félelem ajándékával szemben álló bűn a büszkeség, a függetlenség és az engedelkenység szelleme, amely az embert nem teszi hajlandóvá arra, hogy bármit is tegyen, csak a saját hajlamait kövesse, és képtelen elviselni bármilyen alárendeltséget, így gátlástalanul vétkezik, és nem számol el a kisebb hibákkal, kevés tisztelettel jelenik meg Isten előtt, sok tiszteletlenséget

követ el az Ő jelenlétében, megveti az Ő sugallatait, elhanyagolja az erény gyakorlására kínáló alkalmakat, és a lazaság és langyosság állapotában él. Azt mondják, hogy egy tétlen gondolat, egy óvatlan szó, egy közvetlen szándék nélkül végrehajtott cselekedet csekélység. Ez igaz lenne, ha tisztán természetes állapotban lennénk; de tegyük fel, hogy természetfeletti állapotba emelkedtünk, ami valóban így van, és amit Isten Fiának drága vére tisztított meg számunkra; ha feltételezzük, hogy életünk minden egyes pillanatától egy örökkévalóság függ, és hogy a legkisebb cselekedetünk is megérdemli, hogy birtokba vegyünk vagy megfosszuk magunkat egy olyan dicsőségtől, amely, mivel örökké tart, bizonyos értelemben végtelen, - akkor be kell ismernünk, hogy minden nap, mulasztásunk és gyávaságunk miatt, elképzelhetetlen veszteségeket szenvedünk el, ha nem térítjük meg szívünket tartósan Istenhez. Győződjünk meg egyszer s mindenkorra arról, hogy a külső cselekedetek, amelyeknek minden figyelmünket szenteljük, nem mások, mint a test, és hogy a szándék és a belső alkotja a lelket. A langyosság útja mérhetetlenül veszélyes : alig tudjuk, mi zajlik benne. Emlékezzünk egész életünkben arra, hogy Isten egy ideig skrupulus nélkül tűri az általunk elkövetett bűnöket. De ha kitartunk bennük, akkor az isteni igazságosság megérdemelt büntetése folytán vagy halálos bűnbe esünk, vagy belekeveredünk valamilyen nyomorúságos ügybe, vagy jellemünket olyan rágalom éri, amelyre nem adtunk okot, de amelyet Isten megenged, hogy kijavítson egy másik hibát, amelyet mi hagyunk figyelmen kívül hagyni. Szent Efrém* fiatal korában, amikor valamilyen feltételezett bűntett miatt börtönbe vetették, panaszt tett Istennél, és ártatlanságát bemutatva neki, úgy tűnt, hogy szemrehányást tesz a Gondviselésnek, amiért elhanyagolta őt. Egy angyal jelent meg neki, és így szólt hozzá: "Emlékszel arra a rosszra, amit egy ilyen napon egy szegény parasztemberrel szemben tettél, amikor a tehenét kövekkel agyondobáltad? Milyen vezeklést tettél, vagy milyen elégtételt adtál ? Isten megszabadít a börtönből, de csak tizenöt nap múlva. És különben is, nem te vagy az egyetlen, akivel Isten így bánt. Az ilyen és ehhez hasonló személyek, akik itt vannak veled együtt bezárva, ártatlanok a rájuk rótt bűnökben ; de elkövettek másokat is, amelyekről az emberi igazságszolgáltatás nem tud, de amelyeket az isteni igazságszolgáltatás megbüntetne. A bírák el fogják ítélni őket olyan bűnökért, amelyekkel tévesen vádolták őket ; és Isten megengedi, hogy kivégezzék őket, büntetésül titkos, csak neki egyedül ismert vétkekért." Isten ítéletei rettenetesek : miután magasabb tökéletességre hívott bennünket, és miután sokáig várt ránk, amikor látja, hogy továbbra is ellenállunk neki, * Szent Efrém élete megérdemli, hogy hosszasan olvassuk, és úgy, ahogyan ő maga elbeszéli. Raderus is közli az elbeszélést Viridarium Sanctorum című könyvében visszatartja tőlünk a kegyelmeket, amelyeket számunkra készített, megfoszt bennünket azoktól, amelyeket adott nekünk, és néha korai halál által kivon minket ebből az életből, nehogy végül még nagyobb rosszba essünk. Ez gyakran megtörténik azokkal a hívőkkel, akik langyosságban és hanyagságban élnek. A boldogság, amely a félelem ajándékára válaszol, az első :

" Boldogok a lélekben szegények" ; mert a léleknek az a mezítelensége, amely magában foglalja a világi javak és kitüntetések iránti minden törekvés elhagyását, szükséges következménye a tökéletes istenfélelemnek, annak a léleknek, amely arra készíti bennünket, hogy teljesen Istennek rendeljük alá magunkat, és semmi mást ne becsüljünk nagyra, csak Őt, ami arra készíti, hogy minden mást megvetünk, és nem engedünk meg semmiféle önérvényesítést, sem magunkban, amikor saját felsőbbrendűségünket akarjuk érvényesíteni, sem mások felett, amikor világi gazdagságra és kényelemre törekszünk. A Szentléleknek ehhez az ajándékhoz tartozó gyümölcsei a szerénység, a mértékletesség és a tisztaság. Az első azért, mert semmi sem járul hozzá jobban a szerénységhez, mint az Isten iránti szeretetteljes tisztelet, amelyet a gyermeki félelem szelleme ébreszt; a második pedig azért, mert az élet kényelmeinek és az érzékek örömeinek visszafogásával vagy mérséklésével hozzájárulnak a félelem ajándékával együtt a kicsapongás megfékezéséhez.

V. FEJEZET A SZENTLÉLEK GYÜMÖLCSEIRŐL.

I. CIKKELY. A Szentlélek gyümölcseinek természetéről. AMIKOR sokáig buzgón gyakoroljuk magunkat az erények gyakorlásában, könnyebbé válunk az erények előidézésében is. Már nem érezzük azokat az ellenszenveteket, amelyeket kezdetben tapasztaltunk. Nem kell többé harcolnunk és erőszakot tennünk önmagunkon. Azt, amit korábban csak nehezen tettünk meg, most már magabiztosan tesszük. Ugyanez történik az erényekkel is, mint a fákkal. Ahogy az utóbbiak gyümölcsöket teremnek, amelyek, ha megérnek, elveszítik csípősségüket, és édesek és kellemes ízűek ; úgy, ha az erényes cselekedetek elérnek egy bizonyos érettséget, örömmel végezzük őket, és finom ízt találunk bennük. Ebben a stádiumban a Szentlélek által ihletett erény cselekedeteket a Szentlélek gyümölcseinek nevezzük ; és bizonyos erények olyan tökéletességgel és édességgel hozzák őket létre, hogy boldogságnak nevezik őket, mert a lelket teljesen betölti Isten. Minél inkább birtokolja pedig Isten a lelket, annál inkább megszenteli azt ; és minél szentebb a lélek, annál közelebb kerül ahhoz a boldog állapothoz, amelyben a természet meggyógyul romlottságából, az erények mintegy természetessé válnak. Azok, akik a tökéletességre törekszenek szisztematikus gyakorlatok és cselekedetek útján, anélkül, hogy teljesen átadnák magukat a Szentlélek vezetésének, soha nem rendelkeznek az erényeknek ezzel az édességével és mintegy érettségével ; mindig nehézségeket és ellenszenveteket éreznek, mindig küzdeniük kell, és gyakran legyőzik őket, és hibákat követnek el : ehelyett azok, akik a Szentlélek vezetése alatt, az egyszerű emlékezés útján haladnak, a Szentlélekhez méltó buzgalommal és örömmel gyakorolják a jót, és harc nélkül dicsőséges győzelmeket aratnak, vagy ha harcolniuk kell, azt örömmel teszik. Ebből következik, hogy a langyos lelkeknek kétszer annyi gondjuk van az erény gyakorlása során, mint a buzgó lelkeknek, akik komolyan és fenntartás nélkül szentelik magukat annak ; mert az utóbbiak rendelkeznek a Szentlélek örömeivel, amely minden dolgot könnyűvé tesz számukra ; míg IV. alapelv az előbbieknél szenvedélyeik ellen kell küzdeniük, és a természet gyengeségeit és gyarlóságait tapasztalják, amelyek ellensúlyozzák az erény édességét, és cselekedeteiket nehezzé és tökéletlenné teszik. A gyakori közösség kiváló eszköz arra, hogy az erényeket tökéletessé tegyünk magunkban, és elsajátítsuk a Szentlélek gyümölcseit; mert Urunk, egyesítve Testét testünkkel és Lelkét lelkünkkel, elégeti és felemészti bennünk erkölcsünk magvait, és fokozatosan közli velünk saját isteni indulatát és tökéletességét, aszerint, ahogyan hajlandók vagyunk rá, és ahogyan tűrjük, hogy bennünk működjön. Megtalálja bennünk például valamilyen nemtetszés emlékét, amely, bár elmúlt, mégis olyan benyomást tett elménkre és szívünkre, amely a bosszúság magjaként megmaradt, és amelynek hatásait alkalmanként érezzük. Mit tesz a mi Urunk ? Eltörli ennek az elégedetlenségnek az emlékét és képét ; eltörli azt a benyomást, amely minden erőnkre nyomot hagyott, és teljesen elpusztítja a bűnök magvát, helyére a szeretetet, az örömet, a béke és a türelem gyümölcseit ültetve. Ugyanígy kitépi a harag, a mértéktelenség és más hibáink gyökereit, és közli velünk az erényeket és azok gyümölcseit.

II. A szeretetet, az örömet és a béke gyümölcseiről. A Szentlélek első három gyümölcse a szeretet, az örömet és a békeség, amelyek különleges módon tartoznak a Szentlélekhez ; a szeretetet, mert Ő az Atya és a Fiú szeretete, és a jó szeretete; az örömet, mert Ő a legjelenevalóbb az Atyának és a Fiúnak, és mintegy beteljesíti az ő bétételüket; a békeség, mert Ő az Atyát és a Fiút összekötő kapocs és kötelék. Ez a három gyümölcs összekapcsolódik, és természetesen egymás után következik. A szeretetet, vagyis a buzgó szeretetet arra készítet, hogy birtokoljuk Istent ; az örömet Isten birtoklásából fakad, és nem más, mint a nyugalom vagy a megnyugvás, amelyet a birtokunkban lévő javak élvezetében találunk. A béke, amely Szent Ágoston szerint a rend nyugalma, fenntartja a lelket az örömet birtoklásában minden ezzel ellentétes dologgal szemben. A szeretet kizár minden más örömet, a béke pedig mindenféle bajt és félelmet. A Szentlélek gyümölcsei között a szeretet az első helyen áll, mert ez hasonlít leginkább a Szentlélekhez, aki maga a szeretet, és következésképpen ez visz minket legközelebb az igazi és örök boldogsághoz, és a legszilárdabb örömet, a legmélyebb békét ajándékozza nekünk. Adjatok egy embernek uralmat a világ felett, a lehető legteljesebb önállósággal ; birtokolja az összes gazdagságot, minden kitüntetést, minden élvezetet, amit csak kívánni lehet ;

adjátok neki a legtokéletesebb bölcsességet, amit csak el tudtok képzelni ; legyen egy másik Salamon és még Salomonnál is több, és ne tudjon semmiről, amit az elme tudhat; adjátok hozzá a csodatétel hatalmát ; állítsa meg a napot a pályáján, ossza szét a tengereket, támassza fel a halottakat ; legyen felruházva isteni erővel, olyan magas fokon, amennyire csak akarod, és legyen továbbá a prófétálás adománya, a szellemek megkülönböztetése, a szívek titkainak ismerete, - azt mondom, hogy a szentség legkisebb fokozata, amellyel ez az ember rendelkezhet, a szeretet legkisebb cselekedete, amelyet véghezvihet, többet ér mindezeknél ; ez közelebb hozza őt a Fenséges Jóhoz, és olyan lényt kölcsönöz neki, amely sokkal kiválóbb, mint amilyen mindezek az egyéb előnyök megajándékoznák őt, ha rendelkezne velük. És ezt két okból teszi. Először is azért, mert Isten szentségében való részesedés azt jelenti, hogy részesülünk abból, ami benne úgymond a leglényegesebb. Isten egyéb tulajdonságai, mint a tudás, a hatalom, közölhetők oly módon, hogy természetesek legyenek az emberek számára ; egyedül a szentség soha nem lehet természetes számukra. Másodszor, mert a szentség és a boldogság mintegy két elválaszthatatlan testvér, és Isten csak a szent lelkekkel közli és egyesíti magát, és nem olyanokkal, akik szentség nélkül rendelkeznek tudással, hatalommal és minden más elképzelhető tökéletességgel. Így a szentség legkisebb mértéke, a legkisebb cselekedet, amely a szentséget növeli, előnyben részesítendő a jogarok és koronák előtt. Ebből következik, hogy azáltal, hogy minden nap elveszítjük a természetfeletti cselekedetek sokaságának lehetőségét, elképzelhetetlen mértékű és mindenekelőtt helyrehozhatatlan boldogságvesztést szenvedünk el. A teremtményekben két okból sem találhatunk örömet és békességet, amelyek a Szentlélek gyümölcsei. Először is, mert egyedül Isten birtoklása az, ami megerősíthet bennünket a bajok és félelmek ellen, amelyek helyett a teremtmények birtoklása ezernyi aggodalmat és ezernyi nyugtalanságot okoz. Aki Istent birtokolja, azt semmi sem nyugtalanítja, mert számára Isten minden, és minden más semmi számára. Másodszor, mert semmilyen teremtett jószág nem képes teljesen kielégíteni vagy megelégedni bennünket. Úrítsd ki az óceán medrét, majd engedj bele egyetlen csepp vizet ; vajon megtöltöd-e újra ezt a mérhetetlen űrt? Ha Isten a végességig teremtene is tökéletesebb és még tökéletesebb teremtményeket, nem lenne képes mind együttesen betölteni a lelkünket ; van bennünk egy űr, amelyet nem lehet betölteni, csak Isten által. A béke az, ami miatt Isten uralkodik a lélekben, és ami teljes szuverenitást ad neki a lélek felett. Ez az, ami a lelket abban a tökéletes függésben tartja, aminek Istentől kellene lennie. A megszentelő kegyelem által Isten mintegy' fellegrárat formál magának a lélekben, amelyben Ő maga. magát bebetonozza. A béke által egyfajta szalutát tesz, és minden képességet birtokba vesz, és olyan erősen megerősíti azokat, hogy a teremtmények többé nem tudnak oda behatolni, hogy megzavarják őket. Isten elfoglalja az egész belsőt : így a Szentek a cselekvésben éppúgy egyesülnek Istennel, mint az imádságban, és a legmegrendítőbb események sem okoznak nekik soha semmilyen gondot. ^III. A türelem és a szelídség gyümölcseiről. Az előbbi gyümölcsök a türelem és a szelídség, vagyis a mértékletesség gyümölcseire készítetik a lelket. A türelem erényének az a tulajdonsága, hogy mérsékli a szomorúság mértéktelenségét; a szelídség erénye pedig elfojtja a harag lökéseit, amelyek indulatosan emelkednek fel, hogy elhárítsanak minden előre küldött rosszat. Ez a két erény csak erőszakos erőfeszítésekkel harcol és győzelmet arat, mégpedig nem minden nehézség nélkül; a türelem és a szelídség azonban, amelyek a Szentlélek gyümölcsei, harc nélkül engedelmségre kényszerítik ellenségeiket, vagy ha harcolnak is, azt fáradtság nélkül, sőt örömmel teszik. A türelem örömmel szemléli a szomorúságra kiszámított tárgyakat:

Így a mártírok örülnek az üldöztetés fenyegetésének és a kínzások látványának. Ha egyszer a szívben szilárdan megalapozódik a béke, a szelídségnek már nem okoz gondot a harag mozgulatainak szabályozása. A lélek megőrzi egyensúlyát, és soha nem veszíti el nyugalmát. És ez a Szentlélek hatása, aki benne lakozva és minden erejét birtokba véve számúzi a szomorúság minden tárgyát, vagy

megakadályozza, hogy azok bármilyen benyomást tegyenek rá ; így az ilyen lélek előtt még az ördög is félelemmel áll, és nem mer közeledni hozzá. A jóság és a jóindulat gyümölcséről: Ez a két gyümölcs azt a jót tiszteli, amit felebarátunkkal teszünk. A jóság az a hajlam, amely arra készítet bennünket, hogy másoknak kedveskedjünk, és közöljünk velük abból, amink van. Nincs olyan kifejezés a mi, nyelvünkben, amely ex actio kifejezné a jóindulatot; mert a jóindulat szó nincs általános használatban, kivéve talán a jóság jelölésére, és ez a fajta jóság abban áll, hogy másokat akarattal, szívesen, örömmel kötelezünk, anélkül, hogy éreznénk azt a nehézséget, amelyet az tapasztal, aki a jóindulatot csak az erény minőségében birtokolja, és nem a Szentlélek gyümölcsének minőségében is.

V. CIKKELY A hosszútávúság gyümölcséről. A hosszútűrés vagy kitartás megakadályozza azt a fáradságot és fáradtságot, amelyet különösen valamilyen remélt jóra való várakozás, vagy valamilyen jótettünk, vagy valamilyen rossz elszenvetésének hossza és időtartama okoz, és nem magának a dolognak a nagysága, vagy a vele kapcsolatos egyéb körülmények. A hosszú animáció például azt eredményezi, hogy harmadik évi noviciátusunk végén buzgóbbak leszünk, mint az elején voltunk. VI. A hit gyümölcséről. A hit, amennyiben a Szentlélek gyümölcse, bizonyos könnyedség abban, hogy minden olyan dolgot elhiggyünk, ami a hívők hitéhez tartozik, állhatatosság abban, hogy ragaszkodunk hozzá, és bizonyosság abban, hogy amit hiszünk, az igaz, anélkül, hogy éreznénk azokat az ellenérzéseket és kétségeket, hogy az elme sötétsége és homályossága, amelyeket a hit dolgaiban természetesen tapasztalunk. Ehhez az kell, hogy az akaratban legyen egy jámbor szeretet, amely arra hajlamosítja az értelmet, hogy habozás nélkül elhiggye a neki javasolt dolgokat. E jámbor vonzalom hiányában a zsidók, bár meggyőzték őket Urunk csodái, nem hittek benne, mivel értelmüket akaratuk rosszindulata elsötétítette és elvakította. Ami pedig a zsidókkal történt a hit lényegét illetően, az gyakran megtörténik velünk a hit tökéletességével kapcsolatos dolgokban; vagyis azokban a dolgokban, amelyek tökéletesíthetik azt, és amelyek következményei azoknak az igazságoknak, amelyeket az hitre készítet bennünket. Például azt tanítják nekünk, hogy a mi Urunk egyszerre Isten és ember, és mi ezt elhiszük. Ha ebből azt a következtetést vonjuk le, hogy ezért mindenekfelett kell Őt szeretnünk, gyakran látogatnunk kell Őt a Szent Eucharisziában, fel kell készülnünk a befogadására, és mindezt első számú kötelességünk és feladatunkká kell tennünk, akkor habozunk, és akaratunk a gyakorlatban ellenáll az értelem hitének. Ha csak engedne neki, Urunk titkaiba vetett hitünk napról napra növekedne. De mi elfojtjuk rosszaságainkkal ezt a jámbor vonzalmat, amely oly szükséges ahhoz, hogy eljussunk a hit beteljesedéséhez. Ha valóban Istennek megfelelő jóakarattal rendelkezünk, akkor átható és tökéletes hitünk lenne. Egyesek a hit szó alatt hűséget, állhatatosságot értenek az ígéretek megtartásában; mások azt, hogy könnyedén hiszünk az emberi dolgokban, anélkül, hogy megengednénk magunknak, hogy alaptalan bizalmatlanságot, gyanakvást és elhamarkodott ítéleteket tápláljunk. A szerénység, a mértékletesség és a tisztaság gyümölcséről. A szerénység, amennyiben erény, jól ismert. Szabályozza a test minden mozdulatát, a gesztusokat és a szavakat. Amennyiben a Szentlélek gyümölcse, ezt könnyen és természetesen teszi, sőt, a lélek minden belső mozdulatát úgy állítja össze, mint Isten jelenlétében. Elménk könnyű és nyugtalan, állandóan mozgásban van, mindenféle csapong, mindenféle tárgyakhoz rögzül, szüntelenül fecseg. A szerénység ezt megfékezi, mérsékli, és a lelket mélységes békeességbe helyezi, amely arra rendeli, hogy Isten lakhelyévé és országává váljon így az Isten jelenlétének ajándéka gyorsan követi a szerénység gyümölcsét. Ez utóbbi az előbbihez képest az, ami a harmat volt a manához; Isten jelenléte pedig egy transzcendens fény, amelyben a lélek Isten előtt szemléli önmagát, és minden belső mozgását, minden benne zajló dolgot tisztábban lát, mint ahogyan a színeket látjuk délidőben. A szerénység feltétlenül szükséges számunkra ; mert a szerénység, bár önmagában kicsinyes dolognak tűnik, következmények miatt mégis nagy jelentőséggel bír, és nem csekély jele a kevésbé vallásos léleknek. A mértékletesség és a tisztaság erénye a test örömeire

vonatkozik, elfojtva a tiltottakat, és mérsékelve a törvényeseket. Az előbbi visszatartja az evés és ivás iránti rendetlen vonzalmat, és megelőzi a túlzásokat, amelyeket elkövethetnénk. Az utóbbi szabályozza vagy teljesen visszavonja a testi örömök használatát. A mértékletesség és a tisztaság gyümölcssei azonban annyira elszakítják a lelket a test szeretetétől, hogy az már alig lázadásait, és minden nehézség nélkül engedelmeskedik neki.

VI. AZ AKADÁLYOK, AMELYEKET AZ ÖRDÖG A SZENTLÉLEK VEZETÉSE IRÁNTI ENGEDELMESSÉG GYAKORLÁSÁBAN AZ UTUNKBA ÁLLÍT.

I. CIKKELY. Hogyan akadályozza az ördög a lelki fejlődésünket. Hogy az ördög milyen nagymértékben akadályozza lelki fejlődésünket, az minden képzeletet felülmúl. A lelki gyakorlatos év kezdete óta nem keveseket tévesztett meg valamilyen baj, bosszúság, aggály vagy más gonosz hajlam segítségével. Amikor úgy látja, hogy az első bűnök sikerrel jártak, újabbakhoz folyamodik, mindig valamilyen új tervvel, vágyakkal vagy reményekkel foglal le bennünket, hogy szórakoztasson bennünket, és eltérítsen Isten útjaitól és tökéletességünk gondozásától. Erre a célra kihasználja az olyan lehetőségeket, amelyek kínálkoznak, a múltbéli események emlékét, a hallott híreket, az érzéseket megragadó tárgyakat, humorunkat és szenvedélyeinket, mozgásba hozva ezeket a különböző rugókat, hol az egyiket, hol a másikat, hogy elménket és szívünket állandóan valamilyen aprósággal foglalja le, amely leköt minket, vagy haszontalan gondolatokkal és elmélkedésekkel, vagy hiú vágyakkal és félelmekkel, vagy a meg nem erősített szenvedélyek valamely más mozgásával. Amikor ez az elvonulás véget ér, és visszatérünk a főiskolai elfoglaltságokhoz, ott ismét ugyanolyan vagy erősebb kötöttségeket állít az utunkba, és ugyanolyan nagy vagy még veszélyesebb akadályokat; így, ha nem vigyázunk, egész életünkön át így fog minket nyomorultul kötni valami Istentől független dologhoz. És így a halál meglep minket; úgy fogunk meghalni, ahogyan éltünk, tökéletlenül; és az ellenség elérte célját, ami az, hogy megzavarjon minket Jézus Krisztus ítélőszéke előtt. Ez a vég, sajnos, de túlságosan is gyakran. Hogy megelőzzük az ilyen szerencsétlenséget, vizsgáljuk meg magunkat alaposan, és figyeljük meg, milyen tárgyra szegeződnek leginkább gondolataink, mi foglalkoztatja leginkább a szívünket, milyen gondolatok zavarják leginkább belső békénket. És ha rájöttünk, mi az, azonnal gyökerestül gyomláljuk ki, mint az ellenség nyilvánvaló eszközét, aki el akar minket pusztítani. Gondoljuk meg azt is, hogy vajon leglángolóbb vágyunk és legfőbb gondunk az-e, hogy állapotunk tökéletességében előrehaladjunk; és ha nem, akkor minden erőnkkel igyekezzünk elérni ezt a szent hajlamot. II. Az ördög különböző mesterkedései, hogy megtévesszen bennünket, i. i. Az ördög a kezdőkkel való bánásmódja az, hogy vagy megakadályozza a jót, amit tesznek, vagy csökkenti azt, vagy átváltoztatja valami kevésbé jóra, vagy olyasmire, ami csak látszólagos, vagy valami károsra, vagy erőn felülire, vagy túlságosan emelkedettre lelkük jelenlegi hajlamához képest. A tökéletes lelkeknél az a mesterkedése, hogy nyugtalan állapotban tartsa őket, soha nem hagyva nekik nyugalmat, hogy miután elfárasztotta és kifárasztotta őket, végül, ha lehet, elfordítsa őket az Istenhez való szoros kötődésüktől, szomorúsággal és bátortalansággal töltsse el a szívüket, legyengítse őket a jó cselekedeteiben, és elernyedésre és langyosságra vezesse őket. §n. Vannak olyan személyek, akiket az ördög nem akadályoz meg abban, hogy sok jót tegyenek, mert a jó, amit tesznek, arra szolgál, hogy megtévessze őket. Első támadásai arra irányulnak, hogy a lelkeket halálos bűnbe taszítsa; de ha látja, hogy nem járhat sikerrel tervében, megváltoztatja támadásának módját, és arra vezeti őket, hogy a jót cselekedve sok bocsánatos bűnt kövessenek el. Miután ezzel az eszközzel meggyengítette őket, a végén nem okoz neki nehézséget, hogy halálos bűnökbe ejtse őket. III. § Jó terveinkben az ördög úgy viselkedik, mint a fáraó az izraeliták esetében, amikor azok el akartak menni, hogy áldozatot mutassanak be Istennek a pusztában. Ez a fejedelem nem tudta teljesen megtagadni tőlük a megengedést, de amennyire csak tudta, korlátozta azt. Egyszer azzal a feltétellel, hogy feleségüket és gyermekeiket Egyiptomban kell hagyniuk, máskor pedig azzal, hogy nem vihetik magukkal a jószágait. Az ördög majdnem ugyanilyen cseleket alkalmaz. Ha

valamilyen szent elhatározást hoztunk, ha nem tudja megakadályozni mindazt a jót, amit tenni akarunk, akkor megakadályozza, amennyire csak tudja ;

feltéve, hogy mindig levonhat valamit Isten szolgálatából, hogy az ne legyen fuh1 és teljes; megelégszik. §iv. Néha elhatároztuk, hogy egy bizonyos időn belül valamilyen jó cselekedetet fogunk véghezvinni ; de az ördög közbeavatkozik annak végrehajtásában, és megghiúsítja azt, vagy azzal, hogy nehézségeket állít elé, ellenállást kelt másokban, vagy ellenérzéseket kelt bennünk ; vagy pedig arra törekszik, hogy elhatározásunk és állhatatosságunk hiányában rávegyen bennünket, hogy feladjuk vállalkozásunk egy részét, vagy teljesen felhagyjunk eredeti tervünkkel. Ha látja, hogy nem tudja a dolgokat, amelyeket a képzeletünk elé állít, hogy megjesszen minket, abszolút immi- IV. akkor legalábbis kétségesnek vagy bizonytalannak ábrázolja őket számunkra ; és megmutatja, hogy mennyire kell tőlük félnünk, hogy a veszélyektől és nehézségektől való rettegéssel elrettentsen bennünket. E célból kihasználja rossz hajlamainkat ; és mindaddig, amíg a kegyelemnek való tökéletlen alávetettség állapotában vagyunk, nagy hatalmat adunk neki, hogy eltérítsen bennünket a jótól, és ezáltal kegyelmünk és érdemünk kiszámíthatatlan veszteségeket szenved. §v. Gyakran megtörténik, hogy amikor a Szentlélek valamilyen gondolatot helyez elménkbe, az ördög ellopja azt, csalást úz belőlünk, és egy másikat javasol helyette, amely, bár talán önmagában nem rossz, mégis sok kárt okoz nekünk, mivel megfoszt minket attól a jó ösztönytől és békességtől, amely az első gondolatból fakadt, és amely Istentől származott ; Így hát résen kell lennünk, hogy az egyikben megerősödjünk, a másikat pedig elvetjük, és rendkívül fontos, hogy figyelmesen figyeljük gondolatainkat, és alaposan megvizsgáljuk őket a kezdetüknél, a fejlődésüknél és a befejezésüknél. III. Az Isten és az ördög cselekedeteinek megkülönböztetéséről. Minden, ami a belső békét és nyugalmat rombolja, az ördögtől származik. Isten a boldogságot és a szentséget oly módon kapcsolta össze, hogy kegyelmei nemcsak megszentelik a lelket, hanem meg is vigasztalják, és békével és édességgel töltik el. Az ördög sugallatai éppen az ellenkező hatást váltják ki, vagy azonnal, vagy legalábbis a végén ; a kígyót a farkáról ismerjük fel, vagyis arról, hogy milyen hatásokat vált ki, és milyen következtetésre vezet. IL § Az ördögtől származik minden hipotetikus vagy feltételes tétel, amely csak azért van kiszámítva, hogy bajt okozzon ; mint például: Ha Isten ilyen esetben elhagyna engem, mit kellene tennem 1 és hasonlók. Nem szabad az ilyen felvetésekre válaszolnunk, és nem szabad megengednünk, hogy elménk megpihenjen az ilyen gondolatokon, amelyeket az ellenség azért sugall, hogy elvegye tőlünk az Istenbe vetett bizalmunkat, és nyugtalanságba és csüggedésbe taszítson bennünket. Bízunk Istenben, mert Ő hűséges, és soha nem hagyja cserben azokat, akik teljesen átadva magukat neki, csak arra törekednek, hogy mindenben az Ő kedvében járjanak. IV. Titkos illúziók. §i. Nagyon gyakran megtörténik, hogy amikor úgy érezzük, hogy valamilyen irregularis mozzanat gerjesztődik szívünkben, nem akarunk beleegyezni a bűnbe, de nem vagyunk hajlandók elszántan elúzni a rossz érzést sem. Elutasítjuk a bűnt, amely az emberek szemében nyilvánvaló lenne, és megengedjük a belső szabálytalanságot, amelyet Isten lát, és amely nem tetszik neki. Például keserűséget érzünk valaki iránt ; nem vagyunk hajlandók ezt az érzést vele szemben kimutatni, de hagyjuk, hogy a szívünk tele legyen vele, ahelyett, hogy azonnal megszabadulnánk tőle. Ez az egyik legtitkosabb és legveszélyesebb illúzió. §". Amikor valamire vágyunk, ezer ok jut eszünkbe, hogy szenvedélyünknek színt adjunk. Becsapjuk magunkat, amikor, miután valamilyen tervet alkotunk a természetes hajlamból, a kegyelem oldalán keresünk valami okot, hogy azt alátámasszuk. " Meglátogatom Szo és így című urat; én is arra fogom buzdítani, hogy vonuljon vissza." Általában véve ez is rossz elvből fakad ; ez az önszeretet találmánya, amely zseniális az ilyen okok felfedezésében. § ni. Néha megtörténik, hogy amikor Isten világosságot és kegyelmének sugallatát adja nekünk, hogy bizonyos hibáinkat, amelyeknek alá vagyunk vetve, kijavítsuk, gondolatainkat másfelé fordítjuk; az erény valamely más cselekedetére vetjük magunkat, és Istent megtévesztve gyakoroljuk, hogy elkerüljük lelkiismeretünk szúrásait és szemrehányásait, elkerüljük a

szégyent, amelyet hibánk látványa okozna nekünk, és saját erényünk meggyőződésének megfelelően áltatjuk magunkat. De sohasem fogjuk elérni ezt a szent szabadságot, a szívnek ezt a nagyszerűségét, amelyre törekszünk, hacsak nem javítjuk ki magunkat azokból a hibákból, amelyeket Isten tár elénk. §iv- Néha nem vesszük eléggé észre, hogy miközben a legmagasabb témákról elmélkedünk, vagy a legszentebb foglalatosságokkal foglalkozunk, elménk nem annyira teljesen el van vele telve, hanem hogy ugyanakkor más üres dolgokra gondolunk ; és ez életünknek oly nagy részét elveszíti, holott azt Istennek kellene adnunk. V. CIKKELY. A megtévesztett lélek jegyei. Szüntelenül rendkívüli kegyelmekről, látomásokról és kinyilatkoztatásokról beszélni ; semmi másra nem gondolni ; csak kevés gondot fordítani a szív mozgásának megfigyelésére és szabályozására j hiányosnak lenni az egyszerűségben és nyitottságban előjárókkal és vezetőkkel szemben j csak az istenségről elmélkedni akarni, Urunk szent emberségéről pedig egyáltalán nem j a szent Egyház tanításával és gyakorlatával ellenkező magatartást és véleményeket elfogadni, - ezek a megtévesztett lélek jelei. §n. Az ördög néha magasztos gondolatokra emeli a lelkeket Istenről, hogy elfordítsa őket a Jézus Krisztushoz való szoros alkalmazkodásról, aki minden jónak forrása, és az ördögök gyűlöletének nagy tárgya. VI. Amit a jóra vezető mozdulatokban meg kell figyelünk. Minden olyan mozdulat, amely a jóra vezet bennünket, figyelemre méltó. Meg kell vizsgálnunk : 1. Milyen készséggel követtük őket, hogy teljes szellemi és testi erőnkkel követtük-e őket. 2. Milyen indíték vezérelt bennünket, és milyen céllal tettük ezt. 3. Hogy a cselekvés során megőriztük-e azt a buzgalmat és tiszta szándékot, amellyel elindultunk. Mert túlságosan gyakran előfordul, hogy egy valóban szent cél érdekében vállalunk valamilyen jó munkát, de alighogy elkezdjük, máris szem elől tévesztjük ezt a célt, vagy csak félig-meddig tartjuk rajta a szemünket. A hiúság, az érdek és az önzés észrevétlenül siklik be a szívünkbe. Apránként ellankadunk, elfáradunk, engedünk a természetes állhatatlanság ösztönzésének ; így ritkán sikerül ugyanazzal a lelkesedéssel és ugyanazzal a tiszta szándékkal befejeznünk, amellyel elkezdjük.

AZ EMLÉKEZÉS ÉS A BELSŐ ÉLET. I. FEJEZET A BELSŐ ÉLET TERMÉSZETÉRŐL ÉS OKAIRÓL.

I. CIKKELY. Miből áll a belső élet. §i. A BELSŐ ÉLET kétféle cselekedetből áll, nevezetesen a gondolatokból és az érzelmekből. Csak ebben különböznek a tökéletes lelkek a tökéletlenektől, és az áldottak azoktól, akik még a földön élnek. Gondolatainknak, mondja Szent Bernát, "mindig az igazságot kell követniük, és érzelmeinknek mindig a szeretet buzgóságában kell megmaradniuk". Ily módon, mivel elménk és szívünk szorosan Istenhez van kötve, teljesen Isten által megszállva a külső elfoglaltságok közepette sem tévesztjük soha szem elől Őt, és mindig az Ő szeretetének gyakorlásával vagyunk elfoglalva. §n. A jó és a rossz vallásosok csak gondolataik, ítéleteik és vonzalmaik természetében különböznek egymástól. Ebben áll az angyalok és az ördögök közötti különbség is, és ez az, ami az előbbieket szentté és áldottá, az utóbbiakat pedig gonosszá és nyomorulttá teszi. Ennek megfelelően rendkívüli gonddal kell figyelünk belsőkre, és állandó figyelmet kell fordítanunk arra, hogy ítéleteinket az igazságnak megfelelően szabályozzuk, és hogy érzelmeinket a szeretetnek alárendelve tartjuk. ITI- § A lelki és belső élet lényege. két dologban áll : egyrészt Isten működésében a lélekben, a lelkületet megvilágító fényekben és az akaratra ható sugallatokban j másrészt a léleknek a kegyelem fényeivel és mozdulataival való együttműködésében. ' Tehát, hogy közösséget tartsunk a Istenhez, és hogy alkalmassá tegyük magunkat arra, hogy nagyobb és gyakoribb közléseket kapjunk tőle, nagy szívtisztaságot, nagy lelki erőt kell felmutatnunk, és állandó és sérthetetlen hűséget kell tanúsítanunk az Istennel való együttműködésben, és követnünk kell az Ő Lelkének mozgását, bármilyen irányba is indít bennünket. §III. A belső élet egyik foglalatossága az, hogy különösen háromféle dolgot vizsgálunk és állapítunk meg a bensőkben. Először is, ami saját természetünkéből származik - bűneink, rossz szokásaink, szenvedélyeink, hajlamaink, vonzalmaink, vágyaink, gondolataink, ítéleteink, érzelmeink ; másodsor, ami az ördögtől származik - kísértései, sugallatai, mesterkedései, az illúziók, amelyekkel megpróbál minket elcsábítani, hacsak nem vagyunk résen ; harmadszor, ami Istentől származik - az Ő fényei, sugallatai, kegyelmének mozdulatai, tervei

velünk kapcsolatban, és az utak, amelyeken Ő akar minket vezetni. Mindezekben meg kell vizsgálnunk és látnunk, hogyan viselkedünk, és viselkedésünket Isten Lelke által kell szabályoznunk. Gondosan meg kell figyelniünk, hogy mi az, amire a Szentlélek leginkább vezet bennünket, és mi az, amiben leginkább ellenállunk neki ; cselekedeteink kezdetén kérjük a kegyelmet, hogy jól alakítsa ki azokat, és figyeljük meg szívünk legapróbb mozdulatait is. Nem szabad az egész pihenőidőnket az imádságra és az olvasásra fordítanunk, hanem egy részét arra kell fordítanunk, hogy megvizsgáljuk szívünk hajlamát, hogy megállapítsuk, mi jár ott, és felfedezzük, mi az, ami Istentől való mi az, ami a természettől, és mi az ördögtől való ; hogy a Szentlélek vezetésére bízzuk magunkat, és megerősödjünk abban az elhatározásban, hogy minden dolgot Istenért teszünk és mindent elszenvedünk. II. Hogyan kell utánoznunk Isten belső életét. "Isten belső életét abban kell utánoznunk, hogy Ő magában végtelen életet birtokol, mind az értelem működése által, amely által az Ige személyének elve, mind az akarat működése által, amely által a Szentlélek személyének elve. Sőt, külsőleg is cselekszik önmagára nézve, az Ő jó tetszése szerint, a világegyetem létrehozása és kormányzása által, anélkül, hogy ez a külső cselekvés bármiféle csökkenést vagy változást okozna az Ő belső életében, oly módon, hogy ezzel kapcsolatban külsőleg cselekszik, mintha egyáltalán nem is cselekedne. Ez a mi példaképünk : először is, a legtökéletesebb életet kell magunkban és magunk számára kialakítanunk azáltal, hogy értelmünket és akaratunkat állandóan Istenhez fordítjuk. Akkor képesek leszünk arra, hogy önmagunkból a felebarátunk szolgálatára menjünk ki, anélkül, hogy belső életünk sérülne, nem adjuk át magunkat teljesen másoknak, és nem alkalmazzuk magunkat külső elfoglaltságokra, csak úgymond elterelésképpen ; és így a fő feladatunk mindig a belső élet lesz. Tuus esto ubique, mondja Szent Bernát Eugenius pápának ; concha esto, non canalis. Ne add át magad szomszédaidnak, hogy ne légy többé a sajátod ; birtokold magad mindig ; töltsd meg magad kegyelemmel, mint egy víztározóval ; akkor hasznodra lesz, ha másoknak is átadod. Ne légy olyan, mint a csatorna, amelyen a víz úgy folyik át, hogy nem marad benne. Szent Bernát e tanácsának az evangéliumi munkások szabályává kellene válnia. De gyakran éppen az ellenkezőjét teszik. Teljesen kiárasztják magukat ; kimerítik magukat másokért, és maguk szárazon maradnak. Lelkük minden csontvelője, ha szabad ezt a kifejezést használni, elméjük minden ereje, külső cselekedeteikre fordítja magát. Alig marad valami a bensőjük számára. Ebből következik, hogy ha nem vigyáznak, joggal tarthatnak attól, hogy ahelyett, hogy hivatásuk kiválóságának megfelelően a mennybe emelkednének, azok közé fognak tartozni, akik a legtovább a tisztítóútzben maradnak, és a dicsőségben a legalacsonyabb sorba kerülnek. III. Hogyan van az, hogy a belső életben oly kevésbé haladunk előre. Ez két okból ered : 1. A külső tárgyak vonzanak bennünket valamilyen jónak a látszata által, amely hízeleg büszkeségünknek vagy érzékenységünknek. Ez különösen azokkal történik, akiknek az érzelmei melegnek, és akik könnyen tüzet fognak. 2. Az ördög a képzelet fantomjait gerjesztve, a múlt dolgainak emlékét és képzetét felébresztve, a test nedveinek megrontásával és felgyújtásával, ahogy az alkalmak kínálkoznak, nyugtalanságot, aggályokat és különféle szenvedélyeket kelt bennünk. Ezt főként azoknál éri el, akiknek a szíve még nem tisztult meg alaposan, és akik így jobban hatalmába kerítik, és jobban a hatalmában vannak. 3. Lelkünk csak fájdalommal lép be önmagába, mert ott nem lát mást, mint bűnöket, nyomorúságokat és összeolvadást. Így, hogy elkerülje ezt a nyomasztó és megalázó látványt, azonnal újra kifelé siet, és elmegy, hogy megkeresse vigasztalását a teremtményekben, hacsak nem tartjuk gondosan kötelességére.

AZ INDÍTÉKOK, AMELYEK A BELSŐ ÉLETRE VEZETNEK BENNÜNKET.

I. CIKKELY Nem haladunk előre a tökéletesség útján, hacsak nem adjuk át magunkat a belső életnek. A felebarátaink szolgálatában tevékenykedő vallásosok külső élete a legtökéletlenebb, sőt veszedelmes, ha nem társul hozzá a belső élet; és akik a szeretet és a buzgóság ilyen jellegű szolgálataiban részt vesznek, ha nem kapcsolódnak hozzá a belső elmélyülés gyakorlatai, soha nem

fognak számottevő haladást elérni a tökéletességben. És először is, soha nem fognak eljutni a tisztító élet tökéletességéhez. Igaz, hogy időnként lesznek bizonyos érzelmeik. Olyan dolgokat fognak tenni, amelyek a világ szemében nagyszerűnek tűnnek. Prédikálni fognak; missziókban fognak dolgozni; tengereken fognak átkelni, és ki fogják tenni magukat a halálos veszélynek és a leghosszabb utakkal járó fáradságnak, felebarátjuk üdvösségéért. De mindezek mellett soha nem fognak sokat fejlődni a tisztító életben. Az erényes cselekedeteik részben a kegyelemből, részben pedig a természetből fakadnak. Soha nem fognak olyanokat tenni, amelyek tisztán természetfeletti jellegűek, és álságos ürügyek alatt az önszeretet mindig arra fogja készíteni őket, hogy saját hajlamaikat kövessék és saját akaratukat tegyék. Folyamatosan bele fognak esni közös hibáikba és tökéletlenségeikbe, és nagy veszélyben lesznek, hogy elvesznek; mert mivel mással sem foglalkoznak, mint szívük szabálytalanságainak felfedezésével, soha nem gondolnak arra, hogy megtisztítsák azt; így az folyamatosan megtelik bűnökkel és nyomorúságokkal, amelyek fokozatosan gyengítik a lélek erejét, és végül teljesen elfojtják az odaadást és Isten Lelkét. Másodszor, soha nem érik el a megvilágosító élet tökéletességét, amely abban áll, hogy mindenben felfedezik Isten akaratát; mert csak a belső emberek képesek mindenben felismerni azt. Előjáróim, szabályaim, államom kötelességei valóban irányíthatnak engem a külsőségek tekintetében, és jelezhetik számomra, hogy mit akar Isten, hogy ilyen időben és ilyen helyen tegyek; de nem taníthatnak meg arra, hogy Isten akarata szerint hogyan tegyem. Tudom például, hogy Isten akarata az, hogy imádkozzam, amikor meghallom az óra ütését, amely a szabályom szerint imára hív; de a szabály nem mondja meg, hogy milyen legyen a viselkedésem az ima alatt. Az előjáróm megmondja nekem, hogy Isten akarata szerint mire kell alkalmaznom magam; de arra nem taníthat meg, hogyan kell alkalmaznom magam. Ahhoz, hogy Isten akaratát jól teljesítsem, nem elég tudni, hogy ez Isten akarata; például, hogy azonnal söpörjem ki a szobámat; tudnom kell azt is, hogy milyen gondolatokkal akarja, hogy foglalkozzam, miközben az alázatnak azt a külső cselekedetét végzem, amelyet a szabályom előír, mert Isten cselekedeteim belső részét is ugyanúgy kívánja szabályozni, mint a külsőt. Isten akaratát a cselekedet módjában és lényegében is teljesítenem kell. Ő a legapróbb részletekben is szabályozni akarja azt, és gondviselése kiterjed minden erőm és szívem minden mozdulatának irányítására; e nélkül üresség lesz cselekedeteimben; nem lesznek teljesek Isten akaratával; csak részben és félig fogom megtenni, amit Ő követel tőlem; a legjobb fog hiányozni, ami a belső. Így nagy kegyelmi és dicsőségbeli veszteségeket fogok elszenvedni, olyan veszteségeket, amelyek helyrehozhatatlanok; és én leszek az oka annak, hogy mások, akiknek üdvösségét és tökéletességét kötelességem előmozdítani, ugyanezt elszenvedik. Hol leszek tehát képes megtanulni Isten akaratát a tekintetben, hogy miként kell jól teljesítenem azokat a dolgokat, amelyeket Ő akar, hogy megtegyek 1. Ennek saját bensőmben és saját szívem mélyén kell lennie, ahol Isten adja kegyelmének fényét, hogy megvilágosítson engem belülről, hogy figyelmesen hallgassam Őt, és bizalmasan beszélgessek Vele. Az Ő világosságában fogok járni, ami lehetővé teszi számomra, hogy lássam, mit kíván tőlem, és a megvalósítás eszközeit, valamint azt a tökéletességet, amelyet az Ő akarata szerint abban kell gyakorolnom. Harmadszor, nyilvánvaló, hogy soha nem fogják elérni az. unitív élet tökéletességét, mivel az a léleknek Istennel való belső egyesülésében áll. Aki egyébként elhatározza, hogy belső életet akar élni, és valóban lelki és imádságos ember akar lenni, annak számolnia kell azzal, hogy amikor egy bizonyos pontra eljut, az emberek kiabálni fognak ellene;

lesznek ellenszenvai és egyéb ellentmondásai, de végül Isten békességet ad neki, és minden dolgot az ő javára és lelke fejlődésére fordít. II. Imádság nélkül nem tudunk eleget tenni hivatásunk kötelességeinek, és nem tudunk gyümölcsöt gyűjteni szolgálatunkból. Ői. Szilárd áhítat és az Istennel való szoros ismeretség nélkül nem tudjuk ellátni feladatainkat, és nem tudjuk azokat megfelelően szétosztani. A próféták, az apostolok és más szentek csodákat tettek, mert Isten ihlette őket, és bizalmasan beszélgettek vele. A szentek mindenben sikeresek, mert imáik által olyan áldást

és erényt kapnak, amely munkájukat eredményessé teszi. Bár szilárdak és állandó betegségben szenvednek, mint Szent Gergely és Szent Bernát, mégis csodákat tesznek. Hiába fáradozunk és alkotunk nagy terveket Isten dicsőségére és a lelkek szolgálatára, imádság nélkül semmit sem remélhetünk fáradozásainktól és alávetéseinktől - de az imádság ajándékával nagy dolgokat tehetünk, még az óvatosság és az ügyek intézése terén is. Szomszédságunk érdekében tett erőfeszítéseinket fűszerezzük meg emlékezéssel, imádsággal és alázattal ; Isten nagy célokra fog felhasználni minket, még ha nem is rendelkezünk nagy tehetséggel. Semmit sem szabad vállalnunk, bármi legyen is az a feladat, anélkül, hogy imádsággal ne rendezkedtünk volna be rá. §n. Istentől kell várnunk minden sikert a munkánkban. Az Ő eszközei vagyunk, és úgy dolgozunk alatta, mint egy építésmester alatt, aki az egész tervet egyenként átgondolva, mindenkinek kiosztja a feladatát, az általa javasolt célnak és az általa elképzelt elképzelésnek megfelelően. Így annál több gyümölcsöt fogunk teremni, minél inkább egyesülünk Istennel, és minél inkább átadjuk magunkat az Ő vezetésének, mindig feltételezve, hogy rendelkezünk a tehetséggel és a képességekkel, amelyek szükségesek a felebarátunk tevékeny szolgálatához. Most az imádság az, ami egyesít bennünket Istennel. Ez a szent gyakorlat az, amely által alkalmassá válunk arra, hogy befogadjuk a kegyelem benyomásait és mozdulatait, mint az Ő terveinek megvalósítására szolgáló eszközök. § in. Szent Gergely Thaumaturgus a bölcsnek azt a mondását magyarázva, hogy " Minden hiábavalóság", azt mondja, hogy az ördög a világ embereinek szeme előtt a tiszteletet, az élvezeteket, a gazdagságot és a világmindenség minden teremtményét megjeleníti, mint bábukat, amelyeket mozgásba hoz, elmozdítja, forgatja őket, különböző aspektusokban és különböző színekben mutatja be őket, különféle díszekkel és hamis ragyogással díszíti őket; de valójában ez csak gyermekjáték, hiábavaló szórakozás; nincs benne semmi szilárd; csak kellemes illúzió. Az ördög ugyanezt a mesterkedést alkalmazza azokkal, akik a vallásosok között a kis világot alkotják: mert a vallásban létezik egy kis világ, amelynek elemei az emberi tehetségek megbecsülése, a fontos munkák, hivatalok és állások előnyben részesítése, a kitüntetés és a taps, vagy a pihenés és a könnyű élet szeretete és keresése. Ezek azok a dolgok, amelyekből az ördög bábjátékot rendez, hogy szórakoztasson és megtévesszen bennünket. Mindezt úgy állítja a szemünk elé, hogy megállunk bámészkodni, és hagyjuk magunkat elcsábítani, a hiábavaló látszatot az igazi és szilárd javaknak tévesztve meg. § IV. Egyedül az ima tud megóvni minket ettől a téveszmétől. Az ima megtanít bennünket arra, hogy a dolgokat az igazság fényében szemlélve, amely eloszlatja hamis ragyogásukat és hamis bájukat, józan ítélettel ítéljük meg a dolgokat. Ezért kívánja Szent Ignác, hogy a hittérítők és azok, akik letették utolsó fogadalmukat, az engedelmisség kötelességeinek teljesítése után az imára fordítsák az összes hátralévő idejüket. Ez legyen azoknak a feladata, akik a kollégiumokban nem a regens hivatalával vannak elfoglalva, hanem csak a gyóntatással vagy más olyan feladattal, amely sok szabadidőt hagy számukra. Az imádság embereinek kell lenniük, akik imáik segítségével fenntartják az egész házat, az egész társaságot, sőt az egész egyházat; és ez az, hogy jezsuitának lenni, ez az, hogy azoknak a nagy szenteknek a gyermekének lenni, akik több világot akartak megtéríteni. Íme, hogyan tölthetjük napjainkat édesen a béke szépségében, a tiszta lelkiismeret biztonságában és a szent kincsekben gazdag nyugalomban ahelyett, hogy időnket olyan apróságokra vesztegetnénk, amelyek nem méltóak egy evangéliumi munkához, gyakran kellene látogatnunk a Szentséget, aztán olvasásra szánunk magunkat, majd ismét visszatérni áhítatainkhoz, elmondani a Boldogságos Szűz Eozáriumát, és mindent az imára utalni. A Társulat sok jót tesz ; mindazonáltal sokkal többet is tehetne. Vannak lelkek, akiket Isten úgy határozott, hogy csak általunk és a mi szolgálatunkkal segít. Ha nem teljesítjük őket, vagy ha nem jól végezzük szolgálatunkat, akkor ezek a lelkek segítség nélkül maradnak, és az Egyház gyászolni fog. Azoknak, akik nem olyan bensőségesek, és nem olyan egységben vannak Istennel, mint amilyenek lenniük kellene, jól meg kellene fontolniuk ezeket a dolgokat ; de mi nagyon keveset gondolunk az ilyen hibákra, és mégis félelmetesek ; Isten tudja, hogy egy napon milyen számot kell adnunk Neki ezekért. § vi. Amint vannak bizonyos nedvek, amelyek a test halálát okozzák, ha túlságosan erőre

kapnak és túlságosan bőségesek, úgy a vallásos életben is, ha a cselekvés túlzásba megy, és nem mérsékli azt az imádság és az elmélkedés, csalhatatlanul kioltja a szellemet. És mégis találunk néha olyan személyeket, akik egész napokat és éveket tanulmányokkal és a külső elfoglaltságok forgatagában töltve, úgy érzik, hogy nehezen tudnak napi negyed órát szentelni a lelki olvasásnak ; és akkor hogyan lehetséges, hogy belső emberekké váljanak 1 Ezért van az, hogy nem hozunk gyümölcsöt, mert szolgálatainkat nem élteti Isten Lelke, amely nélkül minden tehetségünkkel együtt sem érhetjük el a célt, amit megcélzunk, és csak " mint a zengő réz és a csilingelő cimbalom" vagyunk. Egy belső ember nagyobb hatást gyakorol a szívekre egyetlen, Isten Lelke által megelevenített szóval, mint egy másik egy egész beszéddel, amely sok munkájába került, és amelyben kimerítette minden érvelési képességét. III. Békét csak a belső életben találunk, és elégedetlenségünk csak abból ered, hogy nem vagyunk belső emberek. §i. Soha nem lesz békénk, amíg nem leszünk belső emberek és nem egyesülünk Istennel. A lelki nyugalom, az öröm, a szilárd megelégedettség csak a belső világban, Isten országában található meg, amelyet magunkban birtokolunk. Minél mélyebbre hatolunk benne, annál boldogabbak leszünk. E nélkül mindig bajban és nehézségben leszünk, mindig elégedetlenek, panaszkodók és mogorvák leszünk; és ha bármilyen kísértés, bármilyen durva próbatétel ér bennünket, nem fogjuk legyőzni. §n- Szent Ágoston azt mondja, hogy akiknek rosszul szabályozott a belsőjük, olyanok, mint a házas emberek, akiknek rosszkedvű és rosszkedvű feleségük van. Korán reggel elmennek otthonról és minél később térnek vissza, mert rettegnek a házi üldöztetéstől ; hasonlóképpen a for mer, akiknek nincs bensőjükben nyugalom, és ott csak lelkiismeret-furdalást és lelkiismeretük szemrehányásait találják, kerülnek, amennyire csak lehetséges, hogy magukba szálljanak. § in- A legnagyobb szerencsétlenség a mi hivatásunk emberének az, hogy mind tetteiben, mind érzelmekben teljesen a külső életben merül el, alig ismerkedve mással j mert mivel ez az élet korlátozott, az a hivatal, amelyet az egyik ember kíván és elnyer, nem eshet egy másik sorsára, aki ugyanúgy vágyik rá : és ez okozza elégedetlenségét. Ehelyett, ha nem ragaszkodik a külső élet egy kis nyomorúságos részéhez, hanem szívvel-lélekkel a belsőnek szentelné magát, amelynek nincs határa, úgyszólván a kegyelmek, erények és tökéletesség határtalan régióit találná, ahol lelke bőségesen kielégülne. De senki sem fogja magát öregkorában a belső életnek szentelni, aki ezt nem tette meg ifjúkorában ; így hacsak nem viszünk magunkkal a harmadik évi noviciátusból egy olyan akaratot, amely abszolút újra megoldja, hogy bármi áron a belső életet műveljük, vissza fogunk esni az első állapotunkba, etfient novissima pe- jora prioribus. * Ha munkáinkban az erény külsőségeit gyakoroljuk a belső nélkül, akkor nyomorultak vagyunk, a külső munka terhét viseljük, de a belső üdvösséget és édességet sohasem ízleljük meg: és ez gyakran vezet bennünket nevezetesen hibákba; míg az eszmélkedés és az imádság segítségével kevesebb nehézséggel, fáradsággal és veszéllyel, és több tökéletességgel magunknak, több előnnyel felebarátunknak és több dicsőséggel Istennek többet érhetnénk el szolgálatainkban. " Ezt" - teszi hozzá Bigoleu atya a gyűjteményében - " atyánk igazgatója nagy erővel képviselte számunkra, és ez az egyik pont, amit a leginkább sürgetett." III. FEJEZET A BELSŐ ÉLET FOGLALATOSSÁGAI. I. CIKKELY. A benső felett való őrködésről. §j. Fő tanulmányunknak a bensőnk fölötti őrködésnek kell lennie, hogy megállapítsuk állapotát és kijavítsuk rendellenességeket. Erre a következő megfontolások hatalma teljes mértékben ösztönöz bennünket : 1. Elmerülve és mintegy eltemetve maradunk a hibák és tökéletlenségek tömegében, amelyeket soha nem látunk, és a halál órájáig nem is fogunk látni, hacsak nem gyakoroljuk magunkat belsőnk mozgásának megfigyelésében, amelyben az ördög és a természet különös szerepet játszik, miközben mi teljesen elmerülünk a külső elfoglaltságok rohanásában és izgalmában. 2. A lelkek romlása a tökéletesség útján a bocsánatos bűnök szaporodásából ered, amiből következik az isteni fények és sugallatok, a rituális vigasztalások és a kegyelem egyéb segítségének csökkenése, majd az ellenség támadásainak való ellenállás nagyfokú gyengesége; végül pedig egy súlyos hibába esés, amely arra késztet, hogy kinyissuk a szemünket, és észrevegyük, hogy miközben másra gondoltunk, a szívünk elárult minket, mert nem vigyáztunk rá, és mert nem mentünk be gyakran, hogy meggyőződünk

arról, mi történik. 3. Ez a magunkból való kiélés és a belsők rendezésében való gondatlanság az oka annak, hogy a Szentlélek ajándékai szinte hatástalanok bennünk, és hogy a szentségi kegyelmek, amelyeket a szentségek által kapott vagy általunk látogatott szentségek által kapunk, haszon nélkül maradnak. A szentségi kegyelem alatt azt a jogot értjük, amelyet minden egyes szentség ad nekünk Isten előtt, hogy bizonyos szentségeket kapjunk tőle, amelyek megőrzik bennünk azt a hatást, amelyet az a szentség a lelkünkben kiváltott. Így a keresztség szentségi kegyelme az a jog, amelyet a keresztség ad nekünk, hogy fényeket és sugallatokat kapjunk, hogy Jézus Krisztus tagjaiként, az Ő Lelke által éltetve, természetfeletti életet éljünk. A konfirmáció szentségi kegyelme jog arra, hogy erőt és állhatatosságot kapjunk, hogy Jézus Krisztus katonáiként harcoljunk ellenségeink ellen, és, hogy dicsőséges győzelmet arassunk felettük. A gyónás szentségi kegyelme jog arra, hogy a szív tisztaságának növekedését kapjuk. A szentáldozás kegyelme jog arra, hogy bőségesebb és hatásosabb segélyeket kapjunk, hogy az Ő szeretetének hevülete által egyesüljünk Istennel. Minden alkalommal, amikor jó állapotban gyónunk és áldozunk, ezek a szentségi kegyelmek és a Szentlélek ajándékai növekednek bennünk ; és mégsem érzékeljük hatásukat mindennapi életünkben. Honnan ered ez ?

Megszelídítetlen szenvedélyeinkből, ragaszkodásainkból és rendezetlen vonzalmainkból, valamint megszokott hibáinkból. Engedjük, hogy ezek a romlott elvek nagyobb uralmat gyakoroljanak felettünk, mint a szentségi kegyelmek és a Szentlélek ajándékai, így az előbbiek mintegy megkötözve és fogva tartják az utóbbiakat, anélkül, hogy megfelelő hatásukat kifejthetnék. És miért hagyjuk, hogy a bűn és a romlott természet romlott elvei bitorolják ezt az önkényuralmat a kegyelem és Isten Lelkének isteni elvei felett ? Azért, mert nem lépünk be gyakran önmagunkba. Ha ezt tennénk, felfedeznénk belső állapotunkat, és kijavíthatnánk rendellenességeinket. §n. 1. Belsőnk figyelésével fokozatosan nagy ismeretre teszünk szert önmagunkról, és végre elérjük a Szentlélek irányítását ; és időnként Isten egy pillanat alatt elénk tárja múlt életünk állapotát, ahogyan azt majd az ítéletkor látjuk. Láttatja velünk minden bűnünket, minden múltbeli ifjúságunkat ; máskor feltárja előttünk az univerzum kormányzatának egész gazdaságát : és ez a lélekben tökéletes alávetettséget eredményez Istennek. 2. Azok, akik három-négy éven át arra törekedtek, hogy belsőjüket figyeljék, és némi haladást értek el ebben a szent gyakorlatban, már tudják, hogyan kell az esetek sokaságát megszólítással és minden elhamarkodott ítélet nélkül kezelni ; behatolnak, mintha mások szívébe, és szinte minden mozdulatát felfedezik a saját szívük és a saját szívük természetes mozgásának ismeretében. 3. Anélkül, hogy rendkívüli erkölcsorsorbításokat végeznénk, vagy bármelyik olyan külső cselekedetet, amely számunkra a hiúság okká válhatna, a saját belsőnk figyelésében tanúsított egyszerű figyelem révén kiváló erényes cselekedeteket végzünk, és csodálatos előrelépéseket teszünk a tökéletességben j míg ellenkezőleg, belsőnk elhanyagolásával kiszámítható veszteségeket szenvedünk el. 4. Ezt a gyakorlatot minden korban, minden időben és minden helyen, külső feladataink közepette és betegség idején is gyakorolhatjuk \ és nincs olyan kínos feladat, amely ne engedné meg, hogy időről időre magunkba szálljunk, hogy megfigyeljük szívünk mozgását. o. Milyen külső cselekedeteket végzett Szent Pál, a remete, és annyi más szent, és annyi szent szűz ? Belső életük érdeme az, ami őket a boldogok legmagasabb sorába emelte. De sajnos, mi olyan kevésbé vagyunk megvilágosodva, vagy olyannyira el vagyunk boszorkányosodva a külső cselekedetek minden fényességétől, hogy nem értjük sem a kiválóságát, sem a szükségességét, sem az érdemét annak az életnek, amely el van rejtve az emberek szeme előtt, és csak Isten ismeri. §m. Semmi sem olyan veszélyes, mint elhanyagolni belsőnk gondozását, és nem törődni azzal, hogy tudjuk, mi történik benne. Ez a hanyagság és ez a tudatlanság bocsánatos bűnök sokaságára ad alkalmat, amelyek észrevétlenül hajlamosítanak bennünket valamely halálos bűnre vagy nagy kísértésekre, amelyekből végzetes bukások következnek. Gyakran ilyen a vége a tisztán külső életnek azoknál, akik közöttünk állandóan a cselekvés forgatagában vannak, és a buzgalom és a szeretet ürügyén, mert felebarátaik

szolgálatán fáradoznak, felhagynak belső gondoskodásukkal. De még ha nem is mennek el ilyen végletekig, akkor is bizonyos, hogy azáltal, hogy külsőleg elpazarolják magukat, és alig fordítanak figyelmet belsőjük szabályozására feladataik gyakorlása során, kegyelmük és érdemük mérhetetlen veszteséget szenvednek. Munkájuk csak nagyon kevés gyümölcsöt terem, mivel nem élteti őket az erő és lendület, amely a belső lélekből fakad, és nem kísérik őket azok a jótétemények, amelyeket Isten az imádkozó és elmélkedő embereknek ad. Semmit sem tesznek tisztán Istenért, mindenben önmagukat keresik, és legjobb vállalkozásaikban mindig titokban összekeverik saját érdekeiket Isten dicsőségével. Így telik el életük a természet és a kegyelem e keveredésében, anélkül, hogy tíz-húsz éven át egyetlen lépést is tennének a tökéletesség felé, az elméjük ugyanolyan zavart, a szívük ugyanolyan kemény a keresztény jámborság és a vallásos élet minden gyakorlata közepette, mintha soha nem is élvezték volna mindezeket a segédeszközöket. Végre eljön a halál; és akkor kinyitják a szemüket, észreveszik illúziójukat és vakságukat, és reszketve közelednek Isten rettentő törvényszékéhez. Mindezen csapások elkerülésének eszköze az, ha olyan jól szabályozzuk belsőnket, és olyan gondosan vigyázunk szívünkre, hogy legyen okunk arra, hogy inkább vágyakozzunk, mint féljünk, hogy megjelenjünk a mi felséges bíránk előtt. Ezt az éberséget ajánlja nekünk Urunk annyira az evangéliumban, amikor oly gyakran mondja: "virrasszatok, "vigyázzatok"." "A mi atyai rendezőnk" - mondja Kigoleu atya - "nem követel tőlünk mást, mint ezt a belsőnkre való állandó odafigyelést". Mennyire fontos, hogy a belső életet összekapcsoljuk külső elfoglaltságainkkal. Ősi foglalkozásaink gyakran önmagukban közömbösek, és mégis lehet, hogy Isten előtt a legdicsőségesebbek, és jobban szolgálják az Ő dicsőségét, mint mások, amelyek önmagukban természetfeletti. Így tanulmányaink és régensi tisztségünk jobban szolgálják a lelkek üdvösségét és előmozdítják Isten dicsőségét, mint a kórusban való segédkezés és a di-vine Office éneklése, ha ez lenne a Társaságnak, mint a többi rendnek a gyakorlata. De ha az osztályok és a tanulmányok e foglalatosságában nem a belső lélek elvéből cselekszünk, akkor éppen olyanok vagyunk, mint a világiak, és gyakran csak büntetést érdemlünk a következő életben. §"- A cselekvést és az elmélkedést úgy kell összekapcsolnunk, hogy ne adjuk magunkat jobban az előbbinek, mint az utóbbinak, törekedve arra, hogy az egyikben éppúgy kitűnjünk, mint a másikban. Ellenkező esetben, ha teljesen belevetjük magunkat a külső életbe, és teljesen a cselekvésnek adjuk át magunkat, kétségtelenül a szemlélődés legalacsonyabb fokain maradunk; vagyis csak a közönséges imát fogjuk gyakorolni, és a jámborság többi gyakorlatát alacsony és tökéletlen módon végezzük. § in. A cselekvést és a külső életet úgy kell egyesítenünk a szemlélődéssel és a belső élettel, hogy az előbbinek ugyanolyan arányban adjuk át magunkat, mint amilyen arányban az utóbbit gyakoroljuk. Ha sokat imádkozunk lelkileg, akkor sokat kell adnunk magunkat a cselekvésnek \ ha a belső életben csak mérsékelten haladtunk előre, akkor csak mérsékelten kell a külső élet foglalatosságaiba bocsátkoznunk; és ha a belső életben csak kevésbé vagyunk előrehaladottak, akkor teljesen tartózkodnunk kell a külső dolgoktól, hacsak az engedelmesség nem írja elő az ellenkezőjét; különben nem teszünk jót másoknak és tönkretesszük magunkat. JIT. Olyanoknak kell lennünk, mint a sas, aki a levegőbe emelkedik, amint zsákmányát megragadta. Így kell visszavonulnunk imádkozni minden aktív, felebarátunkért végzett munka után, és soha nem szabad magunkat belekeverednünk az ilyesmibe, hacsak az engedelmesség nem parancsolja. §v. A Társulat munkásának azt kell mondania, mint Urunknak: "Nem azért jöttem, hogy szolgáljanak nekem, hanem hogy szolgáljak, és hogy életemet adjam sokakért megváltásul". Istennek és felebarátjának kell szolgálnia, belsőleg Istennel kell foglalkoznia, és munkáját és életét, akár utolsó lehetőségig is, felebarátja üdvösségének és tökéletességének előmozdítására kell fordítania. Legyünk alaposan meggyőződve arról, hogy szolgálatainkban csak az Istennel való egyesülésünk és minden önérdektől való elszakadásunk arányában fogunk gyümölcsöt teremni. Egy prédikátor, ha sokan követik; egy misszionárius, ha nagy feltűnést kelt; egy gyóntató, ha gyóntatószékét peni sátrak tömkelege veszi körül; egy igazgató, ha ő a divat; egy személy, aki teljesen a jó cselekedeteknek szenteli magát, - egytől egyig hízelegnek maguknak, hogy sok gyümölcsöt

teremnek, és a látszat alapján ítélve ezt el is hihetnénk. A világ dicséri őket ; a taps megerősíti őket abban a jó véleményben, amit sikerükről alkotnak. De vajon az imádság által egyesülnek-e Istennel ? Teljesen elszakadtak-e önmaguktól 1 Csak isteni indíttatásból cselekszenek ? Nem keverednek-e emberi nézetek terveikbe ? Óvakodjanak attól, hogy becsapják magukat Az emberek könnyen megtéveszthetők ebben a kérdésben. Istent keresik, ez igaz ; de nem keresik-e magukat is 1. Isten javát és a lelkek javát akarják ; de megfélemeznek-e saját dicsőségükről és kicsinyes érdekeikről ? A buzgóság és a szeretet munkáiban veszik ki magukat ; de vajon a buzgóság és a szeretet tiszta indítékából teszik-e ezt ? Nem azért, mert saját kielégülésüket találják benne, és nem szeretik sem az imádságot, sem a tanulást, és nem tudnak visszavonultan élni a saját szobájukban, vagy nem bírják elviselni a megemlékezést. Ha jól megvizsgáljuk magunkat, talán olyan kevés egységet találunk lelkünkben Istennel, és a felebarátunknak nyújtott szolgálatainkban olyan sok öncélúságot, hogy joggal lesz okunk kételkedni abban, hogy mindazt a jót tesszük-e másokkal, amit képzelünk, és nem okozunk-e magunknak több rosszat, mint amennyit tudunk. Ahhoz, hogy hasznosan dolgozhassunk mások üdvösségéért, nagyot kell fejlődnünk saját tökéletességünkben. Amíg nem szereztük meg a tökéletes erényt, nagyon kevés külső cselekedetet kell gyakorolnunk. De ha a felettesek túl sokat rónak ránk, bízhatunk abban, hogy a Gondviselés úgy rendezi a dolgokat, hogy a teher hamarosan csökkenni fog, és minden az alsóbbrendűek nagyobb javára fog fordulni, ha azok jó emberek. * Először is szilárd erényeket kell elsajátítanunk, és azután a lelkek üdvösségének előmozdításán kell fáradoznunk;

azután a külső cselekedetek segíteni fognak bennünket a belső életben. De amíg nem szereztünk szilárd erényeket és nem vagyunk szorosan egyesülve Istennel, addig a külső elfoglaltság bizonyosan ártalmas lesz számunkra. III. Nem szabad önszántunkból külső foglalkozásokba bocsátkoznunk. Nem a mi dolgunk, hogy magunk válasszuk meg elfoglaltságainkat. Saját szabad akaratunkból kell teljes figyelmünket magunkra fordítanunk, kivéve, ha az engedelmisség a felebarátunk szolgálatára szolgáló feladatokat ró ránk. Az engedelmisségből kell fakadnia annak a mozdulatnak, amely külső cselekvésre készíti bennünket mások javára. Amíg ez nyugalomban hagy bennünket, addig szívesen maradjunk így. Isten nagyon is jól fogja tudni, hogyan talál meg minket, amikor az Ő dicsőségére akar felhasználni bennünket. Nagy meggondolatlanság, ha belemerülünk a lelkek kormányzásának ügyébe, egy olyan hivatalba, amelytől a legtökéletesebb szentek, az Ambrosok és a Gregorok félelemmel menekültek. Az áldott Gonzaga Lajosnak voltak aggályai, hogy egy pillanatra is spekulált azon, hogy milyen feladatot szán nekik előljárói. IV. TANÁCSOK A BELSŐ ÉLETHEZ. 1. CIKKELY. Az akaratot jobban kell művelnünk, mint az alázatot. A TANULÁSRA való FELHATALMAZÁS illik egy hívőhöz, különösen, ha ITT a hivatás apostoli munkára hívja ; de vannak, akik inkább szenvedéllyel és kíváncsisággal, mint buzgalommal szentelik magukat ennek a munkának. Néha csak arra törekszünk, hogy elménket olyan ismeretekkel töltsük meg, amelyek inkább arra szolgálnak, hogy megkeményítsék és lehűtsék azt, mint arra, hogy az odaadással megpuhítsák és lelkesedéssel lánggra lobbantsák. Elsősorban az akaratot kellene ápolnunk. Általában elegendő ismerettel rendelkezünk, de nem vagyunk eléggé egyesülve Istennel. Legfőbb tanulmányunkká kell tennünk, hogy elsajátítsuk az imádság szellemét, és hogy Isten iránti nagy szeretet töltsön el bennünket. Du Perron bíboros, amikor haldoklott, bizonyosságot tett arról, hogy megbánta, hogy élete során többet foglalkozott az arra, hogy a tudományok által tökéletesítse értelmét, mint akaratát a belső élet gyakorlatai által. Néhányan közülünk talán ugyanezt a sajnálkozást érzik majd az utolsó passzusban. Jaj annak a tudásnak, amely nem tesz bennünket sem humorosabb, sem jobb emberré 1 II. CIKKELY. A hit útja biztonságosabb út a tökéletességhez, mint az értelmes kegyelmeké. Isten kétféle úton vezeti a lelkeket ; egyeseket belső fényekkel, vigasztalásokkal és az áhítat érzéseivel vezet. És ez az út a legveszélyesebb ; mert alkalmat ad az önszeretetnek arra, hogy az ilyen jellegű kegyelmekben gyönyörködjünk, mert örömeinket leljük bennük, és mert így nagyra becsüljük magunkat. Ezen az

úton vezet a rossz angyalok szakadékába, akiknek bűne a gőg volt, amely az Istentől kapott szellemi javakra való tekintettel felfuvalkodott. Másokat az értelem és a hit vezet, a tényleges kegyelmek közönséges segítségei által támogatva, de érzékelhető meggyőződések nélkül, kivéve ritka alkalmakkor. És ez az út a legbiztonságosabb, és a legközvetlenebbül vezet a tökéletességhez, mert ezen az úton járunk inkább lelki szegénységben és alázatban. III. Az erények gyakorlásának legjobb módja. Folyamatosan Isten felé kell törekednünk, anélkül, hogy megállnánk az Ő ajándékai és kegyelmei előtt. Egyesek túlságosan elmerülnek az erények formális tárgyaiban, amelyek csupán természetesek. Sokkal jobb lenne olyan elv alapján cselekedni, amely egyenesen Istenhez emel bennünket, mint az isteni szeretet. Igaz, hogy minden erény a maga sajátos indítékai által vezet minket Hozzá, de lassabban és kevésbé tökéletesen. §n. Vannak, akiknek elméje az erények többféle indítékának a leplezésére törekszik azzal a céllal, hogy cselekedeteiket ezáltal alakítsák, azt gondolván, hogy ilyen módon Istennek tetszőbbé teszik őket. Nekünk csupán arra kellene törekednünk, hogy megállapítsuk, milyen erényt kíván Isten, hogy minden egyes cselekedetünkben gyakoroljuk, és aztán egyszerűen végezzük azt a cselekedetet Isten jelenlétében, annak a szándéknak megfelelően, amellyel Ő inspirál bennünket, és azzal a mozzanattal és céllal, hogy Urunkat utánozzuk. E célból olyan erősen sürgetjük Urunk szeretetét, amelynek indítéka könnyű, minden világhoz illő és édességgel teli. És az a jó, amit e szeretet elve alapján teszünk - például a mértékletesség cselekedete, amelyet azzal a céllal végzünk, hogy Urunkat utánozzuk és neki tetszést szerezzünk - sokkal kiválóbb, mint amikor egyszerűen azért tesszük, hogy olyan mértékletességet tartsunk be, amelyet a mértékletesség előír.

EGYESÜLÉS URUNKKAL. A lélek háromféleképpen egyesül Urunkkal : a megismerés, a szeretet és az utánpótlás által. ELSŐ SZAKASZ. URUNK MEGISMERÉSÉRŐL. I. FEJEZET. AZ EMBER-ISTEN MISZTÉRIUMÁRÓL. I. CIKKELY. A megtestesülés kiválóságáról. §i. ISTEN úgy tetszett tisztelni az emberi természetet, amennyire csak tisztelhetette, hogy egy férfinak az Ő Igéjének isteni Személyét, egy nőnek pedig az isteni anyaságot közölte. Isten nem tud nagyobbakat teremteni, mint egy Ember-istent és egy Istenanyát. E két nagy mű a maga nemében korlátozza Isten mindenhatóságát. Ezek jelentik annak a magasságnak a csúcsát, amelyre Isten felemelheti teremtményeit. A kegyelem és a dicsőség nemesít minket, és Jézus Krisztus szent Hu embersége isteníti a kegyelmet és a dicsőséget. §n. A megtestesülésben Isten hatalmának legcsodálatosabb csodáit működteti. Az első az Istenségnek a Hu manitással való egyesülése. Lényeges egyesülés, mégpedig egy és ugyanazon Személyben ; ezért nevezik hiposztatikus egyesülésnek, mert általa a két lényegi természet, az Istenség és az Emberiség mindig külön marad, és az Ige személyiségében egyesül egymással, hogy csak egy Személyt alkossanak. Ez az egyesülés a legszigorúbb és legszorosabb minden lehetséges egyesülés közül j olyan egyesülés, amely által Isten ember és az ember Isten. A második a lények Lényének a semmivé alázása. Nem csoda - mondja Nyssai Szent Gergely -, hogy Isten az egész világmindenséget a semmiből teremtette j hogy "kinyújtotta az eget, és a szelek szárnyán járt" : de minden értelmet meghaladó csoda, hogy olyan állapotba süllyesztette magát, amelyben azt lehet mondani, hogy megsemmisítette önmagát. A harmadik az embernek még Isten trónjára való felmagasztalása. Az, hogy az ember gyenge, tévedésnek, bűnnek, nyomorúságnak és halálnak kitéve ; de hogy mindenható, végtelenül bölcs, végtelenül szent, makulátlan, halhatatlan, - ez Isten mindenhatóságának csodája. Urunk a szent Eucharisziában is megmutatja mindenható hatalmát, azt teszi, amit akar az Ő Testével, azt e szentségi állapotba helyezi, egyesíti az alanyuktól csodás módon elválasztott fajokkal, majd a hívőkkel, akik azt lelkük megszentelésére veszik magukhoz. § in- A megtestesülés után már nincs mit csodálni. Veszélyes, ha csodálatunkat a teremtményeknek ajándékozzuk. Egyedül a megtestesült Isten érdemli meg. A természet rendjében bármit is csodálni azt jelenti, hogy megmutatjuk, milyen kevés erénnyel rendelkezünk. IV. § - Nehéz elhinnünk bizonyos rendkívüli kegyelmeket, amelyekről a szentek életében olvashatunk. De aki elhiszi azt a

kegyelmet, amelyet Isten az embereknek azzal adott, hogy emberré tette magát, annak nem kellene más hihetetlennek vagy meglepőnek. Minden közlés, amelyet Isten ezután tehet, olyan, mint a semmi. Miután Isten ilyen módon adta magát az embereknek, most már semmit sem tagadhat meg tőlük. Azért adta magát a megtestesülésben, hogy minden mást adjon nekik. Nekünk csak a szív tisztaságával kell rendelkezünk, ahogyan a Boldogságos Szűz tette. §v. A mi Urunk Jézus Krisztusban minden a legkülönlegesebb módon tartozik hozzánk. Szent Lelke csakis irántunk való szeretetből lett teremtve ; szent Teste csakis a mi kedvünkért lett megalkotva ; embersége csakis az emberek kedvéért egyesült az Ige isteni Személyével. II. Az Ige Személyéről. §i. Az Ember-Istenben három személyes tulajdonságot kell figyelembe venni, amelyek mintegy forrását és alapját képezik minden nagyságának : Ő Isten Fia j Ő az Atya Képmása ; Ő az Ige. 1. Ő az Isten Fia rendesen és valóságosan, mert az Atya Istentől származik nemzés útján, és ugyanolyan természetű, mint az Ő elve. Ő a lehető legtökéletesebb módon Isten Fia. Szükségszerűen az, mivel szükségszerűen nemzett ; és nemcsak az Atyja lényegének egy részével rendelkezik, mint az emberek gyermekei, hanem az Atya Isten teljes lényegével és az Istenség teljes teljességével. 2. Ő az Atya Isten képmása, mert Őt képviseli, és az Ő tökéletes képmása ; mert mindenben hasonló hozzá, és mindenben az Ő eredetijének természetét és lényegét hordozza, ami nem tarthat egyetlen teremtett képmáshoz sem. 3. Ő az Isten Igéje. Őt nevezük Igének, az eszmének vagy szellemi arcképnek, amelyet az értelem alkot magának egy tárgyról, amikor annak megismerésére alkalmazza magát. Így az önmagát és minden lehetséges teremtményt ismerő Isten, ennek az ismeretnek a kifejezése az Ő Igéje ;

Az Ő képmása az Ő Fia. És mivel az értelem az összes képességek közül a legtisztább és az anyagtól leginkább elszakadt, nem lehet tökéletesebb tisztaságot elképzelni, mint az Ige nemzedékének tisztaságát, amelyet az Atya Isten értelme hoz létre ; így azért, hogy egyesíti magát a mi természetünkkel, a teremtetlen tisztaságot a testtel egyesíti ; ez a csoda az angyalok csodálatát fogja kiváltani az örökkévalóságig. §". Jézus Krisztus e három tulajdonságában részesülünk, és ez alkotja igazi nagyságunkat. Ez az alapja annak a tökéletességnek, amely után törekednünk kell. 1. Jézus Krisztus Isten Fia ; mi is az Ő gyermekei vagyunk. Ő az Ő Fia természeténél fogva, mi az Ő gyermekei vagyunk örökbefogadás által. Úgy kell élnünk, ahogyan Ő él, Isten életéből, mivel e célból tett minket, mint Őt, az isteni természet részeseivé. 2. Jézus Krisztus az Atya Isten képmása. Nekünk ennek a képmásnak a másolatai kell lennünk. Ő a mi példaképünk. Ki kell fejeznünk magunkban az Ő hasonlóságának vonásait, erényeit, elméjét, belső életét és külső életét. 3. Jézus Krisztus Isten Igéje. Az Ő visszhangjainak kell lennünk, és hűségesen kell válaszolnunk minden kegyelmére. Az Ő tanításának, érzelmeinek és egész magatartásának visszhangjai kell lennünk. Miért az Isten Fiának kellett megtestesülnie, és nem az Atyának vagy a Szentléleknek. A Fiú három előző tulajdonságából arra következtethetünk, hogy Ő volt az, akinek meg kellett testet öltenie, és nem a Szentháromság másik két személye. 1. Istennek tetszett, hogy emberré legyen, hogy az embereket Isten gyermekeivé tegye. Ezért a Fiú volt az, akinek az emberi természetet magára kellett vennie, hogy azt a saját isteni Fiúságához kapcsolja, és az Ő örökségének részeseivé tegye. 2. Istennek tetszett, hogy emberré legyen, hogy egy Ember-Istenben az embereknek a szent és isteni élet látható mintaképét adja. A Második Személy volt tehát az, akinek emberi testbe kellett öltöznie, hogy az emberek számára a tökéletesség mintaképeként szolgáljon, mivel ez a Személy az, aki megfelelően az Atya Isten képmása. 3. Istennek tetszett, hogy emberré lett, hogy megtanítsa az embereket az üdvösség igazságaira. A Logoszhoz, azaz Isten Igéjéhez tartozott tehát, hogy a világra jöjjön, hogy tanítsa az emberiséget. IV. Miért testet öltött Isten Fia azért, hogy Isten emberré válhatott volna anélkül, hogy asszonytól született volna j Megformálhatott volna magának egy testet, ahogyan Ádám testét is megformálta. De nemcsak az volt illendő, hogy Isten Fia testet öltött, hanem az is, hogy nemzés útján. 1. Mert, amennyiben Ő Isten, Őt. nemzés útján teremtették ; így az is szükséges volt, hogy az Ő időbeli nemzése az emberség szerint megfeleljen az Ő örök nemzésének az istenség

szerint, 2. Azért, hogy Isten Anyja legyen, - egy olyan méltóság, amely a legmagasabb mind közül, amit egy tiszta teremtménynek közölni lehet. 3. Mert a megtestesülés elsősorban arra irányul, hogy megszabadítson bennünket az eredendő bűntől, amelyet azáltal kaptunk, hogy Ádám nemzetségéből születtünk, és hogy a keresztség lelki nemzedéke által Isten gyermekeivé tegyen bennünket. 4. Azért, hogy Jézus Krisztus szent és tökéletesen tiszta génállománya megszentelje az emberek génállományát. Mert mindent, amit tőlünk vett, azért vette, hogy megszentelje bennünk: lelket, hogy megszentelje lelkünket; testet, hogy megszentelje testünket; érzékeket, külső és belső érzékeket, hogy megszentelje a miénket; fáradozásainkat, fájdalmainkat, bánatainkat, a bűnt kivéve, hogy megszentelje mindezeket az Ő imádató Személyében. II. FEJEZET. AZ EMBER-ISTEN TULAJDONSÁGAI. I. CIKKELY. Az Ember-Isten önmegtartóztató tulajdonságai. § - Az Ige megsemmisítette önmagát. Azt lehet mondani, hogy az Istenség valamilyen módon megsemmisítette önmagát a megtestesülés e misztériumában, azáltal, hogy személyesen egyesítette magát egy olyan természettel, amely nem a dologiságból származik. A megtestesült Igeben háromféle önmegsemmisítést látunk. Az elsőt abban, hogy emberré tette magát. Úgy tűnik, mintha nem ereszkedhetett volna lejjebb, feltételezve, hogy hiposztatikusan csak az anyagi természettel vagy az emberi természettel egyesülhetett volna, mert mivel ezek az egyetlen értelmes természetek, egyedül ezek képesek arra, hogy egy isteni Személyhez egyesüljenek. Ha az Ige felvette volna a legmagasabb szeráf vagy bármely lehetséges teremtmény természetét, a legkiválóbbat, ami csak létezhet, akkor is végtelenül lealacsonyította volna magát. Mi volt tehát az, hogy emberré lett 1 A második, azáltal, hogy Ádám leányának, a bűnösök fejének gyermekévé és fiává tette magát. Ki az emberek közül, aki az értelemmel rendelkezik, beleegyezne abba az állapotba való visszatérésbe, amelyben akkor volt, amikor az anyja méhében hordozta őt 1 Isten Fia megteremthetett volna egy érett korú testet, és egyesíthette volna magát azzal ; de Ő úgy döntött, hogy kilenc hónapig az Anyja méhében marad. A harmadik, hogy megfosztotta a Testét a dicsőséges testek tulajdonságaitól és számtalan csodálatra méltó tulajdonságától, amelyek jogosan jártak volna hozzá az Ige Személyével való egyesülése és dicsőséges állapota idején ; mint a fényesség, a finomság, az érzéketlenség, a halhatatlanság és a benne rejlő, folyamatos csodatételre képes erő gyakorlása. Ki az áldottak közül, aki beleegyezne abba, hogy visszatérjen ebbe a halandó életbe ? Jézus Krisztus ennél többet tett ; csodát tett, hogy testét mulandóvá és halandóvá tette. Úgy tűnik, mintha csak azért vette volna magához, hogy feláldozza értünk a kereszten, és aztán ránk hagyja a Szent Eucharishtiában lelkünk megszentelésére, amelyet érdemei ránk való alkalmazásával végez. A Megtestesült Ige szent Lelke, látva az Istenségnek ezt az önmegsemmisítését, a maga részéről annyira meg akarta semmisíteni önmagát, amennyire csak tudta, és lealacsonyította magát a jászolba és a keresztre ; a csecsemőkorbá ; a szegény, munkás, homályos életre ; az üldöztetésekre és a halálra, bizonyos értelemben istenivé téve mindezt. Nekünk is meg kell semmisítenünk magunkat az Ő példája szerint. §n. Jézus Krisztusnak a hiposztatikus egyesülés folytán olyan testtel kellett rendelkeznie, amely mentes volt a gyermekkor megaláztatásaitól, és fel volt ruházva az érett kor előnyeivel és a dicsőség állapotának tulajdonságaival. Ezekről megfosztotta magát irántunk való szeretetből ; és mi mit teszünk mi az Ő szeretetéből 1. Csak a saját érdekünkben szeretjük Őt. Csak a mi izlésünk kielégítésére törekszünk odaadásra. A tökéletességre csak a saját kiválóságunk érdekében vágyunk ; ahogyan mindenki arra törekszik, hogy a szakmájában kitűnjön, - a katona a fegyverhasználatban, a kézműves a mesterségében. Nagyon kevés olyan lélek van, aki tisztán, önmagára való hivatkozás nélkül szereti és szolgálja Istent. Műveink tele vannak önérdékkel és csalások sokaságával, amelyekkel önmagunk elől leplezzük magunkat, és becsapjuk saját lelkünket. Egy egész év alatt aligha végzünk egyetlen cselekedetet is Isten tiszta szeretetéből. Fel kell hagynunk saját érdekeink e nyomorult rabszolgaságával, és tisztán az Ő szeretetéből kell szolgáljunk Urunkat. Látva, hogy Ő Atyja dicsőségére és a szeretetért, amellyel minket hordozott, önmagát adta nekünk, nekünk is tisztán az Ő szeretetéért kellene odaadnunk magunkat Neki, és önzetlen szolgálatot tennünk Neki,

kizárólag abból a vágyból, hogy tetszést szerezzünk Neki. II. Jézus Krisztus szent emberségének szövetségei a Szentháromság három személyével. A megtestesülés misztériumában a szent inség csodálatra méltó szövetségeket köt a Szentháromság három Per fiával. 1. A Fiúval : ennél szorosabb szövetséget elképzelni sem lehet. Semmi sem vesz részt olyan valóságosan a másikban, mint ahogyan az Emberiség részt vesz a Fiú Személyében, és ahogyan a Fiú Személye kölcsönösen részt vesz a szent Emberiségben. A lélek és a test kapcsolata és az ember e két része között fennálló közösség nem ilyen szoros. Hu ember természete éppúgy az Ige természete, mint ahogy az én természetem az enyém, bár a két természet, az isteni és az emberi, mindig külön marad. 2. Az Atyával : mert az Ige és a szent Emberiség eme isteni egyesülése természeténél fogva Isten Fia ; és a fiúság a rokonság első foka. A fiú az apa örököse ; joga van mindenhez, amit az apa birtokol. Így Jézus Krisztus, amennyiben ember, örököse Isten minden birtokának. Ő a király. Ő a szuverén bíró. Az Ő Személyének, Lelkének, Testének és Vérének jár a mi imádatunk. 3. A Szentlélekkel : mert ez az isteni Lélek, amely a Fiúból és az Atyából ered, ugyanolyan szoros kapcsolatban áll a Fiúval, mint a Fiú az Atyával, bár a kapcsolat más. Azt mondhatjuk, hogy Jézus Krisztus a Szentlélek elve :

és ez az oka annak, hogy ennek az isteni Léleknek a teljessége csak Jézus Krisztus világra jövele után adatott az Egyháznak. III. Arról a három koronáról, amelyet Jézus Krisztus az Ő szent Anyjától kapott megtestesülésekor. " Menjetek ki, Sion leányai, és lássátok Szóló mon királyt abban a diadémban, amellyel édesanyja megkoronázta őt jegyességének napján és szíve örömeinek napján." Ez a nap a megtestesülés napja. Ezen a napon a szent Szűz három csodálatra méltó koronát adott Fiának. Az első az isteni emberi életé, amelyet emiatt teandriai életnek neveznek, és amely az isteni lényeknek és az Ige személyének az emberi természettel való egyesülésében áll ; mert Damaszkuszi Szent János és egyes más orvosok szerint a Boldogságos Szűz tevékenyen is együttműködött a Szentlélekkel az Ige megtestesülésében. A második a dicsőséges élet, amely a boldogságos látomásban áll, amelyet Jézus Krisztus szent Emberi mivolta már fogantatásának első pillanatától kezdve élvezni kezdett. Mivel ez az élet az előzőnek szükségszerű következménye, és mivel Isten Fia az elsőt a Boldogságos Szűztől kapta, nem lehet tagadni, hogy a másodikat is megkapta, a filozófusok azon maximája szerint, miszerint " aki a létet adja, az úgy tekintendő, mint aki mindent ad, aminek a létet követnie kell". A harmadik a misztikus tagjaiban való befolyásoló élet, amellyel a kegyelmet közli velük, mint fejük j és a megtestesülés által lett az emberek feje és minden szentség forrása számukra, mivel annyi kegyelmet érdemelt ki, amennyit Isten teremteni tud, és annyi szentséget, amennyi Istenben van, és ezzel együtt a közlés erejét is. IV. Jézus Krisztus királyságáról. [Jézus Krisztus királyi méltóságát az Ixxi. zoltár írja le. 1. Ő király mindenféle címek alapján: a természet és az örökség jogán; a kiválóság és az érdem jogán; a hódítás jogán; a kiválasztás jogán. 1 Soha senki sem volt ilyen módon király. Ritkán rendelkeznek a föld királyai akár egyetlen jogos uralkodási címmel is. 2. Ő az egész világ és minden lény királya. Az ő királyságának nincsenek határai a földön. A föld alatt a purgatóriumig és a pokolig terjed, amelyek az igazságosság börtönei ; a föld felett pedig a mennybe, amely az Ő birodalmának fellegvára és dicsőségének színtere. E világ legnagyobb uralkodói az Ő földi királyságának csak egy részét birtokolják, bármennyire is kiterjedt legyen a területük. 3. Ő "a korok királya", a "halhatatlan" király, akinek országa soha nem ér véget. Más királyok csak múlandók ; csak néhány évig uralkodnak, aztán hatalmuk a semmibe vész. Jézus Krisztus azonban örökkön-örökké uralkodik : regni ejus non erit finis. Szent Teréz nem tudta hallani a Nikaiai Hitvallás e szavait anélkül, hogy ne ragadtatta volna el az öröm ; és osztoznunk kellene e nagy szent érzelmeiben, ha ugyanolyan szeretettel viseltetnénk Urunk iránt, mint ő maga. 4. Ő "a királyok Királya és az urak Ura". " A föld minden királya imádni fogja Őt, és minden nemzet szolgálni fogja Őt". Egy napon az uralkodók gőgje megsemmisül az Ő lábai előtt, és minden nemzet, akár szeretetből, akár erőszakkal, hódol az Ő dicsőségének. 5. Ő minden szívnek és magának a belső

életnek a királya. Más királyok csak alattvalóik javai és teste felett rendelkeznek hatalommal ; a belsőt csak a külsőn keresztül tudják kormányozni. Birodalmuk nem terjed ki a szívekre. Ezt a területet Isten egyedül magának tartotta fenn ; és annyira féltékeny rá, hogy nem engedi, hogy a teremtmények megosszák vele. Minden érzelmünket az Ő törvényeinek kell alávetnünk, és Neki tartozunk szívünk minden mozdulatának adózásával. 6. -Soha nem hagy fel az. királyságának tényleges gyakorlásával. A föld királyai nem tudnak szüntelenül alkalmazkodni államuk kormányzásához. Kapacitásuk túlságosan korlátozott, és személyes igényeik nem teszik lehetővé számukra, hogy megszakítás nélküli figyelmet szenteljenek alattvalóiknak. Jézus Krisztus azonban minden pillanatban és az egész világegyetemben gyakorolja a királyi hatalmának minden funkcióját, és mind a mennyben, mind a pokolban örökké gyakorolni fogja azokat. 7. Ő nem az alattvalóitól kapja a gazdagságát és a hatalmát, mint más királyok, akik önmagukban semmit sem birtokolnak a többi emberen felül. Önmagukban szegények és gyengék ; és ezért van az, hogy az alattvalóiknak adót kell fizetniük és fegyvert kell fogniuk, hogy megvédjék őket és fenntartsák érdekeiket. Jézus Krisztus azonban minden nagyságával, hatalmával és gazdagságával önmagától rendelkezik, anélkül, hogy mi bármit is hozzátehetnénk, kivéve egy kis véletlen dicsőséget. 8. Alattvalói boldogok az Ő birodalma alatt, mert Ő végtelenül gazdag és végtelenül bőséges, és az általa adományozott javak az egyetlen igaz és szilárd javak. Más királyok alattvalói gyakran nyomorognak, és adókkal és segélyekkel terhelik őket. Ha fejedelmeik maguk is szegények, nem engedhetik meg maguknak, hogy nagyon szabadosak legyenek; és bármennyire is gazdagok, ha nagyvonalúak, nagylelkűségük kimeríti a pénzügyeiket. Végül is, az általuk birtokolt javak csak porszemek Jézus Krisztuséhoz képest. Az Ő érdemei, az Ő kielégítései, az Ő kegyelmei, amelyek az Ő királyi kincsének gazdagsága, elnyerhetetlenek. Ő olyan bőkezűen bánik velük, hogy szüntelenül felajánlja őket az egész világnak, készségesebben adva, mint ahogyan mi fogadjuk. "Jöjjetek", mondja Ő, "és vegyetek, pénz és ár nélkül". Ezek az egyetlen olyan szellemi és örökkévaló javak, amelyek teljesen kielégítik a szívet, és amelyek birtoklása tökéletesen boldoggá tehet bennünket. 9. Amit a föld királyai adnak egyeseknek, azt ők másoktól elvettek; és gyakran a szegények zsákmányából gazdagítják kedvenceiket. De amit Jézus Krisztus egyeseknek ad, az nem csökkenti mások részesedését ; inkább növeli azt, és minden alattvalója részesülhet a szomszédja bőségéből. 10. A föld királyainak kegye állandó és rövid ideig tartó. Ez a kegyelem ezernyi veszteségnek van kitéve, és gyakran követi valamilyen szomorú kegyetlenség vagy tragikus katasztrófa. Jézus Krisztusé azonban biztos és tartós, mint az Ő országa, feltéve, hogy nem tesszük magunkat méltatlanná rá. Aki kegyben áll nála, az, ha akarja, egy örökkévalóságra biztosíthatja a javát a hangulata számára. Hűséges alattvalói oly sok királlyá válnak ; és minél jobban alávetik magukat Neki, annál inkább felmagasztosulnak. Milyen adót fizessünk ennek a szuverén uralkodónak, aki jó dolgokkal halmoz el bennünket? Adjuk meg Neki a hűséges szív hódolatát, egy tiszta és szeretettől égő szívét, tele buzgalommal az Ő dicsőségéért, és lángoló vágyakozással, hogy ezer életet is feláldozunk, ha lenne, az Ő szeretetének és szolgálatának.

V. CIKKELY. Jézus Krisztus cselekedeteinek három alapelvéről. ii Jézus Krisztus cselekedeteinek három alapelve volt. Az első, a kegyelem minden teljességével gazdagított lelkének erői, valamint az érzékszervei és testének tagjai, amelyeket minden olyan tulajdonsággal díszített, amely egy Ember-Istenhez méltó. Így az Ő cselekedetei mentesek voltak minden tökéletlenségtől és végtelenül szentek, mintha végtelen szentségből eredtek volna, és következésképpen végtelenül nemesek és "végtelenül drágák" A második az Ige Személye, amely a szent Emberiség cselekedeteit istenivé rendítette, ugyanúgy, ahogyan az angyalok cselekedetei angyaliak, az embereké pedig emberi. Így Jézus Krisztus cselekedetei imádnivalóak az elvük és az alanyuk miatt, amelyben lakoznak, vagyis egy olyan természet, amely mintegy istenített. Ebből megítélhetjük, hogy mit ér az ember, és mibe került Istennek ; hogy az ár, amibe került, végtelen j és hogy az értéke felbecsülhetetlen, mióta egy Ember-isten vére általi megváltása óta; és hogy ugyanezen okból kifolyólag végtelen kötelességünk van iránta. Mert bár a kegyelem és a dicsőség, amit Jézus Krisztus kiérdemelt értünk, nem végtelen, de a

cselekedetek, amelyekkel kiérdemelte értünk a kegyelmet és a dicsőséget, végtelenek. " Olyan ez, mintha egy végtelenül gazdag ember minden vagyonát odaadta volna egy fogoly megváltására ; ez utóbbinak végtelen kötelessége lenne vele szemben, noha a szabadság, amit visszaadott neki, nem végtelen jószág. A harmadik a Szentlélek, aki Jézus Krisztus cselekedeteinek egész rendjét és gazdaságát általában és minden egyes cselekedetét külön-külön irányította. A szent Emberiség ezen elv alapján cselekedte ugyanazt, amit az Istenség által cselekedni látott. Az irgalmasságnak, például az igazságosságnak, az édességnek, a szigorúságnak, a szeretetnek és a gyűlöletnek ugyanazokat a hatásait ; így mintegy az Istenség pecsétje volt, amelyre az ő ori ginalis vonásai vannak rányomva, amennyire az Emberiség erre képes volt. Mindez a Szentlélek irányításával történt, aki Jézus Krisztus életében és cselekedeteiben olyan utat akart számunkra kijelölni, amely biztonságosan elvezet bennünket az örökkévalóság dicsőségébe és szuverén boldogságába. §n. Urunk, miután a Szentlélektől fogantatott a Boldogságos Szűz méhében, azt akarta, hogy vezessen minden cselekedetében nemcsak az Ige személye, hanem a Szentlélek személye is, hogy megtanítsa bennünket arra, hogy amint ez az isteni Lélek a keresztségben való lelki újjászületésünk elve, úgy magatartásunknak is Ő kell, hogy legyen a princípiuma ; hogy mindenben Ő kell, hogy kormányozzon bennünket, és hogy feltétlenül az Ő vezetésétől kell, hogy függjünk, mivel a tagokat ugyanazzal a szellemmel kell éltetni, mint a fejet. Nem az érzékekből, a szenvedélyekből vagy a pusztá értelemről kell tehát irányítást vennünk, hanem kizárólag a Szentlélektől. Gondoljuk meg, hogy hagyjuk-e, hogy Ő irányítsa bennünket, és hogy nem a test vagy a világ szelleme irányít-e bennünket. Ha a Szentlélek az, akkor Isten gyermekeinek szabadságában fogunk élni. Ha egy másik szellem, akkor annak a szellemnek a rabszolgái leszünk, követve annak mozdulatait és utasításait. III. FEJEZET. JÉZUS KRISZTUS LELKÉNEK KÜLÖNBÖZŐ ÁLLAPOTAI. A megtestesült Ige halandó életében hat állapotot figyelhetünk meg, amelyeknek elmélkedéseink szokásos tárgyát kell képezniük. Az első az Ő kilenc hónapos tartózkodása a Boldogságos Szűz méhében. A második a gyermekora tizenkét éves koráig. A harmadik, tizenkét éves korától harminc éves koráig, ami rejtett élet volt. A negyedik, harmincéves korától a szenvedéséig, amely a buzgóság, a munka és a kitartás élete volt. Az ötödik, az utolsó vacsorától a keresztségig, amely egy tisztán szenvedő élet volt. A hatodik, a keresztsen függés ideje, amely egy gyötrelmes és haldokló élet volt. Ezekhez az állapotokhoz hozzáadható az Ő dicsőséges élete és a legszentebb szentségben való tartózkodása. I. CIKKELY. Jézus Krisztus gyermekkoráról. §i. Kevés embernek van áhítata Urunk szent csecsemőkorának. Valamilyen kis mértékben megérintik őket szenvedésének fájdalmai és gyalázatossága, de életének egyéb misztériumaira aligha gondolnak:

ez az igaz és élő hit hiányából fakad. Jézus Krisztus gyermekora egy végtelenül imádnivaló és szeretetreméltó állapot, amely megköveteli, hogy elménk szoros igyekezetével tiszteljük és utánozzuk. Megfigyelhetjük, hogy milyen erényeket gyakorolt: alázatosságát, amellyel egy ilyen állapot megalázottságát viselte, türelmét az üldöztetések és száműzetések elszívásában, szegénységét, a világ megvetését. Mi valóban megalázhatjuk magunkat az Ő szeretetéért, szerethetjük a szegénységet, megvethetjük a világot, elviselhetjük az ellentmondásokat ; de nem válhatunk olyan gyermekké, mint Ő, hacsak nem lelkiileg, azáltal, hogy magunkban a gyermekkor sajátos tulajdonságait - tisztaság, ártatlanság, egyszerűség, szelídség, engedelmesség, engedelmisség - erőltetjük. A tisztaság szeretete az első erény, amelynek példáját adta nekünk, amikor a világra jött, elhagyva Boldogságos Anyja tiszta méhét, anélkül, hogy szűziességét megsértené, mivel Ő is hasonló módon fogantatott: szűzi tejével táplálkozott, mivel Ő maga egyedül szűz volt a származása miatt, így nyilvánvalóvá vált, hogy megtestesülésének első és legközelebbi oka a tisztaság volt; harminc éven át nem tett más csodát szent embersége által, mint a szűz Anyától született, minden másban hasonlóvá téve magát a többi gyermekhez. §n. Az ártatlanság minden dolog közül a leglényegesebb, és az, ami leginkább kényszeríti Istent arra, hogy szeressen minket. Semmi sem hoz

közelebb bennünket Istenhez. Nem adott más parancsot Ádámnak, mint hogy őrizze meg azt az ártatlanságot, amelyben teremtett. Egyedül ettől az egy dologtól függött az emberek üdvössége. Az ártatlanság és a tisztaság képezi az Isten kegyelmeinek befogadására való nagyszerű hajlandóságot. II. Jézus Krisztus rejtett életéről. Lehetetlen elképzelni, hogy Urunk mennyire szereti a rejtett életet. Ő minden állapotában elrejt magát. Elrejtőzik Atyja kebelében, Anyja méhében, születésében, gyermekkorában, egyiptomi száműzetésében, názáreti tartózkodásában, hétköznapi életének folyamán, halálának gyalázatában, feltámadása után a világban, mennybemenetele után a mennyben, a Szent Eucharishtiában, amelyet a rejtett élet nagy titkának nevezhetünk. Ha szeretjük Jézus Krisztust, akkor szeretünk Vele maradni. "A ti életetek el van rejtve Krisztussal együtt Istenben". Urunk harminc évet adott a szemlélődő életre, és csak három vagy négy évet arra, amit vegyesnek neveznek, mert cselekvésből és szemlélődésből áll. Két okot lehet felhozni erre a magatartásra: 1. Nem akart a törvény által előre megírt idő előtt tanítani. 2. Példájával a Boldogságos Szűzet és Szent Józsefet akarta tanítani, akik egyedül az Ő szemében fontosabbak voltak minden más teremtménynél. . Jézus Krisztus dicsőséges életéről. §i. Urunk dicsőséges élete három részre oszlik. Az első, a feltámadástól a mennybemenetelig. A második, a mennybemeneteltől az ítélet napjáig. A harmadik, az általános ítélet napjától az örökkévalóságig. §"- A dicsőségnek ebben az állapotában Jézus Krisztust a szabadság fejedelmének kell tekintenünk. Ebben az életben háromféle rabszolgaságot szenvedünk el a teremtmények részéről. Az első az az uralom, amelyet a teremtmények gyakorolnak képességeink, a képzelet és az étvágy, az értelem és az akarat felett, olyan benyomásokat gyakorolva rájuk, amelyeket nem tudunk megakadályozni. Ha zajonganak, az elvonja az elmém figyelmét. Valami múltra való emlékezés megzavar; valami jövőbeli rossz gondolata riadalmat kelt bennem; minden tárgy hatással van rám önmagam ellenére, és szenvedélyeimet mind játékba hozza, mint a bábokat. Az ördögnek még arra is van hatalma, hogy felzavassa a humorokat és ingerelje az erkölcstelen emberek és azok indulatát, akik még nem érték el a tökéletes tisztaságot. A második a teremtményektől való függőségünk a mindennapi táplálkozásban: a kenyértől és más ételektől, hogy tápláljanak minket, a naptól és a fénytől, hogy lássunk, a levegőtől, hogy lélegezzünk. A harmadik az a hatalom, amellyel a teremtmények rendelkeznek, hogy szenvedésre késztesse bennünket. A hideg, a hőség, a szél, az eső és ezer más dolog zavar és bosszant bennünket. Urunk soha nem szenvedte el a teremtményeknek való alávetettség első fajtáját, mert az a tökéletlenség jele. A teremtmények csak olyan benyomást tettek az Ő lelkére, amelyet Ő megengedett nekik. A zaj nem zavarta Őt. A képzeletében és elméjében lévő tárgyak közül egyik sem mozgatta Őt jobban, mint ahogyan Ő akarta. A sértések nem hatottak rá. Semmi sem akadályozta meg Őt abban, hogy azt tegye, amit csak akar. Mivel a második alávetettség semmi erkölcsi tökéletlenséggel nem jár, Urunk szívesen lemondott róla irántunk való szeretetből : így engedett az evésnek és ivásnak. Ami a harmadikat illeti, részben mentesült ez alól, mivel a teremtmények csak az emberek rosszindulatának ösztönzésére kényszerítették Őt szenvedésre. Így történt, hogy az ostorok felhasították a testét, hogy a tövisek átszúrták a fejét, hogy a szögek a keresztre erősítették. De dicsőséges állapotában teljesen megszabadította magát e két szolgaságtól. Feltámadása után már nem volt szüksége a napra, hogy fényt adjon neki, sem ételre, hogy táplálja. Megfoghatatlan volt, és minden teremtmény számára elérhetetlen. A szent szabadság fejedelmének erre az áldott állapotára kell törekednünk, törekednünk kell arra, hogy minél inkább megszabaduljunk a teremtmények rabszolgaságától, hogy azok többé ne gerjessenek bennünk szabálytalan mozdulatokat, és ne zavarják meg többé lelkünk békéjét. De ha már a mindennapi táplálékot tekintve tőlük kell függünk, legalább ne növeljük ezt a függőséget önsanyargatásunkkal és érzékiségünkkel, hanem inkább csökkentjük azt erkölcsös életmóddal és szent szegénységgel. Ha kénytelenek vagyunk elszenvedni a fájdalmakat és zaklatásokat, amelyeket a teremtmények okoznak nekünk, viseljük el őket örömmel, a bűnbánat szellemében és Isten szeretetéért, aki "miérettünk" annyival többet is elszenvedett ; de emelkedjünk minél jobban szenvedéseink fölé, és csak a lehető

legkevésbé foglalkozunk velük. § In- Urunk halandó élete során nem volt alávetve az érzékek illúzióinak, amelyek gyakran megtévesztenek bennünket számos tárgy könnyedségében : például a Nap, amely számunkra sokkal kisebbnek tűnik, mint amekkora valójában. Jézus Krisztus a Napot és minden teremtményt a maga igaz arányaiban látott. Most, hogy dicsőségben van, még testi szemeivel is látja mindazt, ami az égen, a földön, az egész világmindenségben történik, akár egyetlen fajjal látja, amelyet képes megteremteni, akár faj nélkül, ahogy Suarez, az Egyháznak ez a doktora feltételezi. Ó, ha az élet dolgait olyannak látnánk, amilyenek valójában, átlagosnak, mulandónak, csalóka dolgoknak ! De hamis látszat alatt látjuk őket, mint amikor a felhők úgy tűnnek számunkra, mintha az égboltot érintenék, ilyenkor az értelem korrigálja az érzékek tévedését. De ami az erkölcsi ítéletet illeti, amit a dolgok felett hozunk, mivel csak nagyon kevés természetfeletti fényünk van, hogy kijavítsuk érzékszerveink és értelmünk tévedését, minden alkalommal könnyen hagyjuk magunkat megtéveszteni. §IV. Jézus Krisztus dicsőséges Teste éppoly kiterjedt és finom halló-, mint látóerővel rendelkezik. Ahogyan Ő mindent lát, úgy hall mindent, nemcsak az elmével, hanem testi füleivel is ; hallja énekelt imáinkat, hallja tréfálkozásainkat, zúgolódásainkat, rágalmainkat, minden rossz vagy üres szót, amit állandóan mondunk. Ó, milyen óvatossá kell tennie bennünket ez a megfontolás a beszédben ! milyen visszafogottsággal, milyen szerénységgel kell szabályoznunk minden mozdulatunkat, mérlegelnünk minden szavunkat Urunk előtt ! milyen tisztelettel kell tisztelnünk az imádandó Hu jelenlétét! emberség, akinek szemei előtt élünk, és akinek megfigyelése elől nem menekülhetünk ! Jv. A megdicsőült test ragyogása és szépsége felülmúlja nemcsak mindazt, amit látunk, hanem mindazt is, amit szépség és pompa tekintetében el tudunk képzelni. Ha ezt a testet a Nap közelébe helyeznénk, akkor annyira elhomályosítaná e fényes gömb fényét, hogy nem adna több fényt, mint egy gyertya déli napközben. Ez a test átlátszó; és gyönyörű látvány - mondja Szent Anselm -, ha minden részének, még a legbelső részeknek is csodálatos szimmetriáját szemléljük. Szemének nincs szüksége más fényre, mint a sajátjára, hogy mindenféle tárgyat meglásson. Úgy ontja a fényt, és úgy tartja vissza, ahogyan neki tetszik. Ha a dicsőséges testek közül a legkisebbnek is ennyi ragyogása és szépsége van, mit kell gondolnunk Jézus Krisztus Testéről, amely végtelenül többel rendelkezik, mint minden dicsőséges test együttevve ? Szent Teréz, miután csak egy pillanatra is megpillantotta a dicsőség Királyának egyik kezét, annyira elragadtatott a látványtól, hogy azután már semmi szépet nem tudott látni a földön, és semmit sem tudott szeretni benne. Ha Isten Fiát csak dicsőséges állapotának ragyogásában és fenségében láthatnánk, csak megvetést és borzalmat éreznénk minden mulandó pompa és szépség iránt. IV. Jézus Krisztus állapotáról az utolsó ítéletkor. Az Atya minden ítéletet a Fiúnak adott. Isten igazságosságának gyakorlása az Ember-Istenre tartozik, mert Ő végtelen elégtételt fizetett Isten igazságosságának. Ez a szuverén igazságosság átadta Neki az emberek és angyalok megítélésének jogát. Az apostolok és a vallásosok közül azok, akik a szegénység erényében és állapotuk tökéletességében jeleskedtek, e szuverén bíró bírái lesznek. Az emberek pedig kétféle tudatlanságban vannak Urunkkal kapcsolatban. Az egyik, amit ignorantia facti, a tények figyelmen kívül hagyása : ez a bálványimádók és a pagánok tudatlansága, akik nem ismerik Jézus Krisztust. A másik, amit ignorantia pravce dispositionis-nak, a rossz hajlam tudatlanságának neveznek : ez a zsidók, törökök, ariánusok tudatlansága, akik megtagadják tőle az imádatot, és nem ismerik el őt Istennek. A tudatlanság e két fajtája megszűnik az ítélet nagy napján. Angyalok, ördögök, az egész emberiség meg fogja ismerni az Ember-Istent, az Atyával egyenlő Isten Fiát, igaz Istent, mint az Atyát. Láthatóan meglátják majd Isten nagyságát egy ember arcán, és a szemük elkápráztatja majd őket. Látni fogják a teremtetlen igazságosságot, amely dicsőségesen megmutatkozik annak a szent Emberiségnek a trónján, akinek Isten az élők és holtak megítélésének szuverén hatalmát adta, az ítélet ünnepélyességében, az elemek pusztulásában és az egész természet rémületében. Az áldottak egy új állapotban fogják Őt meglátni, amelyben még soha nem látták Őt, rettenetes és megdöbbentő módon. A megátalkodottakat ez megzavarja majd, és képtelenek lesznek elviselni az Ő fényességét. El akarnak majd bújni a föld mélyére, és a hegyeket

hívják majd, hogy takarják el őket. És mi lesz az ördögök rémülete, akiket régen egyedül az Ő szava űzött ki a testükből, és akik reszkettek az Ő Nevétől, amikor a hívó emberek megidéztek ?

Hogyan fogják elviselni az Ő imádni való Személyének jelenlétét, a villámokat, amelyek az Ő szeméből fognak villogni, haragjának lángjait, amelyek az Ő arcáról fognak felcsapni? Akkor minden teremtmény hódolni fog Neki, és a legmélyebb áhítattal megsemmisül előtte. Még az ellenségei is kénytelenek lesznek imádni Őt: " Minden térd meghajlik előttem, és minden nyelv vallja, hogy én vagyok az Isten" . Mit mondanak majd akkor a zsidók, akik halálra ítélték Őt ? a zsarnokok, akik üldözték az Ő Nevét, azt a Fenséges Nevet, amely által egyedül üdvözülhetünk ? a hitehagyók, akik elhagyták az Ő hitét ? az eretnekek, akik megtámadták azt 1 az ateisták, akik kigúnyolták az Ő misztériumait és vallását ? az istentelenek, akik meggyalázták Őt ? a rossz katolikusok, akik meggyalázták Őt ? Miután így imádták, vagy inkább éppen azáltal, hogy így imádták, Jézus Krisztus "semmivé tesz minden fejedelemséget, hatalmat és erényt". Most minden az Isten által létrehozott hatalmak által van irányítva. Szent Tamás és más teológusok, Szent Pált követve, elismerik az angyalok közötti alárendeltséget az egyház kormányzása tekintetében, sőt még az ördögök között is, ami az emberek ellen folytatott háborút illeti. De ekkor megszűnik mindezen hatalmak gyakorlása, az emberi, az angyali és az ördögi. Nem lesznek többé pápák, nem lesznek többé császárok, királyok vagy fejedelmek : mindannyian egyetlen, egyedül uralkodó Úr hűbéresei lesznek ; és az ének, amellyel az Egyház Jézus Krisztust öltözteti, tökéletesen beteljesedik: Tu solus sanctus : Tu solus Dominus : Tu solus altissimus, Jesu Christe, cum Sancto Spiritu, in gloria Dei Patris. Az embereknek nem lesz többé hatalmuk az emberek bűneinek elengedésére, és az ember-isten áldozatának Istennek való felajánlására. A Sátánnak nem lesz többé hatalma a lelkek megkísértésére ; csak a saját kínjait fogja elszenvedni. Ezzel egyidejűleg megtörténik a lelkiismeretek általános manifesztációja, amely olyan teljes lesz, hogy senki számára nem marad ismeretlen semmi, sem a saját, sem mások lelkiismerete. Akkor majd láthatóvá válik. . a kegyelmek, amelyeket mindenki kapott, és azok értéke, valamint az, hogy hogyan élt velük, vagy visszaélt velük; a kísértések, amelyeket átélt, azok ereje és időtartama, valamint az, ahogyan elviselte őket; a bűnök, amelyeket elkövetett, azok súlyossága, körülményei és száma, minden cselekedete, gondolata, érzelmei, vágyai, egészen a szív legapróbb mozdulataiig. Most már mi vagyunk a saját szívünk titkának urai, elrejtve tarthatjuk, és senki sem tudhatja meg, hacsak nem akarjuk felfedni ; de akkor már semmi sem marad rejtve. A szív legmélyebb redői feltárulnak majd Őelőtte, aki a világ világossága. Mindennek véget vet majd az az ítélet, amelyet az égi uralkodó Bíró az Ő szent Emberiségének szájából nyíltan kimond. Egy visszavonhatatlan ítélet, és egy olyan ítélet, amely szétválasztja a választottakat és a megátalkodottakat. Örök életre szóló ítélet az előbbieknél, és halálra szóló ítélet az utóbbiaknak. Ezen ítélet után minden teremtmény, aki Isten szerepét betölti, felfegyverkezik, hogy végrehajtsa bosszúját; és miután minden terve beteljesedett, a korszakok folyamata véget ér; az idő elnyelődik az örökkévalóság kebelében. Jézus Krisztus világi uralma átadja helyét az Ő örökkévaló királyságának ; és mivel minden teljesen alá van vetve az Ő hatalmának, Ő átadja királyságát Isten Atyjának, és maga is " alárendeltje lesz annak, aki mindent alárendelt neki, hogy Isten legyen mindenben minden". VI. FEJEZET. IV. A BOLDOGSÁGOS SZÚZRŐL. I. CIKKELY. A Legszentebb Szűz méltósága. AZ ISTENANYA méltósága oly nagy dolog, hogy a Boldogságos Szűz maga sem tudja azt teljesen com prefendálni. A következő megfontolásokból némi képet alkothatunk róla. 1. Milyen előkészületeket hozott a Boldogságos Szűz eme magas méltóságra ! Isten az isteni anyaságot előre tudva nemcsak az originalis bűntől, hanem a szerződéskötés kötelezettsége alól is felmentette őt, és már az első pillanattól kezdve több kegyelmet ajándékozott neki, mint minden angyalnak és embernek együttvéve. Sőt, mivel kegyelmei és érdemei minden pillanatban kétszeresére, háromszorosára, sőt bizonyos alkalmakkor, mint a bemutatásakor, négyszeresére növekedtek, aligha lehet elképzelni, hogy egyetlen nap alatt hogyan gyarapodott kegyelemben és érdemben. Milyen magasra jutott

tehát tizennégy éves korára, és milyen tisztaságot, milyen szeretetet, milyen erényeket szerzett a kegyelemmel való ilyen hűséges és csodálatos megfelelés révén 1 Mindez csak előkészület volt az isteni anyaságra, amelyet az egybeesés érdemeivel kellett megérdemelnie. 2. Ez a méltóság bizonyos értelemben végtelen, ebben különbözik a dicsőség fényétől, mivel ez utóbbi az érdem különböző de greeseinek megfelelően többé-kevésbé kiváló. De a hiposztatikus egységben vagy az isteni anyaságban nem lehet több vagy kevesebb. Mivel mind az egyik, mind a másik a maga nemében egyedülálló, és Jézus Krisztuson és Márián kívül mással nem közölhető, nem létezhet más, hasonló méltóságú tökéletesebb. Lehetetlen elképzelni más, az Istenanyánál kiválóbb. anyát, vagy más Istenanyát Mária mellett. 3. Méltóságok, kegyelmek, mindenféle előjogok illetik meg ezt a Szűz Anyát ; Fiát, aki Isten, még a természetes kötelesség is kötelezi arra, hogy szeresse őt. Mármost mi az, ha valaki természeténél fogva Isten szeretetének tárgya ! Ezért a teológusok arra a következtetésre jutnak, hogy minden kegyelem, amely bármely teremtménynek megadatott, a Boldogságos Szűznek adatott, kivéve azokat, amelyek neméhez vagy állapotához nem illettek volna, mint a papság, az apostoli szolgáló, az Egyház kormányzása. Ennek megfelelően egyesek azt feltételezik, hogy a megtestesülés pillanatában világos látomása volt arról, akit megfogant, és Istenről, az Ő Fa ther-éről, és kölcsönös szeretetükről, ami a Szentlélek. 4. Az isteni anyaságon alapulnak azok a magas rangú címek, mint királynő, úrnő, közvetítőnő, szószóló, amelyek vagy a teremtmények felett gyakorolt szuverén hatalmát, vagy az Istennel való közbenjárásának erejét jelzik. 5. Az Istenanya e méltósága különös imádatot érdemel, amelyet hiperdúliának neveznek, és amely egyedül a Boldogságos Szűznek jár, mivel ezt még annak sem lehetne megadni, aki nem Istenanya lévén, ha ez lehetséges lenne, akkor sem rendelkezne annyi kegyelemmel és szentséggel, mint amennyivel ő rendelkezik. II. A Boldogságos Szűz egyedül áll a Szentháromság három Személyével való minden egyes szövetségében. A galambom csak egy. 1. Egyedül áll a Fiú Anyja minőségében, mivel ő valóban és helyesen az Ő Anyja, és csak egy Istenanya lehet. Slie egyedül áll az Atya Leánya minőségében, mivel örökbefogadása teljesen egyedülálló, és Isten gyermekei közül egyedül őt fogantatásának pillanatában fogadták örökbe. 3. Egyedül áll a Szentlélek Házastársa minőségében, mivel egyedül ő kötött Vele, az egész emberi természet nevében, szent házasságot, hogy egy Ember-Isten Anyja lehessen anélkül, hogy megszűnne szűznek lenni. E szent jegyesség ünnepélyes megkötésére nyilvánosan a templomban került sor, amikor a Boldogságos Szűzet ott bemutatták. Milyen magas ez a méltóság, és milyen nagy előnyökkel jár ! Micsoda részesedés az Isteni Házastárs birtoklásában ! az Ő ajándékainak teljessége ! a szentség ! Ez a szent menyasszony soha nem állt ellen a Szentlélek mozdulatainak ! Soha nem tett egyetlen olyan cselekedetet sem, amelynek ne a Szentlélek lett volna az alapelve ! Jaj, milyen messze vagyunk mi ettől a hűségtől ! Folyamatosan ellenállunk Isten Lelkének. Csak a saját hajlamainkat követjük. Mindennap mindnyájan ezer kegyelmet tagadunk meg, és a Szentlélek ajándékait szégyenletes rabságban tartjuk. III. A Boldogságos Szűz dicsősége a megtestesülésben. Mária tisztaságos kebelében az idő és az örökkévalóság legnagyobb csodái szemlélődnek : egy Isten-ember ; egy Istent imádó Isten ; egy Isten, aki Isten szolgálja ; egy Isten, aki csecsemő ; egy Isten, aki halandó testbe öltözött, és az emberek minden gyarlóságával ; egy Isten, aki áldozatul esett ; egy ember, aki az élő Isten Fia ; egy gyermek, aki egy szűz anya utóda. A megtestesült Ige továbbra is megtartotta annak a testnek a szubsztanciáját, amelyet a Szentlélek a megtestesülés pillanatában a Szent Szűz legtisztább véréből formált számára. Amit a táplálék, amellyel táplálkozott, mint a többi ember, utólag hozzáadott, azt úgy fogyasztotta el, mint a többi ember. Ez Suarez véleménye ; és a Boldogságos Szűz egy napon megjelent Szent Ignácnak, amikor az oltárnál volt, és azt mondta neki, hogy anyagának egy része a Legszentebb Szentségben van. Őm. Milyen dicsőséges az Isten Fiának megtestesülése az Ő szent Anyjának, és milyen teljes haszonnal járt számára az az egyesülés, amelyet Vele élvezett azon kilenc hónap alatt, amíg Ő az ő méhében lakott !

Úgy egyesült vele, mint a gyümölcs az azt termő fával. Csak tőle és a tőle kapott anyagtól függve élt. De milyen költséket nem tett neki cserébe ! Milyen kölcsönös beszélgetés folyt a Fiú lelke és az Anya lelke között ! Jézus Krisztus a kegyelmek bőséges áradásával úgy rendelkezett róla, hogy az Ő misztikus testének anyja legyen, mint ahogyan Ő volt az Ő természetes testének anyja ; mert azt akarta, hogy mi általa kapjuk a Lélek életét, ahogyan Ő is általa kapta a test életét ; hogy mi függjünk tőle lelki életünk támogatásában és gyarapításában, ahogyan Ő függött tőle testi életének támogatásában és gyarapításában. Lássuk be Urunk érzéseit az Ő Édesanyja iránt, aki a mi Anyánk is. Fogadjuk el készségesen azt a függőséget, amelyet Ő kíván tőlünk, és ezzel az alázatos és szeretetteljes alávetettséggel tiszteljük meg azt, amelybe Ő maga is szívesen helyezte magát. A MI URUNK SZERETETE. I. FEJEZET. URUNK SZERETETÉNEK INDÍTÉKAI ÖNMAGÁBAN. §i. MINDEN elképzelhető ok arra indít bennünket, hogy Jézus Krisztus szent emberségét annyira szeressük és tiszteljük, amennyire csak bennünk rejlik. A legfontosabbak a következők : 1. Ez az Ember, aki az Ige Személyével egyesült, Isten Fia, és " annyival jobbá lett az Angyaloknál, hogy náluknál kiválóbb nevet örökölt. Mert melyik angyalnak mondta Isten valaha is: "Te vagy az én Fiam, ma nemzetelek Téged Ül a jobbmra". Őt tehát ugyanolyan tisztelettel kell tisztelni, mint amilyennel Istent. Isten és az Ember-Isten imádata nem két különböző imádat ; ezek egy és ugyanaz : ennek megfelelően Isten Fiának megtestesülése óta az Egyház mindenütt összekapcsolja Isten imádatával az Ember-Isten imádatát. Szent Pál majdnem mindig összekapcsolja leveleiben az " Isten és Jézus Krisztus", " Isten, az Atya és az Úr Jézus" ; és Szent Ignác a konstitúcióinkban folyamatosan azt mondja: " Isten és a mi Urunk" . 2. Ő maga imádkozott Istenhez, Atyjához, hogy Őt tisztelje : " Atyám, eljött az óra ; dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad dicsőítsen meg Téged". Imádsága meghallgatásra talált ; Isten megígérte Neki a nemzetek hódolatát és imádatát. A mi feladatunk, hogy teljesítsük az Atya Isten eme ígétét ; rajtunk múlik a teljesítése. 3. Isten, az Atya maga volt az első, aki tisztelte Őt : mielőtt a világra jött volna, a régi törvény szertartásai által, amelyek képviselőire lettek bevezetve. az Ember-Isten misztériumait ; halandó élete alatt, csodáinak ragyogása és istenségének kétségbevonhatatlan bizonyítékai által ; halála után, dicsőségének az egész világon való megnyilvánulásával, evangéliumának hirdetésével és egyházának alapításával, a hitének megvallásáért kiontott vértanúk vérével, az új törvény legnagyobb és legszentebb személyiségeivel, akik mind az Isten Fia nagyságának és szentségének képmásai, mint ahogyan a régi törvény emberei is azok voltak. 4. Isten akarata, hogy tiszteljük Őt : és ennek érdekében az Ő kezébe helyezte minden hatalmát és minden jogát ; hogy Őt tette az angyalok fejevé, az emberek közvetítőjévé és megváltójává, élők és holtak bírójává ; hogy üdvösségünket Tőle tette függővé, és Őt tette sorsunk örökkévaló döntőbírájává. Amikor Isten megteremtette az angyalokat, megismertette velük a megtestesülés tervét, és eléjük állította az Ember-Istent, akit imádni fognak, mivel azt akarta, hogy örök boldogságuk tőle függjön. A jó angyalok dicsősége a jutalmuk a megtestesült Igének nyújtott hódolatukért. A rossz angyalok kárhozata a büntetésük, amiért megtagadták az emberré lett Isten imádatát. " Minden a tiétek" - mondta Szent Pál a korinthusiaknak - " ti pedig Krisztusé vagytok, Krisztus pedig Istené". Ilyen a szolgálat és a dicsőség rendje, amelyet Isten a teremtményektől kíván kivívni, hogy méltóképpen szolgálhassák és dicsőíthessék Őt. Azt kívánja, hogy az Ő Fia szolgáljon Neki és tisztelje Őt ; hogy az emberek szolgálják és tiszteljék az Ő Fiát ; hogy az egész világ az emberek szolgálatában álljon. Isten Fia örök és végtelen tiszteletet ad Atyjának. A világ minden teremtménye folyamatosan in- véges számú szolgálatot, és a mi használatunkra fogynak el. Ez a mintája és mértéke annak, amit a mi Urunkért tennünk kell ; a magunk mértékében úgy kell tisztelnünk Őt, ahogyan Ő tiszteli Istent. Úgy kell szolgálnunk Őt, ahogyan minden teremtmény szolgál minket j és úgy kell elfogyasztanunk az Ő szolgálatában, ahogyan ők elfogyasztják a miénkben. 5. Isten csak Jézus Krisztusban szeret minket ; és ha Fiából néz ránk, és nem lát bennünk mást, csak bűnöket, akkor nem készít számunkra mást, csak büntetést. 6. Jézus Krisztus a kapu és az út, amilyen Istenhez mehetünk. Minél jobban ragaszkodunk hozzá, annál jobban haladunk előre a

tökéletességben. Az első vértanú, " látván az eget megnyílni, és Jézust az Isten jobbán állni", Isten Fiához fordult, és nem az Atyához, mert a Fiú az út, és az egyetlen út, hogy az Atyához menjünk. Így soha nem jutunk el a nagy tökéletességre a mi Urunk iránti nagy odaadás nélkül, mert Isten örökkévaló végzéssel meghatározta, hogy senki sem mehet be az Ő dicsőségébe, csak Jézus Krisztuson keresztül, aki annak kapuja. De ha egy lélek jól gyakorolta magát a megtestesült Ige szeretetében és utánzásában, Isten az erény és az isteni közlések legmagasabb fokára vonzza ; és ha egyszer birtokba vette a belsőt, és ott letelepedett, onnan irányítja az egész embert, a külsőt és a belsőt, az elmét, a szívet, a képzeletet, az étvágyat, a szemet, a nyelvet, az összes érzékszerveket. Minél inkább belül lakik Jézus Krisztus, annál inkább megmutatja magát kívül, a külső felöltözik a belső tökéletességével, vagy inkább a belső kegyelem szétárad a testben; ugyanúgy, a maga nemében, ahogyan az átlényegülés misztériumában az áldott Lélek dicsősége érzékelhető és csodálatos módon szétáradt a testben. . Minden jót, amit teszünk, Jézus Krisztus tesz bennünk. Mondhatjuk, hogy bizonyos értelemben Ő tette a szentek minden jótéteményét, mivel Ő közölte velük annak gondolatát, amelyet Ő maga fogant meg először, és fogant meg értük ; mivel ők csak az Ő Lelkének mozdulata által vették fel azokat, és csak az Ő kegyelmének segítségével hajtották végre. Így, amikor valamely szent ünnepét megtartjuk, Jézus Krisztus ünnepét tartjuk, aki a szentek minden szentségének szerzője. Összefoglalva: keresztények vagyunk, és a mi hivatásunk az, hogy imádjuk Jézus Krisztust, és neki szenteljük hódolatunkat, szeretetünket és engedelmisségünket. " Ha tehát valaki nem szereti a mi Urunkat, Jézus Krisztust, az legyen anatómia". §". Minden dologban, ami választásunk elé kerül, meg kell kérdeznünk Urunkat, és meg kell fontolnunk, hogy az Ő Szíve milyen értéket tulajdonít nekik ; mert ki kell számúznunk szívünkéből mindent, amiről úgy találjuk, hogy nincs helye Jézus Szívében. §m. A Szentlélek a próféták és az apostolok által szólt ; de mivel az Ő hatalmában áll, hogy örökké, még csodálatosan és még világosabban szóljon, a megtestesült Ige szerve által a legtökéletesebb és legtisztább módon szólt. Ezért a legkülönösebb módon kell tisztelnünk és szeretnünk Urunknak az evangéliumban elbeszélte szavait **INDÍTÉKOK FOB SZERETNI URUNKAT AZ OLTÁR SZENT SZENTSÉGÉBEN. I. CIKKELY.** A szent Eucharisztia csodái, és különösen a szentségi fajok. A MI Urunk az Ő Testét hagyta ránk a Szent Eucharishtiában, hogy abban szenvedésének emléke, oltárunk áldozata és lelkünk tápláléka legyen. A hit e misztériumában Jézus Krisztus, miközben önmagát adja nekünk, elrejt szemünk és* érzékszerveink elől azt a kegyelmet, amelyet nekünk adományoz, a szépségnek, a fenségnek és a dicsőségnek azt a ragyogását, amely a boldogok öröme ; azokat a kincseket, azokat a gazdagságokat és azokat a végtelen tökéleteket, amelyeket az angyalok csodálnak ; az Ő dicsőséges Testének illatát, amely az egész Paradicsomot elkápráztatja ; de a hitnek, amely pótolja érzékszerveink hiányosságait, olyan ámulatba kell ejtenie bennünket, olyan szerelemmel és örömmel kell elragadtatnia bennünket ennek az isteni misztériumnak a láttán, mintha az, amit Ő elrejt, nyilvánvalóvá válna számunkra. Nem szabadna vágnunk arra, hogy bármi mást lássunk vagy csodáljunk a földön, mint a Szent Szentséget. Ha maga Isten képes lenne csodálatra, nem csodálna mást, mint ezt a misztériumot és a megtestesülés misztériumát. Ami minket illet, mi az, amit csodálunk 1 becsület, emberi tehetségek, egyéb hitvány és megvetendő apróságok, amelyek egy napon zűrzavarral töltenek majd el bennünket, amikor halálunk óráján látni fogjuk, hogyan bántunk Urunkkal a Szent Eucharishtiában. A papok számára mindenekelőtt ennek az imádandó szentségnek, amelynek szolgálói ők, olyan kell, hogy legyen, mint a lélegzet, amit szívunk ;

amennyire csak lehetséges, semmi másra nem szabad gondolniuk. §n. Ez a csoda, hogy a Szent Eucharishtiában a fajok elválnak alanyuktól, egy urihegyi csoda. Ilyesmi az ókori törvények alatt soha nem volt. Egy ilyen csodának hasonlót kellene produkálnia bennünk is, nevezetesen a gonosz hajlamok és rossz szokásaink elválasztását lelkünkétől, amelyhez, mondhatjuk, bizonyos értelemben ugyanúgy kötődnek, mint a balesetek a szubsztanciájukhoz. Isten Igéje naponta munkálja oltárainkon

a Szent Szentségben az első csodát ; és bennünk is munkálná a másodikat, amely az elsőnek a vége, ha engedelmeskednénk neki, és együttműködnénk a kegyelemmel, amelynek teljességét a Szent Szentségben birtokoljuk. Ez a csodás hatás már sok szentben érvényesült, akik a szentáldozás révén csodálatosan megszabadultak hibáiktól és az ő ember romlottságától. Bukásaink és nyomorúságaink nem szabad, hogy megakadályozzanak bennünket abban a reményben, hogy ez bennünk is meg fog történni. Isten néha hagyja, hogy elsüllyedjünk O saját gyengeségünk súlya alatt, és megtapasztaljuk a bűn legveszedelmesebb sebeit, hogy megismerjük, milyenek vagyunk önmagunkban ; hogy aztán megszabadulva nyomorúságainktól, meggyőződhesünk arról, hogy megmenekülésünket Urunk kegyelmének és tiszta irgalmának köszönhetjük, nem pedig saját erőfeszítéseinknek. Soha nem szabad tehát kétségbeesnünk a tökéletesség elérésében, vagy korlátokat szabnunk Isten terveinek, megelégedve egy bizonyos fokozattal, és nem törekedve magasabbra. II. Urunk testének kiválósága. Az a szeretet, amelyet Urunk a Szent Szentségben tanúsít irántunk, arra kényszerít bennünket, hogy gyakran és örömmel elmélkedjünk e szent VI. ELVE csodálatos kiválóságain Teste, amelyet nekünk adott, hogy lelkünk táplálékául szolgáljon. Az első a hiposztatikus egyesülésen alapszik, amelynek vir tue-jában Tt-t kell imádni ; és mindaz, ami egy testet mind a természet, mind a kegyelem rendjében, mind az időben, mind az örökkévalóságban díszíthet, Neki jár. A második a Lélek nagyságából és méltóságából következik, amely, mivel tele van minden kegyelemmel és tulajdonsággal, amelyek a hiposztatikus egyesülésből erednek, a Testet is ennek megfelelő nemességgel kell felruházni. A harmadik a Lélek cselekedeteiből ered, amelyeknek ez a szent Test volt a szerve, még a hiposztatikus egyesülés absztrakcióját is elvégezve. Mert ha a szentek teste és ereklyéi tiszteletre méltóak, mert szent cselekedeteiket szolgálták, mit mondjunk arról az isteni Testről, amely cselekedetek végtelen sokaságának eszköze volt, amelyek közül a legkisebb is végtelenül nagy tiszteletet szerzett Istennek 1 A negyedik abból a tisztán csodálatos módból ered, ahogyan ezt a Testet a Szentlélek a Boldogságos Szűz tisztaságos méhében megformálta, és abból a módból, ahogyan Isten mindenhatósága által oltárainkon keletkezik* Az ötödik abból, hogy életet éltetett, mégpedig dicsőséges és boldogító életet. A hatodik, hogy megváltásunk nagy misztériumai benne teljesebben be, és hogy halála által Isten megmentette a világot. A hetedik abból, hogy ez most már, helyes értelemben véve, az új törvény egyetlen áldozata; és hogy a régi törvény összes áldozata csak azáltal volt Istennek tetsző, hogy ehhez a törvényhez viszonyultak, mint annak képmásaihoz. A nyolcadik abból, hogy a lelkek megszentelésének legfőbb eszköze, akár mint az Istennek az egész emberiségért örök áldozatul felajánlott áldozat, akár mint a kegyelmi élet fenntartására és a dicsőség életébe való vezetésre rendelt szentség. " Aki eszi az én Testemet és issza az én Véremet, annak örök élete van; és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én Testem valóban étel, és az én Vérem valóban ital." Csodálatos szavak, amelyek értelmét soha nem fogják tökéletesen megérteni, csak a mennyben ! III. Urunk eucha/risztikus jelenléte sokkal hasznosabb számunkra, mint amilyen az Ő érzéki jelenléte volt a zsidók számára. Igaz, hogy Urunk testi és érzékelhető Jelenléte, amíg a világban tartózkodott, becsülendő kegyelem volt. Látni egy Istent, aki láthatóan beszélget az emberekkel, hallani Őt beszélni, látni Őt csodákat tenni, látni az Ő arcán az isteni fenség, annak jóságossága és édessége ragyogását; befogadni Őt a saját házukba, enni adni neki, bizalmasan beszélgetni Vele - ez olyan boldogság volt, amely, azt hiszem, az angyalok féltékenységét is kiváltotta volna. De bátorkodom azt mondani, hogy sokkal hasznosabb számunkra, ha Őt magunknál tartjuk, mivel láthatatlanul jelen van a Szent Eucharishtiában ; és ebben az értelemben magyarázzák egyes atyák Szent Jánosnak azokat a szavait : "Mivel szerette az övéit, akik a világban voltak, mindvégig szerette őket". Ez azt jelenti, hogy az a szeretet, amelyet tanítványainak mutatott, amikor a halála előtti estén a Szent Szentséget bemutatta, felülmúlta azt a szeretetet, amellyel életében közel tartotta őket magához. Mert 1. az Eucharisztia misztériumában úgy tűnik, hogy a megtestesülés misztériumát kiterjeszti minden egyes hívőre, akivel egyesíti magát, és visszaadja nekünk ugyanazt a természetet, amit Ő kezeskedett, hogy magához vegyen minket ; de

azzal az előnnyel, hogy miután magához vette azt a maga alázatosságában és nyomorúságában, visszaadja nekünk csodálatosan felemelve és Istennel egyesítve, hogy minket is egyesítsen vele, és a nagyság és dicsőség legmagasabb fokára emeljen, amelyre képesek vagyunk felemelkedni. 2. Itt marad éjjel-nappal élő áldozatként Atyja szeme előtt, csillapítva haragját és kielégítve igazságosságát, közvetítve a kegyelem életét és a dicsőség életének magvát azoknak, akik méltóképpen közelednek hozzá. Így kell Őt magunk elé képzelni oltárainkon, folyamatosan felajánlva Istennek halálának áldozatát, ugyanazokért a célokért, amelyekért Ő azt a Golgotán felajánlotta, az oltár áldozata a kereszten lévőnek az alakja, de olyan alak, amely maga is az, amit ábrázol. Nem jelent-e ez számunkra sokkal nagyobb előnyt, mint Jézus Krisztus látható jelenléte a zsidók számára, amelyből gonosz hajlamuk miatt oly kevés gyümölcsöt hoztak? 3. Őt csak egy helyen birtokolták. Ha Jeruzsálemben volt, Názáretben nem volt; és még Jeruzsálemben is, ha a templomban lehetett látni, a város más negyedében nem lehetett látni. Itt mi mindenhol egyidejűleg birtokoljuk Őt minden templomunkban. 4. Őt csak bizonyos időszakokban, néhány napra, néhány órára birtokolták. Az egész idő, amíg velük volt, nem tett ki harmincnégy teljes évet; és mi több, harminc teljes éven át szinte az egész világ nem ismerte Őt. Itt minden órában, éjjel-nappal a birtokunkban van Ő; és hány évszázadon át! Az eltelt évszázadok mellé tegyük hozzá a még hátralévő évszázadokat is. 5. Őt csak külsőleg, testi szemmel látták Őt, "és általában a maguk számára előnytelenül. Itt a lélek szemével szemléljük az Ő Testét, Véré, Lelkét, Istenségét, és soha nem a hit, az imádat és más erények érdemei nélkül, amelyekkel az Ő jelenléte inspirál bennünket. 6. Nekik csak természetes állapotban jelent meg. Nekünk itt a tiszta kegyelem állapotában van jelen, és azzal a céllal, hogy a kegyelem minden olyan hatását kifejthesse bennünk, amelyeket éppoly kevésbé lehet összeszámolni, mint az égbolt csillagait, a fák leveleit vagy a homokszemeket a tengerparton. 7. Ők csak az érzékek segítségével birtokolták Őt; mi itt sokkal bensőségesebb módon birtokoljuk Őt, ami az érzékek felett áll. Belénk jön, egyesíti Testét és Lelkét a mi testünkkel és lelkünkkel. A közte és köztünk létrejött egyesülés, mondja az egyik Atya, olyan, mint két olvadt viaszdarab, amelyek összeolvadnak és összekeverednek. De ha érzékszerveinknek nincs részük ebben a birtoklásban, távolról sem veszítünk ezáltal semmit, ez az, ami hitünk érdemét képezi; és különben is, sem Isten, az Ő Atyja, sem az Angyalok, sem a boldoggá avatott lelkek nem élvezik jelenlétét az érzékek által. 8. Mindazok közül, akik látták Őt, és akik hallgatták Őt, miközben láthatóan beszélgetett az emberekkel, hányan voltak, akik csatlakoztak Hozzá? Nagyon kis számban. Nem volt több ötszáznál több tanítvány, amikor felment a mennybe. Vessük össze ezt a kis csapatot azzal a számtalan sokasággal, akik a Szent Szentségben imádják Őt a földön ^11 keresztül, és akik e misztériumba vetett hit által az Ő korporális és érzékelhető Jelenléte helyett az Ő Testét és Véré, Lelkét találják valóban jelenvalónak a kenyér és bor fajtái alatt, és egyidejűleg, ahogy a teológusok mondják, az Ő Lelkét és Istenségét, a kegyelem és dicsőség minden kincsével együtt. Mit birtokoltak a zsidók, akik látták, hogy Ő betegeket gyógyított és halottakat támasztott fel, ehhez hasonlót?

Maguk az apostolok és a tanítványok, mielőtt ezt az isteni szentséget bevezették volna, nem élveztek ilyen nagy kiváltságot. Ki tudná megmondani, hogy Urunk mit művel a tiszta lélekben a szentáldozás által? Csak Isten tudja. Az a lélek, amelyben ezek a csodák végbemennek, nincs tudatában ezeknek. Egy jól felkészült lélek egyetlen közösségben olyan lelkesedést kap, amely összehasonlíthatatlanul nagyobb, mint mindaz, ami az összes látomásokból és kinyilatkoztatásokból fakad, amelyekben az összes egyesült szentek valaha is részesültek. Ezek után hogyan lehetséges, hogy oly kevésbé érint bennünket ez a csodálatos szentség? 1. Hogyan tudnánk rajta kívül mást szeretni a földön? 1. Hogyan tudnánk bármi másra gyakrabban gondolni, mint erre? Hittel szemléljük a benne rejlő csodákat, Jézus Krisztus Testét és Véré, Lelkét, egy Isten fenségét és az emberek iránti szeretetének legmegdöbbentőbb mértéktelenségét. És mégis alig van más érzésünk az Ő jelenlétében, mint amit az érzékek és a képzelet adnak nekünk. Hiányosak vagyunk az odaadásban,

langyosak és tompák vagyunk az Ő tekintetében, így időnként aligha fejt ki nagyobb hatást jelenlétével egy egész vallásos közösség lelkében, mint annak a templomnak a falain, amelyben Ő tartózkodik, mert nem talál bennünk diszpozíciót kegyelmének hatásaihoz. És honnan ered ez (I Mi az, ami bennünk akadályozza a szeretet e misztériumának működését 1 apróságok, jelentéktelen dolgok, amelyek lefoglalnak minket ; és mégis ezekkel töltjük meg elménket, ezekhez csatoljuk szívünket, és ezekben helyezük boldogságunkat. Egy nyomorult kis ragaszkodás megfoszt bennünket azoktól a csodálatos hatásoktól, amelyeket a Szent Szentség kifejthetne bennünk, ha jó kedvünk lenne hozzá. . Az Urunkkal való egyesülésünkről a Szent Szentségben. "Aki eszi az én Testemet és issza az én Véremet, az bennem marad és én őbenne". Ezek a szavak azt a csodálatra méltó egységet jelölik, amelyet Urunkkal a Szent Szentségben élünk. Hitből fakad, hogy benne valóban egyesülünk az Ő Testével. De mi is ez az egyesülés ? miben áll 1 Négy fajtáját határozzuk meg. Az első csak Jézus Krisztus szent Emberiségének helyi jelenléte abban, aki közli. Ez az egység a legkisebb, és még azokban is megtalálható, akik méltatlanul és halálos bűn állapotában kommunikálnak. A második, amely az elsőt feltételezi, erkölcsi egység, és a kölcsönös szeretetből alakul ki, amely Jézus Krisztust hozzánk és minket hozzá köti a közösségben. Ilyen a két barát egyesülése, akiknek szívét az egymás iránt érzett szeretet köti össze. Ez tökéletesebb, mint az első, és csak a kegyelem állapotában lévő lelkekhez tartozik ; de nem elégíti ki Urunk szavainak erejét, és azt a módot, ahogyan Ő közli magát velünk, mint lelkünk táplálására szolgáló táplálékot. A harmadik, amely sokkal magasabb rendű, azokban a rendkívüli hatásokban áll, amelyeket a Szent Szentség a lélekben és a testben kivált; olyan, mintha megérintenénk a szent Testet és megízlelnénk Jézus Krisztus drága Vérének, a lelkünket elragadó édességgel és örömteljességgel, ahogyan az N~eri Szent Fülöppel történt. Ez az egyesülés viszont nem felel meg kellőképpen Urunk szavainak, amelyek minden közlőre kiterjednek, míg ez az egyesülés csak a tökéletes lelkek kis részéhez tartozik ; azonkívül, hogy ez a magyarázati mód a Megváltó szavai inkább az unioii következményeit, mint magát az egyesülést tekintik. A negyedik egy olyan egyesülés, amely valóban nem lényegi vagy lényeges, hanem véletlenszerű, a legtökéletesebb, ami csak lehet ilyen jellegű. Ez által közvetlenül egyesülünk Jézus Krisztus Testével és Vérével, és az Ő Teste és Vére által az Ő Lelkével és Istenségével, az Ő Teste a mi testünkkel, az Ő Vére a mi vérünkkel, az Ő Lelke a mi lelkünkkel egyesül; ebből következik bennünk egy véletlen változás, amely hasonlóvá tesz minket Urunkhoz, testünk részt vesz az Ő Testének isteni tulajdonságaiban, és lelkünk az Ő Lelkének kegyelmeiben, aszerint, ahogyan Ő tetszik magát velünk közölni, és aszerint, ahogyan mi a befogadásához szükséges helyzetet hozzuk. Így az Ő képzelete megállítja és szabályozza képzeletünket; az Ő értelme megvilágosítja értelmünket; az Ő akarata felerősíti és megerősíti akaratunkat; az Ő étvágya szabályozza étvágyunkat, és kioltja benne az önkívület tüzeit; az Ő érzékei megtisztítják érzékeinket; meggyökerezteti gonosz hajlamainkat; elpusztítja a bűn magvait; megmorzsolja nedveinket, és mindent úgy rendez el, hogy az erény gyakorlása könnyűvé váljon számunkra. Ez az, amit egy bizonyos jámbor fiúnak ábrázoltak, aki, mint Flatus elmondja, egyszer az egyik szentáldozás alkalmával látta Urunk Testét, amint éppen egyesül az övével; szeméi, karjai és minden egyes szent tagja úgy keveredett az övével, mint ahogyan az egyik darab olvadt viasz keveredik a másikkal. Ha nem tapasztaljuk ennek a csodálatos egyesülésnek a hatásait, az csakis a mi hajlandóságunk hiányából ered. " Ha a szentáldozás után" - mondja Szent Bonaventura - " nem érzed az elfogyasztott lelki táplálék hatását, az annak a jele, hogy lelked vagy beteg, vagy halott. . Tüzet tettél a kebledbe, és nem érzed a melegét, mézet a szádba, és nem érzed az édességét". Tele vagyunk szenvedélyekkel és vétkekkel, amelyek, mint annyi rosszindulatú nedv, elveszik tőlünk a szentáldozás iránti kedvünket, és megakadályozzák, hogy megtaláljuk benne azokat az örömeket, amelyeket akkor tapasztalhatnánk, ha a szent asztalhoz azzal a hajlandósággal járulnánk, amelyet az megkövetel, miután lelkünk alaposan megtisztult minden rendellenességétől. Ez a készség elsősorban a szív tisztaságában, a lélek békéjében és nyugalmas állapotában áll, abban, hogy észrevegyük és

elnyomjuk elménk lázadásait a kegyelem ellen, felfedezzük illúzióinkat, tévedéseinket, vakságunkat, rosszindulatunk mélységét, és kijavítsuk mindezeket a rendellenességeket. Ha ezt megtettük, éhséget és szomjúságot fogunk érezni az isteni táplálék iránt, megízleljük annak édességét, és hac napról napra a lelki élet friss növekedését fogja bennünk előidézni. V. CIKKELY. Néhány gondolat az áldozásról. § - A lelkek csodálatosan megváltoznak és tökéletesednek a szentáldozásban, Urunk eltávolítja minden gyengeségüket, megtisztítja feltjaikat, letépi rossz szokásaikat, meggyökereztetí szenvedélyeiket, és kioltja bennük az önkívület tüzét, annak arányában, hogy milyen hajlamokat hoznak a szent asztalhoz. Ennek az isteni misztériumnak a részvétele által mondhatjuk, hogy "ifjúságunk megújul, mint a sasé". Ekkor Urunk belép lelkünk erőibe aszerint, ahogyan mi hajlandók vagyunk Őt befogadni ; valóban egyesíti az Ő Testét a mi testünkkel, és az Ő Lelkét a mi szellemünkkel, bár nem tudjuk, hogyan jön létre ez az egyesülés. Így a mi egész életünknek nem lehet más, mint folyamatos előkészület a közösségre és a szüntelen beszélgetésre Urunkkal. §"- Amikor Jézus Krisztussal közösségben egyesülünk, ah ! micsoda egyesülés az Ő Szíve a mi szívünkkel, az Ő ereje, az Ő érzékei, az Ő szent tagjai a miénkkel ! És micsoda különbség van közte és köztünk ! Minden, ami Őbenne van, az örök élet elve Őbenne és az emberek számára ; minden, ami bennünk van, a romlás és a halál elve önmagunk és mások számára. § in. Isten Lelke, ha hűségesen követjük az Ő vezetését, apránként megmutatja nekünk, hogy milyen végtelen javakkal rendelkezünk a Szentáldozásban. Gyakran e világ legtudósabbjai és legbölcsebbjei vakok mindezzel szemben ; és mivel túlságosan a saját véleményükre és ítéletükre támaszkodnak, és csak a saját egyéni fények alapján vezetik magukat, anélkül, hogy törődnének azzal, hogy az emberi ész fölé emelkedjenek, alázat és odaadás híján egész életükben saját eszméik és érzelmeik kicsinységében vergődnek ; ez a kicsinység hihetetlen mindabban, ami a hit titkait és a lelkek lelki irányítását illeti. § IV. Felbecsülhetetlen veszteségeket szenvedünk el attól, hogy nem ismerjük a szentáldozásban rejlő kincseket, és nem készítjük elő magunkat azok befogadására. Ostobaságunk e tekintetben a legsajnálatosabb. Általánosságban elmondható, hogy a szentáldozás után ugyanolyan állapotban találjuk magunkat, mint amilyenek előtte voltunk ; és ennyi szentáldozás után ugyanúgy folytatjuk, ugyanolyan langyosak, ugyanolyan kevésbé megmorzsolta, ugyanolyan tökéletlenek vagyunk, mint az elején. Nekünk, akiknek megvan az a boldogságunk, hogy naponta az oltárhoz járulhatunk, minden nap fel kellene készülnünk a holnapi áldozásra. Életünknek egyetlen folyamatos felkészülésnek kell lennie a szentmise és a kommunikációra. Minden órában a szent oltárhoz való közeledésre alkalmas készségben kell lennünk. §v. Milyen szentségre nem kötelez bennünket a szentáldozás ! Hogyan is feledhetnénk el azt a megtiszteltetést, amelyet Jézus Krisztussal a szentáldozásban való egyesülésünkkel élveztünk ? Hogyan lehetséges, hogy Ő nem van mindig jelen gondolatainkban, hiszen Ő biztosít bennünket arról, hogy " akik az Ő testét eszik és az Ő véréit isszák, azok Őbenne maradnak és Ő bennük1 " ? Hogyan szennyezhetjük be képzeletünket azokkal a tisztátalan képekkel, amelyekkel megtöltjük azt, miután megszentelődött a Jézus Krisztuséval való egyesülés által ? Hogyan foglalhatjuk el érzékszerveinket, külső és belső, annyi profán tárggyal, miután Urunk megszentelte őket azáltal, hogy egyesítette őket az övéivel ? § vi. Szeretnénk, ha a szentáldozás után könnyebbséget élvezhetnénk a mi Urunkkal való bizalmas beszélgetésben, minden tökéletlen, amilyenek vagyunk, és bosszankodunk, hogy nem érezzük az áhítatot. Azt kellene tennünk, hogy átadjuk magunkat az Ő kezének működésére, és hagyjuk, hogy eltörölje bűneinket és gyökerestől kitépje őket. Ha ez megtörtént, és lelkünk megtisztult, akkor Ő beszélni fog hozzánk, és képesek leszünk bizalmasan bánni Vele. § VTI. Ha a Boldogságos Szűz minden nap meglátogatna bennünket, és bizalmasan beszélgetne velünk fél órán át, micsoda kegyelem lenne ez !

Pedig ez nem lenne más, mint egy teremtménnyel, a legszentebb és legmagasabb rendű tiszta teremtménnyel való bizalmas társalgás ; de a közösségben egy Ember-Istenhez kapcsolódunk, és ez a közösség teljesen belső, és végtelenül tökéletesebb, mint minden kegyelem, amit az angyalok és

szentek, és maga az Istenanya valaha is nyújthat nekünk. . Az áldozást nevezhetjük ennek az életnek a boldogságának. Egyetlen közösség, ha csak a szükséges hajlandóságokat hoznánk magunkkal, nagyobb örömmel töltene el bennünket, és nagyobb örömet okozna, mint az összes angyal és szent együtt látása és együttléte. **HARMADIK SZAKASZ. URUNK UTÁNZÁSÁRÓL. I. FEJEZET. URUNK UTÁNZÁSÁNAK INDÍTÉKAI.** §i. JÉZUS KRISZTUS azt kívánja, hogy az Ő képmásai legyünk, ahogyan Ő az Atya Isten képmása, nemcsak úgy, ahogyan Ő Isten, hanem úgy is, ahogyan ember. És mivel Isten tökéletességei az Ő szent emberségében ragyognak fel, azt kívánja, hogy magatartásunkban az Ő szellemét és kegyelmeit nyilvánítsuk meg, és erényeinek tökéletes kifejezése által tegyük magunkat hozzá hasonlóvá. Az erényeknek azok a cselekedetei, amelyeket az Urunk utáNZásának és az Őhöz való hasonlatosságnak ez az indítéka szül, sokkal nemesebbek és Istennek tetszőbbek, mint azok, amelyeket az erények sajátos indítékai alakítanak ki. **I*** Jézus Krisztus a szentek példaképe, és az Ő élete magán viseli az erények és a tökéletesség minden vonását, amelyet Ő közvetített a szenteknek ; így az Ő élete mintegy tükörképe az Egyház egész életének általában, és minden egyes hívő életének különösen, az idők végezetéig. Mindenki saját állapotának mintáját látja benne. § in. Az apostolok és az első keresztények mind tele voltak. Jézus Krisztussal ; az Ő szeretete és utáNZása volt a tökéletesség eszméje, amelyet maguk elé állítottak ; amint azt Szent Pál leveleiben megfigyelhetjük. Akinek ez az eszme mélyen a szívében rögzült, az nem gyakorolt erényeket más indítékból ; mert ha arra emlékezett, hogy Jézus Krisztus ezt vagy azt tette, és így cselekedett ilyen vagy olyan alkalommal, azonnal vágyott arra, hogy ugyanezt tegye, és sokkal könnyebben, hatékonyabban és érdemszerzőbben vezetett erre, mintha az egyes erények összes indítékát felvetette volna magának. Valóban szerethetjük az erényeket a maguk szépségéért és kiválóságáért; de ha úgy tekintünk rájuk, ahogyan Isten Fiának imádandó személyében mutatkoznak meg, akkor összehasonlíthatatlanul méltóbbnak találjuk őket a szeretetre és a megbecsülésre, és az ilyen megfontolás isteni ragyogással ruházza fel őket. Jézus Krisztusban nemcsak megszenteltek, mint a szentekben, hanem bizonyos értelemben istenítettek is. Tegyük hozzá, hogy ebben az életben nem élvezhetünk nagyobb vagy dicsőségesebb megkülönböztetést, mint hogy Urunk jelvényét és ruháját viseljük, és a legnagyobb szentek sem gyakoroltak vagy tanítottak másokat erények gyakorlására, hacsak nem az Ő utáNZásának indítékából. Szent Pál csak azért fáradozott, hogy Jézus Krisztust formálja a hívekben. "Gyermekeim" - mondja a galatáknak - "akikért ismét vajúdok, amíg Krisztus meg nem formálódik bennetek". És Szent Ignác, arra buzdítva bennünket, ami a lelki életben a legnehezebb, nevezetesen a megvetés és gyalázat szeretetére és vágyára, nem hoz fel más okot, hogy a tökéletességnek erre a pontjára ösztökéljen bennünket, mint azt, hogy ezáltal kiváló módon mutatjuk ki szeretetünket és hálánkat a mi Urunk iránt, és elérjük azt a megtiszteltetést, hogy megemlítsük Őt. Balthazar Alvarez atya azt szokta mondani, hogy úgy gondolta, hogy addig nem jutott el a lelki életben, amíg a szívében meg nem formálta a megfeszített Jézust. . **ÖKÖR, AKI URUNKAT UTÁNOZZA A MINDEN TEREMTMÉNYTŐL VALÓ ELKÜLÖNÜLÉSBEN.** Mivel a teremtmények csak arra szolgálnak, hogy növeljék nyomorúságunkat, és minden boldogságunk Istenben van, egyetlen törekvésünknek az kell lennie, hogy elszakadjunk a teremtményektől, és egyesüljünk Istennel. Ez az, amire Urunk példája oly erőteljesen ösztönöz bennünket. **1.** Jézus Krisztus halandó életében a teremtmények részéről csak fájdalmat és bánatot kapott. Az emberiség, akinek megmentésére jött, rágalmazta és üldözte Őt. Tanítványai elárulták vagy elhagyták Őt. Még a test szerinti követői is ellene voltak. Csak az Ő szent Anyja, Szent József, Keresztelő Szent János és nagyon kevesen voltak, akik nem okoztak Neki bánatot. Milyen reményünk van arra, hogy a teremtményekben megtaláljuk azt, amit Isten Fia nem talált **1** Vajon jobban bánának velünk, mint ahogyan ők bántak Vele? Van-e olyan jogunk felettük, amivel Ő nem rendelkezett, hogy elvárjuk tőlük, hogy csak elégtételt nyújtsanak nekünk **1** El kellene fogadnunk azt, ami Urunk sorsa és választása volt ; vagyis általános lemondással el kellene szakadnunk a teremtményektől, és nem várni tőlük mást, mint örömmel vegyített szenvedést. **2.** Amint Jézus Krisztus szent Emberi mivolta halandó élete során a teremtmények részéről csak rosszat kapott, úgy

Isten részéről minden áldással feltöltődött, az Ige Személyével való egyesülése és a boldogító látomás miatt, amelyet az Ő lelke ugyanúgy élvezhetett, mint ahogyan most is élvez. Ebből megtanuljuk, hogy boldogságunk egyedül Istentől származik, nem pedig bármely teremtménytől; hogy csak az Istennel való egyesülésünk és bizalmas beszélgetésünk az, ami boldoggá tehet bennünket ezen a világon; és hogy ha. elmékedés, imádság és a lelki élet egyéb gyakorlatai által hozzá kötődünk, akkor Ő fúzióval árasztja ránk mennyei áldásait, amelyek a földi paradicsomot jelentik. 3. E két megfontolásból arra kell következtetnünk, hogy sajnálatos szerencsétlenség, ha miután elhagytuk a világot, hogy egyesüljünk Istennel, miután vallási fogadalmakkal lemondunk a földi gazdagságról, kitüntetésekről és örömeiről, igen, és magunkról is, azzal a céllal, hogy teljesen Istené legyünk, és Isten teljesen a miénk legyen, - mégis ragaszkodunk a hagyott dolgokhoz, és nem érjük el azt a célt, amit a vallási tökéletesség felvállalásával megcéloltunk, vagyis a vallási tökéletességet. az Istennel való egyesülést, amelyben éppen ez a tökéletesség, és következésképpen a mi boldogságunk áll. III. FEJEZET. URUNK UTÁNZÁSÁRÓL AZ Ő SZEGÉNYSÉGÉBEN. "A rókáknak van odújuk, és az ég madarainak fészük; de az Emberfiának nincs hová lehajtania fejét." Az egyik első erény, amely Urunkban utánpásra kínálok számunkra, a szegénység; erről három pontban elmélkedhetünk. Az első pont. Ha a szegénységet önmagában natu rálisnak tekintjük, nem találunk benne mást, mint ami visszataszító ; de ha a hit szemével nézzük abban a természetfeletti állapotban, amelybe Isten Fia emelte, akkor a legvonzóbbnak fog tűnni, és látni fogjuk, hogy ez az apostoli élet alapja. Érdemét Jézus Krisztus eljövetele előtt nem ismerték j a világ rémületen visszariadt tőle. De a megtestesült Ige, miután emberi természetével magáévá tette, imádandó Személyében megszentelte. Ő nemesítette és bizonyos értelemben megistenítette ; annyi kegyelmet és lelki kincset közölt vele, hogy a Szentek gyönyörködésévé és szeretetük tárgyává vált. Szent Ferenc királynőjeként tiszteli, és hitveseként ápolja. Szent Ignác azt szeretné, hogy úgy szeressük, mint a mi mohánkat, és úgy tekintünk rá, mint a vallás bástyájára, amely megvéd minket ellenségeink támadásaitól. Második pont. Nézzük meg, hogy Isten Fia milyen mértékben szerette, és hogyan gyakorolta. Amikor tetszett neki, hogy emberré váljon, egy szegény asszonyt választott anyjának. A szegénység kebelében született. A betlehemi barlang és a jászol ennek bizonyítékai. A szegénység volt az Ő állandó kísérője egész életében. Harminc éven át saját, valamint a Boldogságos Szűz és Szent József munkájából élt. Attól kezdve, hogy elkezdett beszélgetni az emberekkel, csak alamizsnából élt, és soha nem rendelkezett semmivel, ami a sajátja lett volna. "A rókáknak" - mondta Ő - "van odújuk, és az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hová lehajtania fejét." Első tanítványainak csak szegény halászokat választott. Elszendett minden nyomorúságot és minden kellemetlenséget, ami a szegénységgel általában együtt jár, és végül meztelenül halt meg a kereszten, miután mindent elvesztett - barátokat, becsületet, hírnevet, hitet; megfosztották ruháitól és minden világi javától; megfosztották még a dicsőséges állapotához tartozó isteni vigasztalásoktól is; és nem maradt neki semmi, amit a föld adhatott volna, csak a szégyen és a szenvedés. Harmadik pont. Fontoljuk meg, hogyan utánpasz Urunkat ennek az erénynek a gyakorlásában. Milyen nagyra becsüljük a szegénységet? Milyen szeretettel viseltetünk iránta 1. Örülünk-e, ha megtapasztaljuk a hatását ? Nem rettegünk-e inkább tőlük? Teljesen Istenre bízzuk-e életünk fenntartását és minden időleges szükségletünket ? Nem becsüljük-e a gazdagságot, és nem keressük-e azt buzgón? nem okozunk-e haszontalan kiadásokat lakásunk berendezése során ? Megelégszünk-e azzal, hogy a legalantasabb és legszegényebb dolgokat a mi használatunkra bízzák? Nem mutatunk-e nagyobb megbecsülést és szeretetet a gazdag emberek iránt, csak azért, mert ők élvezik az előnyöket ? Semmi sem árt annyira a kereszténységnek, mint amikor a vallásosok ugyanúgy ragaszkodnak saját érdekeikhez, mint a világiak. Ez az, ami a világot botrányokkal tölti meg, különösen akkor, ha ezek a vallásosok újjáalakult rendűek, vagy ha azt hiszik, hogy még mindig az első buzgalmukban vannak. Nem lenne ilyen botrányos az olyan rendek tagjainál, amelyek már lazaságba estek. Első atyáink szegénysége és alázatossága nagyobb megbecsülést szerzett a Társaságnak, mint tudományuk, nagy tehetségük és a

föld fejedelmeinek kegye. Ha felhagyunk e két erény gyakorlásával, elveszítjük hírnevünket, és nem fogunk többé gyümölcsöt teremni. IV. URUNK UTÁNZÁSÁRÓL TISZTASÁGÁBAN. §i. " Ó, mily szép a tisztaságos nemzedék dicsőséggel !" E szavak csodálatosan vonatkoznak Urunkra. Az Atyaisten kebelében, ahol anya nélkül nemzett, és a Boldogságos Szűz kebelében, ahol apa nélkül fogant, keressük a tökéletes tisztaság eredetét és egyben mintáját is, melyről négy pontban fogunk elmélkedni. Első pont. Jézus Krisztus végtelenül tiszta az Ő örök nemzedékében, mert Ő az Atyától származik az értelem és a tudás útján, ahogyan a Szent Lélek az Atyától és a Fiútól származik az akarat és a szeretet útján. Mármint az értelem az összes képességek közül a legtisztább a működésében ; és semmi sem különül el teljesebben az anyagtól, mint az általa termelt szó. Ebből következik, hogy amint a Szentlélek az előmenetel folytán a kegyelem és a szeretet princípiuma, úgy a Fiú a keletkezés folytán minden tisztaság princípiuma és forrása. A megtestesült Igének ez a felfoghatatlan tisztasága az angyalok és szentek imádatának tárgya, és örökké az is marad. Második pont. Jézus Krisztus az Ő időbeli nemzedékében is végtelenül tiszta, mert az Ige személyes egyesülése miatt a mi természetünkkel, amelyhez úgy hozzákapcsolja az Ő nem teremtett szentségének formális hatását, hogy az Emberi mivolta maga Isten szentségével együtt szent. A többi isteni tökéletesség nem ugyanilyen módon jut el hozzá. A mindenhatóság nem teszi az Emberiséget formailag mindenhatóvá, sem a mérhetetlenség nem mérhetetlenül hatalmas; de a szentség formálisan szentté teszi; így a hiposztatikus egyesülés értelmében az ember Jézus Krisztusban végtelenül szent, végtelenül tiszta, végtelenül távol van minden bűntől. Harmadik pont. Továbbá, ugyanebben az időbeli generációban egy másfajta tisztaságot nyer abból a módból, ahogyan Ő fogantatott, mivel fogantatását a Szentlélek végezte egy szűzben. Hallatlan csoda !

amely szintén a tisztaság új forrása, - egy olyan tisztaság, amely, bár szigorúan véve nem végtelen, mint az előbbi, mégis minden képzeletet felülmúl. Így Jézus Krisztus szent Emberi mivolta minden lehetséges módon tiszta ; és az Ő elméje, teste, vére, érzékei nemcsak tiszták, hanem a tisztaságnak megannyi forrása, mindenekelőtt azokban a lelkekben, amelyeket Ő választott házastársául, és amelyekben Őt lelkileg fogantatni tetszik. . Negyedik pont. Jézus Krisztusnak ez a misztikus nemzése a lelkekben utánoznia kell azt, amit a Szentlélek Máriában művelt. A szeplőtelen tisztaság arra rendeltette a Boldogságos Szűzet, hogy együttműködjön a Szentlélekkel Isten Fiának megtestesülésében ; és bizonyos értelemben azt mondhatjuk, hogy az ő páratlan tisztasága révén fogantatta meg Őt az ő tisztaságos méhében. És így a maga mértékében az a Lélek, amely átadta magát a mi Urunknak, és házastársául fogadta Őt, hajlandónak kell lennie arra, hogy Őt lelkileg megfogadja ; és miután Őt a szívében megformálta, mindig jelen kell lennie, mint minden gondolatának és minden érzelmének középpontja, "az Ő kenetének illata után futva". §"- A régi törvény szerint gyakorolt különböző tisztálkodási módok az Isten Fiának a Boldogságos Szűz kebelében való tiszta nemzésének ábrái voltak. Ezek voltak az arra való hajlam. Szükséges volt, hogy a nép, amelyből az Ember-Isten születni fog, oly sokféleképpen megtisztuljon, és oly sokféle szertartással megszentelődjön. § ni. Máriának a Szentlélekkel való szent házasságának és az Ige megtestesülésének, amely ennek gyümölcse lett volna, epithalamiuma a Himnuszok éneke, amelyben a házastárs, még a szó szerinti értelem szerint is, először is a mi Urunk szent Emberi mivolta ; másodsor, a Boldogságos Szűz; harmadszor, a szent Egyház; negyedszer, minden szent lélek külön-külön, úgy azok, akik megőrizték szüzességüket, mint azok, akik elvesztették azt, és miután megmosakodtak a bűnbánat szent fürdőjében, azután elérték a tisztaság legmagasabb fokát. - Szüntelenül ünnepelnünk kell lelkünk Jézus Krisztussal való isteni egyesülésének nászát. A gyónás a tisztaság kegyelme által, amelyet közvetít számunkra, a szentmise a nászünnepe, a szentáldozás pedig annak beteljesedése. §v. A mennyei hitves őrsége három zászló alatt, három különböző csapatban vonul. Az első a mártíroké, akik halálukkal Jézus Krisztus halálát képviselik, és Isten soha nem mulasztja el, hogy az érte elszenvedett halálukért szeretetet adjon nekik. Innen ered, hogy az

Egyház, amint azt Szent Tamás, Suárez és szinte minden teológus megfigyelte, néhány modern kivételével, kanonizálásuk során soha nem kérdezte meg, hogy a kegyelem állapotában voltak-e vagy sem a vértanúságuk előtt, megelégedve annak megállapításával, hogy a hitért haltak meg, vagy valamilyen más erény védelmében. A halál felszabadítja őket, nemcsak a bűntől, hanem minden, a bűneikért járó büntetéstől is, és számukra nincs tisztító tűz. A mennyben különleges koronát kapnak, amelyet aureolának neveznek, a Jézus Krisztus iránti szeretetük jelét. A második a doktoroké, akik hivatalukban a megtestesült Bölcsességet képviselik: mivel Isten Fia, aki az Atya Bölcsessége, miután emberré lett, az Ő dolga, hogy az emberiséget tanítsa; és ezt tette, amíg a földön volt, és ezt teszi ma is az orvosok szolgálata által, betöltve őket az isteni bölcsesség és tudomány fényével, hogy megismertessék Őt a világgal. Ők tehát különösen a megtestesülés misztériumának vannak szentelve. Minden tanulmányuknak és minden munkájuknak arra kell irányulnia, hogy Jézus Krisztust megismertessék és megszeretessék. E célból állította őket az Ő egyházába, és a mennyben. olyan aureolát ad nekik, amely jelzi, hogy milyen részük volt az Ő tanítói tiszttségében, és hogy e tekintetben mennyire hasonlítanak Őhöz. A tisztaság szorosan kapcsolódik a bölcsességhez. Egy napon mindketten együtt jelentek meg Názianzumi Szent Gergelynek, és úgy tűnt, hogy a szüzesség kézen fogja őt, hogy ezzel jelezze, hogy elnyerte őt. Ennek megfelelően, ahogy Szent Tamás megjegyezte, ő az egyetlen a szent atyák közül, aki nem vetette fel az anyagi eretnekséget, vagyis aki nem táplált valamilyen téves véleményt, mivel eretneknek nyilvánították. Az erényességükkel leginkább kitűnő orvosok egyben a legfelvilágosultabbak is voltak j tanúi Evangélista Szent János, Aquinói Szent Tamás, Szent Bonaventura, boldog Nagy Albert, Bellarmine bíboros. A harmadik csapat a Szüzeké, akik állapotukkal Jézus Krisztus emberségét tisztelik, amelyet az Istenség kenete szentel meg, amely az Ige személyében egyesül vele. Az aureola, amellyel a mennyben megkülönböztetik őket, jelzi az isteni házastárssal való egyesülésüket és a vele való bensőséges kapcsolatukat. Ők azok, akik "követik a Bárányt mindenhová, ahová megy".

V. FEJEZET: URUNK UTÁNZÁSA ENGEDELMESSÉGÉBEN. " Jézus Krisztus értünk lett engedelmes, még a halálig is." Az engedelmesség kiválósága abban áll, hogy általa biztosan teljesítjük Isten akaratát. És ezt a mi Urunk a lehető legtökéletesebb módon példázta, mint az emberi nem feje és helyreállítója. "Három megfontolást tehetünk erre vonatkozóan, hogy az Ő engedelmességének utáncsására ösztönözzük magunkat. Gondoljuk meg, milyen nagyra kell tartanunk Isten akaratát, amelyet biztosan teljesítünk, ha engedelmeskedünk. Isten akarata nem olyan, mint a mi akaratunk. Az emberi akarat önmagában közömbös a jó vagy a rossz iránt. Az erény nem lényeges számára. Inkább a bűn oldalára hajlik; vak, és szüksége van a világosságra és az értelem vezetésére, hogy megismerje a tárgyakat és szabályozza magatartását. Gyenge, ingatag, tele van tökéletlenségekkel. Isten akarata ezzel szemben, mivel alapvetően és szükségszerűen helyes, igazságos és szent, végtelenül és utánozhatatlanul az. Ez maga a jogosság, az igazságosság, a szentség; és következésképpen, ahogyan az ékesszólás, ha a maga személyében beszélne, nem tudna másként beszélni, mint ékesszólóan, úgy Isten akarata semmit sem tud másként akarni, mint igazságosan és szentségesen. Most pedig a hit által biztosítva vagyunk arról, hogy Isten akarata az, ami az engedelmességben nyilvánul meg. Jézus Krisztus ezt végtelenül jobban tudta, mint mi. Ő tökéletesen tudta, hogy az Ő Atyjának akarata még a legcsekélyebb dolgokban is végtelenül értékes. Végtelenül nagyra becsülte; és ez az, ami miatt az engedelmességet az életnél is többre becsülte.

2. Gondoljuk végig, milyen mértékben kellene ragaszkodnunk Isten akaratához, és milyen hűséggel kellene követnünk azt. Ez meghaladja elménk teljes felfogóképességét. Először is, vannak olyan tökéletességei és vonzereje, amelyek méltóvá teszik minden szeretetre, és arra, hogy minden más dologgal szemben, ami nem Isten, előnyben részesítsük. A fájdalom, a gyalázat, minden, a természetben legszörnyűbb dolog édes és kellemes lesz, ha felismerjük bennük Isten akaratát. Másodsor, nagyobb kötelességünk - ha szabad így kifejeznünk - Isten akarata, mint bármely más tulajdonsága, mint az Ő mérhetetlensége, bölcsessége vagy hatalma. Isten akarata adott nekünk léte; általa létezzük, általa van meg az a

képességünk, amellyel. fel vagyunk ruházva, általa birtokoljuk azt, amivel rendelkezünk, reméljük azt, amit remélünk. Harmadszor, Isten akarata a szabálya minden kötelességünknek ; ő maga a forrása azoknak ; és semmi másra nem tarthatunk igényt, csak arra, ami Isten akaratán alapul, és onnan nyeri minden erejét. Jézus Krisztus mindezt tökéletesen tudta, és ezért volt az, hogy élete első pillanatától kezdve meghozta az Atya akaratának való alávetettségnek ezt a nagy áldozatát. Mit nem tett, hogy példát adjon nekünk az isteni akaratnak való engedelmisségre ? Olyan varázsa volt ennek, még a kereszt kínjaiban szemlélve is, hogy szenvedélyesen vágyott rá, és örömmel szenvedte el. 3. Tekintsük Urunkban az emberiség fejének és helyreállítójának jellemét. Ez a jellem volt az, ami arra kötelezte Őt, hogy engedelmisségével megváltsa őket, ahogyan Ádám, az első atyjuk, az engedetlenségével tönkretette őket. Így elmondható, hogy az engedelmisség mentett meg minket, és hogy ez az oka mindannak a jónak, amit élvezünk, és a boldogságnak, amit remélünk ; mint ahogy az engedetlenség volt az oka minden rosszunknak és a nyomorúságnak, amibe beleestünk. Ez az erény tehát különösen az apostoli embereket illeti meg, akik a lelkek üdvösségének előmozdításán fáradoznak. És ez az oka annak, hogy Szent Ignác annyira sürgeti ezt, és azt kívánja, hogy ez legyen az ő Társaságának sajátos jellemzője, és az a jel, amely megkülönbözteti más vallási rendektől. VI. III. FEJEZET. VI. FEJEZET URUNK UTÁNZÁSÁRÓL AZ Ő ALÁZATOSSÁGÁBAN. "Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű." Egyedül JÉZUS KRISZTUS taníthat meg minket alázatosságra. Hogy azzá váljunk, az Ő alázatosságát kell külön tanulmányozásunk tárgyává tennünk, azáltal, hogy belemerülünk az Ő gondolkodásába, és utánozzuk az Ő példáját. Első pont. Urunk alázatosságának mértéke az az önmegsemmisítés, amelynek az Ige alávetette magát, amikor emberré lett. Őt fő tulajdonságot figyelhetünk meg ebben az önmegsemmisítésben. 1. Végtelen ; mert végtelen távolság van Isten, aki az egyetemes és szükséges Lény, és a teremtmény között, amely bármennyire tökéletes is, önmagában még mindig csak tiszta semmi. 2. Olyan nagy és mély, amilyen csak lehet, feltételezve, ami igaz, hogy Isten nem egyesítheti magát hiposztatikusan egy irracionális teremtménnyel; mert az értelemmel és szabad akarattal megáldott lények közül az ember a legalacsonyabb. Sőt, amikor testet öltött, magára vette mindazt, ami a természetben a legalacsonyabb, és alávetette magát az emberi állapothoz kapcsolódó ezernyi megaláztatásnak. 3. Lényeges, és nem pusztán véletlenszerű, mint a mi önmegaláztatásaink. Amikor megalázzuk magunkat vagy megaláznak bennünket, csak bizonyos előnyöket veszítünk el, amelyeknek de-vonása azonban nem alacsonyít le bennünket lényünkéből. Gyakran még a mi megaláztatásaink is csak imaginárisak ; de az Ige megaláztatása a létének egy, az övénél alacsonyabb fokára csökkenti Őt, még a valóban emberré válásig lealacsonyítja. 4. Teljes és totális : ezt Szent Pál in dikálja, amikor azt mondja, hogy " Jézus Krisztusban lakik az " Istenség egész teljessége testileg" . Mert mondhatjuk, hogy az Istenség megsemmisíti önmagát aszerint a mérték szerint, amelyben az emberiséggel közli magát. 5. Örökkévaló, és soha nem szűnik meg, az Ige örökké az embert re maining. Csodálatos megsemmisülés !

felfoghatatlan misztérium ! megsemmisülés, amely az angyalok és az emberek minden nagyságának és minden dicsőségének az oka ! Második pont. Jézus Krisztus a maga szent Emberi mivoltában, az Ige megsemmisülését látva, e példa után minden lehetséges módon megsemmisítette önmagát, mindenekelőtt a szent Eucharishtiában, amely győzelmes kapcsolatban áll a megtestesüléssel. Az Ő alázatosságának alapjai először is az Ige megsemmisülésének állandó látványa ; másodsor annak világos tudata, hogy mi Ő mint ember - hogy az az emberi természet, amelyet felvett, és amelyet az Ige Személyével való egyesülése kifogástalanná és végtelenül szentté tesz, önmagában is ki van téve a bűnnek, mindenféle nyomorúságnak és kárhozatnak; harmadszor, az Ő akaratának végtelen egyenessége, amely abban a tudatban, hogy a teremtménynek semmi más nem jár, csak alázatosság, megalázottság, szegénység, fáradtság és fájdalom, semmi másra nem készíti Őt; és ezt választotta a földi életének helyszínéül. Harmadik pont. Nagyon messze vagyunk attól, hogy ilyen alázatos

érzéseket tápláljunk magunk iránt. Csak arra gondolunk, hogy magasztosítsuk és felemeljük magunkat. Saját kiválóságunk a központ, amelyben minden gondolatunk, minden vágyunk, szívünk minden mozdulata végződik ; és mindazonáltal Isten szemében, aki maga az Igazság, a saját érdemeinkről alkotott nagyképű elképzeléseink nem mások, mint tévedés és hamisság; az a vágyunk, hogy dicsőítsenek, dicsérjenek és tiszteljenek, nem más, mint sérelem ; és az a hiú dicsőség, az a magasság, amelyre törekszünk, valójában a lealacsonyodás mélysége ; az a megkülönböztetés és világi nagyság, amelyre törekszünk, nem más, mint nyomorúság és szegénység : mivel ellenkezőleg, az igazi nagyság abban áll, hogy megalázzuk magunkat, szeretjük a megalázottságot, és csak megvetésre vágyunk. A szent angyalok alázatosságukkal emelkedtek a dicsőségbe ; a lázadó angyalok büszkeségükkel zuhantak a pokolba. VII. URUNK UTÁNZÁSÁRÓL BELSŐ ÉLETÉBEN. Példaképünk egyik első jellemzője, amelyet magunkban utánoznunk kell, az Ő rejtett élete, visszavonult és elmélkedő élete, és mindenekelőtt belső élete. Ez abban állt, hogy szívét Istenhez fordította, céljai, ismeretei, szeretete, buzgósága és vágyai végtelenek voltak ; így elmondhatjuk, hogy mindaz, amit külsőleg tett és szenvedett, semmi ahhoz képest, ami a belsőjében történt. Hogy ösztönözzük magunkat az Ő utánsására ebben a tekintetben, biztosra kell vennünk, hogy minden tökéletességünk a belső élettől függ. A tökéletességet azáltal szerezzük meg, hogy Isten közli velünk kegyelmeit, és hogy hűségesen együttműködünk ezekkel a kegyelmekkel. Ez a közlés pedig különösen az Istennel bensőséges ismeretséget élvező lelkek számára történik, és következésképpen a belső élet révén haladunk előre a tökéletességben. Először is azért, mert ebben gyakoroljuk a Szentlélek legmagasztosabb erényeit és legkiválóbb ajándékait - a hitet, reményt, szeretetet, amelyek a teológiai erények; a vallást és a bűnbánatot, amelyek az erkölcsi erények legnemesebbjai; a bölcsességet, az értelmet és a tudományt, amelyek a Szentlélek legtökéletesebb ajándékai. Másodsor, mert ebben nem csak beszélgetünk Istennel, hanem Isten velünk munkálkodik, és megismerteti magát velünk, hogy tökéletesebben megismerjük az Ő tökéletességeit és erényeit, és mivel azokkal mintegy teljesen át vagyunk itatva, gyakoroljuk azokat felebarátainkkal szemben. Egy napon Isten Sienai Szent Katalinnak, miközben imádkozott, kinyilatkoztatta isteni kegyelmének néhány hatását egy bűnös lélekkel szemben, ami a szentet az öröm mámorában hagyta, és a lelkek üdvösségéért való buzgalom csodálatos növekedésével töltötte el. Harmadsor, mert Ő néha egyetlen ima alatt, Lelkének kiáradása által több kegyelmet és segílyt ad nekünk, mint amennyit több év alatt a buzgóság és a szorgalom külső cselekedeteivel megszerezni. Semmi sem segíti elő jobban lelki fejlődésünket, mint az az idő és igyekezet, amelyet a belső élet gyakorlataira fordítunk. Olyan ez, mintha egy királyi kegyben álló úriember, ahelyett, hogy birtoka javításán fáradozna, a király udvarában tartózkodna : a fejedelem nagylelkűsége révén egyetlen hónap alatt sokkal többet lendítene vagyonán, mint húsz év alatt, ha vidéken maradna. A szentek a belső élet útján, az Istennel való bizalmas beszélgetés útján érték el a tökéletességet. Szent Ignacius a Konstitúcióiban azt szeretné, hogy ezt az Istennel való bizalmas beszélgetést tekintsük saját és felebarátunk üdvösségének legfőbb eszközének, amelyért hivatásunk kötelez bennünket, hogy munkálkodjunk. VIII. HOGY A MEGTESTESÜLÉS MISZTÉRIUMA MILYEN NAGYMÉRTÉKBEN SZOLGÁL ARRÁ, HOGY A TÖKÉLETESÉG ÚTJÁN ELŐREHALADJUNK. AZ ISTEN FIA MEGSZÜLETÉSE először is azáltal járul hozzá a tökéletességünkhöz, hogy megszünteti az ennek útjában álló akadályokat másodsor, azáltal, hogy erősebb és bőségebb eszközöket biztosít számunkra, hogy eljussunk oda. A tökéletesség akadályai a teremtményekhez való különféle kötődéseink. A tökéletességünk ugyanis az Istennel való egyesülésünkben áll, ami egyben a boldogságunkat is jelenti. Ami pedig arra késztet bennünket, hogy ahelyett, hogy Isten felé fordulnánk, hogy egyesüljünk vele, a teremtményekhez ragaszkodjunk, az az, hogy nem értjük eléggé sem természetünk méltóságát, sem azt a végtelen jót, amit az Istennel való egyesülés által megszerezhetünk; de a megtestesülés megszabadít minket ettől a tévedéstől, megtanítva bennünket mind arra, hogy milyen értéket tulajdonít nekünk Isten, és milyen árat fizetünk érte, valamint arra, hogy milyen boldogságot érhetünk el a Vele való egyesülés által, és

milyen könnyen juthatunk el e boldogság élvezetéhez. Az e cél eléréséhez rendelkezésünkre álló eszközök az erények. Most a megtestesülésben új vonzerőket találunk, amelyek az erkölcsi erények szeretetére és gyakorlására ösztönöznek bennünket, mert amióta egy emberré lett Isten gyakorolja őket, olyan kiválósággal és szépséggel ruházódnak fel, amely egészen más, mint korábban volt. Jézus Krisztus személyében mintegy istenivé váltak; emellett sok olyan erényt tanított meg nekünk, amelyek korábban ismeretlenek vagy nagyon kevésbé ismertek voltak - mint az alázat, a szegénység, az enyhe szeretete. Az ember-isten az erények mintaképe, a legnemesebb, legtökéletesebb, legvonzóbb, amit az emberek utánzására fel lehet ajánlani. Ami a teológiai, erényeket illeti, amelyek azáltal, hogy egyesítenek bennünket Istennel, úgyszólván már ebben az életben megkezdik boldogulásunkat, a megtestesülés csodálatos módon megkönnyíti ezek gyakorlását. Először is a hit; látva, hogy Isten, aki korábban csak a próféták által szólt, saját személyében eljött, hogy megtanítsa azokat az igazságokat, amelyeket hinnünk kell. Másodsor, a reményt; mivel Isten, miután nekünk adta Fiát, méghozzá ilyen módon, nem tagadhat meg tőlünk többé semmit. Harmadsor, a szeretet; mivel Isten, miután megakadályozott bennünket azzal a túlzott szeretettel, amelyet a megtestesülésben tanúsít irántunk, sőt odáig, hogy hasonlóvá tette magát hozzánk és testvérünkévé vált, mindenféle címmel követeli a szeretetünket, mi pedig a magunk részéről minden elképzelhető kötelezettséggel tartozunk, hogy szeressük Őt.

IX. A MEGTESTESÜLT IGE, A BOLDOGSÁGOS SZŰZ ÉS SZ. JÓZSEF. A leghatékonyabb áhítat, amelyet a megtestesült Ige, a Boldogságos Szűz és Szent József tiszteletére gyakorolhatunk, a következő: 1. A megtestesült Ige, a Boldogságos Szűz és Szent József tiszteletére. Hogy önmegtagadásunk példaképeként vegyük az "Igét az Ő megsemmisülésében, melyben a mi nyomorúságunkhoz aláta meg magát az Ink. nemzet felfoghatatlan misztériuma által. 2. A tisztaság példaképeként a Boldogságos Szűzanyát venni, aki annyira tiszta volt lélekben és testben, hogy megérdemelte, hogy Isten Fia, aki emberré akart válni, őt vegye anyjává. 3. Hogy Szent József vezetése alá helyezzük magunkat, akit az Atyaisten azzal bízott meg, hogy irányítsa és ellenőrizze Fia, valamint a Boldogságos Szűz külső cselekedeteit, és ezzel végtelenül magasabb hivatalt töltött be, mintha az összes angyalok kormányzása és az összes szentek belső életének irányítása lett volna a kezében. Nekünk tehát hozzá kell fordulnunk feladatainkban és munkáinkban, és komolyan kérnünk kell vezetését, nemcsak a belső, hanem a külső életben is; mert bizonyos, hogy e nagy Szentnek van egy különös hatalma arra, hogy a lelkeket a belső utakon segítse, és hogy sok segítséget kapunk tőle a külső irányítás ügyében. §n. Minden léleknek, aki a belső utakon előre akar haladni, törekednie kell arra, hogy kitűnjön a mi Urunk és a Szentlélek iránti áhítatban, egyesítve ezzel a Boldogságos Szűz és Szent József iránti áhítatot, abban a reményben, hogy a megtestesült Ige önmegsemmisítésének érdeme által elérje az alázatot; a tisztaságot a Boldogságos Szűz, minden tiszta teremtmények legtisztábbja kegyelme által; és a Szentlélek vezetését Szent József közbenjárása által:

mert ez a szent pátriárka, miután a Szentlélek alatt betöltötte az Isten Fiának és az Ő szent Anyjának kormányzását, e megbízás érdemei által mintegy jogot szerzett arra, hogy a belsőleg hívő lelkeket irányítsa. És valójában érzékelhető bizonyítékunk van arra, hogy azok, akik őt fogadják el vezetőjüknek, csodálatos fejlődést érnek el az ő vezetése alatt

. **HETEDIK ALAPELV. A LELKI ÉLET RENDJE ÉS FOKOZATAI.** Az összes útmutatások közül, amelyeket Lajos Lallemand atya a lelki élet rendjéről és fokozatairól adott, csak azt ismerjük, ami a szellemi imára vonatkozik. Általánosságban beszél az imádságról, és különösen az imádság három fajtájáról, amelyek a lelki élet három fokához tartoznak, és leginkább a tökéletes imádságra tér ki. **I. FEJEZET AZ IMÁDSÁGRÓL ÁLTALÁBAN. I. CIKKELY.** Az imádság emberének nagy előnye. Az imádság embere semmihez sem ragaszkodik; mert nem értékeli sem a tehetségeket, sem a hivatalokat, sem a kitüntetések, sem a befolyásos személyek barátságát, sem más világi előnyöket. Nem becsüli és nem szereti másként, mint azt a kincset, amelyet magában hordoz, és amelyet semmilyen külső erő nem vehet el tőle. Ehhez a kincshez képest minden mást megvet; és hogy ez az egyetlen jó

megmaradjon számára, nem törődik azzal, hogy minden mást elveszít. Olyan ez, mintha egy drágakőszakértőnél lenne egy hamis drágakő, amely azonban az általános becslés szerint valódi; szívesen odaadná bárkinek, aki akarja, mert tudja, hogy semmit sem ér, annak ellenére, hogy azok, akik nem értenek hozzá, és akik az ilyen dolgokat csak a külsejük alapján ítélik meg, nagy értéket tulajdonítanak neki. . Ha az ember az imádságos élet által teljesen átadta magát Istennek, többé nem fáj neki sem a rágalom, sem bármi, ami érheti, bármilyen súlyos is legyen az. Olyan, mint az emberek, akiket védett páncélzat véd, és ha a lövedék hógolyó, kő vagy golyó, az nem számít, eltalálhatja őket, de nem tudja áttörni páncéljukat; nem árt nekik. Hasonlóképpen az imádkozó ember, ha a hírneve megingott, megvizsgálja a lelkiismeretét, és ha bűnösnek találja magát, beismeri a hibáját, és elégtételt ad a sértett félnek. Ha ártatlan, akkor áldja Istent a lehetőségért, hogy Jézus Krisztusért szenvedhet. II. Tanácsok a lelki imádságról általában. 1. Az áhítat és az imádság szelleme sohasem fog meglátogatni bennünket, amíg nem töröltük el múltbeli életünk gondolatait, számtalan dolog képeit és emlékét, amelyek önszeretetünket és hiúságunkat táplálják. 2. Az imádságban egyetlen célunknak az kell lennie, hogy tökéletesítsük akaratumat, és nem pusztán az, hogy megvilágosodjunk. 3. Csak bűneink és rossz szokásaink akadályozzák meg, hogy az imádságban az akarat azonnal a Szuverén Jó felé repüljön, és szeretettel lángoljon fel. Ha ez az akadály elhárulna, az akarat hamarosan teljesen lángra kapna az értelem hosszas gyakorlása nélkül is. 4. Ami az imádságon kívül a leginkább lenyűgözte az elmét, az imádságban könnyebben fog visszatérni hozzánk, mint más cselekedeteinkben. Ennek az az oka, hogy az imádság idején az elme a nyugalom állapotában van, és hajlamosabb az ilyen jellegű zavaró benyomások befogadására, mint más cselekvések izgalma során, amelyek jobban lekötik. 5. Az ima előtt szükséges szabályozni és rendezni a szellemi erőket: a képzelőerőt, azáltal, hogy előre kijelölünk neki egy helyet, amelyre rögzülhet; az emlékezetet, azáltal, hogy elrendezzük a különböző pontokat; az értelem és az akarat, azáltal, hogy előre megszabunk valamilyen különleges célt az elmélkedés számára, mint például valamilyen igazság mély felismerése, az érzelmek ösztönzése valamilyen erényre, valamilyen bűn elleni küzdelem. 6. A genfi szent püspök szerint az imádság egyik jó módszere az, hogy csendben Isten jelenlétébe helyezzük magunkat, és ott az értelem aktív használata nélkül Isten jelenlétében maradunk, mintha hallgatnánk Őt, bár nem érdemeljük meg, hogy hozzánk szóljon. Ő akkor fogja nekünk ezt a kegyelmet megadni, amikor bizonyos értelemben kielégítettük az Ő igazságát, amiért oly sokszor elmulasztottuk, hogy engedelmessé váljunk az Ő sugallatainak. 7. Egyesek imájukban elhagyják a szent Emberiességet, és az Istenség szemlélésére menekülnek. Az ilyen pro ce tálás általában meggondolatlan és meggondolatlan j és ha szigorúan vizsgáljuk az ilyen személyeket, akkor azt fogjuk találni, hogy tele vannak tökéletlenséggel, a saját ítéletükhöz való ragaszkodással, büszkeséggel és önszeretettel, mert nem foglalkoztak eléggé az önismeret és a szív tisztaságának megszerzésével, mielőtt ilyen magasra emelkedtek volna. A legbiztosabb út számukra az, ha visszatérnek a Jézus Krisztus misztériumain való elmélkedéshez és az erényekhez, különösen a megaláztatáshoz és az alázathoz. 8. Az imádság nyugodt és összeszedett lelket feltételez, amelyet nem izgatnak heves szenvedélyek, nem uralnak szabálytalan érzelmek, nem terhelnek túl sok elfoglaltság, nem zavarnak gondok; Isten sem szokott közölni magával, amíg nem gyakoroljuk hűségesen az imádságot egy ideig, a kezdőknek előírt módszer szerint. 9. Mindenkinek hűségesen ragaszkodnia kell ahhoz az imádsághoz, amely megfelel a lelki életben betöltött fokának és állapotának. Az imádságnak három fajtája van. Az elmélkedés, vagy a diszkurzív ima, a tisztító életben lévő kezdőknek való; az affektív ima azoknak, akik előrehaladtak és a megvilágosító életben vannak; a szemlélődés és az egyesülés imája a tökéleteseknek, akik az uni- tív életben vannak. II. A MEDITÁCIÓRÓL. 1. FOB meditáció, amelyet diszkurzív imának is neveznek, elő kell készítenünk előző este azokat a pontokat, amelyekről meditálni akarunk, és pontosan be kell tartanunk a Szent Ignác által előírt szabályokat. 2. Az ima tényleges gyakorlása során elmélkedünk a választott témán; következtetéseket vonunk le belőle; elmélkedünk a múltrol, megvizsgáljuk az előzetesen kialakított

hajlamainkat, és elhatározásokat fogalmazunk meg a jövőre nézve. Felkavarjuk az érzelmeinket, bátorítjuk magunkat a kitartásra, és kérjük a Mennyország segítségét. Időnként Isten megismertet velünk néhány igazságot, az emlékezet másokat sugall, az óra az emlékezésben telik el, kevés zavaró tényezővel, amelyek nem tartanak sokáig. Ez a fajta imádság a vallás erényéhez tartozik; és ha a szív tisztaságával párosul, ez a legrövidebb és legbiztosabb út, hogy eljussunk az imádság másik ajándékához. 3. Az elmélkedésben a kezdőknek a legegyszerűbb diszkurzív módszert kell alkalmazniuk, vagyis a többről a kevesebbre, vagy a kevesebbről a többre való következtetést. Hiszen ha állításban, ha a legmagasabb angyal elesett, ha egy olyan tökéletes teremtmény, aki mentes az önkívület és az eredendő bűn romlottságától, aki több kegyelemmel rendelkezik, mint amennyivel én valaha is rendelkezni fogok, akit nem támadott meg semmiféle kísértés, mégis nyomorultul elpusztult, mennyire kellene félnem a bukástól, bármilyen fokú tökéletességre is jutottam! Ha Isten nem ajándékozott meg egy ilyen nemes teremtményt, aki annyi dicsőség forrása lehetett volna számára, akkor várhatom-e, hogy ha halálos bűnben a kezébe kerülök, akkor megbocsát nekem 1 III. FEJEZET III. AZ AFFEKTÍV IMÁDSÁGRÓL. Az ima második fajtájában, amelyet affektívnek nevezünk, inkább az akarat érzelmeinek adjuk át magunkat, mint az értelem megfontolásainak. Megfontolunk egy misztériumot, a Szentírás egy szakaszát j például a szavakat: Verbum caro factum est. Ezekre a hit, a remény és a szeretet cselekedeteit, csodálatot, hálaadást stb. teszünk. Fogjuk Isten valamelyik tökéletességét, mint az Ő bölcsességét, jóságát, szentségét. Megfontoljuk, hogy miként jutott ez Jézus Krisztusnak és a Boldogságos Szűznek, az angyaloknak, valamelyik szentnek; dicsérjük Istent érte; kérjük, hogy részesüljünk belőle, és amennyire csak tudunk, elidőzünk azon a vonzalmon, amely leginkább megérintett bennünket. IV. A SZEMLÉLŐDÉSRŐL. I. CIKKELY. A szemlélődésnek két fajtája van. 1. Kétféle szemlélődést kell megkülönböztetnünk, a közönséges és a rendkívüli szemlélődést. 2. A közönséges szemlélődés természetfeletti szokás, amellyel Isten a lélek erőit magasztos ismeretekre és megvilágosodásokra, magasztos érzelmekre és spi rituális ízekre emeli, amikor már nem talál a lélekben olyan bűnököt, szenvedélyeket, vonzalmakat, gondokat, amelyek megakadályozzák a vele való közösséget, amelyet Ő szeretne vele létrehozni. 3. Akiknek ez a szokásuk megvan, azok könnyen imádkoznak, és van mintegy rendelkezésükre áll a Szentléleknek a teológiai erények gyakorlásához szükséges sajátos kegyelme; így bármikor cselekednek, amikor csak akarnak, miután szívüket Istenhez emelték, hogy elnyerjék az Ő mindig készséges szuk udvarát. 4. Van a szemlélődésnek egy másik, magasabb rendű fajtája, amely elragadtatásokban, ekstázisokban, látomásokban és más rendkívüli hatásokban áll. Az előbbi vezet ehhez; és rövid idő alatt nagyobb haladást érünk el benne, mint a sokéves elmélkedésben, vagyis több erényt szerzünk, mégpedig gyorsabban. Az elmélkedés által a lélek fáradsággal jár; a szemlélődés által gond nélkül repül. Így mondta Szent Teréz, hogy amikor Isten megengedte neki ezt a fajta imát, minden nehézsége egyszerre megszűnt, és erős vonzalmat érzett minden erény cselekedetei iránt, amelyek csodálatos élvezettel és édességgel jártak. Azok, akik az imának ezzel az utolsó ajándékával rendelkeznek, általában úgy imádkoznak, hogy nem tudják, hogy imádkoznak, és nem is tudnak róla; és ilyenkor az ima tökéletes. Az imádságnak ebben a formájában Isten jelenlétébe helyezzük magunkat. Így maradunk, anélkül, hogy különálló vagy ismétlődő cselekedeteket végeznénk, és vagy Isten egyszerű, áhítattal és szeretettel való szemlélésében, vagy valamilyen jámbor érzésben, amelyet Isten inspirál, és amely néha egy órán, két órán, egy napon, két napon át tart, a lélek hajlamától és a tökéletesség és tisztaság állapotától függően, amelyet elért:

a tökéletesen tiszta lelkekben Isten jelenléte szinte szüntelenül jelen van. Általában azt mondják, hogy az imádságnak ebben a formájában nem történnek cselekedetek. Ez nem teljesen igaz, mert mindig történnek bizonyos cselekedetek, de sokkal magasztosabb, egyszerűbb és mintegy észrevehetetlenebb módon. Minden cselekedet teljes felfüggesztése egyszerű tétlenség, ami nagyon veszélyes. Az igazgatók hajlamosak két hibát elkövetni a szemlélődés tekintetében. Egyesek, akik

csak kevéssé lelkiismeretesek vagy túlságosan félénkek, teljesen elzárják annak ajtaját a rájuk bízott lelkek elől, noha Isten talán hívja őket oda. Mások ezzel szemben válogatás nélkül befogadnak mindenkit, és nem beszélnek másról, mint az egyszerű tisztelet imájáról, rendkívüli kegyelmekről, belső hangokról, látomásokról, kinyilatkoztatásokról és eksztázisokról. II. Isten jelenlétének ajándékáról. A szemlélődés első lépése. §i. Amikor a szív tisztaságának hosszas ápolása után Isten belépne egy lélekbe, és nyíltan kinyilatkoztatná magát neki szent jelenlétének ajándéka által, amely természetfeletti ajándékai sorrendjében az első, a lélek annyira elragadtatva találja magát ettől az új állapottól, hogy úgy érzi, mintha azelőtt sohasem ismerte vagy szerette volna Istent. Megdöbben az emberek vaksága és ostobasága láttán; elítéli a tétlenséget és a fásultságot, amelyben általában az életünket töltjük; sajnálja a veszteségeket, amelyekről úgy véli, hogy lustasága miatt elszenvedte; úgy véli, hogy az eddigi élete nem érdemli meg az élet nevet, és hogy csak most kezd élni. §n. Hiába fáradozunk azon, hogy Isten pre szenzusának ezt az érzetét megszerezzük, hacsak Ő maga nem adja meg nekünk. Ez az Ő kegyelmének tiszta ajándéka. De ha már elnyertük, akkor e jelenlét által és e jelenlétben látjuk Istent és Isten akaratát cselekedeteinkben, ahogyan egyszerre látjuk a fényt és a testet, amelyet ez lehetővé tesz számunkra. Ez a kegyelem a szív nagy tisztaságának gyümölcse, és a lelket az Istennel való szoros egyesüléshez vezeti. Ő adja nekünk, amikor a magunk részéről azt tesszük, amit tehetünk és tennünk kell. . Ha teljesen birtokában lennénk Istennek, képesek lennénk szüntelen imádkozásra. Néha előfordul, hogy valamilyen szenvedély, harag vagy bosszúság annyira megszáll bennünket, hogy két-három napig teljesen leköt bennünket, és alig gondolunk másra. Egy óra sem telik el úgy, hogy ne tapasztalnánk ezt a rossz érzést; és bár azt hisszük, hogy ellenállunk neki, mégis, ha Isten megmutatná nekünk szívünk valódi beállítottságát, látnánk, hogy nem vágyunk arra, hogy megszabaduljunk tőle, és valamiféle titkos beleegyezést adunk neki. Hasonlóképpen, ha gyengéd odaadással viseltetnénk Urunk, az Oltáriszentség iránt, naponta ezerszer gondolnánk rá. Ha szívünk teljesen Istennel lenne elfoglalva, szüntelenül emlékezést ápolnánk rá, és nem okozna nehézséget jelenlétének felismerése. Minden dolog arra szolgálna, hogy Hozzá emeljük magunkat, és a legkisebb alkalmak is lelkesedésünket gerjesztenék. Legyünk biztosak abban, hogy Urunk és a Boldogságos Szűz a mennyek magasságából, még testi szemekkel is látnak minket, látóerejük tökéletessége ellensúlyozza a távolság nagyságát. Így kell minden cselekedetünket úgy végeznünk, mintha az ő jelenlétükben lennénk; és ez az eszköze annak, hogy elérjük Isten jelenlétének legmagasztosabb érzését, amelyben Illés és Eliseus próféták jártak, és amely miatt azt mondták: "Él az Úr, aki előtt állok" - egy olyan jelenlétet, amelynek érzete sokkal élőbb és áthatóbb, mint amit a hit által érzünk. III. A szemlélődés előnyei. §i. A szemlélődés az igazi bölcsesség. Ezt ajánlják a Bölcsesség, a Prédikátor és a Prédikátor könyvei annyira. Akik másokat lebeszélnek róla, nagy hibát követnek el. Nincs benne semmi veszély, ha a szükséges hajlamokat hozzuk magunkkal. Igaz, hogy az elragadtatásban és eksztázisban fennáll az illúzió veszélye, különösen amíg a kegyelem még gyenge, és a lélek még nincs hozzászokva az ilyesmihez ; de a szemlélődésben nincs veszély. §"- Szent Pálnak a korintusiakhoz írt első levelében látjuk, hogy az első keresztényeknek Isten legcsodálatosabb ajándékait adta, a nyelveken szólás, a beteggyógyítás, a csodatétel, a prófétálás és a szellemek megkülönböztetésének ajándékát; és a szent apostol arra buzdítja a híveket, hogy kívánják ezeket a lelki ajándékokat, különösen a prófétálás ajándékát, amely nemcsak abban áll, hogy megjósolja a jövő dolgokat, hanem abban is, hogy megfejtse a Szentírást, magyarázza azt és tanítsa a népet. Manapság, ha valaki az ima valamely, az általános rendnél valamivel magasabb rendű ajándékára törekszik, annak világosan megmondják, hogy ezek rendkívüli ajándékok, amelyeket Isten csak akkor és annak ad, amikor és akinek akar, és hogy nem szabad vágyakoznunk vagy kérnünk őket : így ezen ajándékok ajtaja örökre bezárul előtte. Ez egy nagy visszaélés. Igaz, hogy nem szabad magunktól beleszólnunk az imádság e fajtáiba ; de ugyanakkor nem szabad visszautasítanunk őket, amikor Isten felkínálja őket, és valójában nem szabad olyasmit tennünk, ami megakadályozhatja, hogy megengedje nekünk, amikor neki tetszik.

HI- § Az elmélkedés kifárasztja és kifárasztja az elmét, és cselekedetei rövid ideig tartanak ; de a szemlélődés, még az olyanok is, mint a közönséges rend, egész órákig tartanak fáradtság és fáradság nélkül ; és a legtisztább lelkek szemlélődése könnyen tarthat akár több napig is, a világ és a dolgok közepette. A dicsőség állapotában a szent lélek első cselekedete, amelyet a boldogságos látás megpillantásakor tesz, az örökkévalóságig tart, telítettség és fáradság nélkül, mindig ugyanolyan és mindig új. A szemlélődés pedig a dicsőség állapotában való részvételt jelenti. Könnyedségében és időtartamában hasonlít hozzá. Nem károsítja sem az egészséget, sem az erőt. §iv. A szemlélődés egy új világot nyit meg a lélek előtt, amelynek szépsége elragadja. Szent Teréz, amikor az imádság állapotából kilépett, azt szokta mondani, hogy egy olyan világból jött, amely összehasonlíthatatlanul hatalmasabb és szebb, mint ezeryi ehhez hasonló világ. Szent Bernát az Istennel való beszélgetésből visszatérve sajnálkozva tért vissza az emberek társaságába, és úgy rettegett a teremtményekhez való ragaszkodástól, mint magától a pokoltól. Az a szent pap, Avilai János atya, amikor elhagyta az oltárt, alig tudta elviselni a világgal való érintkezést. A szemlélődésben a tiszta lélek la bour vagy erőinek bármiféle megerőltetése nélkül olyan igazságokat fedez fel, amelyek ekstázisba taszítják, és amelyek az érzékek minden tevékenységétől elvonatkoztatva, a paradicsom előízét éli meg magában. §v. A szemlélődés a lelkeket a szeretet, a buzgóság, a bűnbánat és más erények hősi cselekedeteire vezeti, mint például a márciusi türelem. A szentek, akik Istentől ezt az ajándékot kapták, szenvedéseik tízszeresére kívánták növelni szenvedéseiket ; és e vágyak kialakításához nem kellett átélniük azokat a küzdelmeket és ellenérzéseket, amelyeket mi általában jó elhatározásainkban tapasztalunk. Nem találtak benne mást, csak vigasztalást. A szemlélődés által tökéletes ismeretre teszünk szert az emberi és világi, a természetfeletti és mennyei dolgokról. Az előbbieket annyira hitványnak és megvetendőnek látjuk, hogy meggyőződünk arról, hogy bármilyen értéket tulajdonítani nekik a lehető legnagyobb illúzió, és hogy szívünket hozzájuk kötni a legrosszabb rendetlenség, amibe csak beleeshetünk. Tévedhetetlenül megítéljük mind az egyik, mind a másik értékét, és olyan könnyen és olyan bizonyossággal teszünk különbséget közöttük, mint az érmeket értő ember, aki több darabot tart maga előtt, és csak rájuk pillantva vagy megérintve ki tudja mondani: "Ez jó arany, az pedig nem". § vii. Amikor Isten beengedi a lelket a szemlélődésre, az felfedezi magában azokat a hibákat és tökéletlenségeket, amelyeket azelőtt nem látott : például azt a szokást, hogy a szemét egy tetszetős megjelenésű személy arcán hagyja elidőzni, szívesen keresi ennek a személynek a társaságát és beszélgetését, és szereti őt, mert vonzó. Az ilyen tekintetek, az ilyen beszélgetések, az ilyen egyéni vonzalmak Isten szemében egyfajta tisztátalanságot jelentenek, és az elvük rosszindulatú. IV. A szemlélődés, távolról sem ellentétes vele, hanem szükséges az apostoli élethez. §i- A szemlélődés, távolról sem akadályozza a lelkekért való buzgóságot, hanem éppen ellenkezőleg, növeli azt három olyan megfontolás által, amelyekről az elmének élénk képet ad. Először is, hogy a lelkek képesek birtokolni Istent ; és hogy ebben a fényben nézve nincs olyan, amely ne lenne összehasonlíthatatlanul értékesebb, mint az ég és a föld minden dicsőségével és gazdagságával együtt. Másodsor, hogy a lelkek Isten Fiához tartoznak ; hogy Ő az életét adta, hogy megváltsa őket ; hogy az Ő Vérében megmosta őket ; és hogy mivel az Övé az örökség és az Ő országa, nincs olyan munka, amelyet ne kellene vállalni, nincs olyan szenvedés, amelyet ne kellene elviselni üdvösségükért és tökéletességükért. Harmadszor, milyen a halálos bűnben lévő lélek állapota !

milyen nyomorult, és milyen közel van a pokolhoz ! Ezek a megfontolások voltak azok, amelyek Szent Pál de Sire-t arra készítették, hogy testvérei számára anathema legyen, és sok szentet arra készítették, hogy azt kívánják, ha Isten megengedi, bűn nélkül szenvedjék el a pokol kínjait, hogy egyetlen lélek elvesztését is megakadályozzák. Ilyen érzéseket táplált egy bécsi Szent Katalin, egy bolognai Szent Katalin, egy Alphonsus Rod riguez. §n. Szemlélődés nélkül sohasem fogunk sokat haladni az erényben, és sohasem leszünk alkalmasak arra, hogy másokat is előbbre vigyünk benne.

Soha nem fogunk teljesen megszabadulni gyengeségeinktől és tökéletlenségeinktől. Mindig földhözragadtak maradunk, és soha nem emelkedünk sokkal a puszta természetes érzések fölé. Soha nem leszünk képesek tökéletes szolgálatot tenni Istennek. De vele többet fogunk elérni magunk és mások számára egy hónap alatt, mint amennyit nélküle tíz év alatt elérhetnénk. Nagy tökéletességű, a természet ötvözetétől teljesen tiszta cselekedeteket hoz létre; az Isten iránti szeretet legmagasztosabb cselekedeteit, amelyeket e nélkül az ajándék nélkül csak nagyon ritkán hajtunk végre; sőt, a hitet és az összes erényt is tökéletesíti, és a legmagasabb szintre emeli őket, ahová csak felemelkedhetnek. m. § Ha nem kaptuk meg ezt a kiváló ajándékot, veszélyes túlságosan belevetni magunkat a felebaráti szeretet aktív. elfoglaltságaiba. Csak kísérleti jelleggel kellene foglalkoznunk velük, hacsak az engedelmesség nem kényszerít ránk, különben csak keveset kellene külső elfoglaltságokkal foglalkoznunk, - az elmének ilyenkor elég dolga van az önismeret megszerzésével, a szív természetes cselekedeteinek és érzelmeinek állandó megtisztításával és a belső rendezésével, hogy mindig Isten jelenlétében járassunk. V. CIKKELY. Mi a szemlélődés. A szemlélődés Isten vagy az isteni dolgok egyszerű, szabad, átható, biztos, szeretetből fakadó és szeretetre törekvő észlelése. 1. Ez az észlelés egyszerű. A szemlélődésben nem gyakoroljuk az értelmet, mint az elmélkedésben. 2. Szabad; mert ahhoz, hogy létrejöjjön, a léleknek meg kell szabadulnia a legkisebb bűntől, a szabálytalan vonzalmaktól, a mohóságtól, a haszontalan és nyugtalanító gondoktól. E nélkül az értelem olyan, mint a lábánál fogva kikötött madár, amely nem tud repülni, ha nem engedik szabadon. 3. Világos és átható, nem úgy, mint a dicsőség állapotában, hanem a hit által szerzett ismeretünkhöz képest, amely mindig homályos. Az elmélkedésben csak zavarosan látjuk a dolgokat, mintegy messziről, és szárazabban. A szemlélődés lehetővé teszi számunkra, hogy tisztábban, mintegy közletről lássuk őket. Lehetővé teszi számunkra, hogy megérintsük, érezzük, megízleljük őket, és belső tapasztalatot szerezzünk róluk. A pokolról elmélkedni például annyi, mint egy festett oroszlánt látni; a pokolról elmélkedni annyi, mint egy élő oroszlánt látni. 4. Bizonyos; mert tárgyai azok a természetfeletti igazságok, amelyeket az isteni fény tár fel előtte; és PKINCIPLE amikor ez a felfedés közvetlenül az értetlen számára történik, akkor nem tévedhet. Amikor ez akár az érzékeken, akár a képzeleten keresztül történik, időnként némi illúzió keveredhet vele. 5. A szeretetből ered, és a szeretetre törekszik. Ez a legtisztább és legtökéletesebb szeretet alkalmazása. A szeretet az elve, a gyakorlása és a feltétele. §n. Suarez azt állítja, hogy a szemlélődés aktusa a hit vagy a teológiai érvelés aktusa; de úgy tűnik, hogy azoknak a természetfeletti szokásoknak az aktusa, amelyeket a Szentlélek ajándékainak neveznek, és amelyek tökéletesítik a hitet és a többi beoltott erényt. A teológusok körében elfogadott alapelv, hogy Isten nem nyilatkoztat ki "új hitcikkek", hanem csak világosabban és világosabban teszi ismertté azokat, amelyeket már kinyilatkoztatott; és emellett a szemlélődés által olyan igazságok is megnyilvánulhatnak számunkra, amelyek csak a hit előfeltételét feltételezik, és nem közvetlenül teológiai érvelésből erednek, bár néha ez lehet az eredetük. § ni. A Szentléleknek a szemlélődésre szolgáló ajándékai az értelem tekintetében különösen az értelem, a bölcsesség és a tudomány, az akarat tekintetében pedig a jámborság és a félelem ajándékai. A tudomány ajándéka által ismeretünk van a teremtményekről, és megvetjük őket, látva gyarlóságukat, múlandóságukat, semmisségüket. A bölcsesség ajándéka által megismerjük Isten és a mennyei dolgok nagyságát; és így arra készítetnek bennünket, hogy elszakadjunk a teremtményekhez való minden kötődéstől, hogy kizárólag Istennel egyesüljünk. A hatás nagyjából olyan, mint amikor az ember éppen a Louvre-t vagy valamilyen rendkívüli képet lát. A gyönyörű tárgyakkal eltöltött elme nem veti magát annyira, hogy egy paraszti kunyhóra vagy egy iskolásfiú firkájára vetne egy pillantást. Így az a lélek, amelynek Isten az imádságban nyilatkozik meg, megszűnik bármi nagyszerűt találni a földön. Szent Antal a szemlélődés olyan ritka ajándékával rendelkezett, hogy egész éjszakákat töltött e szent gyakorlatban anélkül, hogy észrevette volna, hogy egy pillanatot is eltöltött vele; és amikor levelet kapott Konstantinó Emperortól, még arra sem méltatta magát, hogy egy szót is válaszoljon neki. §IV.

Azok, akik azt mondják vagy azt sugallják, hogy az elmélkedés tárgya, helyesen szólva, egyedül Isten, tévednek. Minden Istennel kapcsolatos dolog lehet ilyen. Szent Teréz a szemlélődés ajándéka révén olyan kézzelfoghatóan látta a poklot, hogy azután soha többé nem okozott neki nehézséget az erkölcsi erkölcs-cselekedetek vagy bármilyen nehéz cselekedetek végzése. Egy másik alkalommal ideális ábrázolásban látta Urunk szent emberségét, ami egész hátralévő életére megszabadította őt a földi dolgok iránti minden vonzalomtól, úgyhogy nem tudott többé semmi mást szeretni, csak a látott isteni szépséget. Ebből láthatjuk, hogy Isten látogatásainak milyen ereje van, hiszen olyan csodálatos hatásokat váltanak ki; és gyakran elég egyetlen természetfeletti látomás ahhoz, hogy teljes változást idézzen elő a szívben. VI. A szemlélődés tulajdonságairól és hatásairól. A szemlélődés tulajdonságai és hatásai a következők: emelkedettség, felfüggesztés, csodálat, elragadtatás és extázis. 1. A szemlélődés az elmét a szokásos cselekvési mód fölé emeli, és természetfeletti módon magasztos műveletekre vonzza, akár egyszerűen Istenre, akár bármilyen Istennel kapcsolatos tárgyra vonatkozóan. Ezt a felemelkedést vagy a bölcsesség ajándéka, vagy a tudomány által: az első által, ha a szemlélődés Isten tökéletességeivel foglalkozik; a második által, ha valamilyen más, vele kapcsolatos témával. A megértés ajándéka is hozzájárul ehhez, amennyiben ennek segítségével az elme képessé válik arra, hogy bensőségesen behatoljon mindabba, ami a bölcsességhez vagy a tudományhoz tartozik. 2. Az így felemelt elme mintegy függőben marad annak az igazságnak a megismerésében, amelytől el van ragadtatva. Ezt a madarak repüléséhez hasonlíthatjuk, amelyek nem mindig emelkednek fel, hanem miután a magasba emelkedtek, néha a levegőben maradnak, anélkül, hogy szárnyaik rezegnének, vagy bármilyen más nyilvánvaló mozgást végeznének. Ebben a felfüggesztett állapotban hol az értelem, hol az akarat van leginkább mozgásban, aszerint, hogy Isten több fényt vagy több vonzalmat közöl a lélekkel. Amikor azt mondják, hogy az akarat jobban gyakorolódik, mint az értelem, akkor ez azt jelenti, hogy az ő működése a legerősebb és legérzékeltőbb, és nem azt, hogy egyedül cselekszik, anélkül, hogy az értelem egyáltalán működjön, ahogyan azt néhányan kevés valószínűséggel állítják. Az akarat tehát ebben az állapotban annyira áthatja, annyira begyullad a tárgyától, hogy az értelem működése észrevehetetlen. Olyan, mintha az akarat magába szívna a SZELLEME minden erejét, annyira el van foglalva és megszállva Isten Lelke által. 3. A felfüggesztést csodálat követi; amely két forrásból eredhet, nevezetesen vagy az elme tudatlanságából, vagy a tárgy nagyságából. 4. Néha a csodálat olyan erős, hogy az elme már nem cselekszik külsőleg és ez az oka a rap turáknak és ekstázisoknak. Az elragadtatás, helyesen így nevezve, a lélek erőinek hirtelen elragadtatása, amelyet Isten Lelke egy pillanat alatt felemel. Az ekstázis az az állapot és a nyugalom, amelyben a lélek marad, amikor ily módon önmaga fölé emelkedik. Egyesek szerint az ekstázis az a fajta elragadtatás, amely fokozatosan és finoman megy végbe, és amelyet mások "az elme repülésének" neveznek. Az elragadtatás a tökéletlenség és egy bizonyos megmaradt földhözragadtság jele, amikor a lélekkel csak azért történik, mert még nem szokott hozzá azokhoz a tárgyakhoz, amelyek elragadtatásba taszítják; de amikor az Isten által közölt fény nagyságából és rendkívüli kiválóságából ered, akkor nem a tökéletlenség jele. - Az első elragadtatásban a természetfeletti tárgyak által a lélekre és a testre tett benyomás olyan erős, hogy képtelenek vagyunk azt anélkül elviselni, hogy érzékszerveinkből ki ne ragadnánk;

De az idő múlásával a lélek hozzászokik, és fokozatosan erősödik, úgyhogy a kapott isteni közlések által keltett benyomás már nem jár erőszakos hatásokkal, kivéve, ha Isten, aki végtelenül bőkezű, valami új és nagyon rendkívüli fényt ad; mert ilyenkor a lélek még mindig elragadtatásba esik, bár már hozzászokott azokhoz a tárgyakhoz, amelyek eddig ezt a hatást gyakorolták rá. Amikor tehát a lélek, miután tökéletesen megerősödött és hozzászokott a kegyelem legcsodálatosabb közléseire, már nem képes többé elragadtatni magát, az elragadtatás hatásait tapasztalja anélkül, hogy ténylegesen az elragadtatás állapotában lenne. A kegyelem benyomásai ekkor tisztán szellemi jellegűek, és nem hatnak többé a testre, mint ahogyan az akkor történt, amikor az még nem volt

tökéletesen alávetve a szellemnek, és nem volt olyan tiszta, mint amilyenné most vált. Mert a filozófusok egyik maximája, hogy " minden, amit egy tárgyba befogadnak, azt a tárgy hajlamának megfelelően fogadják be". Így, amikor a lélek még kissé érzéki, és a test nem teljesen tiszta, fied, Isten működései, ha ezzel az akadállyal találkozunk, gyengébbek, kevésbé édesek és kevésbé tökéletesek. Szent Teréz azt mondta, hogy miután ilyen kegyelmeket kapott, mártíromság a teremtmények között élni ; a lélek, amikor visszatér önmagába, minden eddiginél élesebben érzi száműzetését és nyomorúságát. A kegyelem e csodálatos hatásait még azok sem tudják megmagyarázni, akik megtapasztalják, és még kevésbé azok, akiknek nincs tapasztalatuk róla. Általában olyan sok édességgel és olyan szilárd vigasztalással töltik el a lelket, hogy Xavéri Szent Ferenc azt szokta mondani, hogy a legkisebb ilyen vigasztalásért is szívesen vállalkozott volna egy második japán útra, nem félve az első elszennvedett megpróbáltatásoktól. Ez egészen más dolog, mint az érzékeny áhítat édességei és könnyei, amelyeket Isten néha a kezdőknek ad. "Innen láthatjuk, milyen nagy nyomorúság, ha életünket apróságokkal és érzéki kielégülésekkel töltjük, amelyek megfosztanak bennünket Urunk kegyeitől ; és hogy összehasonlíthatatlanul nagyobb örömet jelent Istennek önmegtagadással szolgálni, mint mindig önmagunkhoz és a teremtményekhez ragaszkodva maradni, és soha nem jutni el az Istennel való egyesüléshez. Ez azt jelenti, hogy részt veszünk a veszteség fájdalmában, amely a pokol örök jajveszékelését alkotja. Isten néha olyan csodálatos közlésekkel és olyan magával ragadó érzésekkel ajándékozza meg a lelkeket a hit egyes tárgyival kapcsolatban, hogy a pusztá emlékezés, a pusztá gondolat, a pusztá név is elég ahhoz, hogy ekstázisba ejtse őket; mint ahogyan ez történt az áldott asszisi Gilese esetében is, amikor a "Paradicsom" szót hallotta kiejteni. Kaptúrák és ekstázisok általában inkább nőkkel és olyan személyekkel fordulnak elő, akik kevésbé aktívan dolgoznak, mint másokkal, mert életük jobban hajlamossítja őket erre, és az egészség, amelyre az ilyen jellegű kegyelmek rendkívül nagy hatással vannak, az ő esetükben nem annyira szükséges Isten dicsőségének előmozdításához. Másrészt az apostoli emberek áhítata, akiknek a lelkek üdvösségéért kell fáradozniuk, kevésbé érzékelhető hatású, lelki és szilárdabb. Általában véve Isten nem adja meg nekik az ekstázisok kegyelmét, hacsak nem azért, hogy ezáltal hatalmat adjon szolgálatuknak, ahogy ez néha megtörténik; lásd Ferrer Szent Vince és Xavéri Szent Ferenc: és inkább az értelem útján közli velük, amely képes a legmagasabb rendű fények befogadására, mint a képzelet útján, amelyben az isteni fények érzékelhetőbb jellegűek, és hatásuk külsőleg nyilvánul meg. Amikor az ember a felfüggesztett tudatállapotba kerül, amelyben az elme nem cselekszik, és nem kap semmilyen műveletet Isten részéről, az nem extázis, hanem az ördög egyszerű illúziója, vagy veszélyes letargia. A lélek és az érzékek közötti kapcsolat soha nem szakad meg, kivéve alvásakor, anélkül, hogy az egészségnek nagy kárt okozna, mert az ilyen megszakítás olyan, mint az érzékek halála: ez az elme és a test teljes elválásának kezdete, ami a halálkor következik be. Veszélyes az elragadtatás és az extázisok vágya, a látomások és kinyilatkoztatások kívánása ilyen állapot alatt, és más utak után vágyakozni, mint amelyeken Isten szívesen vezet bennünket : de nem veszélyes a Szentlélek ajándékait és vezetését, szilárd erényeket és az ima magas rendjét kérni. VII. A szemlélődés fokozatainak különböző felosztásai. §i. A szemlélődés fokozatai, egyesük következők: először az elme minden erejének felidézése; másodszer a fél-elbűvöltség; harmadszor a teljes elragadtatás; negyedszer az extázis. De ez a felosztás nem annyira a szemlélődés lényegét fejezi ki, mint inkább annak véletleneit j mert van, hogy egy elragadtatás nélküli lélek olykor magasabb fényel, tisztább megismeréssel, Istentől származó kiválóbb művelettel lesz kegyben, mint egy másik, a legkülönlegesebb elragadtatással és ekstázissal kegyelmeznek meg. A Boldogságos Szűz emelkedettebb volt a szemlélődésben, mint az összes angyalok és szentek együttvéve ; és mégsem volt elragadtatásban. Urunk extázis nélkül élvezte a boldogító látomást. A mennyei boldogok minden érzékszervüket tökéletesen szabadon fogják használni. Mások a szemlélődés fokozatait az akarat különböző cselekedetei vagy a buzgó szeretet különböző állapotai alapján különböztetik meg. Szent Viktor Richárd négyet tart számon : 1.

a szeretet sebei, charitas vulnerans; 2. a szeretet fogsága, charitas ligans; 3. a szeretet szomorúsága, charitas languens; 4. a szeretet ájulása, charitas de/tciens. Az elsőben a szerelem áthatja a szívet, és uralja az összes érzelmeket ; a másodikban foglyul ejti az elmét, és birtokba veszi az összes gondolatokat ; a harmadikban megakadályozza a külső érzékek és a belső erők működését ; a negyedikben ájulásba és egyfajta halálszerű állapotba taszítja a lelket buzgalmának határtalan vágyakozása, amelyet képtelen elviselni, mivel érzékeli, hogy minden, amit tesz és minden, amit tehet, semmi, és hogy minden, amit nem tehet, végtelen. Egyes misztikus teológusok ehhez hozzáadják azt, amit a lélek se pulchre-jének neveznek, amelyben a lélek mintegy porrá lesz és megsemmisül, hogy azután feltámadjon és új teremtményként jöjjön Jézus Krisztusban, teljesen Istenné vált teremtményként. Ezeknek a fokozatoknak a menete a következő : 1. Amikor az ember egy ideig p. saját szívének megtartására, a mi Urunk szeretetére és más hasonló gyakorlatokra fordította magát, mindvégig hűséges maradván Istenhez, akkor a mennyből a bőségesebb kegyelem fényeit kapja, amelyek a lelket arra készítik, hogy megismerje saját állapotát és nyomorúságát ; hogy amit eddig Istenért tett, az semmi ; hogy mindent Neki köszönhet, és hogy Ő megérdemli, hogy minden szív az Ő szeretetétől égjen, és minden lény az Ő szolgálatában fogyjon el. E látványtól a lélek zavarba jön ; majd felébredve, átadja magát a szeretetnek ; és a szeretet, amikor látja, hogy átadta magát a hatalmának, lángoló nyilával a szívéig hatol. Megsebzettnek érzi magát, és a seb, amivel megsebeztek, egyszerre okoz neki fájdalmat és örömet. 2. Mivel a szív így leköti, az elme nem tud többé másra gondolni, mint a szeretett tárgyra. A szeretet foglyul ejti a gondolatokat, visszahívja őket a teremtmények közötti bolyongásukból, hogy Istenhez kösse őket j így nem lehet többé elvonatkoztatni tőle, csak kényszer hatására. Ez azonban nem akadályozza meg az embert abban, hogy még mindig közömbös dolgokkal foglalkozzon. A kereskedő foglalkozhat a kereskedelmével, a bíró és az ügyvéd a perekkel, a házas emberek a családjukkal. 3. A most megsebzett és fogságba esett lélek, amely folyamatosan újabb és újabb benyomásokat kap az isteni szeretetről, nem tesz mást, mint sínylődik, és képtelenné válik minden olyan cselekvésre, amely nem Istentől vagy Istenért való. Ha olyasmit lát vagy hall, aminek nincs köze Istenhez, olyan, mintha nem is látta vagy hallotta volna, Az előző két fokozatban a szeretet uralja az érzelmeket és a gondolatokat ; ebben az állapotban birtokba veszi a cselekedeteket, és csak olyanokat enged meg, amelyek isteniek, vagyis amelyeknek Isten az elve és a célja; és még ebben az állapotban is VII. alapelv. az ember csak nagyon keveset cselekedhet, és csak bizonyos, a vonzalmának megfelelő gyakorlatokra képes. 4. Mivel a lélek ily módon teljesen Isten birtokában van, bármit is tesz az Ő szolgálatára, bármit is szenved az Ő dicsőségére, sohasem elégedett ; mindig arra vágyik, hogy még többet tegyen és még többet szenvedjen ; így nem szab határt vágyainak, elveszti magát azok mérhetetlenségében, és mivel érzékeli, hogy végtelen sok más dolog van, amit Istenért tehetne, de amit nem tehet meg, úgy érzi, hogy kész elájulni. Így a mi Urunk, bár oly sokat tett és szenvedett Isten, az Ő Atyja dicsőségéért, mindezt kevésnek vagy semmiségnek tekintette ahhoz képest, ami neki kijárt; és a mártírok, akik tele voltak az isteni felség iránti tisztelettel és csodálattal, nem tudták kielégíteni vágyaikat, hogy egy ilyen nagy és szeretetre méltó Istent dicsőítsenek. Ez volt a rendeltetése azoknak a szent hősöknek is, akik a fáradság és a szenvedés nélkül valónak mutatkoztak. 5n. Némelyek megváltoztatják e fokozatok sorrendjét, és a másodikat a bágyadtság azon állapotává teszik, amely egy mély és kiterjedt sebet követ ; a harmadikat pedig a fogság állapotává, amely szerintük akkor következik be, amikor a lélek, amely már nem érzékeli Isten működését, mintegy magának és ellenségeinek van kiszolgáltatva, nyugtalanság és szenvedés közepette, úgy érzi, hogy Isten megsértésére készül, de úgyszólván megkötözve és egy titkos erő által visszatartva találja magát. Abban a misztikus halálban, amely egyes teológusok szerint a lélekben a megistenülést megelőzően következik be, az ebben az állapotban lévő személy még a testében is érzékelhető fájdalmakat szenved, mert a folyamat lényege, hogy elválasztják őt természetének romlottságától, gonosz vonzalmaitól és rossz szokásaitól, amelyek önmagával való szoros kapcsolatuk miatt nem

szakíthatók el a leghevesebb fájdalom nélkül. Ezeket bátran el kell viselnie, és örülnie kell az okozott veszteségnek, mivel látja, hogy csak azért válik meg nyomorúságaitól, hogy elérje ennek az életnek a legfőbb javát. Van egy állapot, amelyet a misztikus teológiában az égő szeretet állapotának neveznek, amelyben a lélek egyfajta lázban szenved, amely rohamokkal és paroxizmusokkal jár, amelyek még a testre is átragadnak, és mindent lángra lobbantanak, lázrohamokat, transzportokat és más csodálatos hatásokat okozva - mint Genovai Szent Katalinnál, boldog Sztaniszlávnál és számos más szentnél. § ni. Egyesek a szemlélődésnek négy fokát teszik ilyen módon :

Az első, mondják, az, amikor a lélek, miután elérte a szív nagy tisztaságát, Urunk ismeretének és szeretetének újbóli növekedését kapja beárasztott fények és a kegyelem rendkívüli műveletei által. A második, amelyet egyesek az isteni jelenlét imájának neveznek, az, amikor a lélek rendesen Istenre való egyszerű figyelemmel van elfoglalva ; amikor Isten előtt az Ő imálandó fensége iránti mélységes félelemmel és önmagától való szent rémülettel szemléli önmagát. A harmadik az Isten tisztább és behatóbb megismerése, amely lehetővé teszi a lélek számára, hogy egyre tökéletesebb módon lássa Őt ; mert Isten nem tesz mást, mint ad és elvesz, mintha azt mondaná: " Ez még nem az, ez még valami más". Ebben az állapotban a lélek a Házastárral együtt mondhatja : " leültem az ő árnyéka alá" ; ez a tudás mintegy Isten árnyéka. Vannak lelkek, akik sok éven át maradnak így ; és amit Istenről látnak, az olyan szenvedélyes vágyat kelt bennük, hogy meglássák Őt olyannak, amilyen, hogy úgy tűnik, mintha elhagynák a testet, hogy Isten felé repüljenek. Ebben az állapotban a tünetek olyanok, mint a halálé, a végtagok hidegek, merevek, mozdulatlanok, érzéketlenek, mint egy holttesté ; és ez a szeretet olyan mértékig fokozódhat, hogy tényleges halált okozhat. Szent Teréz egy húsvéti napon ebbe az állapotba esett, és a hatás olyan volt, hogy majdnem megfosztotta őt az élettől. És valóban fennállt volna a halál veszélye, ha nem teszünk erőfeszítést e benyomás erejének eloszlatására, és nem tereljük az elmét valamilyen külső tárgyra. A negyedik fokot a misztikus teológusok Isten ölelésének, a Házastárs tisztaságos csókjának nevezik. Ekkor a lélek ténylegesen egyesül Istennel, mint az Ő házastársával. Egyesek azt szeretnék, hogy amikor erre a fokozatra érkezik, már olyan tökéletesen szereti Istent, mint a dicsőség állapotában ; de ez nem így van. Mindaddig, amíg Őt csak a hit közvetítésével és mint egy pohárban látjuk, bármilyen élénken, soha nem szeretjük annyira, mint amennyire majd a dicsőségben fogjuk szeretni, ahol az áldott lélek a szemlélődés legmagasabb fokára emelkedve, szemtől szembe látja Istent, és úgy, ahogyan Ő önmagában van. VIII. A szemlélődés fokozatainak másik felosztása. Egyesek négy fokozatra redukálják azt, ami a szemlélődés lényegére vonatkozik. Az első a mi Urunk megismerése és szeretete, azokkal a természetfeletti hatásokkal együtt, amelyeket az iránta való odaadás a tiszta lelkekben művel. Sokan tévednek a lelki élet útján, azt gondolván, hogy eljutnak az Istennel való egyesüléshez és az imádság legmagasabb rendjéhez anélkül, hogy a mi Urunkhoz kötődnének ; pedig Ő az " út" , és rajta keresztül kell Istenhez mennünk. Tele kell lennünk az Ő tökéletességeinek és titkainak, tanításának, Lelkének és szeretetének ismeretével, ehhez csatlakozva az Ő szívbeli tisztaságának gondos tanulmányozását. csatlakozva ; amilyen arányban haladunk előre ezen az úton, olyan mértékben közeledünk az Istenséghez. Az e fokozat terjedelmén belül elért haladás először is az összes belső erők bizonyos emlékezésében áll, amelyet kezdetben nem élénk fények kísérnek, hanem egy édes béke, amely a lelket mindig nyugalomban tartja. Másodsor, Isten közelségének és jelenlétének titkos érzésében, amely a lélek erőit még inkább összegyűjti és összehúzza, hogy egyesüljenek Istennel; ugyanúgy, mint ahogyan a mágnes megérintett tűk mind ugyanabba az irányba fordulnak, és hegyeiket egyesítve a középpontjukban találkoznak. Harmadsor, Isten jelenléte, amely kifejezettebb és formálisabb, mint bármely eddig tapasztalt jelenlét; nem egyenlő azonban azzal, amit a legmagasabb fokon élvezhetünk, és amely a lélek hajlandósága és együttműködése szerint hosszabb vagy rövidebb ideig tart. A második, amit a misztikus teológusok az isteni sötétség állapotának neveznek, az, amikor Isten megfosztja a lelket minden korábbi

élményétől, minden fénytől és szenvedélyétől és minden lelki édességétől ; és így megfosztva azt, ezáltal tökéletesebb fényre és tisztább és lángolóbb szeretetre rendeli, a megfosztás útján folyamatosan emelkedésre készíti, mindig ad, hogy azután elvegyen és valami még jobbal ajándékozza meg. Amikor Isten a lelket a misztikus sötétségnek ebbe az állapotába helyezi, és így megfosztja első fényeitől, megnöveli értelmét és akaratát, képessé téve őket kiemelkedő tökéletességű cselekedetek végzésére. Ahhoz, hogy erre a szintre eljussunk, nagylelkű erényre, a kegyelemmel való hűséges megfelelésre, az önmagunktól való teljes elszakadásra és önmagunk fenntartás nélküli átadására van szükség : és mivel mi rendkívül pusztá- VII. alapelv. csak nagyon kevesen vannak, akiknek elég bátorságuk van ahhoz, hogy elérjék ezt a pontot, és még kevesebben vannak, akik tovább haladnak, mert az emberek nem tudják elhatározni, hogy tökéletesen megfosszák magukat a teremtményektől. Szent Denis arra buzdítja Szt. Timóteust, hogy teljesen válassza el magát minden teremtett dologtól, vetközzön le* az irántuk való minden vonzalomtól, a rájuk való gondolattól és emlékezéstől, a rájuk vonatkozó minden képzelettől és elképzeléstől, és emelkedjen az érzékek és a megismerés és a cselekvés közönséges módjai fölé ; azzal a céllal, hogy miután elérte a lélek e tökéletes ürességét és meztelenségét, beléphessen az isteni sötétség világosságába és az Istenség világító homályába, ahová csak azok a lelkek férhetnek be, akik szabadok és elszakadtak minden olyan dologtól, ami nem Isten. Ez a misztikus sötétség részese annak, ami Isten trónját dicsőségben körülveszi, és amit a füst és a felhők ábrázoltak, amelyekben Isten megjelent Mózesnek, amikor a hegyen beszélt vele. A harmadik az, amikor Isten a lelket a természetfeletti tárgyakkal kapcsolatban egy rendkívüli cselekvési módra emeli, és a képzelet közvetítésével olyan fényeket és kinyilatkoztatásokat közöl vele, amelyek olyan erős benyomást gyakorolnak rá, hogy kiragadják önmagából. Ez az, ami elragadtatásokat és ekstázisokat okoz, amikor a lélek által kapott fények olyan erősek és olyan magával ragadóak, hogy teljesen elnyelik és elvonják az érzékektől és minden külső cselekvéstől, hogy a neki kinyilatkoztatott tárgyhoz való szoros közelségbe hozzák, ami néha olyan természetű, hogy a lélek minden ereje együttesen még mindig túl gyenge ahhoz, hogy elviselje vagy felfogja azt. Ezek az elragadtatások és ekstázisok addig tartanak, amíg Isten működése tart, vagy amíg az egyik műveletet mások követik, vagy amíg egy-egy művelet erejénél és újdonságánál fogva megállítja és rabul ejti a lelket. . Ebben az állapotban Istent tiszta szeretettel szeretik, és az erényes cselekedeteket nagy egyszerűséggel végzik, olyan cselekedeteket, amelyek nem keverednek önszeretettel vagy a természet bármely tisztátalanságával, és negyedóra alatt több dicsőséget adnak Istennek, mint amennyit általában sok év alatt szoktunk neki adni. A negyedik az, amikor a lélek már nem a képzeleten keresztül cselekszik, amely az elragadtatások és ekstázisok kiváltó közege, hanem Isten csodálatosan megvilágosítja a képzelettől és a fantomoktól független mentális fajok vagy értelmi megvilágosítások révén. Ekkor egyedül a tiszta szellem az, amely cselekszik, vagy helyesebben szólva, amely befogadja Isten működését, és ez az isteni működés nem akadályozza meg az érzékek külső működését. Ezt a fokot írják le Dávid szavai a Királyok második könyvében, ahol azt mondja, hogy Isten úgy szólt hozzá, " mint a reggeli fény, amikor a nap felkel, felhőtlenül ragyog reggel, és mint a fű, amely eső hatására kihajt a földből". A reggel felhők nélkül ragyogó nap Isten működését jelöli a lélekben, az érzéki képek és a képzelet fantomjainak keveredése nélkül. Egyesek azt mondják, hogy az ilyen fokig emelkedett lelkek megerősödnek a kegyelemben. Ez legalábbis bizonyos, hogy ebben olyan tiszta és tökéletes erényeket gyakorolnak, hogy az Istennek ezáltal nyújtott tisztelet és a lélek érdemének ebből következő növekedése nagyobb, mint azt el tudjuk képzelni. Ebben az állapotban Isten olykor időlegesen, máskor állandóan olyan átható fényeket ad, hogy anélkül, hogy testi szemmel látnák azokat, akikkel érintkeznek, az emberek az elme szemeivel látják őket, és tudják, mit akarnak mondani, mielőtt kinyitnák a szájukat. Tudják, hogy mit kell válaszolniuk a minden alkalommal és minden ügyben, amely eléjük kerül. Természetfeletti világosságot kapnak, hogy mindig és mindenben Isten Lelke által vezessék magukat. Az isteni egységnek ez a foka volt az apostolok

szokásos állapota, még a világ és a legfontosabb elfoglaltságai közepette is. Így volt ez Szent Ignác esetében is, megtérésének első évétől kezdve, mindig is egy szellemi látomás után, amelyet akkor kapott, amikor egy patakot nézett, amelynek partján sétált, amikor Manresában volt. Ezután annyira megvilágosodott a hit minden igazságában, hogy azt szokta mondani, hogy még ha azok nem is lennének megírva az evangéliumban, kész lenne utolsó csepp vérének is ontani védelmükre; és ha a Szentírás elveszne, számára semmi sem veszne el. IX. Vélemény a fenti felosztásról o/ a szemlélődés fokozatairól. A szemlélődés fokozatainak fenti felosztásai közül a legigazabb az, amely a tárgynak az értelem oldaláról való szemlélése, valamint Isten és az isteni dolgok megismerésének különböző módjai alapján alakul ki:

Az első mód az érzékek által kapott fények által, a második a képzelet és a fantomok által, a harmadik azok által, amelyeket maga Isten közöl közvetlenül az értelemmel, az alacsonyabb rendű képességek segítségével vagy közreműködése nélkül. Ez mintegy a szemlélődés három forrása. Az első megfelel az első fokozatnak, amelyben a lélek tanulmányozásának tárgya Urunk szeretete és megismerése. A második megfelel a második fokozatnak; ezt nevezik isteni sötétségnek, amelyben a lecsüggedés útján haladunk az utolsó felé; és a harmadik fokozatnak, amelyben a lelkek az elragadtatás és az ekstázis állapotában vannak. A harmadik megfelel a negyedik fokozatnak, amelyben a lelkek az elme legtisztább régiójában és a legmagasabb tökéletességben haladnak előre, amelyet a földön el lehet érni. §". Isten még a szemlélődés legalacsonyabb fokain is olyan édességgel közli önmagát, hogy a világ összes örömeinek ezeréves élvezete semmi ahhoz a gyönyörhöz képest, amelyet a lélek Istenben tapasztal. A tökéletességek és az örömök, amelyeket benne talál, annyira magával ragadóak számára, hogy mintegy lehetetlenné válik számára, hogy bármi mást szeressen, mint Istent, vagy bármilyen kielégülést keressen nála. A legmagasabb fokokat nem lehet elérni, amíg minden bűnt el nem engedtek, nemcsak a bűnt, hanem a büntetést is tekintve \ és ha a legmagasabbrendű állapotokban még mindig elkövetnek bűnöket (mivel nincs olyan tökéletes állapot, amely mentes lenne a bűntől), ezek csak csekély hibák, a meglepetés és a gyengeség hibái, amelyeket keservesen siratják, és azonnal megbocsátanak, Ahogyan nem lehet elérni ezeket a legmagasabb fokokat, hacsak nem a szív rendkívüli tisztasága révén, úgy nem lehet bennük a kegyelem iránti legnagyobb hűség nélkül megmaradni sem. És mivel Isten bőkezűen bőkezű az ilyen állapotban lévő lélekkel szemben, a lélek a maga részéről a legszigorúbb megfelelésre van kötelezve Istennel; különben megvonja kegyelmeit, és a lélek nem tud megmaradni azon a fokon, amelyre emelkedett. Attól kezdve, hogy a lélek megkapja Istentől ezeket az extraordi nális ajándékokat, és különösen akkor, amikor a szemlélődés legmagasabb fokára jutott, csodálatos, hogy mennyire elszakad a teremtményektől \ megszűnik a buzgóság bármi után - semmi más nem hat rá, csak Isten szeretete. Az imádság e legmagasabb fokain az ember csak nagyon kevéssé cselekszik a különös erények formális indítékából. Mivel a szeretet által egyesül Istennel, minden dolgot a szeretet elvéből és a szeretet irányítása alatt tesz, anélkül, hogy általában véve más erények indítékaival bajlódna, amelyek elvonhatnák a lelket az Istennel való egyesüléstől. Amikor Isten olyan kegyelmet ad a léleknek, amely a szemlélődés legmagasabb fokára emeli, akkor már semmit sem tagad meg tőle - általában mindent megkap, amit kér. Ha arra kér, hogy kérjen Istentől valamilyen kegyelmet, alighogy felkészül a kérés felajánlására, máris érzi, hogy Isten Lelke elragadja a csodálatra méltó titkok szemlélésére, amelynek közepette elveszíti önmagát, nem gondol többé imája tárgyára, és nem emlékszik arra, hogy mit akart kérni; Isten mégis teljesíti kérését, és vágyai teljesülnek anélkül, hogy bármiféle figyelmet fordítana rájuk. Egy lélek, aki elérte a tökéletességnek ezt a pontját, az Isten előtti imáival és érdemeivel egyedül is fenntarthat egy egész vallási rendet vagy egy egész királyságot. § ni. A léleknek Istennel való egyesülése a szemlélődés e négy fokozatának mindegyikében különbözik, mindegyiknek megvan az, ami sajátos. Az első és legkiválóbb, amelyre a tevékeny és a szemlélődő élet minden gyakorlata törekszik, a megszokott egyesülés, amely által a

lélek fő erői állandóan, minden időben, minden helyen, még a külső akciók és a legsürgősebb ügyek zavara közepette is egyesülnek Istennel, anélkül, hogy az ember elvontabbá vagy kevésbé cselekvőképessé válna külsőleg. . Az Istennel való egyesülés második fajtája nem olyan tökéletes, nem olyan általános és nem olyan tartós, az, amikor az akarat egyesül Istennel, de nem az összes többi erővel, oly módon azonban, hogy a képzelet nem okoz több gondot, mint az elsőnél. A harmadik az, amikor az akarat egyesül Istennel, de nem oly módon, hanem úgy, hogy néha megzavarják és zaklatják, vagy annak veszélye fenyegeti a többi képesség eltévelyedéseit és csapongó hajlamait. Ez történik velünk oly gyakran a szentmisén : akaratunk valóban egyesül Istennel, és mégis képzeletünk könnyedsége, a hangok és az érzékeinkre ható külső tárgyak zavart keltenek bennünk. Azok, akiket ez a gyengeség sújt, mivel még nincsenek szilárdan rögzülve a belső emlékezet állapotában, képzeletük és diszkurzív gondolataik után futnak, hogy megfékezzék azokat ; de hiába fárastják magukat, és a fáradozás, amit tesznek, csak arra szolgál, hogy elveszítsék az Istennel való egyesülésnek azt a kis fokát, és lelküket nyugtalansággal és izgalommal töltsek el, ami még az elsőnél is rosszabb rendellenesség. Szent Teréz erre figyelmeztet bennünket, aki maga is megtapasztalta ezt. Ezzel a témával kapcsolatban megjegyezhetjük, hogy áldozás után az Úrral való beszélgetésre való erőlködés, cselekedetek előhívásával, nem a legjobb módja a hálaadásnak ; és sokan sok fáradságot áldoznak ily módon, anélkül, hogy sok gyümölcsöt hoznának. Ekkor van itt az ideje az élvezetnek, nem pedig a keresésnek ; mert ha igaz, hogy az erényes cselekedeteknek nincs más céljuk, mint hogy egyesítsenek bennünket Istennel, ha egyszer Őt magunkban hordozzuk, és ha egyszer birtokoljuk Őt, ahogyan a Szent Szentségben valóban birtokoljuk, mi mást keressünk még? Ez nem akadályozhat meg bennünket abban, hogy nyomorúságainkat és hiányosságainkat Neki képviseljük, de különösebb belső beszéd nélkül. Ilyenkor a jobb út az, ha megmaradunk az elmélkedés VII. alapelv. az Ő jelenlétében, és hagyjuk, hogy Ő az Ő tetszése szerint cselekedjék bennünk, hallgassuk Őt, fogadjuk el, amit ad nekünk, az elmét mindig tiszteletteljes tartásban tartva, és betartva a belső elmélkedés egyéb kötelességeit, nem engedve meg neki a szokásos kirándulásokat, és nem engedve, hogy a tétlenségbe és a csendesség hamis nyugalmaiba essen. Arra kell törekednünk, hogy ugyanabba a helyzetbe kerüljünk, amelyről Szent Teréz beszél : ez a nagy szent, aki mindenben egyedül Istent kereste, és csak Istenben találta meg nyugalmaát, még csak nem is foglalkozott az erényekkel, amikor Istenről, az Ő jelenlétéről és az Ő élvezetéről volt szó. Azért hagyta abba az erényekből való cselekedeteket, hogy élvezhesse Istent, amikor Ő kezeskedik érte, hogy közölje vele magát ; és ebben nem volt semmi illúzió : hiszen mit birtokolhatunk Isten nélkül 1 és ha Őt birtokoljuk, milyen erényekre lehet szükségünk 1 Az, hogy mindegyiket kiváló mértékben birtokoljuk - és még kiválóbb módon, mint amikor csak úgy, ahogy a teológusok mondják, mert mindegyik csak arra irányul, hogy egyesítsen bennünket Istennel. § IT. Néha megtörténik a tiszta lelkekkel, hogy amikor a mi Urunk elé járulnak a Szentséges Szentség látogatásakor, azonnal megtapasztalják, hogy lelkük Jézus Szívébe száll, ahol talán órákon és egész napokon át együtt maradnak. Vannak olyanok, akik bizonyos egységet élveznek Istennel, akiket az édesanyjuk keblénél lévő gyermekekhez lehet hasonlítani ; időnként még jobban belekapaszkodnak és még szorosabban szorítják. Így vannak olyan lelkek is, amelyek időnként jobban elmerülnek Istenben és mélyebben isznak belőle, aszerint, ahogy a kegyelem mozgása vonzza őket, és ahogy a külső elfoglaltságok erre készítetik őket. A különböző adományokban és látogatásokban, amelyekkel Isten a lelkeket megkegyelmez, nincs rögzített vagy határozott sorrend, hogy például azt mondhassuk : Egy ilyen művelet után egy ilyen másik következik ; vagy az imádság ilyen fokáról egy ilyen másikra lépsz át. Szent Teréz észreveszi ezt, és azt mondja, hogy a sorrend, amelyet az Istentől kapott kegyelmek felsorolásakor betart, csak saját magára vonatkozik, és csak azt jelöli, amit ő maga tapasztalt. - . KIEGÉSZÍTÉSEK. LALLEMANT ATYA BIZONYOS GONDOLATAI; ÖSSZEGYŰJTÖTTE JÁNOS JOZEFA SEURIN ATYA, A JÉZUS TÁRSASÁGÁBÓL, MÁSODIK NOVICIÁTUSA ALATT, AZ 1630-AS ÉVBEN. I. FEJEZET. A TÖKÉLETESSÉGRŐL ÁLTALÁBAN. I. CIKKELY. A tökéletességre ösztönző indítékok. A tökéletesség felé kell haladnunk. Azok az

indítékok, amelyek erre ösztönöznek bennünket, a következők: 1. A nagy előnyök, amelyeket magával hoz a lélek békéje, az elme tökéletes szabadsága, Isten szeretetének fényei, a kegyelem gazdagságának bősége. 2. Az üdvösségünk bizonyossága, amelyet csak a tökéletesség útján kaphatunk meg; míg a gyakorlatban az üdvösség erkölcsileg biztos. Nagy bölcsesség a tökéletesség megszerzésére sietni, mert akkor egész életünkre nyugalomban vagyunk, és szilárd elégedettséget élvezünk, azt a belső örömet, amelyet a világ nem ismer, és nem is vehet el azoktól, akik ezt birtokolják. II. Miből áll a tökéletesség, és milyen hajlamokat kell hozzá vinnünk. A tökéletesség a belső kegyelem által kiváltott műveletekben áll, amely egyedül Istentől származik; és mivel Isten mindig kész arra, hogy tervei szerint működjön a lélekben, annak, aki tökéletessé akar válni, csak annyit kell tennie, hogy elhárítja az isteni működés útjában álló akadályokat. Azzal távolítjuk el őket, hogy megtisztítjuk a lélek belsejét és azokat az érzéseket, amelyekkel Istent keressük, hogy ezt tisztán, a teremtmény minden érdekét kizárva tegyük, meggyőződve arról, hogy semmi más nem érdemel figyelmet, csak egyedül Isten, semmi más nem fontos, csak az Ő akaratának megvalósítása, ahonnan az Ő dicsősége származik, és hogy minden más semmi. Ahhoz, hogy képesek legyünk ilyen odaadással cselekedni, meg kell tisztítani a lélek minden tisztátalanságát, az akaratot engedékennyé kell tenni Isten Lelkének mozdulatai iránt, és el kell vágni minden, a saját kényelmünkre és természetes kielégítésre irányuló vágyat. A tisztátalanságnak három fő fajtája van:

a földi dolgok szeretete; az emberek kegyének vágya; és a test örömei, akár tiltott, akár túlzott. A szentség elnyeréséhez három dolog szükséges. 1. Nagy eszmét és nagy vágyat kell táplálni iránta. 2. Nagy szorgalommal kell törekedni rá, amely szorgalomnak ismét három tulajdonsággal kell rendelkeznie; nemcsak buzgónak és kitartónak kell lennie, hanem kizáró jellegűnek is. 3. Bátorságot kell tanúsítanunk, hogy ellenálljunk az ellenállásnak, amellyel tervünk megvalósítása során találkozunk. A lelki élet alapja abban áll, hogy Istentől és az isteni dolgokról egy nagy eszmét, a teremtett dolgokról pedig egy nagyon alacsony eszmét alkossunk, és azután életünket e két eszme szerint szabályozzuk. A tökéletességre törekvő emberben háromféle beállítottságra van szükség. 1. Nagyfokú éberség és szoros igyekezet minden dologban, állandóan nyitva tartva a szem a minden lehetőséget a személyes fejlődésre. 2. Nagy bátorság minden nehézség leküzdésében és önmaga legyőzésében, amikor csak szükség van rá. 3. Nagy kitartás a tökéletesség tanulmányozásában, hogy soha ne lankadjon el a törekvése, soha ne fáradjon el, soha ne hagyja abba a figyelmet és a végsőig való fáradozást. III. A tökéletesség gyakorlásáról. A lelki élet egész gyakorlása két dologban áll: először is abban, hogy állandóan figyeljük magunkat, egyrészt, hogy jót tegyünk, másrészt, hogy elkerüljük a rosszat; másodsor, hogy legyen bátorságunk és erőnk mind a jót tenni, mind a rosszat elkerülni, amiről tudomásunk van. Az önmagunkra való odafigyelés három dolgot foglal magában. 1. Azt, hogy szinte állandóan Istenre gondolunk, hogy megakadályozzuk a haszontalan gondolatokat. 2. Mindenféle bűn és minden olyan dolog elkerülése, ami a lelket beszennyezheti. 3. A belső megaláztatásunkat azáltal, hogy ellenállunk minden hajlamunknak. A lelki élet rendje megköveteli, hogy belsőnk megtisztításával kezdjük, kijavítva mindent, ami benne rendetlen. Ez annyira szükséges, hogy ha anélkül szenteljük magunkat az erények gyakorlásának, hogy ezt előbb meg nem tettük volna, akkor ott az önszeretet ezernyi hatásával keveredünk - mindig önmagunkat keressük a legszentebb gyakorlatokban; és a jót, amit Istentől kaphatunk, a birtoklás szellemében sajátítjuk ki, és így mindig újoncok maradunk. Négy olyan magasrendű dolog van, amelyet a lelki életben gyakorolni kell. 1. Lelkünk megtisztítása a rosszaságok állandó vizsgálata és megvetése által. 2. Nem találni elégtételt másban, mint egyedül Istenben. 3. Nagy hűséggel élni a gyakorlatban, és nem tenni a legkisebb dolgot sem, ami Istennek nem tetszhet. 4. Szüntelenül Isten jelenlétében és Urunk szeretetében gyakorolni magunkat, szüntelenül elmélkedve az Ő tökéletességein és titkain. Mindenkinek, aki a lelki életbe lép, arra kell törekednie, hogy hármassal lélekkel teljen el: a bűnbánat, a megméltatás és az imádság lelkületével. A bűnbánat négy vagy öt kiváló dolgot foglal magában:

komoly és komoly lelkiületet, állandó szomorúságot és belső gondolkodást, mélységes alázatot és a szív áhítatos magányát. A lelkiismeretfurdalás célja különösen három dolog. 1. Az ember hiábavalósága vagy nyomorúságos állapota ebben az életben, és a keresztyének többségének ostobasága. 2. Saját és felebarátaink bűnei. 3. Urunk véres szenvedése. Ez az a három indíték, amely az áhítatos lelkeket, mint a szelíd teknősgalambokat, arra kényszeríti, hogy elrepüljenek a világ hiábavaló örömei és az élet könnyelműségei elől, hogy napjaikat szüntelen panaszkodással töltsék.

II. A SZÍV TISZTASÁGÁRÓL. HOGY a lélek szabadon beszélgethessen Istennel, szüksége van arra, hogy megszabaduljon háromféle zavartól: 1. a bűnöktől; 2. a szenvedélyektől; 3. a szerencsétlen zavaroktól. E háromféle akadály nagyon különböző fokú. A szív valódi tisztaságának három fokozata van. Az első az, hogy semmit sem teszünk, amiben a bűn látszatát kelti. A második az, hogy a vonzalmakat semmihez sem kell kötni, sem jóhoz, sem rosszhoz, ami a szív tökéletes szabadságát akadályozhatja; hanem a teljes elszakadást kell tanulni minden teremtet dologtól. A harmadik, hogy soha ne kövessünk el haszontalan cselekedetet, és ne tápláljunk hiábavaló vagy kicsinyes gondolatokat, hanem mindig azzal foglalkozunk, ami Isten dicsőségét szolgálja. Ez egy kiváló életszabály, amelyet még a szárazság és a belső szenvedés állapotában is követni lehet; mivel bőséges teret biztosít az erények gyakorlásához, és kiváló próbája az Isten szolgálatában való hűségünknek. A legcsekélyebb hibák és a legkisebb tökéletlenségek, ha önkéntes, négy rosszat okoznak a léleknek: 1. egyre jobban elsötétítik és elvakítják; 2. beszennyezik; 3. megzavarják és elnyomják; 4. csökkentik erejét és legyengítik. Az erény gyakorlása négy ellentétes hatást vált ki. Az elhatározás, hogy valamilyen hibát, legyen az bármilyen, javítatlanul hagyunk, még ha ez az elhatározás hallgatólagos és nem kifejezett is, még ha látszólag hihető kifogásokkal és indokokkal szépítjük is, megakadályozza a lélekben Isten minden erőteljes működését, és gátolja a Szent Eucharisztia hatását. Az egyik ok, amely leginkább hátráltatja a tökéletességben való előrehaladást, amely a lelket a maga eredendő kicsinységében tartja, és amelynek legkevésbé vagyunk tudatában, az, hogy hagyjuk magunkat ezernyi haszontalan dologgal foglalkozni. Kerülnünk kell minden időpocsékolást, és soha nem szabad olyasmit tennünk vagy gondolnunk, ami nem Isten dicsőségére szolgál. Ennek hiányában nagyon kevés erőfeszítést teszünk, és szívünket ezernyi tárgyhoz kötjük, amelyek megzavarják és elvonják figyelmét az imádságban. A buzgóság egyik legnagyobb erőfeszítése arra irányul, hogy vigyázzunk önmagunkra, és kerüljünk minden haszontalan dolgot. Amíg a szív első rendetlen mozdulata ellen nem küzdünk olyan erélyesen, mint maga a bűn ellen, addig soha nem fogjuk alaposan kijavítani a bűneinket. És az ok, amiért oly kevés javulás történik bennünk, az, hogy az erény birtokában képzeljük magunkat, és nem állunk ellen az ellentétes mozdulatoknak, amelyeknek a érzékenyek vagyunk, nem gondolva arra, hogy ezek a mozdulatok a bűn elveiből erednek, amelyek elpusztítására nem fordítunk gondot. Így tétlenek maradunk, azzal az ürüggyel, hogy az első mozdulatok nem a mi hatalmunkban állnak, ahelyett, hogy minden erőnkkel azon fáradoznánk, hogy gyökerestül kitépjük őket. Lehetetlen megmondani, mennyi kárt okozunk magunknak ezzel a tévedéssel és önsanyargatással. Háromféle veszélyes mérge van, amely észrevétlenül áramlik a szívbe: 1. a hiú dicsőség élvezete; 2. az érzékiség és az erkölcstelen szerelem; 3. a harag és a lélek keserősége.

III. FEJZET. MIBEN ÁLL AZ ISTEN HŰSÉGES SZOLGÁLATA. Istennek hűségesen szolgálni azt jelenti, hogy szolgáljuk Őt: 1. mindenben, még a legapróbb dolgokban is, ex actnessel; 2. egyszerű hittel, vigasztalások segítségével vagy a belső fények nagyfokú támogatása nélkül; 3. anélkül, hogy biztosak lennénk abban, hogy szolgálatunk megfelel Neki, és anélkül, hogy olyan megfontolásokat keresnénk, amelyek ezt a bizonyosságot adnák; 4., a jutalom reménye nélkül, vagy saját érdekeinkre való gondolkodás nélkül, vagy aggódva, hogy vajon saját céljainkat segítjük-e elő Isten céljainak előmozdításával; 5., megelégedve azzal a kevéssel, amit Isten ad nekünk, még ha ez a Paradicsom legalacsonyabb helye is, mint ahogyan egy koldus, aki alamizsnát kér a kapunál, miután sokáig várakozott, örömmel fogad egy kevés száraz kenyeret, amit adnak neki.

IV. FONTOS TANÁCSOK A LELKEK FEJLŐDÉSÉHEZ. ITT van néhány titok, amelyet fontos tudni a lelki

életben : az első az, hogy maradjunk állandóan, nyugodtnak, és mintegy egyensúlyban lenni Isten és a természet között, valahányszor arról van szó, hogy egyik cselekvési motívumról a másikra (vagyis egy kevésbé tökéletesről egy tökéletesebbre) kell áttérni ; a második, hogy inkább alázatos szeretettel, mint az észérvek erejével menjünk bele Isten dolgaiba ; a harmadik, hogy adjuk át magunkat a belső elmélkedésnek ; a negyedik, hogy ne emelkedjünk magasabbra, amíg belsők meg nem tisztultak, és ne törekedjünk olyan működési módra, amelyhez még nem kaptuk meg a szükséges hajlandóságot ; az ötödik, hogy ne olvassunk misztikus könyveket nagy elővigyázatosság nélkül. A megvilágosodás útján egyre inkább tökéletesítenünk kell az Urunkról alkotott elképzeléseinket, hogy akarjunk hatékonyabban működhessen rajtuk. A lelki életben hosszú éjszakákat kell eltölteni, és tágas sivatagokat kell bejárni, amelyek jó gyakorlást nyújtanak a türelem és a hűség számára. Aki valamit nem tud elviselni önmagában, vagy aki valamire vágyik önmagán kívül, az nem rendelkezik tökéletes lemondással. A belső erények között van három, amelyek megszerzésére különösen törekednünk kell: az igazi alázat, a minden dologtól és önmagunktól való tökéletes elszakadás és az Istennek való tökéletes engedelmesség vagy lemondás. V. FEJEZET AZ ALÁZATRÓL. NINCS szilárd erény alázat nélkül. Aki igazán alázatos, annak úgy kell viselkednie, mint egy kisgyermeknek, vagy mint egy nyilvános rabszolgának, vagy mint egy elítélt szélhámosnak, j vagyis úgy kell viselkednie egyszerűséggel, mint egy gyermeknek, úgy kell függenie az egész világtól, mint egy rabszolgának, úgy kell szégyenkeznie, mint egy szélhámosnak, akinek a trükkjei lelepleződtek. . Az alázat és a türelem úgyszólván a szeretet vállai, amennyiben annak terheit hordozzák. Az alázat gyökere Isten ismerete ; mert lehetetlen megismerni és érezni saját hitványságunkat, hacsak nem valami nagyszerűhöz viszonyítva, amellyel összehasonlíthatjuk. Hiába gondolunk arra a kevésre, ami bennünk van ; soha nem leszünk alázatosabbak, ha nem hasonlítjuk össze Isten végtelen teljesítményével. Így van az, hogy az erdőben élő vademberek nem érzékelik körülményeik nyomorúságát, amíg meg nem ismerik a civilizált emberek életmódját, akik városokban, mindenféle szálláshelyek közepette élnek ; és így egy szegény falusi embernek soha nem lesz igazi fogalma szegénységéről, amíg nem látta a gazdagok kastélyait és a fejedelmek palotáit. A megvetést különböző indítékokból elviselhetjük :

1. az emberi megbecsülés hiábavalóságának érzéséből, mert az emberek becsülete és megbecsülése valójában nem más, mint hiúság ; 2. az alázatosság indítékából, mert mindenféle gyalázatot kiszolgáltattunk ; 3. a megaláztatásból, mert mindenféle gyalázatot kiszolgáltattunk ; 4. a megaláztatásból, mert mindenféle gyalázatot kiszolgáltattunk ; 5. a megaláztatásból, mert mindenféle gyalázatot kiszolgáltattunk. a hűség indítékából, amely arra kényszerít bennünket, hogy Istennek adjuk meg azt, ami Őt illeti, és egyedül Őt illeti a tisztelet és a dicsőség ; 4. a szeretet és a hála indítékából, mivel Urunk gyalázatba öltözött, és megvetést és megaláztatást váltott ki az Ő imádnivaló személyében. VI. A SZENT EGYSZERŰSÉGRŐL. Az IGAZI egyszerűség abban áll, hogy Istenhez hasonlóan csak egy gondolatunk van, és ennek a gondolatnak mindenben Istennek kell tetszeni. Az egyszerűséggel szemben álló gonoszságok a sokféleség állapotába taszítanak bennünket. Ezek a vétkek különösen háromféleképpen működnek. 1. Ill ami a szenvedélyeinket illeti ; hogy kielégítsük őket, gondolatainkat és vágyainkat sokoldalúan mulasztjuk el, és nem azzal az egyszerű céllal cselekszünk, hogy Istent tiszteljük, hanem különféle más indítékokból. Ebből fakadnak bizalmatlanságaink, gyanakvásaink, disszimulációink, rejtegetéseink, finom kitalációink, elővigyázatosságaink, finomkodásaink, megkülönböztetéseink stb. 2. Ami másokat illeti, akikről ítéleteink, értelmezéseink, sejtéseink, feltételezéseink, kérdezősködéseink, kérdezősködéseink stb. vannak. 3. Ami a saját magunkra vonatkozó elmélkedéseket illeti, saját megelégedésünkre: elmélkedések a múlttól, a jelenről, a jövőről; a jó cselekedeteinkről, hogy örömmel leljük bennük; a rossz cselekedeteinkről, hogy megbocsássuk őket, vagy hogy kevesebbet sajnáljuk őket, hogy hiú elhatározásokat hozzunk a jövőre nézve. Mindez ellentétes az igazi egykedvűséggel ; de bezárjuk a kaput minden ilyen hiba előtt, ha elménket csak az Istennek való tetszés egyszerű gondolata

foglalkoztatja. VII. FEJEZET. AZ ÁHÍTAT SZELLEME. AZ ODAADÁS LELKE a lelki élet fő mozgatórugója, és abban áll, hogy a szív mindig egyesüljön Istennel vagy a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal. És ha ez hatékonyan és nehézség nélkül történik, akkor minden más dolog könnyen megy, mint az élet megváltoztatása, az erényekben való haladás, a világ dolgainak elfelejtése stb. Tehát ahhoz, hogy egy lelket rövid idő alatt tökéletességre emeljünk, két dologra van szükség. Az első az, hogy a léleknek meg kell dolgoznia azon, hogy megismerje és megismerje önmagát; a második, hogy olyan gondolatokkal töltsük meg, amelyek odaadásra ösztönzik, és belső vágyat érezzen Isten iránt. Amikor a lélek elérte ezt az Isten iránti élvezetet, törekednie kell arra, hogy ápolja és állandósítsa azt. E célból meg kell vetnie a testével való törődést; el kell vetnie minden, mások életével kapcsolatos elmélkedést, jellemondania ezernyi apró szórákosról, amelyek elvesztegetik az idejét és hátráltatják a fejlődését. Akkor az erények is édesen és könnyedén befognak épülni az elmébe. Törekedjünk tehát állandóan arra, hogy közeledjünk Istenhez, jellemondanunk gondolatainkkal és érzelmeinkkel egyesítsük magunkat vele, és ne engedjük, hogy bármi is eltérítsen minket tőle, hacsak nem olyan cselekedetek, amelyek az Ő szolgálatához tartoznak, amelyekért mindenről jellemondanunk, még az imádságról és az Istennel való kapcsolatról is. Mihelyt ürességet találunk elfoglaltságainkban, forduljunk az Istennel való belső beszélgetés hasznos elfoglaltságához, vagy Jézus Krisztushoz, hogy felgyorsuljon bennünk az odaadás. Ennek az lesz az eredménye, hogy elménk, ha mindig valamilyen szent dologgal van elfoglalva, nem enged teret a bűnöknek vagy a haszontalan teljesítményeknek; és nemessé és tiszteletreméltóvá válik saját maga és mások szemében, a szentség örökös illatát árasztva. Áhítatunk három fő tárgyáról, Jézus Krisztusról, a Boldogságos Szűzről és Szent Józsefről elmondhatjuk, hogy Jézus Krisztus dicsőségét és különleges fényét halandó életében alázatossága és szelídsége adja; a Boldogságos Szűzét tisztasága; Szent Józsefét pedig magatartásának bölcsessége. Három dolog ártalmas az áhítat szellemére egyes vallási közösségekben: 1. a haszontalan szórákos túl sokasága; 2. a gúnyolódás szelleme - 3. a sajátos barátságok és a túl nagy intimitás az egyes személyek között. VIII. FEJEZET. A KÜLÖNBÖZŐ VALLÁSOSOK FAJTÁIRÓL, ÉS AZOKRÓL A DOLGOKRÓL, AMELYEK BIZONYOS SZENT KÖZÖSSÉGEKRE A LEGÁRTALMASABBAK. Azt mondhatjuk, hogy négyféle vallásos van: egyesek tökéletesek; mások rosszak, büszkék, hiúsággal teli, érzékiek, minden szabályszerűsége fittyet hányók; megint mások langyosak, lusták, hanyagok, gondatlanok; végül pedig olyanok, akik erényesek és a tökéletesség felé haladnak, bár talán soha nem érik el azt. A vallás legszentebb rendjei ugyanúgy tartalmazhatják a négyféle tagot, mint azok a rendek, amelyek lanyhaságba estek, azzal a különbséggel azonban, hogy egy olyan rendben, amely első buzgalomból kiesett, a többség langyos, a többiek pedig kifejezetten rossz emberekből állnak, néhányan a tökéletességért fáradoznak, és nagyon kevesen tökéletesek. Egy olyan rendben azonban, amelyben a fegyelmet még mindig szigorúan betartják, a közösség nagy részét azok alkotják, akik a tökéletesség felé törekszenek, a maradékot pedig néhány tökéletes, néhány langyos és nagyon kevés rossz ember alkotja. Egy nagyon fontos megjegyzést lehet itt tenni: ez pedig az, hogy egy vallási rend akkor hajlik az elfajulás felé, amikor a langyosak száma kezd elérni a fer ventekét, - úgy értem, azokét, akik napról napra azon fáradoznak, hogy újabb és újabb haladást érjenek el az imádságban, az elmélkedésben, a megméltelyezésben, a lelkiismereti tisztaságban, az alázatban. Mert azok, akik ezt a szorgalmat nem alkalmazzák, még ha távol tartják is magukat a halálos bűntől, langyos embereknek kell, hogy elmenjenek; sokakat megrontanak, az egész testnek rendkívüli károkat okoznak, és maguk is veszélyben vannak, vagy azért, mert nem teljesítik hivatásukat, vagy azért, mert belső gögbe vagy nagy zavarokba esnek. A vallásos házak előljáróinak kötelessége, hogy saját jó példájukkal, valamint buzgósággal, magánbeszélgetéssel és imádsággal azon fáradozzanak, hogy alattvalóik kitarssanak a buzgó, tökéletességre törekvő lelkesek sorában; különben ők maguk viselik ennek büntetését, mégpedig szörnyű büntetést. Négy dolog van, ami ártalmas a szentségi életre, és ami a szent közösségekbe beszivárgó gonosz maximák alapját képezi: 1. a természetes tehetségek és az olyan tulajdonságok megbecsülése, amelyek tisztán emberi

tulajdonságok ; 2. az emberi megfontolásokból való barátkozásra való törekvés ; 3. az emberiséggel való barátkozásra való törekvés. a politika által irányított és pusztán emberi okosságot követő magatartás - ravasz szellem, és olyan, amely ellentétes az evangéliumi egyszerűséggel ; 4. a lélek számára nélkülözhetetlenné váló, felesleges szórakozás ; vagy olyan beszélgetések és könyvek, amelyek pusztán természetes kielégülést nyújtanak az elmének. A világ három kívánsága könnyen bejut a legjobban szabályozott rendekbe is : 1. a becsvágy, az előkelő hivatalok és állások megszerzésének vágya által j 2. a fősvénység, a tudás megszerzésének és felhalmozásának vágya által ; 3. a test kívánsága, az érzékiség és a testi kényelem és komfort iránti vágy által. IX. A JÉZUS TÁRSADALOM LÉLEKÉNT. Társulatunk szelleme Jézus Krisztus szellemében való részesedés, és különösen abban áll, hogy a Társulat úgy kapcsolódik hozzá, mint egy kifejezetten neki tulajdonított test. Ezért nevezzük Jézus Társaságának. Szent Ignác, aki azt akarta, hogy az engedelmisség legyen az a jel, amely alapján gyermekeit megkülönböztetni kell más vallásosoktól, arra utasítja őket, hogy "ne tekintsenek előljárójuk személyes tulajdonságaira, hanem lássák benne a mi Urunkat, Jézus Krisztust, akinek helyét az előljáró foglalja el, és akinek szeretetéért engedelmeskedniük kell neki". Ez a Társulat szellemisége, és kiváló módja annak, hogy Isten jelenlétében gyakoroljuk magunkat. Ugyanezen okból kívánta, hogy a Com pany kifejezett fogadalommal kösse a Com panyát a szuverén Pon tiffal szemben, mint aki az egész világ közül a legjobban képviseli Jézus Krisztust, mivel ő az ő helytartója a földön. A mi lelkünknek Jézusét kell utánoznia, abban a tekintetben, hogy ahogy Jézus két természettel rendelkezett, az egyik isteni, a másik -emberi természettel, úgy a mi lelkünk is két természetből áll, az isteni és az emberi, a belső és a külső természetből. A külső szerint Jézus Krisztus egyszerű embernek tűnt, mint mások ; belsőleg pedig hiposztatikusan egyesült Istennel. Így kell nekünk is külsőleg olyanoknak lennünk, mint a többi ember a hétköznapi életünkben, de belsőleg egyesülnünk kell Istennel a figyelem és a szeretet által. Kötelesek vagyunk a felebarátunk iránti buzgóság és szeretet hivatalával foglalkozni ; és e célból nagy erőfeszítéseket kell tennünk, és nagymértékben gyakorolnunk kell az erényt : ilyen a mi lelkünk külső megjelenése. A belső az, hogy Isten birtokában legyünk, és lelkünket szent hajlam töltse be, amely ex ternálisan befolyásolja és élte minden cselekedetünket. A belső lelkületet két dolog alakítja : 1. nagyfokú önmegtagadás és a világ nagyfokú megvetése j 2. a lelki dolgok nagyfokú ismerete, Isten iránti öröm, sok imádság, a Szentlélektől való függés, a szív szabadsága és lelkes buzgóság. A külső szellem kialakításához nagy engedelmisségre, nagy munkabírársra és nagy bátorságra van szükségünk a munkában, és nagy bátorságra a beszélgetésben. Lelkünk hasonlósága Jézus Krisztuséhoz abban áll, hogy olyan dolgok egyesülnek, amelyek látszólag ellentétesek egymással ; mint a tudás és az alázat, az ifjúság és a tisztaság, a nemzet sokfélesége és a tökéletes szeretet stb:

ahogyan Urunk egyesíti személyében az istenséget és az emberséget, a halhatatlanságot és a halandó életet, a szuverén uralmat és a szolgálai állapotot stb. Miközben az egész világegyetemet kormányozta, bizalmasan beszélgetett a bűnösökkel. Így kell nekünk is hajlandónak lennünk arra, hogy egyszer a legmagasztosabb cselekedeteket, máskor a legalacsonyabbakat végezzük. Ez a Társaság szelleme. A legmagasabb tökéletesség csúcspontja ezen a világon a lelkekért való buzgóság. E buzgóság kialakításához "egy bizonyos temperamentumra van szükség, amellyel nehéz találkozni, és amely ellentétes elemek keveredéséből ered. Életünknek például egyesítenie kell a természetfeletti dolgok iránti erős vonzalmat a tudományok tanulmányozásával és más természetes törekvésekkel ; és könnyű túlságosan az egyik oldalra hajlani. Előfordulhat, hogy túlságosan is vonzódunk a tudományokhoz, és elhanyagoljuk az imádságot és a szellemi dolgokat ; vagy ha szellemi emberek akarunk lenni, nem műveljük eléggé a természetes tehetségeket, mint a tanítást, az ékesszólást, az okosságot, amelyekből szolgálatunk sikerének eszközeit merítjük. Isten Lelke Szent Ignácnak különleges fényt adott arra, hogy ezeket a dolgokat összekapcsolja intézetünkben. Mások, akik nem rendelkeztek ezzel a világozossággal, annyira ragaszkodtak a magányhoz, a bűnbánathoz, a

szemlélődéshez, hogy úgy tűnik, túlzásba vitték az emberi tehetségek megvetését. Innen tanulhatjuk meg a Társulat szellemének kiválóságát, amely tiszteli és utánozza azt a módot, ahogyan az istenség egyesült Jézus Krisztusban mindazzal, ami emberi volt, Lelkének képességeivel, Testének tagjaival, Vérével, és mindent istenivé tett. Így egyesül bennünk Isten Lelke mindazzal, ami jó természetes módon, mint természetes és szerzett tehetségek, és istenivé tesz mindent, ami hozzájárulhat Isten dicsőségéhez. Ez a kombináció nehéz ; és ez az oka annak, hogy azok közöttünk, akik nem értik meg a szellemünk per fektetéseit, a természetes és emberi előnyökhöz ragaszkodnak, mivel híján vannak az olyanoknak, amelyek természetfeletti és isteni adottságok. Ami a legtöbb kárt okozhatja nekünk, ha nem vagyunk résen, az a megkülönböztetett foglalkozásokra való törekvés, a hiúság, a feltűnési vágy, vagy a testi kényelemre való gondoskodás, a haszontalan foglalkozások és szórakozások. Szükségszerűen beleesünk ezekbe a hibákba, ha nem adjuk át magunkat teljesen a belső életnek, mert a szűkölködő, éhes lélek keres valamit, amin megragadhat és kielégülhet. Nincs olyan bűn, amely annyira ellenkezne Intézményünkkel, mint a hiú dicsőség, mert kötelességünk mindenben Isten nagyobb dicsőségét előmozdítani. Intézetünk feltételei szerint nincs sajátos szertartásunk vagy különleges hivatalunk, mint más vallásosoknak, mert életmódunk e tekintetben közönséges, és megfelel az egész Egyház gyakorlatának. Emiatt nem vagyunk felmentve más rendek sajátos áhítatai alól, hanem inkább arra vagyunk alkalmasak, hogy mindegyiket magunkévá tegyük, és nem vagyunk kizárólagosan egyikre sem korlátozva. Szent Ignác azt kívánta, hogy alig legyen valami megkülönböztető dolog, mert intézetünk célja Isten nagyobb dicsősége ; és mivel ez minden más célnál előbbre való, és bizonyos körülmények között olyan dolgokat követel meg, amelyek összeegyeztethetetlenek a különös célokkal, szükségszerű, hogy ne legyen semmi különös, ami minket aláírt. Ez azonban nem akadályozza meg, hogy mindenkit magunkhoz öleljünk olyan alkalmakkor, amikor Isten nagyobb dicsősége ezt követeli. A Társulat szelleme oly módon tesz minket függetlenné, hogy képesek vagyunk más rendek szellemébe belépni, és osztozni azok áhítataiban, anélkül, hogy ez bármiben is ellentétben állna a Társulat szellemével, amely egyetemességénél fogva mindenkivel együtt érez.. Ez Jézus szelleme, aki az Egyház generálisa. A Társulat szelleme olyan nemes módon egyetemes, hogy nincs az Egyházon belül olyan állapot vagy rend, amelyet az erény szelleme különböztetne meg, és amelyet a miénk ne ölelne fel; mindenkit felölel, amennyiben nem zárják ki egymást. Nekünk* hivatásunkról magasan kell gondolkodnunk, hivatalunkat nagyra kell becsülnünk és mélységesen tisztelnünk, látnunk kell, hogy az Egyház, a Szentszék és egy Általános Tanács tekintélye által azért lettünk létrehozva, hogy Istennek a legnemesebb szolgálatot tegyük, amelyre képesek vagyunk. Az apostolok szolgálatát nem abban a tekintetben követtük, ami a méltóságot és a tekintélyt illeti, ami Isten szemében az ő hivataluk legkevésbé jelentős része, hanem abban, ami igazán nagyszerű, nevezetesen a lelkek üdvösségéért és Isten királyi dómának terjesztéséért való munkálkodásban. A mi részünk az apostoloké. " Nos autem orationi et ministerio verbi instantes erimus. Mi pedig szüntelenül az imádságra és az ige szolgálatára adjuk magunkat". Az apostolok feladatai ránk vannak bízva, Isten dicsősége a mi kezünkre van bízva ; mi lehet ennél magasztosabb 1 Ez az, amire hivatásunk kötelez bennünket. Ennek megfelelően nagy tisztelettel kell bánnunk egymással, bár külsőleg csak átlagos és hétköznapi életet élünk. Éppen ez a tény csak arra szolgál, hogy növelje dicsőségünket ; mert Jézus Krisztus és az apostolok így éltek ; és minden, ami Isten országában a legkiemelkedőbb, az alázatosságon alapul. Jézus Krisztus a dicsőségét, a világ megváltását és minden tervét a szegényes és alantas életére, a gyalázatosságára és a halálára alapozta. A mi célunknak olyan magasra kell emelkednie, hogy mindenben azt keressük, ahogy Szent Ignác mondja, quod est optimum, amit a legjobbnak és legtökéletesebbnek ítélünk ; így a Társulat szelleme arra kötelez bennünket, hogy ne csak arra törekedjünk, ami jó, hanem arra is, ami a legjobb. Szigorú kötelezettséget ró ránk, hogy minden feladatunkat a legtökéletesebben végezzük ; mert különben nem vagyunk szükségesek az Egyház számára, hiszen vannak mások, akik ugyanazt teszik, amit mi. A Társaság szellemiségének

méltóságát és tökéletességét nem annyira aszerint kell megítélnünk, hogy mi valósul meg, vagy mi nem, hanem alapítónk, Szent Ignác terve alapján. Ez a terv olyan magasrendű, hogy a szent pátriárka, hogy gyermekeit képessé tegye annak végrehajtására, különös tulajdonságokat keres bennük. Rendkívüli megpróbáltatásokra kötelezi őket. Csak többéves próbaidő után veszi fel őket a Társaság testébe. Kétségtelen, hogy e nélkül is hitelesen és hasznosan végezhetünk volna feladatainkat; hiszen látjuk, hogy a közönséges erkölcsű személyek kiválóan boldogulnak ugyanezekben a munkakörökben. Ebből azt a következtetést kell levonnunk, hogy Szent Ignác a tökéletesség alantas és fáradságos magaslatára akart bennünket vezetni; vagyis azt akarta, hogy egyesítsük a nehezen kombinálható dolgokat, a szüntelen imádságot, a nagy önmegtagadást, a minden dologtól való tökéletes elszakadást, a világ nagyfokú megvetését, a Szentlélek teljességét, a konverzációval, a tanulóssal, a missziókkal, az utazással és a külső missziókkal. Nyilvánvaló, hogy e kombináció és keveredés sikeres megvalósításához elengedhetetlen mindaz, amit szent alapítónk előír nekünk. És ha különböző kötelességeinket pusztán hétköznapi módon teljesítjük, akkor Intézetünk legtöbb rendelkezését haszontalanná tesszük; például a fokozatok megkülönböztetését, és azokat a különböző és hosszadalmas próbaidőszakokat. Nyilvánvaló tehát, hogy ahhoz, hogy megfelelhessünk intézményünk alapvető céljának, kiemelkedő erényekkel kell rendelkezünk, és kiváló mértékben kell birtokolnunk az apostoli szellemet; különben nem érhetjük el alkotmányunk célját; alkalmat adunk a szemrehányásokra; és joggal mondhatjuk, hogy intézményünk célja nem teljesült, és hogy a Társaság felállítása szükségtelen volt. X. FEJEZET: ISTEN ORSZÁGA A LELKEKBEN. I. CIKKELY. Miből áll Isten országa, és annak előnyei. ISTEN országa hármassal: a természet országa, a kegyelem országa és a dicsőség országa. Az első összefügg a másodikkal, a második pedig a harmadikkal. A kegyelem országa bennünk van, és a vége a szent boldogság. Az ember boldogsága ugyanis az Istennel való egyesüléséből következik, ami a szentség. Ez az ország, ami a gyakorlását illeti, két dologban áll: 1. a király kormányzásában; 2. az alattvalók függőségében: vagy, hogy a Szentírás nyelvét használjam, Isten útjaiban a lelkek felé, és a lelkek útjaiban Isten felé. Isten útjai a lelkek felé a következők: igazságosság és irgalom, valamint az egyik és a másik keveréke. Istennek különböző akaratai vannak. Vannak a pozitív parancs és az egyszerű engedélyezés akaratai. Vannak olyanok, amelyek nyilvánvalóak és olyanok, amelyek rejtettek. Van vigasztaló és van nyomorúságos. Simogat és fenyít. Rémületet kelt és bizalmat ébreszt. Nyíltan és mintegy lopkodva jár el. Támad és győzedelmeskedik kedvességgel, stb. A lelkek útjai Isten felé a következők: függőség, szelídség, lemondás, minden gondról való lemondás, az önszeretet megalázása, a szív tisztasága. Minél inkább rendelkezünk ezekkel a szent hajlamokkal, annál inkább megalapozódik Isten országa a lélekben. Ennek az országnak a kiválóságai a következők: a Király bölcsessége, hatalma, jósága; alattvalóinak nemessége és méltósága; a béke, a biztonság, a szabadság, a javak, az élvezetek, amelyeket élveznek: amiben Isten országának végtelenül nagy előnyei vannak a földi királyságok felett. Micsoda különbség a kegyelem országa és a bűn országa között!

Más a főnökeik, a háborúik, a fegyvereik, a törvényeik. Mindkettő belső. Mind az egyik, mind a másik bennünk található; az egyik Ádámon, a másik Jézus Krisztuson alapul. Mindkettő alapja az egyik a másik elpusztítása. Szent Pál ezt csodálatra méltó módon fejti ki. Ránk van bízva, hogy eldöntsük, e két királyság közül melyiknek akarunk alanyai lenni. Az üdvösség abban áll, hogy kivonulunk a bűn uralmából és belépünk a kegyelem uralmába, és a tökéletesség abban áll, hogy megszüntetjük magunkban a bűn és a test törvényét, és a lélek törvénye szerint élünk. II. Isten országának kormányzásáról. Szent Dénes szerint Isten első művelete országa kormányzása során a lelkek megtisztítása. És e célból az alattvalók szívébe helyezi az önmagukról való tudást, és olyan fényt ad nekik, amely felfedezi számukra legrejtettebb tulajdonságaikat; mégpedig három okból: 1. hogy megmutassa, hogy Ő a szív királya, mivel behatol a szív legbonyolultabb redőibe, és feltárja azokat a hibákat, amelyeket ők maguk soha nem tudnának felismerni; 2. hogy megmutassa, hogy Ő a

szív királya. hogy fenntartsa azt a rendet, amelyet Ő írt elő magának, hogy az embereket saját közreműködésükkel szentelje meg, ami abban áll, hogy lemondanak minden korábbi hűtlenségükről - amit csak akkor tehetnek meg, ha teljes ismeretük van róluk ; 3. hogy az Ő királyságát szilárdá és tartósabbá tegye az igazi belső alázat révén, amely nem alakulhat ki bennünk jobban, mint nyomorúságaink kísérleti ismerete és az a borzalom, amellyel rájuk tekintünk. Ez pedig arra szolgál, hogy megalapozzuk Isten királyságát; és e nélkül természetesen büszkék vagyunk azokra a kegyelmekre, amelyeket Isten adományoz nekünk. Isten e művelete, mely útjainak kezdete, feltárja a lélek előtt : 1. gonoszságának hatalmas mértékét j az isteni kegyelem visszautasítását ; akaratának mozdulatait, nemcsak azokat, melyek közvetlenül a rosszra vezetnek, hanem azokat is, melyek közvetett, értelmező és virtuálisak, melyeket a rendetlen indulatok általában elrejtnek, vagy melyeket hamis ürügyekkel mentegetnek : 2. A léleknek a gonoszságot, mely az isteni kegyelmet visszautasítja, nem csak a gonoszság, hanem a közvetett, értelmező és virtuális mozdulatokat is. a rosszindulat mélységét és súlyosságát, amelyet a legfontosabb, hogy alaposan megismerjen, hogy szilárdan megalapozhassa magát az alázat szellemében, és hatékonyan kijavíthassa hibáit. Mindez természetfeletti világosság által valósul meg, amely végül a dicsőség világosságában végződik. Ez a fény fokozatosan növekszik, míg végül a szemlélődés fényévé válik, amelynek nagyobb ereje van arra, hogy megmutassa nekünk bűneinket és gyengeségeinket, mint minden elmélkedés és önvizsgálat, amit csak tehetünk. A nyomorúságaink ismerete, amelyet ez a fény ad nekünk, arra szolgál, hogy bátorítson bennünket, és megakadályozza, hogy halálunk óráján megzavarodjunk bűneink láttán. Isten, aki a világosság, a bűn sötétségének elűzésével kezd uralkodni a lélekben. Megszabadítja: 1. a tényleges bűntől; 2. a bűn szokásától; 3. a bűn büntetésének elszívésének kötelességétől; 4. a természet romlottságától; és végül még a egyre inkább megtisztítja a teremtett lény tökéletlenségétől. De ez sohasem történik meg teljesen ebben az életben. Isten azért kezdi így, mert azt akarja, hogy az Ő országa örökkévaló legyen. Ez a folyamat pedig szükséges ahhoz, hogy az maradandóvá váljék. Isten második művelete az Ő országának kormányzása során az, hogy a lelkeket megtaníttja a Szentek tudományára, amely az egyetlen igaz tudomány. Más tudományok önmagukban véve és Isten dicsőségére való hivatkozás nélkül büszkeséghez, ostobasághoz és tévedéshez vezetnek. A tudomány és a bölcsesség igazságát, mondja Arisztotelész, a végső célra való hivatkozással kell megállapítani. Az a tudomány, amely nem erre vonatkozik, nem egyszerűen és abszolút tudomány ; csak bizonyos korlátozott értelemben az, és összeegyeztethető a tévedés állapotával. Az igazán tanult ember az, aki olyan igazságokat ismer, amelyek a boldogsághoz vezetnek, és nem az, aki csak puszta emberi dolgokat ismer. Isten nagyon különbözik e világ orvosaitól. 1. Az utóbbiak nem tájékoztatják az értelmet. Az általuk közvetített fények hidegen hagyják a szívet. Isten képes megmozgatni az akaratot. Az Ő fénye meleget visz bele. 2. Csak beszéd és tételek sorozata révén adnak tanítást. Isten egy pillanat alatt és egyszerű szemlélettel közli az igazságot. 3. Nem tudják tanításukat olyan embernek tanítani, aki intelligenciahiányos. Isten azoknak ad értelmet, akiknek nincs } és nincs olyan tompa elme, amely ne lenne képes elsajátítani a szentek tudományát, ha Isten úgy akarja tanítani. III. Isten országának boldogságáról. Isten országának alattvalói valóban királyok. . " Fecisti nos Deo nostro regnum, et regndbimus. Te tettél minket Istenünknek királysággá, és mi uralkodni fogunk". Három dolog jár a királysággal : méltóság vagy pompa, gazdagság és élvezetek ; e három dologból sokat birtokolni annyi, mint uralkodni a világban. Azok a lelkek pedig, amelyekben Isten megalapította kegyelmének királyságát, e három előnnyel kiemelkedő mértékben rendelkeznek. 1. Állapotuk felülmúlhatatlanul méltóságteljes, amennyiben azonnal engedelmessé válnak Istennek, és kizárólag tőle függenek. Teljes szabadsággal rendelkeznek, tökéletes uralommal a világ, a test és az ördög felett. Felegyenesedett fejjel járnak ; nem félnek semmitől ; bátorságuk minden olyan dologgal szemben, ami ebben az életben történhet. Josephus az izraeliták kormányzatát, mielőtt királyaik lettek volna, teokráciának, azaz isteni kormányzatnak nevezi. És így nevezhetjük a lelkek kormányzását is " a kegyelem országának". 2.

Ennek az országnak a gazdagsága felfoghatatlan. "Investigabiles divitias Christi, Krisztus kifürkészhetetlen gazdagsága" - mondja Szent Pál, aki csodálatosan írja le ezeket leveleinek több szakaszában. Ezek kétfélek: a bölcsesség, a tudomány és a belső világosság bősége, valamint az Istennel és az isteni dolgokkal kapcsolatos magasztos érzések teljessége. Ebben az országban a lelkek annyira eltelnek Isten teljességével, ahogy Szent Pál mondja, hogy nem kívánnak más javakat. Ez az igazi gazdagság. 3. Az örömök, a gyönyörök, az édességek, a vigasztalások, a békeség, amelyeket Isten királyi székhelyén megízlelnek, felülmúlnak mindent, amit a szív kívánhat, és mindent, amit az elme felfoghat. Isten belső országának e kincsei két olyan tulajdonsággal rendelkeznek, amelyek csodálatos módon növelik értéküket. Az első az, hogy örökkévalóak, vagy az örökkévalóságon alapulnak; mert a kegyelem országának ragyogása a a dicsőség világossága. A kegyelem gazdagsága a dicsőség záloga. A szentek örömei a jelen életben a Paradicsom előíze. Ezért nevezi Szent Pál a kegyelmet "örök életnek". A második az, hogy ezek a nagy javak összeegyeztethetők az ellenkező rosszal; egy olyan sajátosság, amely nem található meg a világi javakban. Az Isten országának dicsősége, gazdagsága, örömei együtt léteznek a szegénységgel és szenvedéssel; és ez a szövetség a szentek számára az érdem forrása. Ezek azok a javak, amelyeket még ebben az életben is birtokolhatunk: királyi méltóság, határtalan kincsek, gyönyörök áradata. Ezt veszítjük el apróságokért, amelyek a pokolba vezetnek minket, mert minden ragaszkodás a földi dolgokhoz a kárhoz veszélyébe sodorja lelkünket, IV. CIKKELY. Isten belső országának gyakorlásáról, illetve a bennünk való megalapozásának eszközeiről. Ahhoz, hogy Isten országát megalapozzuk magunkban, három dolgot kell tennünk. 1. Ki kell száműznünk szívünkben minden más uralmat, mint Isten uralmát, és teljesen szabaddá kell tennünk magunkat azoktól a vonzalmaktól, amelyek a teremtményeknek vetnek alá bennünket. Az emberek általában a kegyelem és a bűn országát akarják egyesíteni. Olyan megoldásokat keresnek, amelyekkel az egyik és a másik törvényeit összeegyeztethetik: és az önszeretet ezerféle megoldást javasol. Ezért van az, hogy az emberek hétköznapi állapota tele van zűrzavarral és nagyon zavart. "Senki sem szolgálhat két úrnak" - mondja Jézus Krisztus - "két úrnak". Istennek egyedül kell uralkodnia a szívben; Ő nem tűr társat. Ezért ahhoz, hogy Őt az egyedüli, meg nem vitatott birtokosává tegyük, ki kell onnan űzni a zsarnokokat, akik vitatják vele a szuverenitást, vagyis azokat a tárgyakat, amelyek egy rossz szabályozott R. vonzalom révén az Ő kárára uralkodnak benne. Ezek megállapításának eszköze az, hogy megfigyeljük, mi az a pont, amelyre gondolataink rendszerint hajlanak, és mi a fő mozgatórugója bennünk annak a négy szenvedélynek, amelyeknek leginkább alá vagyunk vetve: öröm, bánat, vágy és félelem. Ha ezt felfedeztük, akkor erőteljesen arra kell törekednünk, hogy elmozdítsuk, és ellentétes hajlamokkal elpusztítsuk. 2. Miután megdöntöttük a teremtés uralmát, szigorú függőséggel kell Isten vezetéséhez kötnünk magunkat, ami megköveteli, hogy fenntartások és a jövőre vonatkozó aggodalmak nélkül átadjuk magunkat neki; hogy ügyeinket és érdekeinket Isten kezébe adjuk, különösen ami az engedelmséget illeti, és semmit sem teszünk saját ösztönzésünkből, hanem hagyjuk magunkat vezetni, mint a kisgyermek; hogy nagylelkűen ajánljuk fel magunkat mindannak, ami Isten jövőbeni akarata velünk kapcsolatban, és teljesen alávetjük magunkat az Ő jelenlegi elrendelésének, elfogadva mindent az Ő kezéből, panaszkodás nélkül, és anélkül, hogy engednénk magunknak, hogy bármi mást kívánjunk. 3. Mindebben belső módon kell eljárunk, és nem pusztán jó, hanem valóban belső életet kell élnünk, szívünk minden mozdulátát Isten sugallata szerint szabályozva. Az ilyen életelv három cselekedetet foglal magában. Először is, hogy mindenben a belső jóslattal és az isteni Lélekkel konzultáljunk, nehogy az emberi szellem elzárkózzon a működése elől. Másodszor, hűségesen teljesíteni azt, amit előír; különben visszavonul és elrejtje magát. Harmadszor, hogy minden dolgot úgy tegyünk, mint Isten színe előtt, hódolva szuverén lényének és egyesülve az Ő Lelkével. Ha nem szoktatjuk magunkat hozzá, hogy így cselekedjünk, akkor csak a törvény és a változatlan elvek szerint cselekszünk, még a legszentebb cselekedetekben is, és mindig csak egy tekintettel önmagunkra: önmagunkat keressük és

önmagunkat találjuk mindenben. Vonjuk le tehát a következtetést, hogy a belső életnek kell szentelnünk magunkat. " Tanuljátok meg - mondja Jézus Krisztus utánzásának könyve -, hogy megvetitek a külső dolgokat; menjetek be magatokba, és látni fogjátok, hogy Isten országa bejön hozzátok. " Legyünk teljesen Istenéi. Élj, O Isten ! Ami engem illet, én Istené vagyok, a világ kövesse, akit akar. Jaj, Istenem, nem vagyok-e a tiéd? Nem Te vagy az én királyom 1 És az emberek mégsem kívánnak Tőled semmit, és lázadásukban azt mondják: "Nolumus hunc regnare super nos. Nem akarjuk, hogy ez az ember uralkodjék felettünk." De nekem, Uram, hangosan mondom, szüntelenül kiáltom: "Adveniat regnum tuum. Veni, Do- mine Jesu, aufer scandala de regno tuo. Ámen. Jöjjön el a te országod. Jöjj, Uram Jézus, vedd el az összes szkandalokat a Te országodból." A VÉG. Nyomta: B.OBSON, LEVEY, AND FRANKLYN, Great New Street and Fetter Lane. 248.894 L155 118274 248. M55 894 E OP